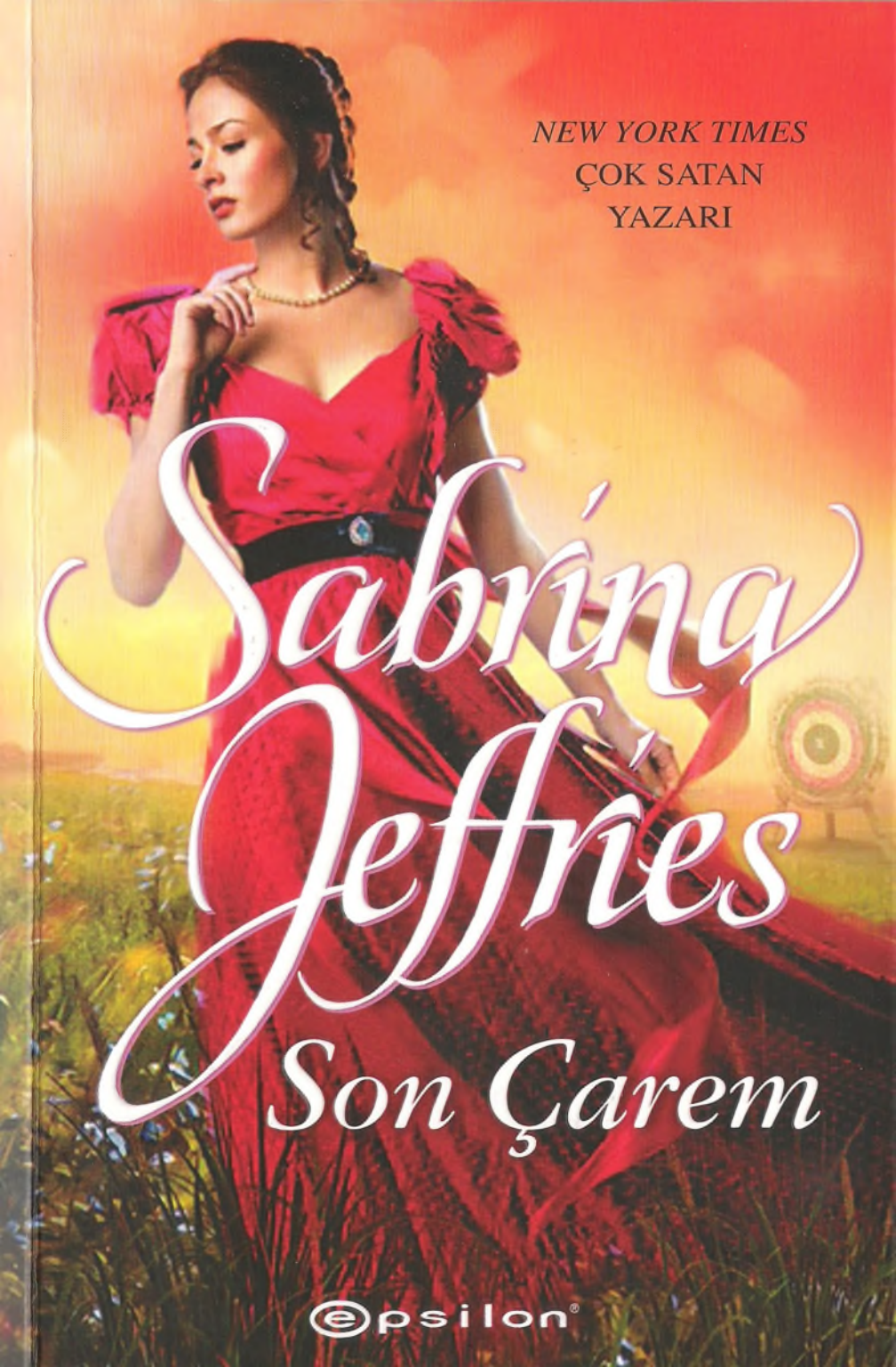

NEW YORK TIMES
ÇOK SATAN
YAZARI
Sabrina Jeffries
Son Çarem
epsilon

SON ÇAREM
Orijinal Adı: A Lady Never Surrenders
Yazarı: Sabrina Jeffries
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Editör: Emirhan Burak Aydın
Çeviri: Özge Burçak Aydınalp
Düzelti: Fahrettin Levent
Düzenleme: Nurhan Seyrekbasan
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Ocak 2014

ISBN: 978-9944-82-783-6

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2012 Deborah Gonzales

Türkçe Yayım Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı / İstanbul
Tel : (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax : (0212) 482 99 78
Sertifika No: 16053

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/4-5 Taksim / İstanbul
Tel: (0212) 252 38 21 (pbx) Faks: (0212) 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

SON ÇAREM

Sabrina Jeffries

Çevirmen
Özge Burçak Aydınalp

epsilon®

Celia için ilham kaynaklarımdan biri olan, sevgili kız kardeşim, Jamie McCalebb'e. Sen bir kadının sahip olabileceği en iyi kız kardeşsin!

Annem, Gladys Martin'e, bir kasırgadan kaçıp kitabımda satır editörlüğü bile yaptı!

Teşekkürler, Anne, sen bir tanesin.

Becky Timblin, yaptığın her şey için teşekkürler!

Teşekkürler

Wagner Dias da Silva'ya bu kitaptaki İtalyanca ve Portekizce cümlelerle ilgili paha biçilmez katkısı için çok teşekkür ediyorum. Son derece minnettarım!

Sevgili okuyucular,

Şükürler olsun ki Celia evlenmesine dair arzumu dikkate aldı. Seçimini yapabilmek için evde verdiği partiye birkaç beyefendiyi davet etti.

Beni kaygılandıran tek bir şey var. Bow Caddesi Koşucusu[1] Jackson Pinter, Celia'ya tamamen yakışıksız bir ilgi gösteriyor. Bunun hoşuma gittiğini söyleyemem. Onu asla sahiplenmemiş bir soylunun piçi olduğunu öğrendim. Yani Baş Hâkim olma hevesini hayata geçirmek için soylu biriyle evlenmesi gerekiyor. Bu da Celia'nın çok iyi bir eş olacağını düşündüğü anlamına gelebilir.

Eğer Celia'nın da bu adama karşı gizli bir ilgi duyduğundan şüphelenmeseydim bu husus canımı sıkmazdı. Onları birçok kez baş başa yakaladım ve bazen Celia, ona karşı filizlenmekte olan tutkusunu kaygı verici ölçüde kanıtlar gibi bakıyor.

Diğer torunlarım bu duruma karışmamam gerektiği kanaatinde. Sevgili Isaac'im bile (evet, o gözü pek süvari generaliyle son derece samimi oldum) anlayamayacağım konulara karıştığımı söylüyor. Fakat Celia öyle genç ve saf ki! Adamın ilgisi yalnızca Celia'nın konumu ve servetiyle alakalıysa hiç bir şey yapmadan duramam. Bunu annesi söz konusuyken yapmıştım, bir daha yapmayacağım.

Yaşlı, saf Isaac ısrarla Bay Pinter'ın Celia'ya duyduğu ilginin katiyen çıkar gözetmediğini savunuyor. Ne zaman birbirlerinin yakınında olsalar adamın gözlerini Celia'dan ayırmadığını iddia ediyor. Her ne kadar ben de Bay Pin-

1 Londra'da resmi olarak kurulan ilk polis teşkilatının üyelerine halk arasında verilen isim

ter'ın ona karşı oldukça... ilgili göründüğünü kabul etsem de bu illa adamın ona âşık olduğu anlamına gelmez ki. Onu biraz olsun umursamadan da hem parasını hem de bedenini arzuluyor olabilir.

Bu arada, peşinden ayrılmayan bir dük, bir lord ve de bir vikont var ve hiçbirinin onun parasına ihtiyacı yok. Benim Celia'm bir düşes olabilir! Bay Pinter onun annesiyle babasının cinayetini çözmek için çok uğraşıyor olsa bile, neden sıradan bir polisle yetinsin ki Celia? Onun için daha fazlasını istiyorum diye beni suçlayabilir misiniz?

En içten dileklerimle,

Hetty Plumtree

Giriş

Halstead Konağı
1806

Celia çocuk odasında fısıldaşan yetişkinlerin sesiyle uyandı. Boğazındaki gıdıklanma hissi öksürme ihtiyacı duymasına yol açtı. Ancak öksürürse yetişkinler bakıcıyı çağırıp, Celia'nın göğsüne biraz daha o pis şeyden koymasını söylerdi. Bakıcısı buna hardal yakısı diyordu. Yağlı ve sarı bir karışımdı. Üstelik kötü kokuyordu. Fısıltılar tam arkasından duyulmaya başlayana kadar yakınlaştı. Celia hareket etmeden yatıyordu. Gelen annesiyle bakıcısı mıydı yoksa? İkisi de göğsüne hardal yakısı koyabilirdi. Celia kimsenin dikkatini çekmemek için gözlerini kapalı tuttu.

"Avcı kulübesinde buluşabiliriz," diye fısıldadı bir ses.

"Sessiz ol, seni duyabilir," diye fısıldadı bir diğeri.

"Saçmalama. Uyuyor. Daha dört yaşında zaten. Bir şey anlamaz."

Celia kaşlarını çattı. Neredeyse beş yaşındaydı ve ayrıca gayet de iyi anlıyordu. Her şeyin farkındaydı. Mesela iki ninesi vardı. Cennetteki Lucia nine ve Londra'daki büyükanne. Ayrıca öksürüğü olduğunda göğsüne bir şeyler konulması gerekiyordu. Celia, Sharpe ailesi içinde en küçüğün kendi olduğunu da biliyordu. Babası ona Cin diye seslenirdi hep. Celia'nın kulaklarının sivri olduğunu söylüyordu babası hep ama kulakları sivri falan değildi. Bunu her dediğinde babası gülerdi.

"Herkes pikniğe gidecek," dedi ikinci ses. "Başının ağrıdığını bahane edip gitmezsen ve ben de o velvelenin arasında kaçabilirsem akşam yemeğinden önce baş başa bir iki saat geçirebiliriz."

"Bilmem ki..."

"Haydi ama sen de istediğini biliyorsun, *mia dolce bellezza*."

Mia dolce bellezza mı? Babası annesini böyle çağırırdı. Celia'ya 'Benim tatlı güzelim' anlamına geldiğini söylemişti. Celia'nın içi bir an heyecanla doldu. Babası buradaydı! Çocuk odasına her gelişinde onlara nineden, annesi Lucia'dan bahsedip İtalyanca komik kelimeler kullanırdı. Celia hâlâ İtalyanca'nın ne anlama geldiğinden emin değildi ama babası ona ninesi Lucia'yla ilgili hikâyeler anlatırken hep İtalyanca konuşuyordu.

O zaman yanındaki de annesi olmalıydı. Celia, hardal yakısından kurtulmak istiyorsa sessizce yatmaya devam etmeliydi.

"Bana şöyle seslenme. Nefret ediyorum."

Annesi neden öyle demişti ki? Babası onu yine kızdırmış mıydı yoksa? Annesini çok kızdırıyordu babası. Ninesi buna 'rospu'ların sebep olduğunu söylemişti. Bir keresinde Celia bakıcıya *rospu*nun ne demek olduğunu sormuştu ve bakıcı onun poposuna tokaçla vurup kötü bir kelime olduğunu söylemişti. Peki o halde babasında neden onlardan vardı?

Celia annesi somurtuyor mu diye bakmak için tek gözünü hafifçe araladı ama annesiyle babası arkasındaydı ve onları görmek için dönmesi gerekiyordu. O zaman da uyanık olduğunu anlarlardı.

"Üzgünüm, sevgilim," diye fısıldadı babası. "Seni üzmek istemedim. Buluşacağımıza söz ver."

Uzun bir iç çekiş duyuldu. "Gelemem. Yakalanmamızı istemiyorum."

Ne yaparken yakalanacaklardı ki? Annesiyle babası yaramazlık mı yapıyordu?

"Ben de," diye fısıldadı babası. "Ama şu anda herhangi bir şeye kalkışamayız—"

"Biliyorum. Ama onun bana bakışından nefret ediyorum. Bence biliyor."

"Hayal görüyorsun. Hiçbir şey bildiği yok. Bilmek de istemiyor."

"Biri geliyor. Çabuk... Diğer kapıdan."

Annesiyle babası neden birinin gelmesini umursuyordu ki?

Celia onlara gizlice bakmak için başını kaldırdı ama ön kapıyı göremiyordu. Sonra hizmetçi kapısı açıldı ve Celia başını yastığa geri koyup uyuyormuş numarası yaptı.

Gerçi bunu yapmak da zordu. Boğazındaki gıdıklanma

hissi çok kötüydü. Karşı koymaya çalıştı ama en sonunda öksürmek zorunda kaldı.

Bakıcı yatağın yanına geldi. "Hâlâ kötü öksürüyorsun, değil mi tatlım?"

Celia gözlerini sımsıkı kapadı ama kendini ele vermiş olmalıydı çünkü bakıcı onu sırtüstü çevirip geceliğin düğmelerini açmaya başladı.

"İyileştim biraz," diye itiraz etti Celia.

"Hardal yakısıyla daha iyi olacaksın," dedi bakıcı.

"Ben hardal yakısını *sevmiyorum*," diye karşı çıktı Celia.

"Biliyorum tatlım. Ama öksürüğünün geçmesini istiyorsun, değil mi?"

Celia somurttu. "Sanırım."

Bakıcı bir yandan kıza cık cıklayarken diğer yandan eline bardak alıp içine bir şişeden bir şey doldurdu. "Al, bu iyi gelir."

İçmesi için Celia'ya verdi. Tadı tuhaftı ama Celia susamıştı, o yüzden bakıcı hardal yakısını hazırlarken içti.

Bakıcı yakıyı sürerken Celia'nın *öyle çok* uykusu gelmişti ki göz kapaklarının ağırlığından göğsündeki kötü kokulu şeyi unuttu.

Uzun bir süre uyudu. Tekrar uyandığında bakıcı ona yulaf lapası verdi ama hardal yakısının geceye kadar kalabileceğini söyledi. Celia'ya o tuhaf içecekten biraz daha verdiğinde Celia'nın yine uykusu geldi. Tekrar uyandığında karanlıktı.

Şaşkın bir şekilde uzanırken ablası Minerva'yla abisi Gabe'in son armutlu tart dilimini kimin yiyeceğini tartışmalarını dinledi. O da armutlu tarta hayır demezdi; acıkmıştı.

Bakıcı tekrar içeri girdiğinde yanında iki adam vardı:

Gabe'in öğretmeni Bay Virgil ve Celia'nın en sevdiği uşak olan Tom.

"Minerva," dedi bakıcı, "sen ve Gabe, Tom'la beraber çalışma odasına gidin. Büyük anneniz sizinle konuşmak istiyor."

Onlar gittikten sonra Celia ne yapacağını bilemeden öylece uzanmaya devam etti. Eğer Minerva ve Gabe ninesinden ikram alacaksa o da istiyordu ama ya bakıcı ona bir kez daha hardal yakısı yapmak isterse diye de düşünmeden edemiyordu. Sessiz olsa iyi olurdu.

"Kızı uyandırmayacak mısın?" diye sordu Bay Virgil bakıcıya.

"Uyuması daha iyi. Eninde sonunda duyacak ve ne olduğunun farkına bile varamayacak zavallı yavrucak. Ona annesiyle babasının gittiğini nasıl anlatırım? Çok korkunç."

Gittiğini mi?

Londra'ya gidip onu, Minerva'yı ve Gabe'i Halstead Konağında bıraktıkları zaman gibi mi?

"Üstelik Leydi hazretlerinin Lord hazretlerini vurduğunu söylemek," diyen bakıcı bir an durup devam etti konuşmaya, "hiç doğru olmaz."

Babası zaman zaman misafirlerle beraber kuş vurmaya giderdi. Abisi Jarret onlara her şeyi anlatmıştı. Kuşlar yere düşerdi, köpekler de onları alırdı. Kuşlar bir daha uçmazdı. Ama annesi babasını vurmazdı. Başka bir 'leydi'den bahsediyor olmalıydılar. Evdeki partiye birçok leydi gelmişti.

"Can sıkıcı," dedi Bay Virgil.

"İkimiz de hanımefendinin onu eve zorla giren biri sanmadığını biliyoruz. Büyük ihtimalle ona kirli kumruları[2] yüzünden kızdığı için vurdu."

2 "Fahişe"

"Bayan Plumtree bir kaza olduğunu söyledi." Bay Virgil'in sesi sertti. "Biraz aklın varsa, hanımefendi, bununla çelişen tek kelime bile etmezsin."

"Görevimi biliyorum. Ama Leydi hazretlerinin onu vurduktan sonra yaptığı... Nasıl olur da zavallı çocuklarını anne babasız bırakır? Bu menfur[3] bir şey."

Enfur kulağa kötü bir şeymiş gibi geliyordu. Celia *annesinden* bahsediyorlar diye korkmaya da başlamıştı.

"Doktor Sewell'ın 'İntihar'da yazdığı gibi," dedi Bay Virgil en kibirli sesiyle, *"'korkak ölüme sinsice yaklaşır, cesur yaşamaya devam eder.'* Bu onursuz bir kaçıştan başka bir şey değil. Hanımefendinin bir korkak çıkması beni hayal kırıklığına uğrattı."

Celia ağlamaya başladı. Annesi olamazdı. Annesi bir korkak değildi! Korkaklık kötüydü. Babası ona açıklamıştı. Cesur olmamak demekti. Annesi her zaman cesurdu.

"Bak ne yaptın," dedi bakıcı. "Yavrucağı uyandırdın."

"Annem korkak falan değil!" diye bağıran Celia yatakta doğruldu. "O cesur! Onu görmek istiyorum. Annemi görmek istiyorum!"

Bakıcı onu kucağına alıp saçını okşadı. "Şişş, tatlım dur, sakin ol. Hepsi geçti. Yiyecek bir şey ister misin?"

"Hayır! Annemi istiyorum!" diye ağladı.

"Seni büyükannene götürebilirim. Her şeyi açıklar."

Celia'nın göğsünü panik hissi kapladı. Neden annesini görmesine izin vermiyorlardı? Celia'yı ne zaman öksürük tutsa annesini istediğinde gelirdi. "Ninemi istemem! Annemi isterim!" Çok ağlıyordu. "Annemi istiyorum! Anne! Annemi istiyorum!"

---

3 "İğrenç"

"Ağlamaktan yine hastalanacak," dedi bakıcı. "Bana yatıştırıcı iksiri uzatın Bay Virgil."

Bay Virgil'in yüzünde komik bir ifade vardı, sanki biri yüzüne vurmuş gibiydi. "Kız eninde sonunda gerçeği öğrenmek zorunda."

"Şu anda duyacak durumda değil." Bakıcı Celia'nın dudaklarına bir bardak götürdü ve uykusunu getiren içecek ağzına döküldü. Celia yutmadan önce neredeyse boğuluyordu. Ama ağlaması kesildi.

Bakıcı içecekten biraz daha verdi. Celia rahatsız olmadı. Susamıştı. İçti, sonra da "Annemi istiyorum," diye fısıldadı.

"Tamam, tatlım," dedi bakıcı sakinleştirici bir sesle. "Ama önce yaşlı bakıcın sana bir şarkı söylesin, tamam mı?"

Celia'nın gözkapakları yine ağırlaştı. "Şarkı istemiyorum," diye karşı çıktı ve başını bakıcının omzuna yasladı. Bay Virgil'e kötü kötü bakıyordu. "Annem korkak değil," dedi öfkeyle.

"Elbette değil," dedi bakıcı teskin edercesine. Bir şey alıp Celia'nın kollarına koydu.

"Bak, anneciğinin sana verdiği yeni, güzel bebek."

"Leydi Bell!" Celia bebeğe sarıldı.

Bakıcı onu sallanan sandalyeye kadar taşıyıp oturttuktan sonra öne arkaya sallamaya başladı. "Sana ve Leydi Bell'e söylememi istediğin bir şarkı var mı, tatlım?"

"Bana William Taylor'ın şarkısını söyle," dedi Celia. "William Taylor"daki hanımefendi bir korkak değildi ve birini vurmuştu."

Bakıcı ürperdi. "Kızın ne istediğini duyuyor musun, Bay Virgil? Ne kadar ürkütücü!"

"Belli ki sandığından fazlasını anlıyordur."

"O şarkıyı nereden biliyorsun, tatlım?" diye sordu bakıcı.

"Minerva söylüyor."

"Sana o şarkıyı söylemeyeceğim," dedi bakıcı. "Başka bir tane söyleyeceğim. 'Altın uykular gözlerinizi öper / Tebessümler sizi uyandırır / Uyuyun sizi tatlı yaramazlar, ağlamayın...'"

Celia huysuzca bakıcıyı göğsünden itti. Normalde altın uykuları dinlemeyi severdi ama bu gece değil. Bir tabanca alıp 'sağ kolunda geliniyle gerçek aşkı William'ı vuruşunu' dinlemek istiyordu. Şarkıdaki kaptan, William'ı vurduğu için leydiyi komutan ilan ediyordu. Yani leydi cesurdu, değil mi? Annesi de birini vurduğuna göre o da cesurdu.

Ama annesi babasını vurmuştu.

Bu doğru olamazdı. Annesi babasını vurmazdı.

Celia'nın gözkapakları ağırlaştı. Uyumak istemiyordu. Annesinin o 'leydi' olmadığını açıklaması gerekiyordu. Annesi cesurdu. Celia onlara anlatacaktı.

Çünkü Celia da cesurdu. Korkak değildi... Asla korkak değildi.

Birinci Bölüm

Ealing
Kasım 1825

Bow Caddesi Koşucusu Jackson Pinter, Halstead Konağı'nın kütüphanesine girdiğinde orada yalnızca bir kişi görünce şaşırmadı. Erken gelmişti ve Sharpe ailesinin hiçbir üyesi hiçbir yere tam zamanında gelmezdi.

"Günaydın, Masters," diyen Jackson oturduğu yerde birkaç kâğıdı inceleyen avukata başıyla selam verdi. Giles Masters, Sharpe kız kardeşlerinin en büyüğü olan Leydi Minerva'nın ya da kendi tercih ettiği hitabı kullanırsak, Bayan Masters'ın eşiydi.

Masters başını kaldırdı. "Pinter! Seni görmek güzel, eski dostum. Bow Caddesi'nde işler nasıl?"

"Bu buluşma için zaman yaratabileceğim kadar iyi."

"Galiba Sharpe'ların ebeveynlerinin ölümlerini araştırmak seni hayli hırpalıyor."

"Cinayetler," diye düzeltti Jackson. "Bunu artık kesinleştirdik."

"Doğru. Minerva'nın olay yerinde bulunan silahın hiç ateşlenmediğini söylediğini unutmuşum. On dokuz yıl önce kimsenin fark etmemesi yazık, yoksa o dönemde bir soruşturma yapılabilir ve bunca acıya mani olunabilirdi."

"Bayan Plumtree daha fazla keşifte bulunabilecek herkesi satın aldı."

Masters iç geçirdi. "Onu suçlayamazsın. Bir skandalı önlediğini zannediyordu."

Jackson kaşlarını çattı. Tam tersine, kadının gerçeğin keşfedilmesini engellemişti. Tam da bu sebepten geçmişte sıkışıp kalmış, hayatlarına devam edemeyen beş torunu vardı. Bu yüzden de torunların abir ültimatom ileri sürmüştü. Hepsi ya bu yılın sonuna kadar evlenecek ya da hiçbiri mirastan payını alamayacaktı. Şimdiye dek torunların hepsi ona boyun eğmişti. Biri hariç... Leydi Celia'nın görüntüsü, zihninde belirdiği anda Jackson bu düşünceyi uzaklaştırdı.

"Diğerleri nerede?"

"Hâlâ kahvaltıdalar. Birazdan sürü halinde avluda belireceklerinden eminim. Otursana."

"Ayakta durmak istiyorum." Jackson kızıl avluya bakan pencerenin önüne gitti. Avluya bu isim kırmızı tuğlaları yüzünden verilmişti.

Jackson, Halstead Konağı'na her geldiğinde kendini huzursuz hissediyordu. Geniş malikânenin her yerinden 'aristokrasi' akıyordu. Jackson daha on yaşındayken Cheapside'da teraslı bir eve taşınmadan önce çocukluğunun ilk

yıllarını Liverpool'un kenar mahallelerinde geçirdiği için Halstead Konağını fazla büyük, fazla gösterişli buluyor ve de fazla sayıda Sharpe barındırdığını düşünüyordu.

Bir yıldır müşterisi oldukları halde hâlâ bu aile hakkında ne hissettiğinden emin değildi. Şimdi bile, bulutlu, şu kapalı kasım ayı havasında onların avluda yürüyüşlerini izlerken gerilmişti.

Oysa hiç biri öyle korkutucu gözükmüyordu. Mutlu ve memnunlardı.

Önce büyük Lord'un ta kendisi geldi. Oliver Sharpe, Stoneville'in dokuzuncu markisi, buğday tenli, siyah saçlı, siyah gözlü babasının neredeyse birebir kopyası olduğu söylenirdi. Başlangıçta Jackson adamdan nefret etmişti çünkü hakkındaki dedikodulara inanma gafletine düşmüştü. Hâlâ Stoneville'in ebeveynlerinin ölümünden sonra yanlış yolu seçtiğini düşünüyordu ama Marki artık bunu telafi ettiğine göre belki de gerçekte iyi biriydi.

Yanında Lord Jarret yürüyordu, mavi-yeşil gözleri ve siyah saçlarının onu kısmen İtalyan olan babasıyla sarışın annesinin karışımı kıldığı söylenirdi. Jackson erkek kardeşler arasında en çok onu seviyordu. Mantıklı ve soğukkanlı Jarret en kolay konuşabildiği kardeşti. Entrikacı büyükannesi Bayan Hester Plumtree onun aile işinin başına geçmesine izin verdiğinde adamın yıldızı parlamıştı. Jarret, Plumtree Bira Fabrikası'na çok emek harcamıştı; Jackson buna saygı duyuyordu.

Ondan sonra Lord Gabriel'le, kolundaki yeni karısı Leydi Gabriel geldi. Diğer iki adamın eşlerinin doğum için hazırlandığı açıktı. Leydi Stoneville'in bir ay içinde doğurması bekleniyordu ve Leydi Jarret da fazla geride kalmazdı.

Jackson yine de Sharpe'ların en küçük erkek kardeşinin de bir bebeği olacağını öğrense şaşırmazdı. Çift tamamen birbirine âşık görünüyordu ki bu da son derece şaşırtıcıydı. Ne de olsa evlilikleri Bayan Plumtree'nin saçma ültimatomunun koşullarını yerine getirmek için düzenlenmişti.

O görkemli kadın ise Gabe'in öteki koluna girmişti. Jackson, Bayan Plumtree'nin azmi ve cesaretine hayrandı. Kadın, Jackson'a onu yetiştiren ve şimdi beraber yaşadığı biricik teyzesi Ada'yı hatırlatıyordu. Ama Bayan Plumtree'nin torunlarından beklentisi yalnızca kibrini yansıtıyordu. Kimse torunları üzerinde böyle bir güce sahip olmamalıydı, kocasının ölümünden sonra tek başına aileye ait bira fabrikasını devasa bir firmaya dönüştüren Hetty Plumtree gibi bir efsane bile...

Onun ardından avluda yürüyenler ise Sharpe'ların iki kız kardeşiydi. Jackson kardeşlerden daha genç olanını gördüğünde derin bir nefes alıp iç geçirdi.

Masters da yaklaşıp karşılarındaki kadınlara baktı. "İşte dünyanın en güzel kadını geliyor."

"Aynı zamanda insanı en çok çıldırtanı," diye mırıldandı Jackson.

"Dikkatli ol, Pinter," dedi Masters dalga geçiyormuş gibi bir sesle. "Bahsettiğin benim karım."

Jackson irkildi. Bayan Masters'a bakmıyordu. "Özür dilerim," diye mırıldandı, açıklamamak en iyisiydi.

Masters, Leydi Celia'nın ablasının yanında damızlık kısrağın yanındaki bir ceylan gibi kaldığını asla kabul etmezdi. Yeni evli olan avukatın gözleri aşktan kör olmuştu.

Jackson kör değildi. Bir aptal bile Leydi Celia'nın daha göz alıcı olduğunu görebilirdi. Bayan Masters bir liman güzelinin tatlı çekiciliğine sahipken Leydi Celia bir Yunan

tanrıçasıydı. Narin ve uzundu; küçük göğüslü ve uzun bacaklı hoş bir hanımın zarif alnına, dişi bir karacanın yumuşak gözlerine sahipti... Ateşli bir kadının huysuzluğu vardı onda. Bu akıllı kadın sivri diliyle bir adamın etini kemiklerinden ayırabilirdi.

Savunmasız tebessümüyle de kanını kaynatabilirdi.

Tanrı yardımcısı olsun, Jackson o tebessümün kendisine yöneltilmemiş olmasına şükrediyordu. Yoksa Celia ile tanıştığı günden beri aklından çıkmayan hayali hayata geçirebilirdi. Onu yalnız kalacakları bir dolabın içine itip dudaklarını hiçbir cezaya maruz bırakılmadan talan edebilirdi. Leydi Celia o ince kollarını boynuna dolar ve kendini ona bırakarak dilediğini yapmasına izin verirdi.

Jackson, Celia'yı tanımadan önce elde edemeyeceği hiçbir kadını arzulamamak için kendine hâkim olabilmişti. Kendine nadiren birini arzulama izni verirdi. Bu kişi de arada sırada bir kadının yakınlığına çaresizce muhtaç kaldığı zamanlarda beraber olduğu bir hayat kadını olurdu o kadar. Şimdiyse kendine hâkim olamıyordu.

Çünkü son zamanlarda Celia'yı çok az görmüştü. İhtiyacı olan şey Leydi Celia'ya bıkana kadar doymaktı. Jackson ancak o zaman imkânsız olana duyduğu bu sonu gelmeyen arzudan arınabilirdi.

Somurtarak pencereye arkasını döndü ama çok geçti. Leydi Celia'nın göz alıcı bir kumaştan yapılma bir elbiseyle avludan geçtiğini görmek çoktan dürtülerini harekete geçirmişti. Daha önce hiç bu kadar etkileyici giysiler giymemişti; kıvrak bedeni genellikle atış talimi sırasında gündelik elbiselerini barut lekelerinden korumak için büzgülü kumaşlarla sarılıydı.

Ama bu sabah o limon renkli elbisesi, özenle toplanmış saçı ve narin bileğindeki mücevherli bilekliğiyle ümitsiz bir kış gününde beliren yaz gibiydi. Gecenin kasvetinde gün ışığı, ıssız ve sessiz bir konser salonundaki müzik gibiydi.

Jackson ise bir aptaldı.

"Onun neden sizi çıldırttığını anlayabiliyorum," dedi Masters sessizce.

Jackson doğruldu.

"Eşinizin mi?" diye sordu. Bilerek anlamamış gibi davranıyordu.

"Leydi Celia'nın."

Belli ki duygularını açık etmişti. Jackson çocukluğunu, başkalarının hakaretlerinin onu nasıl yaraladığını kimse görmesin diye duygularını saklamayı öğrenerek geçirmişti. Duygusuz bir tavrın değerini bilen bir dedektif olarak bu yetenekte ustalaşmıştı.

Avukata dönerken de bu yeteneğini kullandı. "Herkes böyle düşünür. Pervasız, şımarık ve müstakbel kocasına her adımda sıkıntı yaşatacak bir kadın." Tabii onu çıldırtana kadar baştan çıkardığı zamanlar hariç...

Masters kaşını kaldırdı. "Yine de ona sık sık baktığını görüyorum. Hiç ilgini çekiyor mu?"

Jackson kendini omuz silkmeye zorladı. "Katiyen hayır. Yeni gelininizin mirasına konmanın başka bir yolunu bulmak zorundasınız."

Masters'ın gururuna dokunup konuyu değiştirmesini sağlamayı ummuştu ama Masters güldü. "Senin baldızımla evlenmen mi? Bunun olduğunu görmek isterim. Ninesinin asla izin vermeyeceği gerçeği bir yana Leydi Celia senden nefret ediyor."

Gerçekten de öyleydi. Jackson, Celia'nın halka açık bir parkta abisi ve arkadaşlarıyla son anda karar verdikleri atış müsabakasını engellediğinde küstah kız ondan nefret etmeye başlamıştı. Jackson daha o zamanlardan kendini bu kadının cazibesine karşı korumayı düşünmeliydi.

Bunu yapmamış olması kötüydü çünkü kız ondan nefret etmese bile konumu onunkinden kat kat üstündü ve ona asla iyi bir eş olamazdı. Leydi Celia genç ve keyfine düşkündü, bir Bow Caddesi Koşucusu'nun maaşıyla geçinebilecek türden bir kadın değildi.

Ama evlendiği zaman mirasçı olacak.

Jackson dişlerini gıcırdattı. Zaten bu her şeyi yalnızca daha da kötü kılıyordu. Celia tıpkı diğer herkes gibi onunla mirası için evlendiğini düşünürdü tabii. Jackson'ın gururu bu düşünceyle incindi.

Ahlaksız piç. Utanç çocuğu! Fahişenin çocuğu. Aşk-piçi. Çocukken bunların hepsiyle çağrılmıştı. Sonra Bow Caddesi'ne taşındığında hızlı yükselişini hazmedemeyenler ona soysuz züppe demeye başlamıştı. Jackson'ın kendisine edilen hakaretler listesine '*paragöz servet avcısı*'nı da eklemeye niyeti yoktu.

"Hem," diyerek konuşmaya devam etti Masters, "son haftalarda etrafta olmadığın için fark etmemiş olabilirsin ama Minerva'nın dediğine göre, Celia oldukça saygın, üç muhtemel talibe göz dikmiş."

Jackson irkilerek ona baktı. Talipler mi? Kapı açılıp içeri Stoneville girdiğinde bu kelime dudaklarındaydı. Ardından ailenin geri kalanı girdiğinde Jackson zoraki bir tebessüm takınıp onlar masanın etrafında yerlerini alırken hoşbeş etti ama zihni Masters'ın sözlerine takılmıştı.

Leydi Celia'nın talipleri vardı. Nitelikli talipler. İyi, bu iyiydi. Artık onun yanında kendine hâkim olmaya çalışmasına gerek yoktu. Artık şükürler olsun ki onun için erişilemezdi. Daha önce de erişilebilir değildi ama...

"Yeni bir haber var mı?" diye sordu Stoneville.

Jackson irkildi. "Evet." Sakinleşmek için bir nefes alıp zihnini önündeki meseleye odaklanmaya zorladı. "Bildiğiniz gibi babanızın uşağı babanızın on dokuz yıl önce Bayan Rawdon'la bir ilişkisi olmadığında ısrarcı."

"Buna hâlâ inanmıyorum," diye araya girdi Stoneville. "Beni başka türlü düşünmeye itti... Şey... Odamda bulunduğu zaman." Daha doğrusu Lord'un yatağında bulunduğu zaman. Her ne kadar tüm aile Bayan Rawdon'ın on altı yaşındaki varisi, ebeveynlerinin öldüğü gün baştan çıkardığını bilse de bu konu üzerinde durmayı sevmiyorlardı, özellikle de Stoneville.

"Bunun farkındayım," dedi Jackson. "Bu yüzden başka bir kaynak tarafından doğrulanmasını sağlamaya çalışıyorum.

"Hangi kaynak?" diye sordu Bay Masters.

"Bayan Rawdon'ın önceki oda hizmetçisi, Elsie. Sadece uşaklar gizli bilgilere sahip değildir. Babanızın Bayan Rawdon'la ilişkisi varsa oda hizmetçisi de büyük ihtimalle bundan haberdardı." Derin bir nefes aldı. "Ancak, henüz Elsie'nin yerini tespit etmedim."

"O halde neden buradayız?" diye sordu Jarret, her zamanki gibi lafı dolandırmadan.

"Çünkü onu ararken tuhaf bir durumla karşılaştım. Son işvereni Manchester'lı zengin bir beyefendiymiş."

Diğerleri durumun önemini anlamada bir an için geciktiyse de Jarret ve Gabe hemen fark etti. Halstead Kona-

ğı'nın eskiden baş uşağı olan Benny May'in cesedi Manchester'daki bir 'arkadaşını' ziyaret ettikten sonra bulunduğunda Jackson'ın yanındaydılar.

Bayan Plumtree, yaşlı yüzünde beliren dehşet ifadesiyle "Elsie'nin Benny'nin ölümüyle bir ilgisi olduğunu düşünmüyorsun herhalde," dedi.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Jackson. "Ama Benny'nin Elsie'nin o dönemde bulunduğu yere seyahat edip o şehirden ayrıldıktan kısa bir süre sonra da ölü bulunması sıra dışı bir tesadüf."

"O dönemde mi?" diye sordu Gabe. "Elsie Manchester'da değil mi?"

"Değil. Bunu şüpheli buluyorum. Ailesinin dediğine göre, işini bırakıp yeni bir tane bulmak için Londra'ya gideceğini yazmış. Anlaşılan onlara işvereninin kimliğinden bahsetmeyi de katiyen kabul etmemiş. Adamla romantik bir ilişkisi olduğundan şüpheleniyorlardı. Her halükarda onu bulmakta zorlanıyorum. Manchester'da kimse bir şey bilmiyor. Ama ailesine Londra'ya yerleşir yerleşmez onlara haber vereceğini söylemiş."

"Elsie ve Benny konusunda yanılıyor olamaz mıyız?" diye sordu Stoneville. "Yetkililer öldürüldüğünden hiç emin değildi. Bir av kazasına kurban gitmiş olabilir. Elsie de işverenini sevmediği için başka bir yer bulmuştur. İkisinin de aynı zamanda Manchester'da olması bir tesadüf olabilir."

"Doğru." Ancak Jackson'ın mesleğinde gerçek tesadüflere nadiren rastlanırdı. "Annenizden daha genç olduğunu öğrendim."

"Hatırladığım kadarıyla oldukça da güzeldi," dedi Stoneville.

"Bayan Rawdon'ın çekici bir oda hizmetçisi olması çok tuhaf," dedi Bayan Plumtree.

"Erkeklerin doğası göz önünde bulundurulunca bu bela aramak demek"

Bay Masters cüretkâr bir tavırla "Tüm erkekler öyle değil, Büyükanne," dedi.

Bayan Plumtree masaya şöyle bir baktıktan sonra gülümsedi. "Evet, tüm erkekler değil."

Jackson düşüncelerini saklamaya çalıştı. Masters harika bir koca gibi görünüyordu ama karısına kur yapmaya başladığı dönemde daha yeni ıslah olmuştu. Sharpe erkekleri eşlerine bağlı görünüyordu ama acaba bu daimi olacak mıydı?

Jackson'ın annesi bir soylu tarafından baştan çıkartılmıştı. Güzel kadınlara zaafı olan, Liverpool'da yaşayan küstah, genç bir lorddu adam. Zengin bir kadınla evlenip Jackson'ın annesini metresi yapmış. Jackson iki yaşındayken de annesini terk etmişti. Yani Jackson'ın aristokrasi için evliliğin ne ifade ettiğine dair yanılgıları yoktu.

Babanı suçlama, demişti annesi. Teyzesi ve eniştesinin evinde ölüm döşeğindeydi. *O olmasa sen olmazdın. Bu her şeye değer.*

Jackson bunu anlayamıyordu. Annesinin o yatakta bir deri bir kemik yatarken ki halini hatırlarken...

Kendini zorlayarak öfkesini bastırdı ve dikkatini söz konusu olan soruna çevirdi.

"Elsie'nin ailesinden Londra'daki yerine dair bir haber almayı bekliyorum. Kaptan Rawdon'ın Hindistan'daki birliğinden Cebelitarık'ta üç yıllık bir göreve getirildiğini öğrendim. O yüzden ona evdeki partiyle ilgili sorular sor-

duğum bir mektup gönderdim. Cevap alana kadar Manchester'a dönüp yaban kazı kovalar gibi koşuşturmak yerine burada kalmalıyım." Markiye baktı. "Lord hazretleri de kabul ederse tabii ki"

"Sence en iyisi neyse öyle olsun," diye mırıldandı Stoneville. "Bizi haberdar et yeter."

"Elbette."

Bunu gitmesi için izin olarak gören Jackson kapıdan çıktı. Öğleden sonra bir randevusu daha vardı ve teyzesinin temize çektiği raporu almak için eve uğraması gerekiyordu. Tabii kadın onun karalamalarını okunaklı, anlaşılır bir yazıya dönüştürebilirse... Şimdi çıkarsa önceden yemek yemeye de vakti kalırdı...

"Bay Pinter!"

Döndüğünde Leydi Celia'nın yaklaştığını gördü. "Evet, leydim?"

Şaşırtıcı bir şekilde Leydi Celia endişeyle kütüphanenin açık kapısına bakıp sesini alçalttı.

"Sizinle baş başa konuşmam gerek. Bir dakikanız var mı?"

Nabzındaki ani hızlanmayı amansızca bastırdı. Leydi Celia daha önce hiç onunla yalnız konuşmak istememişti. Bu tuhaflığı fark ederek hafifçe başını salladı ve yakındaki bir oturma odasını işaret etti.

Leydi Celia içeri ondan önce girip normalde hiç olmadığı gibi gergin bir tavırla etrafına bakınırken Jackson da içeri girdi ve birileri tarafından uygunsuz davranmakla suçlanmamak için kapıyı açık bıraktı.

"Ne oldu?" diye sordu, sabırsız ya da ilgiliymiş gibi konuşmamaya çalışmıştı. Daha önce Leydi Celia'yı hiç kendi-

ne güvensiz görmemişti. Bu onda sinir bozucu bir sempati uyandırıyordu.

"Dün gece bir rüya gördüm. Yani, gerçekten rüya olduğundan emin değilim. Demek istediğim, elbette bir rüyaydı ancak..."

"Söylemek istediğiniz nedir, hanımefendi?"

Leydi Celia çenesini kaldırdı ve gözlerinde o tanıdık savaş ışığı belirdi. "Kabalığa gerek yok Bay Pinter."

Elinde değildi; ona bu kadar yakın olmak Jackson'ın huzursuz olmasına yol açıyordu. Parfümünün kokusunu alabiliyordu. Aristokratlar cazibelerini arttırmak için ne tür çiçekli kokular kullanıyorsa artık, öyle baştan çıkarıcı bir karışımdı.

Oysa onun cazibesini arttırmasına gerek yoktu.

"Affedin," dedi. "Bir an önce şehirden ayrılmam gerek."

Leydi Celia başını sallayarak özrünü kabul etti. "Dün gece çocukken sık gördüğüm bir rüyayı gördüm. Çocuk odasında çalıştığımız için mi yoksa Annabel'le Maria şeyden bahsettiği için mi bilmiyorum..." Jackson kaşlarını kaldırınca doğruldu. "Her neyse, eskiden gerçek dışı görünürdü, ben de yalnızca bir rüya olduğunu varsayıyordum, ancak şimdi..." Yutkundu. "Ebeveynlerimin öldüğü geceye ait bir anı olabileceğini düşünüyorum."

Bu Jackson'ın dikkatini çekti. "Ama sadece dört yaşındaydınız."

"Beş yaşını doldurmama birkaç hafta kalmıştı aslında."

Tabii. Şimdi yirmi dört yaşındaydı, cinayetlerse on dokuz yıl önce Nisan ayında gerçekleşmişti.

"Bir anı olduğunu düşünmenizin sebebi ne?"

"Çünkü babamın bir kadına onunla avcı kulübesinde buluşma sözü verdiğini duydum."

Jackson omurgasından aşağıya doğru inen bir ürperti hissetti. "Rüyada annem olduğunu sandım ama orada bile tuhaf davranıyordu."

"Ne gibi?"

"Babam anneme '*mia dolce bellezza*' diye seslenirdi, annem de kızarır ve ona kör olduğunu söylerdi. Rüyadaki adam kadına '*mia dolce bellezza*' diye seslendiğinde kadın sinirlendi. Ona böyle seslenmesinden nefret ettiğini söyledi. Anlamıyor musunuz? Herhalde karısıyla aynı şekilde çağrılmak gücüne gidiyordu."

"Kadının kim olduğunu sesinden anlamadınız sanırım."

Leydi Celia iç geçirdi. "Maalesef, ikisi de fısıldıyordu. Babam olduğunu sadece '*mia dolce bellezza*' demesinden anladım."

"Anlıyorum."

"Bu gerçekten yaşandıysa annem bir şekilde babamın randevusundan haberdar olmuş demektir. O yüzden Benny'den babama nereye gittiğini söylememesini istedi. Onu ve metresini iş üstünde yakalamak için. Babam kiminle buluşacaktıysa o kişi de erkenden gelip annemi vurdu."

"Babanız geldiğinde onu da mı vurdu?" dedi Jackson kuşkuyla. "Sevgilisinin kendisiyle evlenmek için özgür kalmasını sağladığı halde?"

Leydi Celia ifadesi değişti, emin değilmiş gibi görünüyordu. "Belki de babam annemi öldürdüğü için öfkelendi. Belki de tabancayı elinden almaya çalıştığında silah ateşlendi."

"Yani kadın annenizi vurduktan sonra tabancayı yeniden doldurdu. Dolu tabancasıyla babanızı yani sevgilisini beklemeye koyuldu."

"B-ben bilmiyorum. Tek bildiğim duyduklarım."

"Onlar da bir rüya olabilir."

Leydi Celia iç geçirdi. "Olabilir. Bu yüzden aile toplantısından bahsetmek yerine size geldim. Biz emin olmadan herkesi heyecanlandırmak istemedim."

"Biz mi?"

"Evet. Araştırıp gerçek olabilir mi öğrenmenizi istiyorum."

O güzel ela gözlerindeki yakarış Jackson'ı kendine çekti ama imkânsızı istiyordu. "Nasıl yapabilirim bilmiyorum—"

"Rüyada başka şeyler de oldu," dedi Leydi Celia telaşla. "Gabe'in öğretmeni Bay Virgil geldi sonra ve bakıcım bana şarkı söyledi. Bir şeyler konuştuklarını duydum." Cebinden katlı bir kâğıt çıkarıp ona uzattı.

Jackson gönülsüzce aldı.

"Hatırlayabildiğim her şeyi yazdım," diye devam etti. "Sanırım Bay Virgil'le ve bakıcımla konuşup o kısmı doğru hatırladığımdan emin olmanız lazım. Eğer öyle değilse gerisinin de önemi yok. Ama eğer doğruysa..."

"Anlıyorum." Hafızasında önemli şeyler saklıyor olabilirdi. Ama hangi kısımları? Buğdayı samandan nasıl ayıracaktı ki?

Özenle planlanmış sözleri hızla okudu ve birden bir şey fark etti. "Bakıcınız size ilaç mı verdi?"

Leydi Celia başını salladı "Yatıştırıcı iksir diyor. Annabel'le Maria'nın dünkü tartışması rüyamı tetikledi."

"O yatıştırıcının içinde afyon olduğunu biliyorsunuz."

"Öyle mi?" Sıkıntıyla kaşlarını çattı. "Yengelerim asla kendi çocuklarında kullanmayacaklarını söylemişti."

"Bildiğim kadarıyla doktorlar yararlı olup olmadığı ko-

nusunda kararsız." Ne söyleyeceğini düşündü. "Farkında olmayabilirsiniz ama afyon bazen—"

"Biliyorum," dedi Leydi Celia. "Gerçek olmayan rüyalar ve hayallere yol açabiliyor." Gözlerine baktı. "Ama ben iliklerime kadar gerçek olduğunu hissediyorum. Tam açıklayamıyorum bunu ve yanılıyor olabileceğimin farkındayım ama en azından değerlendirmek gerek. Sizce de öyle değil mi? Gerçekten bir anı olduğunu keşfedersek o sabah kimin gittiğini anlar ve babamın metresini eleme yöntemiyle buluruz." Çenesini kaldırdı. "Hem bakıcım yatıştırıcıyı konuşmayı duyduktan *sonra* verdi."

"Önceki gece uyumanız için vermediyse tabii," dedi Jackson usulca.

Leydi Celia'nın yüzü düştü ve Jackson onun hayal kırıklığıyla midesine yumruk yemiş gibi hissetti.

Boğazını temizledi. "Bence de araştırmaya değer. Bakıcınız zaten arayacağım insanlar listesindeydi. Bay Virgil de kesinlikle ilgimi çekmekte. İkisiyle de konuşacağım. Sonrasında da ne bulacağımıza bakarız." Kâğıdı ceketinin cebine soktu. "Bana gelmekle doğru şeyi yaptınız."

İşte o zaman Leydi Celia ona gülümsedi. Bu ona ilk tebessümüydü. Yüzüne hayat getirmiş ve Jackson'ı ruhunun derinliklerine kadar dağlayan o hatlarına bir yumuşaklık kazandırmıştı.

"Teşekkürler," dedi.

Jackson Tanrı'dan merhamet diledi, aklını başında tutmalıydı. "Rica ederim." Kapıya döndü. Buradan çıkması gerekiyordu. Leydi Celia onun üzerindeki etkisini fark ederse gözlerini bu kadar yükseğe dikme cüreti gösterdiği için onunla acımasızca alay ederdi. "Başka bir şey yoksa—"

"Aslında," dedi Leydi Celia, "Sizden bir ricam daha var."

Lanet olsun, az daha kaçıyordu. Yavaşça dönüp bir kez daha ona baktı. "Evet?"

Leydi Celia bir nefes alıp çenesini kaldırdı. "Taliplerimi araştırmanızı istiyorum."

İkinci Bölüm

Celia, Bay Pinter'ı şok ettiğini kalın siyah kaşlarının çatılmasından anladı. Adamın zarif bedeni her zamankinden de gergin görünüyordu ve sert yüz hatları—kalkık burnu ve köşeli çenesi daha da katı bir ifadeyle gerilmişti. Siyah şayak ve beyaz ketenden oluşan ciddi sabah kıyafetiyle erkeksi bir kınama tavrı takınmıştı.

Ama neden? Evlenmemiş tek "*yaramaz*"ın Celia olduğunu biliyordu. Ninesinin ültimatomuna karşı çıkmak gibi isyankâr bir arzu için kardeşlerinin miraslarını kaybetmesine izin vereceğini mi sanıyordu?

Tabii ya. Demin anlattıkları sırasında öyle nazik ve düşünceli davranmıştı ki Celia neredeyse onun kendisinden nefret ettiğini unutmuştu. Yoksa neden fırtına sonrasında arduvaz taşının aldığı o gri tona bürünen gözleri şimdi bu kadar soğuk ve mesafeli olsun? Kahrolası adam hep

öyle küçümseyici ve kendinden emin davranıyordu, öyle... öyle... erkeksiydi ki.

"Beni affedin leydim," dedi o sıra dışı, pürüzlü sesiyle, "ancak taliplerinizi olduğundan haberdar değildim."

Haklı olduğu için ona lanet olsun. "Eh, aslında... yok. İlgileniyor olabilecek erkekler var ama evlenme teklif edecek kadar ilerleme kaydetmediler." Ya da en azından ona düşkünlük gösterecek kadar.

"Siz de teklif etmeleri için onları yönlendirmemi umuyorsunuz?" dedi Bay Pinter yavaşça.

Celia onun delip geçen bakışları altında kızardı. "Saçmalamayın."

Tanıdığı Bay Pinter *buydu* işte, onu "umursamaz bir sosyete hanımı" ve de "baş belası" olarak tanımlayan adam.

Onun ne düşündüğünü de umursamıyordu zaten. Adam erkek kardeşlerinin arkadaşlarından farksızdı. Onlar da Celia'yı bir tüfekle hünerlerini gösterebildiği için bir erkek gibi görüyorlardı. Kuzen Ned gibi. *Memesiz, sıska cadaloz—sende bir gram bile kadınlık bile yok.*

Ned'in canı cehenneme. O özel karşılaşmalarından sonra geçen on yılda biraz dolgunlaşmıştı elbette. Sert hatları biraz daha yumuşayıp kadımmsılaşmış olmalıydı.

Ne var ki hâlâ babasının rağbet görmeyen buğday teni ve hantal boyuyla annesinin erkeksi yapısına sahipti. Hâlâ içler acısı düz kahverengi saçlara ve gelmiş geçmiş en sıkıcı ela gözlere sahipti.

Celia ablası gibi olmak için her şeyini verirdi. Elbiselerinin dolduran kıvrımlara sahip olmak için. Altın rengi, dalgalı lüleler, parlak, yeşim renkli gözler ve porselen bir bebeğinki gibi klasik bir mükemmellikle biçimlenmiş hat-

lar. Celia bazen hoş olarak tanımlanırdı ama Minerva'nın yanında...

Yutkunarak imrenme duygusunu bastırdı. Ablası gibi güzel görünmeyebilirdi ama onun da başka çekici özellikleri vardı. Mesela erkekler silahlara ve atıcılığa olan ilgisi yüzünden onun yanında rahattı.

"Buna inanmakta zorlanabilirsiniz Bay Pinter," dedi savunmacı bir tavırla, "ancak bazı erkekler arkadaşlığımdan *keyif alıyor*. Beni konuşması kolay biri olarak görüyorlar."

Bay Pinter'ın yüzünde hayal meyal bir tebessüm belirdi. "Haklısınız. Buna inanmakta zorlanıyorum."

Ukala pislik.

"Yine de, benimle evlenmeyi düşünebilecek üç adam var ve güvenilir olduklarından emin olmak için yardımınıza ihtiyacım var."

Ondan bunu istemekten nefret ediyordu ama Bay Pinter planının gerekli bir parçasıydı. Yalnızca iyi bir evlilik teklifine ihtiyacı vardı, tek bir *etkileyici* teklif ninesini düzgün bir koca elde edebileceğine ikna etmeye yeterdi.

Ninesi buna inanmıyordu, yoksa o lanet ültimatomu ileri sürmezdi. Eğer Celia onun yanıldığını kanıtlayabilirse ninesi de dilediği zaman bir koca seçmesine izin verebilirdi.

Bu plan da işe yaramazsa Celia en azından ninesinin öne sürdüğü koşulları yerine getirmek için bir koca bulmuş olurdu.

"Demek nihayet Bayan Plumtree'nin isteklerine uyma kararı aldınız," dedi Bay Pinter, yüz ifadesi anlaşılmazdı.

Celia'nın onu gizli planına dâhil etmek gibi bir niyeti yoktu. Oliver onu tutmuş olabilirdi ama Celia Bay Pinter'ın aynı zamanda büyükannelerine casusluk ettiğinden emindi.

Hemen koşup ona anlatırdı. "Bir seçeneğim mi var sanki." Sesinde karamsarlık vardı. "İki aydan kısa bir süre içinde evlenmezsem kardeşlerim mirastan yoksun kalacak. Bunu onlara yapamam, her ne kadar ninemin müdahalesinden rahatsız olsam da."

Bay Pinter'ın bakışlarında sempatiye benzeyen tuhaf bir ışık belirdi. "Evlenmek istemiyor musunuz?"

"Elbette evlenmek istiyorum. Hangi kadın istemez?"

"Daha önce pek niyetli değildiniz," dedi şüpheyle.

Bunun sebebi erkeklerin *ona* pek ilgi göstermemiş olmasıydı. Tabi, Gabe'in arkadaşları balolarda onun yanında durup fişeklerle ilgili son gelişmelerden bahsetmeyi severdi ama nadiren dans etmeyi teklif ederlerdi ve ettiklerinde de tek sebebi tüfek konusunda tavsiye istemeleri olurdu. Flört etmeyi denemişti ama berbattı. Öyle... yanlış geliyordu ki. Her ne kadar nadiren de olsa, erkeklerin iltifatları da aynı hissi yanlışlık hissini yaratıyordu. Hepsine gülüp geçmek hangilerinin samimi olduğunu anlamaktan kolaydı. Onlardan biriymiş gibi davranmakta zorlanmıyordu.

Gizliden gizliye, sevebileceği bir erkek bulabilmeyi umuyordu. Ailesinin adını lekeleyen skandalları görmezden gelecek ve atış talimi hobisini destekleyecek, en az onun kadar iyi atış yapabilecek biri olmalıydı. Zira hedef aldığı noktayı vuramayan bir adama katiyen saygı duyamazdı.

Eminim Bay Pinter nasıl tüfek kullanacağını biliyordur.

Kaşlarını çattı. Adam kendini önemli falan *sanıyor* olmalıydı. Soyu uygunsuz kabul edilen bir adama göre Bay Pinter'ın burnu öyle havadaydı ki Celia ona gizlice Kibirli Pinter ya da Terbiyeli Pinter diyordu.

Adam geçen hafta Gabe'e çoğu lordun yalnızca iki işe

yaradığını söylüyordu—mülklerinin gelirlerini Londra'daki kumar cehennemlerine ya da kerhanelere yatırmak ve Tanrıya ve de ülkelerine olan borçlarını ihmal etmek.

Celia onun yalnızca para ve itibar için Oliver'a çalıştığını biliyordu. Aslında gizlice hepsine tepeden bakıyordu. Evlenmesi konusunda böyle iğneli konuşmasının da sebebi bu olmalıydı.

"Öyle olsa bile," dedi, "Artık evlenmek istiyorum." Ellerini ısıtmak için şöminenin yanına gitti. "Bu yüzden talip adaylarımı araştırmanızı istiyorum."

"Neden ben?"

Celia ona göz ucuyla baktı. "Oliver'ın sizi öncelikle bu sebeple işe aldığını unuttunuz mu?"

Gergin duruşu karşısında Celia bunu unuttuğunu anladı. Bay Pinter kaşlarını çatarak her zaman cebinde taşıyormuş gibi göründüğü defterle kalemi çıkardı. "Pekâlâ. Tam olarak ne öğrenmemi istiyorsunuz?"

Biraz daha rahat nefes almaya başlayan Celia ateşin yanından çekildi. "Kardeşlerim için öğrendiklerinizin aynısını—talip adaylarımın maddi durumları, evlenmeye uygun olup olmadıkları ve de... şey..."

Bay Pinter not almayı bırakıp kaşını kaldırarak ona baktı. "Evet?"

Celia gergin bir tavırla taktığı kolyeyle oynadı. İşte buna karşı çıkabilirdi adam. "Sırları. Kullanabileceğim şeyler... Yani... Bu uğraşım için. Sevdikleri şeyler, zaafları, herkesin bilmediği ne varsa."

Bay Pinter'ın yüz ifadesi sırtına vuran ateşe rağmen buz kesmesine yol açtı. "Anladığımdan emin değilim."

"Diyelim ki birinin kırmızı giyen kadınlardan hoşlan-

dığını öğrendiniz. Bu benim için yararlı olabilir. Mümkün olduğu kadar sık kırmızı giyerim."

Bay Pinter'ın gözlerinde eğleniyormuş gibi bir ifade belirdi. "Ya hepsinin farklı bir rengi tercih ettiğini öğrenirseniz?"

"Bu sadece bir örnekti," dedi Celia aksi bir tavırla. "Aslında bana daha temel bilgiler vermenizi umuyorum. Taliplerimden birinin gayrimeşru bir çocuğa bakıp bakmadığını öğrenebilirsiniz. Böyle bir bilgiyi kullanarak--"

"Abiniz bana taliplerinizin makbul ve uygun olduğundan emin olmam için ödeme yapıyor," dedi monoton bir sesle, "erkeklere evlenmek için şantaj yapmanıza yardım etmem için değil."

Celia *onun* da gayrimeşru olduğunu çok geç hatırladı. "Öyle demek istemedim! Eğer taliplerimden birinin bakacak kadar umursadığı bir gayrimeşru çocuğu olduğunu öğrenirsem çocukları sevdiğini de bilirdim. Yani *benim* de çocukları ne kadar sevdiğimden bahseder dururum. O kadar."

Bu Bay Pinter'ı yalnızca biraz sakinleştirmişe benziyordu. "Bir diğer deyişle, bir koca bulmak için başka biri gibi davranacaksınız."

"Ah, tanrı aşkına," dedi Celia kendini savunarak, "sosyetedeki kadınların yarısının koca bulmak için yaptığından farklı bir şey değil bu. İçeriden biraz bilgi sızdırarak hedefimi daha iyi vurabilecekken anlamsız cilveleşmelerle vakit kaybetmek istemiyorum."

Bay Pinter ona küçümseyen bir tebessümle baktı.

"Ne var?" diye sinirle sordu Celia.

"Bir tek *siz* kur yapmaya bir nişancının atış müsabakasındaki tutumuyla yaklaşırsınız zaten." Kaleminin ucunu yaladı. "Peki, *kim* bu bahtsız hedefler?"

"Devonmont kontu, Lyons Dükü, bir de Fernandez Valdez, Basto Vikontu."

Bay Pinter'ın ağzı açık kaldı. "Delirdiniz mi siz?"

"Benim ulaşamayacağım kişiler olduklarının farkındayım ama dostluğumdan hoşlanıyor gibiler—"

"Eminim öyledir!" Hızla Celia'ya doğru yürüdü, tuhaf bir biçimde öfkeliydi. "Kont gördüğü her kadının eteğinin altına girmeye çalıştığı için adı çıkmış bir ahlaksız. Dük'ünse babası deliydi ve kalıtsal olduğu düşünülüyor, bu yüzden çoğu kadın ondan uzak duruyor. Basto ise sizin için çok yaşlı Portekizli bir sersem ve besbelli kalan yıllarında kendisine bakacak tatlı, genç birini arıyor."

"Nasıl böyle şeyler söylersiniz? Aralarından bizzat tanıdığınız tek kişi Lord Devonmont ve onu da tanıyor sayılmazsınız."

"Tanımama da gerek yok. Namlarından son derece uygunsuz oldukları açık."

Uygunsuz mu? Londra'daki en seçkin bekârlardan üçü mü? Deli olan Bay Pinter'dı, o değil.

"Lord Devonmont Gabe'in karısının kuzeni. Dük Gabe'in en yakın arkadaşı ki onu çocukluğumdan beri tanırım, vikonta gelince eh..."

"Duyduklarıma göre yaltakçı bir tipmiş," dedi Bay Pinter asabi bir tavırla.

"Hayır, değil. Sohbeti çok hoş." Gerçekten de bu konuşma çok saçmaydı.

"Tanrı aşkına *siz* ne gibi biriyle evlenmem gerektiğini düşünüyorsunuz acaba?"

Bu Bay Pinter'ı afallatmıştı. Bakışlarını kaçırdı. "Bilmiyorum," diye mırıldandı. "Ama şeyle değil... Yani, evlen-

memelisiniz..." Boyun bağını çekiştirdi. "Onlar size uygun değil, o kadar."

Celia onu telaşlandırmıştı. Ne kadar şaşırtıcı! O *asla* telaşlanmazdı. Kırılgan ve çok daha az... gergin görünmesine yol açmıştı. Bu Celia'nın son derece hoşuna gitti.

Ama sebebinin kendisi olduğunu bilmek daha da hoştu. "Siz ödemenizi aldığınız sürece kimi seçtiğimi neden önemsiyorsunuz ki? Bilmek istediğim her şeyi öğrenmeniz için fazladan ödeme yapmaya razıyım."

Bir kez daha Kibirli Pinter kendini gösterdi. "Bu ödemeyle ilgili değil, hanımefendi, ben kendi görevlerime karar veririm ve bu da ilgimi çekmiyor. İyi günler." Arkasını dönerek kapıya yöneldi. Tanrı aşkına, onu tamamen kaçırmak istememişti ki! "Demek Oliver'la yaptığınız anlaşmayı bozuyorsunuz?" diye seslendi.

Bay Pinter durdu.

Celia telaşla ısrar etti. "En azından bana taliplerimle ilgili bir araştırma borçlusunuz. Benim için *bunu* da yapmazsanız abime sizi yapmanız için tuttuğu işi yerine getirmeyi reddettiğinizi söylerim."

Bay Pinter yumruklarını sıktığında içini suçluluk duygusu kapladı. Demin anlattığı rüyaya verdiği tepki öyle nazikti ki onu zorladığı için kendini kötü hissetti. Ama kahretsin—bu onun *işiydi.* Bay Pinter aynı şeyi Minerva ve Gabe için yapmıştı; hiç şüphe yok ki *onun* için de yapabilirdi.

Bir kez daha Celia'ya döndüğünde yüzünde özenle takınılmış mülayim bir ifade vardı.

"Sanırım ona düşündüğünüz kişileri söylersem benim tarafımı tutacaktır. Kız kardeşiniz Bay Masters'ı seçtiğinde *hiç* mutlu olmadı."

"Ama o konu iyi sonuçlandı ve ısrar ederse ona hatırlatırım. Ancak ısrar etmeyecektir—evlenmemin ne kadar önemli olduğunu biliyor."

Bay Pinter yüzünü öyle dikkatli inceledi ki huzursuz hissetti. "Ya aşk?" diye sordu boğuk bir sesle. "Bu adamlardan herhangi birini seviyor musunuz?"

Celia'nın bulunduğu durumu bildiği halde bu konuyu açma cüretini nasıl gösterebiliyordu? "Büyükannem bana âşık olmam için fırsat tanımıyor."

"O halde ona daha fazla zaman istediğinizi söyleyin. Bu fikre açık olduğunuzu bildiği sürece eminim ki—"

"Ertelememe izin mi verecek? Öyle bir şeyin mümkün olmadığını biliyorsunuz. Bana zaten bir yıl verdiğini ve zamanımı boşa harcadığımı söyleyecek."

Haklı da olurdu. Ama Celia kardeşlerinin sinsi planlarının işe yarayıp ninesinin ültimatomunu sonlandırmasını ummuştu. Ne var ki, erkek ve kız kardeşleri pes edip evlenmişti. Daha doğrusu âşık olmuşlardı. Adil değildi. Güzel kız kardeşinin koca bulması kolaydı—her zaman arzuladığı erkeğin peşine düşmüştü o kadar. Gabe en yakın arkadaşının kız kardeşiyle evlenmişti, Jarret içki mayalamayı en az kendisi kadar seven bir eş bulmuştu ve Oliver da resmen mükemmel bir kadına âşık olmuştu.

Ama Celia'nın bir köşede bekleyen eski âşıkları yoktu, evlenmeye müsait kardeşleri olan dostları ve de kendisinden hoşlanan keskin nişancılar da. Onunla evlenmeyi *düşünebilecek* üç erkek vardı. Bununla idare etmesi gerekiyordu.

"Aşk için çok geç, Bay Pinter," dedi yorgunlukla. "Büyükannem nefes aldırmıyor, hem evlenme mevsiminde olduğumuz da söylenemez. Bu yılın sonuna kadar birkaç

tane kır balosundan başka fazla bir şey yok. Bu geç tarihte evlenilebilecek başka beylere rastlama ihtimalim oldukça düşük."

"Başka biri olmalı, daha şey biri—"

"Tanıdığım, yanında rahat olduğum biri yok. En azından bu beylerden hoşlanıyorum. İçlerinden biriyle evlendiğimi hayal edebiliyorum." *Bir ihtimal. En kötü olasılıkla.* "Hepsinin unvanı ve serveti olduğuna göre büyükannem onlarda kusur bulamaz." Zaten asıl mesele de buydu ama *ona* bunu söyleyemezdi.

Bay Pinter alaycı bir ifade takındı. "Yani bir kocada aradıklarınız bunlar," dedi soğuk bir sesle. "Zengin, konum sahibi biri."

"Hayır!" Onu paragöz sanmak tam da Bay Pinter'a göreydi. "Bu *ninemin* isteği. Ben yalnızca tahammül edebileceğim birini istiyorum. Taliplerim varlıklı olursa en azından benimle mirasıma el koymak için evlenmediklerini bilirim." Babasının annesine yaptığı gibi. "Bir servet avcısıyla evlenmemeyi tercih ederim."

"Anlıyorum." Çenesindeki bir kas seğirdi. "Yine de varlıklı lordlar ve servet avcıları tek seçenekleriniz değil. Muhakkak başka saygıdeğer beyler de vardır."

"Neden bu konuda bu kadar inatçısınız?" Celia birden durumu anladı. "Bir dakika, yoksa taliplerim soylu olduğu için mi? Unvanı olan beyleri hor görmeye bile tenezzül etmediğinizi biliyorum ancak—"

"Bu doğru değil," diye homurdandı Bay Pinter. "Lord Kirkwood ve kardeşini arkadaşlarımdan sayarım ve hatta cüretkâr ve küstahça olabilir ama abilerinizi de. Unvanı olan *tüm* beyleri hor görmüyorum—yalnızca kadınları av-

layanları. Devonmont gibi. Büyük olasılıksa diğer ikisi de öyledir."

"Bildiğim kadarıyla hiçbiri saygıdeğer bir kadından faydalanmadı. Erkek kardeşlerim bile... Bekârken çeşitli cilveleşmeler yaşadı."

"Babanız da."

Elbette bunu *hatırlatırdı*. "O farklı. Babam evlilik yeminini bozdu. Bu taliplerimin de aynı şeyi yapacağı anlamına gelmiyor." Celia yutkundu. "Tabii benim gibi bir kadının onlar gibi erkekleri memnun ve mutlu etmesinin imkânsız olduğunu düşünmüyorsanız."

Bay Pinter irkildi. "Hayır! Öyle demeye çalışmıyordum... Demek istediğim—"

"Önemi yok, Bay Pinter," dedi Celia sesindeki kırgınlığı gizlemeye çalışarak. "Hakkımda ne düşündüğünüzü biliyorum."

Bakışları kenetlendiğinde Celia gözlerinde aniden beliren sertlik karşısında şaşırdı.

"Hakkınızda ne düşündüğümü kesinlikle bilmiyorsunuz."

Celia bileziğini gergin bir tavırla çekiştirdi, hareketi Bay Pinter'ın gözlerini ellerine çekti. Ama bakışları yukarı doğru çıkarken yavaşlayıp göğsünde durdu.

Acaba Bay Pinter... Bir ihtimal... Katiyen hayır! Terbiyeli Pinter asla onun gibi pervasız bir kadınla ilgilenmezdi. Hatta ondan *hoşlanmıyordu* bile.

Celia bugün özenli giyinmişti, bir hanımefendi gibi giyinip davranabileceğini göstererek ona istediklerini yaptırabilmeyi, saygısını bir derece de olsa kazanmayı umuyordu. Ama Bay Pinter'ın o samimi bakışlarının göğüslerinden boğazına doğru çıkıp yeniden ağzında duraksaması daha

çok abilerinin eşlerine bakışlarını andırıyordu. Saygısız değil de daha çok... İlgiliydi.

Hayır, bunu hayal ediyor olmalıydı. Bay Pinter yalnızca onu huzursuz etmeye çalışıyordu; o da bakışlarında gördüğü sıcaklığı yanlış değerlendiriyordu. Gerçek olmayan şeylerin hayaline kapılmayı reddetti. On dört yaşındayken Ned'in ona söylediği o korkunç şeylerden sonra olmazdı.

Seni sadece bir iddiayı kazanmak için öptüm, bil diye söylüyorum.

Dersini o zaman almıştı. Erkeklerin yalnızca istedikleri şeyleri alabilmek için kadınlarla ilgileniyormuş izlenimi yaratmak gibi sinir bozucu bir alışkanlığı vardı. Babası sadece maddi durumunu düşünürken, peri masalları hayal eden annesi gibi...

Eh, *o* servetine ne ihtiyaç ne de arzu duyan biriyle evlenecekti. Bay Pinter bu kategorilere girmiyordu. Göz göze geldiklerinde yüzünde beliren boş ifadeye bakılırsa da kuşkulanmakta haklıydı.

Bay Pinter asla onunla *o* şekilde ilgilenmezdi. Bunu her zamanki resmiyetiyle dile getirerek ispatlamıştı. "Herhangi bir adamın sizi eş olarak kabul etmeyeceğinden şüpheliyim, hanımefendi."

Of, böyle kendini beğenmişlik tasladığında onu *öldürebilirdi.* "Öyleyse söz konusu beylerin benden memnun kalacağı konusunda hemfikiriz," dedi onun gibi soğuk bir sesle konuşarak. "Yani neden bana sadık kalmayacaklarını varsaydığınızı anlamıyorum."

"Bazı erkekler eşleri ne kadar güzel olursa olsun sadakatsizdir," dedi Bay Pinter kükrer gibi.

Onu güzel mi buluyordu?

Yine başlamıştı, sözlerinden çok fazla anlam çıkarıyordu. Adam sadece bir şey anlatmaya çalışıyordu. "Ama bu beylerin de öyle olacağını düşünmeniz için bir sebep yok. Tabii haklarında çoktan bilip de bana söylemediğiniz karanlık bir sır yoksa?"

Bay Pinter bakışlarını kaçırıp sessizce küfretti. "Hayır."

"O halde karakterlerini gerçekten öğrenme şansı elinizde. Çünkü ben fikirleri değil gerçekleri yeğlerim. Hem sizin de öyle yaptığınızı sanıyordum."

Nasılmış Bay Pinter! Kendi ilacınızdan tattırayım. Adam daima gerçekleri göz önünde bulundurarak davranmakta ısrarcıydı. Celia'nın da onu tuzağa düşürdüğünü biliyordu ki kaşlarını çatıp kollarını bağdaştırdı. Celia'nın görebildiği kadarıyla siyah montu ve düz yeleğinin altındaki göğsü oldukça etkileyiciydi.

"Bu beylere tek karşı çıkanın ben olacağımı hiç sanmıyorum," dedi Bay Pinter. "Ya büyükanneniz? *Ona* danıştınız mı?"

Gözlerini devirdi. Bay Pinter planlarına şaşkınlık verici şekilde karşı koyuyordu. "Danışmam gerekmiyor. İçlerinden biri ne zaman benimle dans etmek istese yüzünde güller açıyor. Beni sürekli onlara tebessüm edip cilveleşmem için teşvik ediyor. Hem de ne zaman elimi tutsalar ya da birlikte yürüyüşe çıksak beni büyük bir coşkuyla ne konuşup ne yaptığımıza dair sorguya çekiyor."

"Sizin o alçaklarla *baş başa yürüyüş* yapmanıza izin mi veriyor?" diye sordu Bay Pinter saf bir öfkeyle.

"Onlar alçak değil."

"Tanrı şahidimdir ki, kurtların arasındaki kuzudan farksızsınız," diye mırıldandı.

Bu düşünce Celia'nın kendi hakkındaki görüşüyle öyle zıttı ki güldü. "Hayatımın yarısını erkek kardeşlerimle geçirdim. Gabe ne zaman atış talimine gitse yanındaydım. Arkadaşlarının katıldığı her partide tüfekle maharetlerimi göstermek için teşvik edildim. Bir erkekle nasıl baş edeceğimi biliyorum, Bay Pinter."

Işıl ışıl bakışları Celia'nın içine işledi. "Erkek kardeşiniz ve arkadaş grubuyla gezinmekle Devonmont gibi bir hovarda ya da Basto gibi şeytani bir yabancının sizinle tek başına karanlık bir bahçede gezinmesine izin vermek arasında büyük bir fark var."

Celia'nın yanakları kızardı. "Ben *o tür* yürüyüşlerden bahsetmiyorum, bayım. Bahçemizde gündüzleri yaptığımız yürüyüşlerden söz ediyordum, hizmetçilerin da çevremiz de olduğu, her şeyin tamamen masumane olduğu yürüyüşler..."

Bay Pinter alaycı bir tavırla güldü. "Öyle kalacağından kuşkuluyum."

"Of, tanrı aşkına, neden böyle inatçısınız? Evlenmek zorunda olduğumu biliyorsunuz. Kimi seçtiğim neden umurunuzda ki?"

"Umurumda *değil,*" diye itiraz etti Bay Pinter. "Yalnızca zaten kabul edilemeyeceklerini bildiğim talipleri araştırmak için ne kadar zaman harcayacağımı düşünüyorum."

Celia bıkkınlıkla ofladı. Tabii ya. Bay Pinter için mesela daima paraydı. Ona yardım etmek için zamanını harcar mıydı hiç.

"Aileniz beni aynı zamanda ebeveynlerinizin ölümlerini araştırmam için tuttu," diye sözlerine devam etti. "Sizin bu oyununuzun dikkatimi o meseleden almasını mı istiyorsunuz?"

Kendini bu konuda suçlu hissetmesini sağlamak da tam ona göreydi.

"Elbette, ama siz Kaptan Rawdon'dan ve Elise'nin ailesinden haber beklediğinizi söylediniz. Bakıcım ve Bay Virgil'i sorgulamak dışında şu anda o kadar da meşgul olduğunuz söylenemez, değil mi?"

İşte! Bay Pinter'ın *bu* gözlemden hiç hoşlanmadığı kesindi. Buz gibi bakışları onu delip geçti. "Öncelikle bakıcınızla Bay Virgil'i *bulmam* gerek. Ayrıca başka müşterilerim de var. Ancak bana daha makul seçimler sunarsanız *onlar* hakkında bilgi toplayıp size ayrıntılı bir rapor vermek için gerekli zamanı bulabileceğimden eminim."

"Başka seçeneklerim olsaydı onları sunardım," dedi Celia hiddetle. "Tabii siz zorla bana kur yapmasını sağlayabileceğiniz uygun bekâr beyler tanıyorsanız, hiç durmayın, söyleyin. Önerilere açığım."

Bay Pinter gözlerini kırpıştırdı. "Biri olmalı—"

"Tabii." Celia eteğini kaldırarak kapıya yöneldi. "Vaktinizi ayırdığınız için teşekkürler, Bay Pinter. Bunu tek başıma halletmem gerektiğini anladım."

"O da ne demek?"

Celia ona ters ters baktı. "Gayet açık olmalı. Siz seçtiğim beyler hakkında araştırma yapmayı reddettiğinize göre tek başıma yapmak zorundayım."

Üçüncü Bölüm

Jackson'ın ağzı açık kalmıştı. Her şeyin nasıl bu kadar kötüleşebildiğini merak ediyordu. Ama biliyordu. Kadın belli ki kaçıktı. Tımarhane kaçkını.

Onu da aynı yola itmeye çalışıyordu. "Ciddi olamazsınız. Siz ne zamandan beri insanlar hakkında araştırma yapmaktan anlıyorsunuz?"

Leydi Celia ellerini kalçasına koydu. "Siz yapmayacaksınız madem, ben yapmak zorundayım."

Tanrı yardımcısı olsun bu kadın tanıdığı en sinir bozucu, insanı çileden çıkaran— "Bunu nasıl başarmayı umuyorsunuz?"

Leydi Celia omuz silkti. "Onlara sorular sorarak sanırım. Oliver'ın doğum günü partisi önümüzdeki hafta. Lord Devonmont'un geleceği belli ve ninemin diğer ikisini de davet etmesini sağlamak kolay olacaktır. Geldikleri zaman

odalarına gizlice girmeye çalışıp konuşmalarına kulak misafiri olup belki hizmetçilerine rüşvet veririm—"

"Lanet olası aklını kaybetmişsin sen," diye tısladı Jackson.

Sadece Leydi Celia kaşını kaldırınca onun önünde yüksek sesle küfrettiğini fark etti. Ama bu kadın akıllı bir adamı bile salağın dik alasına çevirirdi! Onun erkeklerin odalarına girip çıktığını, iffetini ve itibarını riske attığını düşünmek bile kanını donduruyordu.

"Anlamıyorsunuz sanırım," dedi tane tane, sanki bir çocukla konuşur gibi. "*Bir şekilde* bir koca bulmam lazım. Yardıma ihtiyacım var ve gidecek başka kimsem yok. Minerva nadiren burada, nineminse çöpçatanlık çabaları gün gibi ortada. Ayrıca abilerim ve eşleri böyle bir şey yapabilse bile kendi işleriyle meşguller. Bu da geriye sizi bırakıyor ki sanırım siz de elimi salladığımda gökten talip yağdığını zannediyorsunuz. *Sizi* para karşılığında bile bana yardım etmeye ikna edemeyeceksem kendi başıma halletmek zorundayım."

Arkasını dönüp kapıya yöneldi.

Kahretsin. Böyle aptalca bir şeye kalkışmaya meyilli bir kızdı zaten. Yenilmez olduğu gibi aptalca bir inancı vardı. O yüzden vaktini erkek kardeşlerinin arkadaşlarıyla atış talimine giderek geçiriyor, tüfeğinin patlayabileceği ya da kaza kurşunuyla yaralanabilecek olmasını keyfi bir pervasızlıkla umursamıyordu.

Ne isterse yapıyor, ailesindeki erkeklerse onu durdurmuyordu. Birinin onun çılgınlığını dizginlemesi gerekiyordu ve görünüşe göre bu kişi *o* olacaktı.

"Pekâlâ!" diye seslendi Jackson. "Yapacağım."

Leydi Celia durdu ama dönmedi. "Koca olarak seçtiğim kişilerden birini elde etmem için gereken bilgileri bulacak mısınız?"

"Evet."

"Birazcık sinsi olmanız anlamına gelse bile mi?"

Jackson dişlerini gıcırdattı. Bu tam bir ızdırap olacaktı. Sinsi davranmak canını sıkmıyordu; o lanet taliplerinden kurtulmak için gerektiği kadar sinsi davranırdı. Yalnızca piç kurularının ondan faydalanmadığından emin olmak için bile olsa, bu son derece cezbedici kadının etrafında olması gerekecekti.

Eh, onlardan kaçmasını sağlamanın bir yolunu bulmak zorundaydı. Gerçekleri mi öğrenmek istiyordu? Yemin ediyordu ki ona taliplerini tümden karalayacak kadar gerçek sunacaktı.

Ya sonra?

Tabii siz zorla bana kur yapmasını sağlayabileceğiniz uygun bekâr beyler tanıyorsanız, hiç durmayın, söyleyin. Önerilere açığım.

Pekâlâ, önerebileceği kimse yoktu. Ama *kendi* aptal seçimlerinden biriyle de evlenmesine izin veremezdi. Bu onu tümden mutsuz kılardı—Jackson bundan emindi. Felakete davetiye çıkardığını fark etmesini sağlamalıydı.

Sonra da onun için daha uygun birini bulurdu. Bir şekilde.

Leydi Celia ona döndü. "Ee?"

"Evet," dedi Jackson küfretme arzusunu bastırarak. "Ne isterseniz yapacağım."

Leydi Celia inanamıyormuş gibi güldü. "İşte *bunu* görmek isterim."

Jackson kaşlarını çattığında hemen ekledi, "Yine de teşekkür ederim. Gerçekten. Size emeğiniz için fazladan ödeme yapmaya hazırım, dediğim gibi."

Jackson gerildi. "Gerek yok."

"Saçmalık," dedi Leydi Celia sertçe. "Sırrımı saklamanıza değecektir."

Jackson'ın kaşları biraz daha çatıldı. "Müşterilerimin sırlarını daima saklarım."

"Ancak bu ailede size ödeme yapan tek müşteriniz Oliver. Ben sizi kendi koşullarımla tutmak istiyorum, özellikle de planlarımı ondan ve büyükannemden saklamanız gerektiği için."

Bu Jackson'ı şüphelendirdi. "O neden?"

Leydi Celia daha ihtiyatlı bir ifade takındı. "İstediğim gibi sonuçlanmazsa diye."

Jackson'ın dikkatli bakışları altında kızardı. Kahretsin ki daha da güzel görünüyordu.

Leydi Celia'nın bakışları ince bileğinde evirip çevirdiği mücevherlerle bezenmiş bileziğe gitti.

"Bir koca elde etmekten aciz olduğumu düşünüyorlar. Ben de onlara yanıldıklarını kanıtlamak istiyorum. Ama bunu başarmak için bu denli alçakça taktiklere başvurduğumu bilmelerini istemiyorum. Utanç verici." Jackson'a baktı. "Anlıyor musunuz?"

Jackson başını salladı. Gurur güçlü bir motivasyondu. Bazen insanlara yanıldıklarını kanıtlamak bir erkeği—ya da bir kadını—ileriye taşırdı.

"Bu konuşma aramızda kalacak," dedi gergin bir sesle. "Buna güvenebilirsiniz."

Leydi Celia'nın o güzel yüzü iç rahatlığıyla parladı.

"Yine de, size Oliver'la anlaşmanızın kapsamadığı tüm işlerin bedelini ödemek istiyorum."

Jackson ondan bunun için para *almayacaktı.* "Bakın ne diyeceğim. Her şey yolunda gider ve siz de bu beylerden birini eş olarak alırsanız, ödememi büyükannenizden miras kalacak paradan yapabilirsiniz."

"Ama ya yolunda *gitmezse*? Hâlâ çabalarınız için ödeme hak ediyorsunuz. Büyükannem bana harçlık veriyor. Ne kadar istediğiniz söyleyin yeter."

Jackson'ın istediği *oydu*, yatağında, çırılçıplak, ona gülümseyip kollarını açarak, tamamen büyüleyici ağzıyla öpmek için kendine çekmesiydi.

Ancak bu sayamayacağı kadar fazla sebepten ötürü imkânsızdı.

"Müşterilerim bana yalnızca sonuç aldıkları koşulda ödeme yapar," diye yalan söyledi. "Yani amacınıza ulaşana kadar ödeme yok."

Leydi Celia onu kuşkuyla süzdü. "Mutlaka bir tür teminata ihtiyacınız vardır." Bileziğini çıkarıp ona uzattı. "Bunu alın. Birkaç sterlin eder. Garanti ediyorum."

Daha çok birkaç *yüz* sterlin. Sanki değersiz bir takıymış gibi davranmak tam da onun gibi asil bir hanımefendiye göreydi.

Sadece bakmakla kaldığında Leydi Celia usulca ekledi, "Israr ediyorum. Bir sonuç alamazsak size borçlu kalmak istemem. Her zaman satabilir ya da sevgilinize verebilirsiniz. Ya da annenize."

Jackson gerildi. "Bir sevgilim yok ve annem de öldü."

Leydi Celia'nın yüzü asıldı. "Özür dilerim, annenizi unuttum... Yani..." Bileziği geri çekti. "Size hatırlatmış olmam çok korkun."

Sesindeki o nazik pişmanlık Jackson'ın içinde dokundu. Daha önce onun bu yanını hiç görmemişti. "Önemli değil. Uzun zaman önce öldü."

Leydi Celia'nın gözleri yüzünde gezindi. "İnsanlar ne derlerse desinler, bazı yaraları zaman bile iyileştiremez."

Ortak kayıplarından doğan bakışları buluştu, ikisinin de annesi yaşarken çektiklerinden sonra ölümleriyle de yerin dibine sokulmuştu.

"Teyzenizle yaşıyorsunuz," diye sordu Leydi Celia tereddüt ederek. "Doğru mu?"

Jackson boğazını temizledi. "Aslında, o *benimle* yaşıyor. Eniştem geçen yıl öldüğünde Cheapside'daki evini teyzemin ölümüne kadar orada kalması koşuluyla bana bıraktı. Her zamanki konutumda kalmayı planlamıştım ama son zamanlarda öyle yalnızdı ki..." İstemediği kadar fazla bilgi verdiğini fark etti, "Her neyse, Geçen hafta yanına taşındım."

Leydi Celia bileziği yeniden uzattı. "O halde bunu teminat olarak saklayın ve anlaşmamız sonuç vermezse ona verin."

"Bunu asla takamaz," diye karşı çıktı Jackson. Kıdemli bir yargıcın bile bir kilisede ya da dükkânlarda takamayacağı kadar pahalıydı.

Leydi Celia'nın yanakları kızardı. "Ha, tabii, anlıyorum."

Jackson kızın anlamasını beklememişti ama yüzündeki utançtan anladığı belli oluyordu. Leydi Celia'nın bu kadar güçlü algıları olduğunu hiç düşünmemişti. Ya da duyarlı olduğunu...

"Teyzemin bilekleri sizinkiler kadar narin değil," diye

ekledi hemen. "Ona olmaz." Leydi Celia'nın gözlerine iç rahatlığı yansıyınca yalan söylediğine sevindi. "Yine de bunu bana güvendiğinizi gösteren bir hediye olarak kabul edeceğim, gerçi birkaç hafta içinde geri vereceğimden tamamıyla eminim." Bileziği aldı.

"Tabii." Leydi Celia'nın o parlak tebessümü içini ısıttı. "Peki, beyleri ev partisine davet etme fikrine ne diyorsunuz? Bana onları tanımak için daha fazla fırsat verecektir, hem zaten Halstead Konağı birkaç konuğu daha ağırlayabilecek kadar geniş."

Bu mütevazı bir yorumdu. Markinin konutuna "takvim ev" deniyordu çünkü evin üç yüz altmış beş odası, yedi avlusu ve elli iki merdiveniyle on iki kulesi vardı. Henry VIII ilk markiye vermişti.

"Siz de katılırsanız," diye devam etti Leydi Celia, "beyler hakkında daha rahat araştırma yapabilirsiniz."

Kahretsin. Bir ev partisine katılmak hizmetçilere verilen bahşişler ve düzgün kıyafetler için ödeme yapmak demekti. Bu da bütçesini kesinlikle sıkıntıya sokacaktı. Özellikle de ona miras kalan evi geliştirmeye çalıştığı sırada.

Ama Leydi Celia'nın aptal talipleri onunla Halstead Konağında kalacaksa, o da yemin ediyordu ki, orada olacaktı. *O* yanında olduğu sürece Leydi Celia'dan yararlanamayacaklardı. "Onları dinlemek gibi bahsettiğiniz saçmalıkların hiç birini yapmayacağınız konusunda anlaştık, değil mi?"

"Tabii ki. Sizi bunu yapmanız için tuttum."

Her emrine uyması için özel bir uşak. Şimdiden pişman olmuştu bile.

"Herhalde beyefendiler daveti kabul edecektir," diyerek konuşmayı sürdüren Leydi Celia onun hoşnutsuzluğunu

umursamazca görmezden geldi. "Av mevsimindeyiz. Arazide de mükemmel keklik sürüleri var."

"Bu konuda bilgili değilimdir."

Leydi Celia ona hafifçe gülümsedi. "Çünkü siz insan avlıyorsunuz, keklik değil. Üstelik bu işte çok iyi olduğunuz da belli."

Bir iltifat mı? *Ondan* mı? "Beni pohpohlamanıza gerek yok, leydim," dedi alaycı bir sesle. "Çoktan oyununuza katılmayı kabul ettim."

Leydi Celia'nın tebessümü kayboldu. "Sahiden de Bay Pinter, bazen öyle şey olabiliyorsunuz ki..."

"Dürüst mü?" diye kışkırttı Jackson.

"Sinir bozucu," Leydi Celia çenesini kaldırdı. "Sürekli böyle aksi davranmazsanız birlikte çalışmamız daha kolay olacaktır. "

Jackson aksilikten daha fazlasını hissediyordu, hem de en saçma sebeplerden. Leydi Celia'nın talip avına çıkmasından hoşlanmadığı için. Ya da kendisini bu amaçla kullandığı için. Bir de onun "malikânenin hanımı" rolünü oynamasından nefret ettiği için. Çünkü bu konumlarının farkını ona fazlasıyla hatırlatıyordu.

"Ben olduğum gibiyim, hanımefendi," dedi dişlerini gıcırdatarak. "Bunu yapmak için yola çıktığınızda satın aldığınız şeyin ne olduğunu biliyordunuz."

Leydi Celia kaşlarını çattı. "Bu kadar alçakça bir şeymiş gibi konuşmak zorunda mısınız?"

Jackson ona cüret edebildiği kadar yaklaştı. "Bir koca bulabilmek için oynayacağınız rolde kullanmak için size bilgi vermemi istiyorsunuz. Bunu alçakça yapan *ben* değilim."

"Söylesenize, bayım, her adımda ahlak derslerinize katlanmak zorunda mı kalacağım?" dedi bal damlayan bir sesle. "Zira fikirlerinizi kendinize saklarsanız seve seve fazladan ödeme yaparım."

"Yeryüzünde buna yetecek kadar para yok."

Leydi Celia'nın gözleri alev alev yandı. Güzel. Öfkelenmesini tercih ederdi. En azından o zaman kendi gibi davranıyordu, şov yapmıyordu.

Leydi Celia durumun farkına vardığında dudakları tamamen sahte bir tebessümle kıvrıldı.

"Anlıyorum. O halde ev partisinde medeni davranmayı başarabilecek misiniz? Etraflarında dolanıp onları huzursuz ederseniz taliplerimi oraya getirmemin bir yararı yok."

Jackson onu daha fazla kışkırtma arzusunu bastırdı. Devam ederse Leydi Celia tek başına bir şey yapmaya kalkışacaktı ve bunun sonuçları felaket olurdu. "Mümkün olduğu kadar az 'dolanma' ya çalışırım."

"Teşekkür ederim." Leydi Celia elini uzattı. "El sıkışalım mı?"

Parmakları onunkileri kavradığı anda Jackson reddetmiş olmayı diledi. Çünkü onun yumuşak elini tutmak bu görüşme sırasında bastırmaya çalıştığı her şeyi canlandırıyordu. Elini bırakamadı. Bu kadar ince kemikli bir kadın için şaşırtıcı şekilde sıkı bir kavrayışa sahipti. Eli de onun gibiydi—kırılganlık ve güç güzellikle bütünleşmişti. Elini dudaklarına götürüp yumuşak tenine bir öpücük kondurmak gibi çılgınca bir arzuya kapıldı.

Ne var ki o Guinever'in Lancelot'u değildi. Yalnızca efsanelerde soylu olmayan şövalyeler kraliçelere kur yapmaya cüret edebilirdi.

Aptalca bir şey yapmadan önce elini bırakıp hızla reverans yaptı. "İyi günler, leydim. Araştırmaya bir an önce başlayıp bir şey öğrenir öğrenmez size haber vereceğim."

Leydi Celia'yı öylece bıraktı, bir aristokratın malikânesinde, yaşlanmakta olan görkemlerin ortasında durmuş bir tanrıçayı andırıyordu.

Tanrı yardımcısı olsun—bu üstlendiği en kötü görev olmalıydı, şüphesiz pişman olacağı bir görev.

Bir servet avcısıyla evlenmemeyi tercih ederim.

Kaşlarını çatarak bileziği ceketinin cebine attı. Hayır, o yalnızca aptalları, zamparaları ve deli adamların oğullarını tercih ederdi. Zengin ve Unvan sahibi oldukları sürece mutluydu çünkü parasının peşinde olmadıklarını biliyordu.

Ne var ki Jackson ondan bunun için nefret edemezdi. İki dünyanın arasında bu kadar çok gidip gelmesi, doğmadığı o dünyada yaşamanın ne kadar zor olduğunu daha da iyi anlamasını sağlamıştı.

Yine de...

Hakkımda ne düşündüğünüzü biliyorum.

Dikkat etmezse bir gün ona hakkında tam olarak ne düşündüğünü gösterebilirdi. Ama o gün gelirse, sonuçlarına da katlanmaya hazır olması gerekiyordu.

Dördüncü Bölüm

Hetty, Gabe'in karısı Virginia'yla konuşmasını bitirmek üzereydi ki Bay Pinter'ın mavi salondan gergin bir tavırla çıktığını gördü.

Bunca zaman içeride Celia'nın yanında mıydı? Yapayalnız?

Bu iyiye işaret değildi. Diğerleri Celia'yla ikisinin birbirlerinden nefret ettiğini düşünüyordu ama Hetty bundan o kadar değildi, en azından Bay Pinter'ın açısından. Adam kızı kimsenin bakmadığını sandığı zamanlarda izliyordu. Hetty'nin bilmek istediğiyse bunun *nedeniydi.*

Celia gerçekten de ilgisini çekiyor muydu? Yoksa bu koşucu, zengin bir kadınla evlenip hırslarını daha ileriye mi taşımak istiyordu? Düşük konumlu bir erkeğin büyük bir ailenin çalışanıyken daha doğrudan bir bağlantıya dönüştürdüğü daha önce de görülmüştü.

Her halükarda, Celia'yla baş başa konuşma yapmıyor olması gerekirdi.

Virginia uzaklaştığında Hetty yaklaşan Bay Pinter'ın yolunu kesti. "Gördüğüm kadarıyla torunum sizi bir kez daha azarlamış."

Bay Pinter durduğunda, yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. "Tam aksine," dedi yumuşak bir sesle. "Son derece içten bir konuşma yaptık."

"Ne hakkında olduğunu sorabilir miyim?"

"Hayır, soramazsınız."

Hetty kaşlarını çattı. "Hiç yardımcı olmuyorsunuz, Bay Pinter. Torunum tarafından işe alındığınızı unuttunuz mu?"

"Ailenizin diğer üyelerine karşı da sorumluluklarım var, yani onların sırlarını tutmak zorundayım. Eğer başka bir şey yoksa—"

"Torunuma karşı ne tür bir sorumluluğunuz olabilir?" diye sordu Hetty ve Celia'nın da odadan çıkıp onları fark ettiğini gördü.

Celia aceleyle yanlarına geldi. "Bırak onu, nine. Oliver'ın onu işe aldığı şeyi yapıyor—taliplerimi araştırıyor. O konuda konuşuyorduk."

"Yaa." Hetty Bay Pinter'a baktı. Adamın ne düşündüğünü anlamak bazen öyle zordu ki.

"Neden öyle demediniz, Bay Pinter?"

"Çünkü acelem var, hanımefendi. O yüzden izninizle, size iyi günler dilerim."

Kısa bir reveranstan sonra çekip gitti. Hetty Celia'nın Bay Pinter'ı onun da bazen Celia'yı izlerken yüzünde beliren saklı ilgiyle izlediğini fark etti.

Gözlerini kıstı. Söylemedikleri bir şey olmalıydı. O sa-

londa oldukça uzun bir süre kalmışlardı. Bay Pinter'ın verdiği cevaplar da neredeyse kabalık sınırını aşmak üzereydi. Adam normalde de dolaysız ve dürüsttü ancak asla kaba değildi.

Torununa gelince... "Çok acelesi varmış gibiydi. Ne konuşuyordunuz ki içeride?"

Celia'nın yanaklarında iki nokta kızardı. Yolunda gitmeyen bir şey olduğunun tehlikeli bir kanıtı daha işte.

"Yalnızca taliplerim hakkında bilgi toplaması için gerekenleri söyledim."

"Peki, kimmiş bu talipler? Son sorduğumda hiç kimse olmadığını söylemiştin."

"Lyons Dükü Lord Devonmont'la gelişme kaydettim, Bir de Basto Vikontuyla. O yüzden daha fazla bilgiye ihtiyacım var."

Ah. Pekâlâ, bu o kadar da kötü değildi. Devonmont ve Lyons seçkin bekârlardı. Devonmont biraz çılgındı ama bu onu asla endişelendirmemişti. Eski kocası da evlenene kadar çılgındı. Torunları da öyle. Evlilik hemen sakinleşmelerini sağlamıştı.

Damadını sakinleştirmedi ama.

Hetty yüzünü ekşitti. Tamam, bu tek başarısızlığıydı. Lewis Sharpe'ı kızıyla evlenmeye asla teşvik etmemeliydi—gerçi o zaman beş güzel torunu ve torunlarının yakında doğacak iki çocuğu da olmazdı.

Şansı biraz yaver giderse, Celia ona daha fazlasını verecekti. "Basto," diye düşündü Hetty yüksek sesle. "Onu hatırlamıyorum."

"Onunla birkaç ay önce Gabe'le Virginia'nın beraber dans ettikleri ilk yerde tanıştım. O günden sonra birbirimizi

sık sık gördük ama senin katıldığın buluşmalarda pek yoktu. Hasta kız kardeşini akşamları yalnız bırakmayı hiç sevmiyor. Ama çok iyi birisi ve onu ne zaman görsem üstüme titriyor. Bildiğim kadarıyla Portekizli."

"Yabancı demek?" diye kaşlarını çattı Hetty. "O halde Bay Pinter'ın onu araştırmasına sevindim. Yabancılara karşı dikkatli olmalısın."

"Tabii. Bir yabancıyla evlenmek için acele etmek istemem," dedi Celia alaylı bir sesle. "Ama bir dakika, evet, tam da öyle yapacağım aslında. Büyükannem beni buna zorladı çünkü!"

Hetty gülümsemesini bastırdı. "Alaycılık sana hiç yakışmıyor, sevgili kızım."

"Drakon yasaları[4] gibi ültimatomlar da *sana* yakışmıyor, nine."

"İstediğin kadar şikâyet et, ama bu yılın sonuna kadar evlendiğini görmeye kararlıyım."

Katı tutumu torunlarıyla baş etmenin tek yoluydu. Özellikle de Celia çok şımartılmıştı; onu kozasından çıkarmanın vakti gelmişti.

Celia ona sert bir bakış attı. "İyi. O halde yardımına ihtiyacım var."

Bu Hetty'nin hemen gardını almasına yol açtı. Celia asla kimseden yardım istemezdi. Bağımsız bir kadın olmak gibi gülünç bir fikre kapılmıştı. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Yapacağımız ev partisinin davetli listesine dükle vikontu da eklemeni istiyorum. Buraya gelmeleri niyetlerini anlamama yardımcı olacak."

---

4 Drakon tarafından yazılan katı yasalar

"Ayrıca uygun koşulları da hazırlayacak mı?" diye sordu Hetty.

Torunu savunmaya geçti. "Fırsat sunulunca teklifte bulunacaklarından kuşkum yok," dedi hiddetle. "Zaten bana kısmen âşık sayılırlar."

"Ya sen? Sen de *onlara* kısmen âşık mısın?"

Celia'nın gözleri parladı. "Ben aşkın bu denklemin bir parçası olduğunu düşünmemiştim, nine."

"Kesinlikle öyle. Bunu sakın unutma. Senin aşk için evlenmeni istiyorum."

Celia Hetty'nin elini tutarak dürüst bir tavır takındı. "O halde bana bir tarih verme. Kendi başıma yapmama izin ver."

"Şimdiye kadar yaptığın gibi bütün erkekleri kendinden uzak tutup atış talimlerinle ürküterek mi?" Ninesi başını salladı. "Bir erkeği yanına yaklaştırmadığın sürece âşık olamazsın. Bir sebebin olmadığı sürece de bir erkeği yanına yaklaştırmayacaksın sen. Bu ültimatomumu geri alırsam kendini malikâneye kapatıp asla dışarı çıkmazsın."

Celia'nın yüzünde hüzünlü bir tebessüm belirdi. "Ona da böyle söyleyeceğini anlattım."

"Kime?"

"Önemli değil." Celia derin bir nefes alıp iç geçirdi. "Peki onları ekleyecek misin? İki davetli daha fazla bir fark yaratmaz."

Hetty ona baktı. "Maria daha özel bir etkinlik olmasını istedi, yalnızca Oliver'ın yakın arkadaşları ve ailesi gelecek. Doğumundan sonra dinlenmede olduğu için misafirlerle istediği gibi ilgilenemeyecek."

"Bu yüzden işlerin çoğuyla Minerva ve Virginia'nın ilgilendiğini sanıyordum," dedi Celia.

"Eh, evet, ama—"

"Hem dük de aile *dostu*. Oliver'dan daha çok Gabe'e yakın ama Oliver'la Maria'nın sorun edeceğini düşünmüyorum."

"O yabancı Basto'nun evde gezinmesini sorun edebilirler."

"Evlenmemi istiyor musun istemiyor musun?"

Hetty bastonunu kavradı. "Bak ne diyeceğim. Bay Pinter'la oturma odasında ne konuştuğunuzu anlatırsan onları da davet edeceğim."

"Zaten söyledim ya—"

"Saçmalık. Sana karşı bir sorumluluğu olduğunu söyledi."

"Evet. Taliplerimi araştırmak için."

"Başka bir şey yok mu?"

Torununun yanakları suçluluk dolu bir tonla kızardı. "Neden Bay Pinter'la aramda bir şey olduğunu düşünüyorsun ki?"

Çünkü adını duyduğunda kızarıyorsun. Çünkü gözleriyle seni takip ediyor. Çünkü onun hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum ve bu beni kaygılandırıyor.

İnsanın tüm bilgileri elde edene kadar aptal numarası yapması en iyisiydi. "O da bu ev partisine davet edilecek mi?"

"Elbette," dedi Celia sesinde sahte bir umursamazlıkla. "Taliplerim hakkında bilgi toplaması için en iyi yol bu."

"O halde umarım adamın bu etkinlik için uygun giysileri vardır. Bow Caddesi Koşucularının dük ve markilerle yemek yemeye uygun kıyafetleri olduğundan emin değilim."

Celia'nın kaşları çatıldı. "Bunu düşünmemiştim."

Güzel. Eğer adama karşı romantik hisleri varsa bu tür şeyleri düşünmesinin vakti gelmişti.

"Neyse, önemli değil." Elini umursamaz bir tavırla salladı. "Aldığı yüksek ücret düşünülürse eminim parası ihtiyaçlarını almaya yeter."

"B-ben onun bu yüzden maddi sıkıntıya girmesini istemezdim." Celia'nın yüzünde Bay Pinter'ın bütçesi için kaygı verici bir endişe belirdi.

Hetty onun yüzünü irdeledi. "Teyzesini de davet edeyim mi?"

Celia'nın kafası gerçekten de karışmış gibi görünüyordu.

"Neden öyle yapalım ki. Bu sosyal bir etkinlik değil. O çalışmak için gelecek."

"Tabii ki." Hetty derin bir nefes verdi. Belki de her şey aynen göründüğü gibiydi. Kız kuşkulu bir iş çeviriyor gibi görünse de Bay Pinter'a karşı derin duygular besliyormuş gibi durmuyordu. Keşke Bay Pinter'ın da Celia'ya karşı hislerinden aynı ölçüde emin olabilseydi...

*

Hâlâ Leydi Celia'yla yaptığı huzursuzluk verici anlaşmayı düşünerek somurtan Jackson hızla dayısının Cheapside'daki evine gidip çalışma odasına yöneldi. Ofisinde müşterisiyle buluşmak için bir saatten az zamanı vardı ve adama söz verdiği raporu da alması gerekiyordu.

"Jackson!" Ada teyzesi ona salondan seslendi.

"Şimdi olmaz, teyze," diye bağırdı. "Geç kalıyorum."

Ada Pinter Norris koridorda belirdi. Küçük, çelimsiz bir

azim yumağıydı kadın. Bazen annesiyle kız kardeş olmaları Jackson'ı şaşırtıyordu. Annesi de kendisi gibi uzun ve esmerdi, Ada teyzesinin ağarmakta olan sarı saçlarıyla kaplı başının tepesiyse Jackson'ın omzuna bile gelmiyordu. "Yemek yedin mi? Cevap verme—yemediğini biliyorum."

Jackson çalışma odasına girip masasına bakındı ama kâğıtları göremedi. "Ofise gitmem—"

"Aradığın bu mu?" diye sordu teyzesi.

Jackson dönüp onun bir tomar kâğıt salladığını gördü. "Evet, teşekkürler."

Ancak almak için uzandığında teyzesi kâğıtları arkasına götürdü. "Yemek yemeden olmaz."

"Of, Tanrı aşkına, Ada teyze—"

"Öyle sövüp saymak yok bakalım. Eğer Baş Hâkim seçilmek istiyorsan bir liman işçisi gibi konuşamazdın."

Jackson kaşını kaldırıp elini uzattı. "Yardımıma ihtiyaç duyanları memnun etmezsem hiçbir şey seçilemeyeceğim."

"Püf. Birkaç dakika bekleyebilirler." Gözlerinde bir uyarı alevi belirdi. "Ciddiyim. Bana bunları ateşe attırma."

Jackson en ciddi ifadesiyle somurttu. "Cüret edemezsin."

Teyzesi doğruldu. "Dene de gör. O karanlık bakışların suçluları ürkütebilir ama bende bir işe yaramazlar. On yaşındayken de yaramıyorlardı, şimdi hiç yaramayacaklar."

"O halde kaba kuvvete başvurmak zorunda kalacağım." Teyzesine doğru yürürken gülümsememeye çalıştı. "Senden en az otuz kilo fazlayım. O kâğıtları sen daha bir ateşin yanına bile yaklaşamadan alabilirim."

"Ben de senin kafana bir tavayla vurabilirim."

İyi huylu teyzesinin, kafasına herhangi bir şeyle vurduğu

düşüncesi onu güldürdü. "Pekâlâ, yiyeceğim. Ama çabuk olmam lazım."

Teyzesi cık cıklayarak mutfağa yöneldi. Jackson da başını sallayarak peşinden gitti. Onunla aynı evde yaşayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki bazen ne denli inatçı olabildiğini unutmuştu.

"Seninle ne yapacağım hiç bilmiyorum," diye söylendi teyzesi mutfak masasına otururken. Bir tabağa güveç koyup Jackson'ın önüne koydu. "Sürekli acelen var. Hiç durup da doğru düzgün yemek yemiyorsun. Artık burada yaşadığına göre buna bir son vereceksin. Senin de çalışmaktan gencecik yaşta ölmeni istemiyorum, tıpkı Wil—"

Hafif bir iniltiyle sustuğunda Jackson'ın kalbi sızladı.

"Özür dilerim, teyze," dedi. "Seni üzmek istemedim."

"Bakma bana sen," diye fısıldadı teyzesi gözlerinden yaşları silerek. "Sadece... onu çok özlüyorum. Bazen en tuhaf zamanlarda aklıma geliyor."

"Biliyorum," dedi Jackson usulca. "Onu ben de özlüyorum."

Sulh hâkimi olan William eniştesi ona bildiği her şeyi öğretmişti. Jackson'la annesi Liverpool'daki elden ağıza sürdürdükleri hayatlarına devam etse ne olacağını ancak Tanrı biliyordu. Dayısının annesinin mektubuna cevap verip onları sefaletin pençelerinden kurtardığı gün Jackson'ın yeniden nefes almaya başladığı gündü.

"Ye." Teyzesi çatalı eline tutuşturdu. "Seni geciktirmek istemiyorum."

Jackson alaylı bir şekilde güldüyse de hemen güvecini yemeye koyuldu. Ne kadar aç olduğunu fark etmemişti.

Teyzesi yüzünde açık bir merakla yanına oturdu. "Sharpe'larla toplantın nasıl gitti peki?"

"Yeterince iyi," dedi Jackson aldığı lokmaların arasında. "Ev partisine davet edildim."

Teyzesinin yüzü aydınlandı. "Bu harika. Onlarla kurduğun bağlantının işine yarayacağını biliyordum. Çok mu özel? Çok önemli insanlar olacak mı?"

"Öncelikle de bir dükle bir kont." Jackson birasından bir yudum aldı. "Oradaki akşamlara uygun bir kıyafetim var mı?"

"Tanrım, hayır."

"Ben de bundan korkuyordum." İç geçirdi. "Terziye bir şey diktirmek için de zamanım yok. Parti önümüzdeki hafta."

"Önümüzdeki hafta mı!" Teyzesi dudaklarını büzdü. "Eniştenin giysileri yeterince iyi olsa gerek. Zaman zaman Parlamento lordlarıyla yemek yerdi. Onun da boyu seninle aynı—*aynıydı*—belini de daraltabilirim herhalde..."

"Senden bu kadar iş yapmanı istemek hiç hoşuma gitmiyor."

"Saçmalama. Sırf düzgün bir ceketin yok diye önemli bağlantılar kurma fırsatını kaçıramazsın."

"Sandığın gibi değil. Çalışıyorum."

Teyzesinin yüzü düştü. "Çalışıyor musun?"

"Leydi Celia'nın olası taliplerini araştırıyorum."

"Yaa," dedi teyzesi alçak bir sesle.

Jackson ona bakıp derbeder göründüğünü fark edince şaşırdı. "Ne oldu?"

"Talipleri *olduğunu* bilmiyordum."

"Elbette talipleri var." Jackson'ın onaylayacağı biri olmasa da bunu teyzesine söylemek gibi bir niyeti yoktu. "Temize çektiğin raporlarda büyük annesinin ültimatomu-

nu okuduğundan eminim. Evlenmek zorunda, hem de yakın bir zamanda."

"Biliyorum. Ama umuyordum ki... Yani orada sık sık bulunduğun için ve o da alışılmadık biri..." Jackson ona şaşkın bir bakış attığında daha dolaysız bir şekilde konuştu. "*Senin* teklifte bulunmaman için hiçbir sebep yok."

Jackson ekmeğini yutarken az daha boğuluyordu. "Aklını mı kaçırdın teyze?"

"Onun bir kocaya ihtiyacı var. Senin de bir eşe. Neden olmasın?"

"Çünkü her şeyden önce markilerin kızları piçlerle evlenmez."

Bu kaba söz teyzesinin irkilmesine yol açtı. "Sen her halükarda saygıdeğer bir ailedensin, doğumun nasıl gerçekleşmiş olursa olsun." Gözlerinde ani bir parıltı belirdi. "Ayrıca onunla ilgilenmediğini de söylemediğini fark ettim."

Kahretsin. Ekmeğini yemeğin suyuna batırdı. "İlgilenmiyorum."

"Ona âşık olman gerektiğini söylemiyorum. Belki şu aşamada böyle bir şey beklemek abartılı olurdu. Ama ona kur yaparsan, zamanla—"

"Âşık mı olurum? Leydi Celia'ya mı? Bu mümkün değil."

"Neden olmasın?"

Çünkü Celia Sharpe'a karşı hissettiği şey tutkuydu, başka bir şey değil. Âşık olup olmak *istemediğini* bile bilmiyordu. Sharpe'lar için hava iyiydi, istediklerini sevebilirlerdi, ama o ve annesi gibi insanlar için aşk imkânsız bir lükstü... Ya da gerçekleşmekte olan bir trajedi...

O yüzden Leydi Celia'ya karşı arzusunun mantığına

üstün gelmesine izin veremezdi. Ona duyduğu açlık itiraf edemeyeceği kadar güçlüydü ama şimdiye kadar kontrol altında tutmuştu ve zamanla yenecekti. Yenmek zorundaydı. Leydi Celia başkasıyla evlenmeye kararlıydı.

Teyzesi onu dikkatli bakışlarla izliyordu. "Duyduğuma göre güzel sayılırmış."

Kahretsin yahu, bu işin peşini bırakmayacaktı. "*Duydun,* öyle mi? Kimden?"

"Kâtibinden. Ailesi ofisine geldiğinde görmüş. Bana Sharpe'lar hakkında her şeyi anlattı, sana nasıl güvenip hayran olduklarını."

Jackson güldü. "Kâtibim sıkı palavra atıyor anlaşılan."

"Yani güzel *değil,* öyle mi?"

"O gördüğüm en güzel kadın—" Teyzesi kaşını kaldırınca kaşlarını çattı. "benim gibiler için fazla güzel. Bedeli de fazla ağır."

"Ninesi bir bira üreticisi. Ailesi yıllardır skandallarla çevrili. Ayrıca şimdiye kadar yaptıkların için sana minnettarlar. İlişkinizi destekleyecek kadar minnettar olabilirler."

"Sharpe'ları tanımıyorsun."

"Yaa, demek çok kibirliler? Sana bir hizmetçi gibi davranıyorlar, öyle mi?"

"Hayır," dedi Jackson dişlerinin arasından. "Ama..."

"Benim hesaplarıma göre evlenmesi gereken tarihe iki ay var. Eğer kimse teklif etmezse çaresiz kalıp—"

"Bir piçi kabul eder mi?"

"Konumlarınızın farkını boşver." Teyzesi kolunu tuttu. "Görmüyor musun, oğlum? Bu senin için bir fırsat. Hem Baş Hâkim olmak üzeresin. Bunun da onun için biraz değeri olur."

Jackson çatalını bırakıp sandalyesine yaslandı. "Öncelikle hiçbir şey olmak üzere değilim. Sırf Sör Richard Birnie emekli oluyor diye onun yerine beni getirecek değiller."

Elbette umutları bu yöndeydi ve yaptığı her şey bu amacını gerçekleştirmek içindi, teyzesi de bunu biliyordu. Son iki yıldır yargıç yardımcısıydı. Leydi Kirkwood'un cinayetinin çözülmesinde rol oynadığında bu göreve getirilmişti. Ancak otuz iki yaşında olsa bile hâlâ Baş Hâkim olmak için fazla gençti.

"İkincisi," diye sözlerini sürdürdü, "bir Baş Hâkim bir markinin kızından en az bir ağacın aydan olduğu kadar aşağıda."

Teyzesinin yüzünde isyankâr bir ifade belirdi. "Sör Richard işe bir saracın çırağı olarak başladı. Şövalyelik unvanını kısmen iyi bağlantıları olan bir eş aldığı için kazandı."

"Varlıklı bir fırıncının kızıyla... Bu soylu bir hanımla kıyaslanamaz bile."

"Ama olamayacağı anlamına gelmiyor. Sen iyi bir adamsın, bana sorarsan yakışıklısın da. Genç ve güçlüsün. İyi bir eğitimin var ve bir beyefendinin tutumuna sahipsin—Sör Richard'dan daha iyi olduğun kesin en azından. Hem artık bu evin sahibi olduğuna göre—"

"O bir malikânede yaşıyor!" Kolunu çekerek ayağa kalktı. "Gerçekten de burada, Cheapside'da, kasapların, tüccarların ve esnafın arasında mutlu olacağını mı düşünüyorsun?"

Teyzesi kırılmış gibi baktı. "Bu mahalleyi sevdiğini sanıyordum."

Kahretsin. "Seviyorum ama..." Yapabileceği tek şey sadece gerçeği söylemekti. "O bana katlanamıyor bile, tamam

mı? Şu yeryüzünde evlenmek isteyeceği son kişi benim!" Raporu bir hışımla alıp kapıya yöneldi. "Gitmem lazım."

"Jackson?"

"Ne?" diye gürledi.

"Bu doğruysa o bir aptal."

Leydi Celia aptal değildi. Sadece babasının kimliğini bilmeyen bir adamla ilişkilenmeyecek kadar akıllıydı. Başını hafifçe salladı. "Akşam görüşürüz, teyze."

Jackson evden ayrılırken, üstüne asırlık bir öfke çöktü. Ada Teyzesini dünyayı verseler incitmezdi ama anlamıyordu. Jackson, Sharpe'lar için çalışmaya başladığından beri teyzesi onlarla kurduğu ilişkinin kendine güçlü bir mevki edinmesini sağlayacağını umuyordu ve Jackson ne derse desin bu umudu köreltemiyordu.

Babasının asil kanının onu diğer piçlerden daha üstün kıldığına inandığı kesindi. Ama bir gün öğrenecekti. Sahip çıkılmamış bir piç, babası kim olursa olsun sadece bir piçti, o kadar.

Beşinci Bölüm

Bir hafta sonra, ev partisinin ilk gecesinde konuklar neşeyle büyük salona doluşup doğaçlama bir şekilde dans etmeye başlamıştı ama Celia oldukça hüzünlüydü.

Başarılarıyla böbürlenip birbirlerine üstün gelmeye çalışan bir grup erkeğin yanında olsa kendini son derece rahat hissederdi. Ama daha resmi etkinliklerde sorun yaşıyordu. Erkekler güzel elbiseler giyen kadınların karşısında öyle aptal yaratıklara dönüşüyordu ki. Saçma sapan iltifatlar saçıp, sanki kadınlar başka şeyleri anlamayacak kadar aptalmış gibi, yalnızca havadan bahsediyorlardı. Ya da toplu şekilde oyun salonuna çekiliyorlardı.

Celia kur yapma konusunda Minerva gibi hünerli değildi ve yengesi Maria gibi çok okumuyordu. Tek yapabildiği konuşmak ve ateş etmekti. Bunun da erkeklerin bir kadını romantik bir şekilde görmesini sağladığı söylenemezdi.

Ne var ki mutsuz ruh halinin tek sebebi bu değildi. Talipleri plana uygun hareket *etmiyordu.* Lord Devonmont burada olduğu halde Basto Vikontu Halstead Konağı'na yalnızca gündüzleri gelebileceğini söylemişti. Kız kardeşini gece bir başına, sadece hizmetçilerle bırakmak istemiyordu. Dükse *hâlâ* gelmemişti. Ev partisi davetini kabul etmişti ama anlaşılan vaktinde gelmeyi gerekli görmemişti. Geç kalmasının sebebine dair bir haber de göndermemişti. Alışılageldik bir dük gibi her şeyi keyfine göre yapıyor ve herkesin ona uyum sağlayacağını varsayıyordu. Bu bir koca olarak idare edilebilmesi açısından iyiye işaret değildi.

En kötüsüyse Bay Pinter da geç kaldığı için Celia'nın onu bir köşeye çekip talipleri hakkında ne bulduğunu soramamış olmasıydı. İçeriden bilgi sızdırmadan nasıl aşama kaydedebilirdi ki? Bay Pinter ona bu tür bilgiler vermesi gerektiğini *biliyordu.* Bunun yerine konukların etrafında avını takip eden bir panter gibi geziniyordu.

Celia'nın durduğu yere yaklaştığında en azından ninesinin Bay Pinter'ın kıyafetleriyle ilgili endişelerinin anlamsız olduğunu gördüğü için sevindi. Modası geçse bile kobalt mavisi kuyruklu ceketi yaldızlı düğmeleriyle çok zarifti ve gök mavisi ipekten yeleği son derece saygın duruyordu. Bu renk gri gözlerini de büyüleyici bir gök mavisine dönüştürüyordu, göğsüyle omuzları da hem ceketi hem de yeleğiyle etkileyici bir şekilde belirgin görünüyordu.

Umurunda değildi ya neyse. Zaten beyaz pantolonunun da şaşırtıcı biçimde kaslı baldırlarını kavrayışı ya da uyluklarını saran kumaşın gerginliği de umurumda değildi. Smokin giydiğinde hoş görünüyorsa ne olmuş yani? Katı tavırları her şeyi mahvediyordu.

Tabii şu andaki tavırları hiç sert değildi. Leydi Kirkwood'la dostane bir şekilde konuşuyorlardı. Bir an kadının söylediği bir şeye güldüğünü gördü. İnanılmaz! Adam gülebiliyordu! Yüzü hayli değişiyordu, sert kenarlarını yumuşatıp ifadesine tatlılık katıyordu.

Celia'nın boğazında bir yumru belirdi. Neden *ona* karşı hiç güldüğünü görmemişti?

Hem neden Kirkwoodlar'la sohbet ediyordu ki? Taliplerinin hizmetçilerini sorgulayıp odalarına gizlice giriyor olması, bilgi toplaması gerekmiyor muydu? Lord Kirkwood seçtiği kişilerle arkadaş değildi.

Bay Pinter ona baktığını gördü ve kahkahası son buldu. Sonra ona daha önce hiç görmediği kadar soğuk bir tavırla başını salladı.

Bu Celia'yı öfkelendirdi. O da aynı ölçüde bir soğuklukla başını salladıktan sonra bilerek ona sırtını döndü ve Lord Devonmont'ın kendisine yaklaştığını gördü.

"Bu dansı lütfeder misiniz, hanımefendi?" diye sordu içten bir tebessümle.

Eğer Lord Devonmont ona gülümseyebiliyorsa neden o kahrolası Bow Caddesi Koşucusu aynı şeyi yapamıyordu?

"Çok sevinirim," dedi Çokbilmiş Bay Pinter'ın da duyduğunu umduğu bir coşkuyla. "Sorarak ne iyi ettiniz."

Kolunu uzattığında gözleri parladı adamın. "Siz de kabul ederek."

Celia dans pistine götürülürken Bay Pinter'ın onu ve Lord Devonmont'u her zamanki anlaşılmaz bakışlarıyla izlediği noktaya kaçamak bir bakış attı. Omurgasından aşağı doğru inen bir ürperti hissetti.

Sonra vals başladı. Lord Devonmont şükürler olsun ki

harika bir dansçıydı. Dans etmekten en az atış yapmak kadar zevk alıyordu. Hem fiziksel hem de enerjikti, hem de bu konuda oldukça iyiydi.

Huzurlu bir sessizlik içinde birkaç kez döndüler. Sonrasında Celia dayanamayıp Bay Pinter'ın valste ne kadar yetenekli olduğunu fark edip fark etmediğini görmek için Kirkwoodlar'a baktı. Ama artık yanlarında değildi. Nihayet işini yapmak için gitmiş miydi? Şimdi Lord Devonmont'un odasına mı sızıyordu?

"Birini mi arıyorsunuz?" diye sordu Lord Devonmont.

Ah, tanrım. Çok belli etmişti. "Tabii ki hayır," dedi usulca.

Lord Devonmont kaşını kaldırdı. "Yani Lyons'u aramıyordunuz?"

Bu Celia'yı şaşırttı. "Neden böyle bir şey düşünüyorsunuz?"

"Bir eş arıyorsunuz, Lyons da bekâr." Sesi derinleşti. "Benim gibi."

Kahretsin, planlarını bu kadar çabuk anlaması iyi olmazdı. Sıvışabilirdi.

"Bakın, Lord Devonmont, sandığınız gibi değil—"

"Bana Pierce de lütfen. Aile sayılırız." Bunu erkek kardeşlerinin kadınları yatağa atmak istediklerinde kullandıkları o boğuk, çapkın ses tonuyla söylemişti. Erkek kardeşleri kur yaptıkları esnada daima ketum davranmazdı. Ancak bunu Lord Devonmont'tan duymak onu tam anlamıyla şaşırtmıştı. Herhalde şey yapmaya çalışmıyordu... onu baştan çıkarmaya.

"Siz erkek kardeşimin eşinin ikinci dereceden kuzenisiniz—bu bir aile bağı sayılmaz."

"O halde arkadaş olduğumuz için Pierce de bana." Dönerken ona doğru eğildi ve gözleri dudaklarına bakarken parıldadı. "*Samimi* arkadaşlar, dileğim gerçekleşirse."

Bu sefer söylemek istediğini yanlış anlamak imkânsızdı. Öyle deneyimli ve hünerliydi ki Celia kendine hâkim olamayıp güldü. Bu Lord Devonmont'un somurtmasına yol açtığında da eğlendiğini saklamaya çalıştı ki bu daha da çok gülmesine sebep oldu.

"Bu kadar komik olan ne?" diye mırıldandı Lord Devonmont.

Celia "Üzgünüm," diyerek gülme arzusunu bastırdı. "Erkek kardeşlerimin yıllarca aynı ses tonuyla kadınlara öyle imalarda bulunduklarına tanık oldum ki, ancak aynı şeye hiç maruz kalmamıştım."

Pierce'ın şehvetli tebessümü Kazanova'nınkiyle rekabet edebilirdi. "Nedenini hiç anlayamıyorum," dedi uyuşuk bir tonla. Odada dönerken Celia'yı hayranlıkla süzdü. "Bu gece, bilhassa bu mor elbiseyle büyüleyici görünüyorsun. Bu renk sana yakışıyor."

"Teşekkür ederim." Minerva yıllardır kahverengi ve turuncu giymesini engellemeye çalışıyordu ama Celia kız kardeşinin fikirlerine daima burun kıvırmıştı. Ancak Virginia da geçen ay aynı şeyi söyleyince dinlemesi gerektiğini düşünmeye başlamıştı. Böylece yeni elbiseler sipariş etmişti.

"Sen çok hoş, Venüs gibi bedeni olan bir kadınsın ve öyle bir ağzın var ki bir erkeğin-"

"Artık durabilirsiniz." Celia eğlenmiyordu. Söylediklerinden birinde bile samimi olsa gururu okşanırdı ama belli ki bu onun için bir oyundan ibaretti. "Tam teşekküllü çapkınlık muamelenize ihtiyacım yok, emin olabilirsiniz."

Lord Devonmont'un gözleri ilgiyle parıldadı. "Samimi olabileceğim aklınıza gelmedi mi?"

"Yalnızca beni samimi bir şekilde baştan çıkarmaya çalışıyorsanız."

Adam Celia'ya apaçık bir şehvetle bakarak bedenini daha sıkı kavradı. "Eh, elbette baştan çıkarmaya çalışıyorum. Başka ne yapıyor olabilirim ki?"

Celia müziğe rağmen duyurabilmek için sesini yükseltti. "Ben saygıdeğer bir kadınım, biliyorsunuz."

"Bunun ne alakası var?"

Celia, aynı anda hareket ettikleri sırada ona kaşını kaldırarak baktı.

"Saygıdeğer bir kadın bile, mesela, bir beyefendiyle bahçede, ay ışığında gezmek isteyebilir. Söz konusu beyefendi de bir iki öpücük çalmak isterse—"

"Lord Devonmont!"

"Pekâlâ." Kederle gülümsedi. "Ama beni denediğim için suçlayamazsın. Bu gece muhteşem görünüyorsun."

"Yine başladınız," dedi Celia bıkkınlıkla. "Bir kadınla normal bir insanmış gibi konuşamaz mısınız?"

"Bu çok sıkıcı olurdu." Celia kaşlarını çattığında Lord Devonmont başını salladı. "Pekâlâ.

Aklımdaki dâhice sohbet konuları neler peki?"

Bu kolaydı. Kuzeni Celia'nın kardeşiyle evlendiğinden beri merak ettiği bir şey vardı.

"Birkaç ay önce Virginia'ya evlenme teklif ettiğinizde bu sadece onu kardeşimin ilgisinden kurtarmak için miydi yoksa gerçekten kabul etmesini mi umuyordunuz?" Başka bir deyişle, bir eş arıyor muydu, aramıyor muydu?

Gözlerinde beliren parıltı Celia'nın amacını anlamış ola-

bileceğini gösterdi. "Bu bir parti için fazlasıyla ciddi bir konuşma. Flört etmeye devam edemez miyiz?"

Sesinde belirgin bir katılık olmasına karşın Celia konuyu değiştirmesine izin vermeyi reddetti. "Yalnızca Virginia kalbinizi mi kırdı diye merak ediyordum. Hâlâ ona karşı hisleriniz olup olmadığını."

Lord Devonmont'un yüzünde anlaşılmaz bir ifade belirdi. "Benim kalbimi kimse kıramaz, sevgili leydim. Kuzenim bile."

Üstlerine çöken huzursuz sessizlik Celia'nın açıkça konuştuğu için pişman olmasına yol açtı. Ama başka ne yapabilirdi ki? Çekingenlik yapmak için zamanı yoktu. Adamın evlenmeye müsait olduğundan emin olmalıydı. Çünkü değilse onunla boşuna uğraşmayacaktı.

Maalesef vals sona ermek üzereydi. Lord Devonmont onunla bir önceki danstan beri birlikte olduğu için diğer konuklar aralarında ciddi bir şey olduğunu sanmadan yeniden dans etmeleri söz konusu değildi. Lord ona yine de dans etmeyi teklif edecek miydi? Bu niyetini açığa çıkarırdı. Ama teklif etmedi. Celia'yı pistten uzaklaştırarak, son derece kibar bir biçimde selam verip oyun odasına yöneldi.

Celia iç geçirdi. Bu kötü sonlanmıştı. Flört etmeyi beceremezken nasıl bir koca elde edecekti ki?

El çantasını almak için döndüğünde bir el kolunu kavradı. "Benimle dinlenme odasına gel." Diye mırıldanan Virginia onu çekiştirdi.

Ne oluyor şimdi böyle?

Hanımlar için ayrılmış küçük odaya girdiklerinde, Celia yengesinin kolundan sıyrıldı.

"Neler oluyor?"

Virginia ellerini kalçalarına dayadı. "Umarım gözünü Pierce'e dikmemişsindir."

Celia gözlerini kırpıştırdı. "O kadar mı belli ediyorum?"

"Sen değil. *O*. O alçak saygıdeğer genç kızlarla utanmazca flört ederek kendine eğlence yaratmaya bayılır. Ama asla ciddi değildir. Onu çok sık uyardım—"

"Onu *uyarmamanı* tercih ederim," dedi Celia biraz gergin bir tavırla. "Hiç belli olmaz, belki de artık evlenmeye hazırdır. *Sana* evlenme teklif etmemiş miydi?"

"Sadece Gabriel'in kararlılığını test ediyordu. Benimle evlenmek gibi bir niyeti olmadığına emin olabilirsin." Virginia Celia'nın yüzüne dikkatle baktı. "Pierce'e âşık değilsin ya?"

Celia yalan söylemeyi düşündü ama pek bir anlamı yoktu. "Hayır. Kardeşlerime istemediğim kadar çok benziyor. Gerçi onlar evlenip mesut oldu, yani belki kuzenin de—"

"Seni ay ışığında bir gezintiye çıkarmayı teklif etti mi?"

"Nereden bildin?"

Virginia iç geçirdi. "Hep yaptığı şey. Sanırım onun için bu galip gelmek istediği bir tür mücadele gibi—genç kadınları ona bir öpücük vermeye ikna edip edemeyeceğini görmek istiyor. Başarılı olursa..." Kaşlarını çatarak sustu.

"Başarılı olursa ne?" diye sordu Celia.

"Açıkçası, emin değilim. Kızlar bana onu şikâyet ederken daha fazlasını anlatmıyor. Önce onları öptüğünü ve bu hissin 'göklere çıkmak' gibi olduğunu anlatıyorlar." Alaylı bir edayla güldü. "Sonra da onun kendilerini sevdiğinden *emin* olduklarında ısrar ediyorlar. Sonra da ağlamaya başlıyorlar. Sonrası da bir felaket."

"Gerçekten de şey yaptığını sanmıyorsun ya—"

"Hayır!" Dudağını ısırdı. "Yani, sanmıyorum. Söz konusu Pierce olduğunda emin olmak zor. Ne yapacağı hiç beli olmaz." Bakışları Celia'nınkilerle buluştu. "Ama seni tek başına kalıp bir şey denemesini kesinlikle istemem—"

"Bunun için endişelenmene gerek yok," dedi Celia. "Betty bu yüzden var."

"Betty mi?"

Celia el çantasını açıp hanımlar için yapılmış cep tabancasını çıkardı.

Virginia geriye sıçradı. "Aman tanrım! Ailen onu yanında taşıdığını biliyor mu?"

"Sanmam. Onaylayacaklarından kuşkuluyum."

"Ben de öyle!" Virginia dikkatle inceledi. "Dolu mu?"

"Sadece barutla. Mermi yok."

"Şükürler olsun. Yine de kendi kendine ateşlenmesinden korkmuyor musun?"

"Hayır. Kazara ateş almaması için emniyeti var. Alırken emin oldum." Tabancayı kaldırdı. "Sokak kadınlarının kendilerini incitmeye çalışan müşterilerine karşı bu tür silahlar kullandığını öğrendim."

"Kimden?"

"Silahçımdan tabii ki."

"Sen bir silahçıyı nerden buldun ki?"

Celia omuz silkti. "Gabe kendisininkiyle tanıştırdı."

Virginia gözlerini devirdi. "Sen de kocam da delisiniz, yemin ederim."

"Sanırım öyleyiz." Celia hafif bir tebessümle sedef kabzayı okşadı. "Ateş etmeyi ondan öğrendim." O korkunç günde, Ned'ten kurtulmak için adamın başını bir tuğlayla taçlandıramak zorunda kalıp, ıskalandıktan sonra Gabe'e

gidip ona öğretmesini istemişti. Şükürler olsun Celia'yı ciddiye almıştı. Çünkü ondan sonra bir daha hiçbir erkeğin ondan daha avantajlı bir konumda olmayacağını bildiği için kendini güvende hissetmişti.

Virginia tabancaya şüpheyle baktı. "İçinde yalnızca barut var, değil mi?"

"Çok yüksek bir patırtı çıkaracak kadar. Ama bence ateşlenirse birini son derece korkutabilir." "Bence de." Virginia sırıtmaya başladı.

"Ne?" diye sordu Celia.

"Belki de Pierce'le ay ışığında bir yürüyüş yapman fena olmazdı. Biraz sarsılmak ona iyi gelebilir."

Celia güldü. Sonra ikisi birden gülmeye başladı.

Tuvaletten çıktıklarında neredeyse Lord Devonmont'un onu bir yere götürüp elde etmeye çalışmasını umuyordu. Tabancasını kontrollü bir durumdayken ateşlediği halde daha gerçek bir durumda denemek istiyordu.

Ancak Virginia'yla balo salonuna girdiklerinde çarpıştığı kişi Lord Devonmont değildi. Lyons Düküydü.

"Bu Leydi Celia'nın ta kendisi değil mi," dedi her zamanki dükümsü ihtiyatıyla. "Ve de Leydi Gabriel. Büyük zevk."

İki kadın da reverans yaptı.

"Gelin haydi, böyle resmi davranmayalım. İkinizi de yürümeyi öğrendiğiniz yaştan beri tanıyorum."

"Doğru," dedi Celia. Gabe'le Virginia'nın vefat eden kardeşi Roger dük henüz bir markiyken onunla arkadaştı. "Ayrıca sizinle zaman zaman atış müsabakası yapmışlığımız var."

Adam biraz soğuk bir tavır takındı. "Kesinlikle."

Of, tanrım, Celia onu daima yendiği için belki de bahsetmemesi daha iyi olurdu. Hiçbir erkek başarısızlıklarının hatırlatılmasından hoşlanmazdı.

Dük büyük salına bakındı, müzik durmuştu. "Dans için geç mi kaldım?"

"Sanıyorum piyanoyu sırayla çalan hanımlar biraz dinlenmek için ara vermiş olmalı," dedi Celia. "Birazdan yeniden başlayacaklarından eminim."

"Geç kaldığım için özür dilemeliyim," dedi dük yumuşak bir sesle. "Arabamda biraz sorun çıktı. Bir tekerleğimi kaybettim."

"Ne fena!" dedi Virginia. "Çok da güzel bir arabaydı oysa."

"Bence de öyle."

Sustular. Celia sohbeti nasıl ilerleteceğini düşünüyordu ki Virginia konuştu,

"Şimdilik dans edilmediğine göre, ekselansları, limonluğu gezmelisiniz. Lord hazretlerinin yarınki doğum günü kutlaması için süsledik. Eminim Leydi Celia size göstermekten mutluluk duyacaktır."

Yüzünde tuhaf bir ifade belirdikten sonra gülümseyip Celia'ya kolunu uzattı. "Görmekten memnun olurum."

Sesi sanki samimiymiş gibiydi. Celia koluna girdiğinde dükün kendisini irdeleyen bir bakışla süzdüğünü gördü. *Bu da* neydi? Dükü o kadar da iyi tanımıyordu. Celia sosyeteye tanıtıldığından beri sık sık ülke dışına çıkıp geliyordu. Odada dolandıkları sırada konuştu,

"Bu akşam farklı görünüyorsunuz, Leydi Celia."

Nasıl cevap vermeliydi? Utangaç bir yorum mu yapmalıydı? Doğrudan konuşmayı tercih etti. "Ne açıdan?"

"Her zamankine kıyasla daha çok bir hanımefendi gibi. Genellikle sizi her gördüğümde üstünüzde atış talimi için giydiğiniz önlük oluyor."

"Ah. Bu büyük bir ihtimalle doğrudur."

Bir an için sessizce yürüdüler. Sonra dük konuştu. "Belki de kartlarımızı açıkça oynamalıyız."

Işıl ışıl parlayan gözleri Celia'nınkilerle buluştu. "Mirasınızı almak için bir kocaya ihtiyacınız var. Benim de bana bir varis doğurması için bir eşe. Bu konuda bir anlaşmaya varmamamız için herhangi bir sebep yok."

Celia ona bakakalmıştı. Dük onun için durumu kolaylaştırıyordu, hem de ona hiçbir çaba harcatmadan.

Peki ya beklediği sevinç hissi neredeydi? Ya ninesini kendi oyununda yendiğine göre yaşaması gereken zafer duygusu?

"Çok açık sözlüsünüz, ekselansları," dedi, bu tuhaf konuşma sırasında aklını toplamaya uğraşarak.

"Durumunuzun acele etmenizi gerektirdiğini sanıyorum."

"Evet ama... Eh... Bu benim için bile fazla hızlıydı. Ne yaptınız? Bu sabah kalkıp bir eş almaya mı karar verdiniz?"

Dükün ihtiyatlı mesafesi bir tebessümle bölümdü. "Pek sayılmaz. Bu meseleyi son birkaç aydır düşünüyordum. Gabe öneride bulunduğundan beri."

"Abim benimle evlenmenizi mi önerdi?" dedi Celia sıkkınlıkla. Gabe onun tek başına bir koca bulabileceğinden gerçekten de kuşkuluydu, değil mi?

"Bu fikrin tohumlarını ekti." Balo salonunun kapısına doğru ilerleyip bahçeye, limonluğa doğru yöneldiler. "Açık konuşabilir miyim?"

"Zaten o yönde ilerliyorsunuz," diye mırıldandı Celia. "Bence devam etmek için benden izin almaya ihtiyacınız yok."

Dük içtenlikle güldü. Daima soğuk bulduğu bir erkekten çıktığı için şaşırtıcı şekilde sıcak bir sesti.

"Bildiğinizden eminim, babamın bir... sorunu vardı."

"Deliliğinden mi bahsediyorsunuz?" Madem açık konuşacaklardı.

"Evet," dedi dük bir an duraksadıktan sonra. "Benimle evlenecek kadın çıldırışımı izlemek ve belki de çocuklarına da bu hastalığı geçirme riskini göze almak durumunda. Yani benimle yapılan bir evlilik bir avantaj olmayabilir. Bunun bir süredir farkındayım. Bu sebepten daha önce teklifte bulunmadım. Ben malum sebeplerden ötürü evlenme riskini göze alıyorum, ancak pek çok kadın aynı riski almak istemeyebilir. Ben de düşündüm ki, belki de sizin durumunuzda—"

"Sınırlı seçeneklerim ve durumumun aciliyeti yüzünden," dedi Celia alaylı bir sesle, "Benim de bu riski alabileceğimi düşündünüz."

"Kesinlikle."

Celia duygularının incindiğini belli etmemek için çırpındı. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildi, bir erkeğin onu yalnızca "zorlu" olduğu için mi yoksa sadece elverişli olduğu için istemesi mi? Gerçekten de bu kadar mı evlenilmezdi?

Limonluğa girdiklerinde gözleri doldu. Yeni yerleştirilen Buzaglo soba kış için şaşırtıcı ölçüde sıcak tutuyordu ve gaz lambaları tuğla yolu yumuşak bir ışıkla aydınlatıyordu.

On adet, her biri saksıya yerleştirilmiş portakal ağacı camın önünde sıra halinde dizilmişti. Karşı duvarda insan-

ların oturup çiçek açan ya da meyve veren portakal ağaçlarının koku ve görüntüsünün tadını çıkarması için banklar konmuştu.

Ancak saksıları süsleyen parlak renkli, gösterişli kurdeleler bile moralini düzeltemedi.

Çünkü başka bir şeyin farkına varmıştı. Onu reddetmek isterken Lyons'un teklifte bulunmasına nasıl izin verebilirdi? Onu reddetme sebebinin ailesinin deliliğinden kaynaklandığını düşünecekti. Ayrıca teklif edip de reddedildiği duyulursa durumu daha da kötüleşirdi. Bunu ona yapamazdı.

Ama tek diğer seçeneği onunla evlenmekti. Celia bu konuda ne hissettiğinden de emin değildi. Hayatını böyle bir karakterle geçirmeyi düşünmek zordu. "Yani bu yalnızca koşullarımızın zorunlu kıldığı bir evlilik olacak."

"Tamamen değil. Normal, uyumlu bir evlilik yapacağımızı umuyorum."

Uyumlu. Arkadaşlar gibi.

Dük duraksayıp yüzünü inceledi. "Size düşünmeniz için zaman tanıyacağım, tatlım. Bunu size hayli aceleci bir şekilde söyleyiverdim. Ancak en azından teklifimle ilgilendiğinizi varsayabilir miyim?"

Olabilirdi. Eğer... "Bir şey soracağım, Ekselansları. Beni biraz olsun... çekici buluyor musunuz, bir kadın olarak?"

Dük şaşkın görünüyordu. "Affedin. Sanırım teklifim çok soğukkanlıydı."

"Biraz, evet."

Dükün gözleri parıldadı. "O halde belki de bu endişelerinizi yatıştıracaktır." Uzanıp Celia'nın çenesini kavradıktan sonra dudaklarını dudaklarına götürdü.

Celia nefesini tuttu. Bir öpücük kesinlikle kuruntularını dindirirdi.

Ancak dükün yumuşak, tatlı, serin dudakları dudaklarına değdiğinde, hayal kırıklığı hissetti. Öpücükte bir sorun olduğu için değil. Sadece çok...

Dikkatliydi. İhtiyatlıydı. Sanki nabzını yokluyor gibiydi. Celia bir erkeğin nabzını yoklamasını istemiyordu. Tutku dolu bir şekilde kollarına alıp onu arzu ettiğine dair hiçbir kuşkuya yer bırakmamasını istiyordu. Onu istediğine—

"Hanımefendiyi bırakmanızı öneririm, bayım," diye gürleyen tanıdık bir ses duyduğunda Celia irkilerek başını kaldırdı. "Yoksa sonuçlarına katlanırsınız."

Dükün haddini bilmeden davranması Jackson'ın içinde batıramadığı bir fırtınaya sebep olmuştu. Karakterine hiç yakışmayan bir şekilde içgüdüleriyle hareket etmişti ve şimdiden pişman olmuştu.

Çünkü dük kendisi gibi yüksek konuma sahip tüm erkekler gibi yavaşça çekilerek ona kibirli bir bakışla bakmıştı. "Tanıştığımızı sanmıyorum, bayım."

Jackson içinde taşmakta olan vahşi duyguları bastırmaya çabaladı. Leydi Celia ona ters ters bakıyordu ve dük de besbelli sinirlenmişti. Ama burnunu bu işe soktuğuna göre sonuna kadar gidecekti.

"Ben Bow Caddesi Ofisinden Jackson Pinter. Hanımefendinin kardeşi beni şey için kiraladı... şey..." Taliplerini araştırmak için tutulduğunu söylese herhalde Leydi Celia onu oracıkta öldürürdü.

Leydi Celia "Bay Pinter ebeveynlerimizin ölümünü araştırıyor," diye ipek gibi bir sesle açıkladı ama Jackson'ı kandıramazdı. Öfkeden deliye dönmüştü. "Üstelik anlaşı-

lan böyle bir konumun ona kişisel meselelere de karışma hakkı verdiğini sanıyor."

Jackson onun hiddetli bakışlarıyla karşılaştığında dayanamayıp kışkırttı. "Kardeşiniz beni aynı zamanda sizi servet avcılarından da korumam için tuttu. İşimi yapıyorum."

Dükün yüzü öfkeyle parladı. "Sen benim kim olduğumu biliyor musun?"

Hanımefendi için son derece nitelikli bir talip, kahrolası. "Ailesinin haberi ya da izni olmadan, genç, masum bir hanımı öpen bir adam."

Leydi Celia küplere binmişti. "Bay Pinter, bu ekselansları Lyons Dükü. Bir servet avcısı değil. Bu durum da sizi ilgilendirmez. Fikirlerinizi kendinize saklamanızı öneririm."

Jackson ona ters ters baktı. "Önceki gün de dediğim gibi, hanımefendi, yeryüzünde buna yetecek kadar para yok."

Dük onu tartarcasına baktı. "Peki gördükleriniz hakkında ne yapmayı düşünüyorsunuz, bayım?"

Jackson bakışlarını Leydi Celia'dan ayırdı. "Bu size bağlı, ekselansları. Eğer ikiniz de şimdi balo salonuna dönerseniz bir şey yapmayı düşünmüyorum."

Dükün yüzünde gördüğü rahatlama mı yoksa hayal kırıklığı mıydı? Bu loş ışıkta anlamak zordu.

"Gelecekte de Leydi Celia'nın yanında düzgün davranmaya dikkat ettiğiniz sürece," diye devam etti Jackson, "Gördüklerimin bu odadan dışarı çıkması için bir sebep göremiyorum."

"Çok naziksiniz." Dük Leydi Celia'ya kolunu uzattı. "Gidelim mi, leydim?"

"Siz gidin," dedi Leydi Celia soğuk bir sesle. "Benim Bay Pinter'la tek başıma konuşmam gerekiyor."

Dük bir ona bir de Jackson'a bakıp başını salladı. "Seninle sonra dans etmek istiyorum, hayatım," diyerek ona Jackson'ın sinirine dokunan bir tebessümle baktı.

"Elbette." Bakışları Jackson'ınkilere kenetlendi. "Çok sevinirim."

Dük gittiği andaysa hissettiği tüm "sevinç" yok olmuş gibiydi.

"Ne *cüretle* müdahale edersin! Üst katta taliplerimin odalarını karıştırıyor olman gerekirdi, hizmetçileriyle konuşman ya da başka yararlı bir şey yapman—"

"Gelmeseydim yaşanabilecek şeylerin farkında mısın?" dedi Jackson sinirle. "Bu oda özel ve gözden uzak. Sıcak tutan güzel minik bir sobası da var. Tek yapması gereken seni her taraftaki o lanet banklardan birine yatırıp—" Sustu ama yeterince çabuk davranamamıştı.

"Ne?" diye sordu Leydi Celia. "İffetsiz olduğum için ırzıma geçmesine izin mi verecektim?"

Kahretsin. "Öyle demedim."

"Bana hiç öyle gelmedi. Anlaşılan benim kendimi kontrol edemediğimi, çocukluğumdan beri tanıdığım bir adamın ilgisine karşı koyma yeteneğim olmadığını düşünüyorsun."

"Erkeklerin bir kadına yapabilecekleri hakkında en ufak bir fikrin bile yok!" diye bağırdı Jackson.

Leydi Celia'nın rengi attı. "Sadece bir öpücüktü."

Jackson ona doğru gitti, kontrol edemediği bir delilikle hareket ediyordu. "Öyle başlar. Onun gibi bir adam seni önce bir öpücükle kandırır, sonra bir okşayış ve sonra..."

"Asla bir öpücükten fazlasına izin vermezdim," dedi Leydi Celia öfkeyle. "Ne tür bir kadın olduğumu sanıyorsun?"

Jackson ona doğru yürüyerek Leydi Celia'nın duvara doğru gerilemesine yol açtı. "Erkeklerin gerçekte neyin peşinde olduklarını anlamayacak kadar saf bir kadın. Her durumu kontrol edemezsiniz, leydim. Bazı erkekler istediklerini alır, yapabileceğiniz hiçbir şey olmaz."

"Erkeklerin doğasını düşündüğünüzden de iyi biliyorum." Duvara yaslandığında durdu. "Başımın çaresine bakabilirim."

"Öyle mi?" Jackson ellerini duvara dayayıp iki taraftan da onu kıstırdı. Annesini ve sırf bir asilzade ondan hoşlandığı için yaşadığı kalp acısını hatırladı. Leydi Celia'nın da yenilmez *olmadığını* fark etmeyecek kadar pervasız ve saf olduğu için benzer bir şey yaşamasını düşünmek içinin hiddetli bir hastalık hissiyle dolmasına sebep açıyordu.

Ona doğru eğilip sesini alçalttı. "Seni incitmek isteyen bir erkeği, ne denli güçlü ve kararlı olursa olsun durdurabileceğine gerçekten inanıyor musun?"

Leydi Celia'nın gözleri meydan okurcasına ışıldadı. "Kesinlikle."

Birinin ona ne kadar kırılgan olduğunu gösterme vakti gelmişti. Jackson "Kanıtla," diye gürledi. Sonra da ağzını onunkine götürdü.

Altıncı Bölüm

Celia donup kaldı. Buna inanamıyordu—Terbiyeli Pinter onu *öpüyordu*. Sert, cüretkâr ve dükten daha duyguluydu.

Yüce Tanrım.

Sunduğu meydan okumayla şaşkına dönen Celia el çantasında tabancasını aradı ama tam eline almıştı ki Bay Pinter dudaklarına doğru boğuk bir sesle fısıldadı, "Tanrı aşkına, Celia..."

Daha önce ona hiç ilk adıyla seslenmemişti. Hiç böylesine çaresizce söylemediği de kesindi. Celia elindeki tabancayı kullanmakta bu yüzden tereddüt etti.

Bay Pinter bir kez daha ağzını kavradı. Öpücüğü daha da vahşileşip onu tüketircesine derinleşirken Celia'nın dünyası ekseninden kaymıştı. Bu artık bir meydan okuma değildi—onu sanki ağzı ebediyetin sırlarını saklıyormuş gibi

öpüyordu. Öyle tatlı, uyuşturucu öpücüklerdi ki kanı damarlarında dans edercesine akıyordu.

Bay Pinter'ın ağzı onunkini kapladığında, dudaklarında dolanan dili Celia'nın boğazına bir ağrı saplanmasına yol açmıştı, onu istiyordu. Ned'in öpücüğünü hatırlayarak dudaklarını araladı.

Bay Pinter bir an için hareketsiz kaldı. Sonra inleyerek dilini ağzına soktu. Ahhh, bu *harikaydı.*

Aynı şeyi Ned yaptığında Celia pis ve iğrenç olduğunu düşünmüştü ama Bay Pinter'ın öpücüğü Ned'inkinden güneşle yağmur kadar farklıydı.

Yumuşak ve şehvetliydi, Celia'nın ağzına daha fazlasını arzulamasını sağlayan ateşli okşayışlarla giriyordu. Bu nasıl olabilirdi? Hem de *onunla*? Tutkusuz Bay Pinter'ın bu denli tutkulu öpüşebileceğini kim bilebilirdi?

Ne yaptığının hayal meyal farkında olan Celia serbest kalan elini onun ensesine götürdü. Bay Pinter ona yaslandı, ağzını amansızca öperken onu duvara dayadı. Sakalları Celia'nın çenesine batıyordu, ağzında şampanya tadı vardı ve portakal ağaçlarının kokusu etraflarındaki havayı tatlandırıyordu.

Enfesti... Sarhoş edici. *Cennet.*

Diğer elindeki tabancayı unuttu, limonluğun camlarının dışında duran herhangi birinin onları rahatlıkla görebileceğini unuttu, Bay Pinter'ın daha demin onu sanki bir aptalmış gibi azarladığını unuttu. Çünkü şimdi Celia'yı bir melekmiş gibi öpüyordu. *Kendi* meleği. Tanrı yardımcısı olsun ki onu sonsuza dek böyle öpmesini istedi.

Ama yakınlarındaki sobadan bir ses geldi, yerleşen bir kütüğün çıtırtısı Bay Pinter'ın aniden irkilerek kendine gel-

mesini sağladı. Dudaklarını Celia'nınkilerden çekip bir an için ona baktı, gözleri çılgın gibi, nefesi kesik kesikti.

Yüzü değişti, ifadesi buz gibi oldu. "Görüyorsunuz ya, Leydi Celia?" dedi, sert, boğuk bir sesle. "Bir erkek bir kadını tek başına yakaladığında istediğini yapabilir."

Celia'nın aldığı haz anında son buldu. Bunu sırf ona bir ders olsun diye mi yapmıştı?

İçini öfke kapladı. Nasıl *cüret* eder? Tabancasını hatırlayarak Bay Pinter'ın çenesinin altına tutup horozunu kurdu. "O istediğini yaparsa, kadının da kendini savunmaya hakkı vardır, haksız mıyım?"

Bay Pinter'ın yüzündeki şaşkınlık son derece tatmin ediciydi ama çok uzun sürmedi. Gözlerini kısarak ona doğru eğildi ve tıslarcasına konuştu, "Haydi, o halde. Ateş et."

Celia yutkundu. Mermi yoktu ama barut bile tek başına yeterince zarar verirdi. Asla böyle bir şey...

O tereddüt ederken Bay Pinter tabancayı hareketsiz parmaklarından aldı. Işıl ışıl bakışları içine işledi. "Kullanmaya hazır değilseniz asla bir silah çıkarmayın."

Celia kollarını göğsünde bağdaştırdı. Aniden kendini çıplak gibi hissetti. "Birçok erkek bir tabanca gördüğü anda sinerdi," diye mırıldandı.

"*Ben* sinmedim."

"Siz diğer erkekler gibi değilsiniz," dedi Celia gergin bir sesle.

Bay Pinter bunun karşılığında başını hafifçe salladı. Sonra da saksılardan birinin yanına gidip toprağı hedef alarak ateş etti. Naınlu aleviyle çıkan duman kaybolduğunda toprakta bir çukur açılmadığını görerek Celia'ya döndü.

"Barut." Ona dik dik baktı. "Yakın mesafeden ateş etme-

diğiniz sürece hedef aldığınız adamı yalnızca öfkelendirmekle kalacağınızın farkında mısınız?"

"Bunu sadece yanıma yaklaşan erkeklere karşı kullanacağım," dedi Celia dişlerinin arasından.

"Fark etmez. Bir dahaki sefere kendinizi korumanız gerektiğinde, tabancayı boş verip dizinizle adamın bacaklarının arasına elinizden geldiği kadar sert vurun. Hem kendinizi ifade etmiş hem de kaçmak için vakit kazanmış olursunuz."

Celia'nın yanakları kızardı. Erkek kardeşleri olduğu için ne demek istediğini biliyordu ama bu asla yapmayı düşünmeyeceği bir şeydi. Yazık, oysa Ned'leyken çok işine yarayabilirdi.

"Bunu bana neden söylüyorsunuz?"

"Biri haddini aşarsa kendinizi nasıl savunmanız gerektiğini bilmenizi istiyorum."

"O kişi siz olsanız bile mi?"

Bay Pinter'ın gözleri tabancasını cebine atarken tuhaf bir ışıkla parıldadı. *"Özellikle* de bensem."

Ne demek istemişti? "Bay Pinter, öpücüğümüz..."

"Bir şey kanıtlamak içindi," dedi. "Başka bir şey için değil. İsterseniz erkek kardeşlerinize şikâyet edip beni kovdurun ama endişelenmeyin—ne yaparsanız yapın bir daha olmayacak."

Celia'nın nefesi kesildi. Nasıl bu kadar kayıtsız davranabilirdi? Onu öyle gerçekçi bir şekilde öpmüştü ki, öyle tatlı. *Ned'le de böyle başlamıştı ve onun için de bir anlamı yoktu. Sadece arkadaşlarını etkilemek için yapmıştı.*

Bay Pinter kapıya doğru yöneldi.

Celia incinmişliğini bastırarak seslendi, "Nereye gidiyorsunuz?"

Bay Pinter ona buz gibi bir bakış attı. "Odalarını karıştırmam gereken talipler ve sorgulamam gereken hizmetçiler var, unuttunuz mu?"

"Tabancamı geri istiyorum," dedi Celia sinirle.

"Yarın alırsınız. Onu taşımanın sizi her durumda koruyacağı gibi saçma bir inancınız olduğuna göre arkasına saklanmamanız için bende kalması daha iyi olacak. Belki o zaman azgın beylerle baş başa görüşme arzunuz körelir."

Celia'nın yanakları kızardı. "Benim korunmaya ihtiyaç duyduğum tek azgın beyefendi *sensin*. Karşıma bir sonraki çıkışında seni *vuracağım*."

"O halde ıskalamasan iyi edersin," dedi Jackson tane tane konuşarak. "Çünkü bana bir daha silah çekersen seni bir kanun adamına saldırmaktan tutuklatırım."

Celia hâlâ nefesi kesilmiş dururken Jackson limonluktan çıktı. Celia el çantasını alıp kapanan kapıya fırlattı. Bu adam bir hayvandı! Bir canavar! Üstelik Celia'ya talipleri hakkında bir şey öğrenip öğrenmediğini sormayı bile unutturmuştu!

Celia'nın gözleri dolmaya başladı. Bu öyle... Öyle *tipik* bir davranıştı ki, Celia'yı söylediği korkunç şeyle huzursuz etmişti.

Bilerek yaptığına yemin edebilirdi. Sürekli onu eziyordu. Bir an tutkuyla öpüp sonra tutuklatmakla tehdit ediyordu—garip bir şeytan!

Celia banka çöktü, gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu. Onun için ağlamayacaktı. *Ağlamayacaktı* işte! Erkekler rezil yaratıklardı. Ninesiyse onlardan biriyle *evlenmesini mi* istiyordu? Of, tanrı aşkına, ne yapacaktı? Lord Devonmont'un evlenmeye niyeti olmadığı açıktı. Vikont sabah

gelecekti ve teklif ederse ninesi sırf bir yabancının aileye girmesini istemediği için ültimatomundan vazgeçebilirdi.

Sonra bir de dük vardı. Öpücüğü Celia'yı heyecanlandırmamış olabilirdi ama en azından saygıdeğer bir bağ kurmaya çalışıyordu ve ninesi onun teklifinden son derece etkilenirdi. Celia sadece bundan faydalanıp faydalanamayacağı konusunda kararsızdı.

Ama bir şekilde bunu halledecekti. Sonra Bay Pinter da ona bu denli kötü davrandığı için pişman olacaktı.

Jackson avluda limonluğa doğru koşturan hizmetçilerden kaçmak için bir kapıdan geçip koridora çıktı, kuşkusuz tabanca sesine gelmişlerdi. Onlarla Celia baş edebilirdi. Onun şu anda kimseyle konuşacak hali yoktu.

Ne kadar da aptaldı! Bir markinin kızını öpmenin yanına kalacağını mı sanıyordu?

Herhangi bir marki kızı da değildi. Celia'ydı, o görkemli, mor elbisesinde öyle baştan çıkarıcı görünüyordu ki. Güzeller güzeli, öfkeli Celia.

Leydi Celia, diye hatırlattı kendine. Ama bir daha asla onu öyle düşünemeyecekti, tadı ve kokusu hâlâ duyularında takılıp kalmışken mümkün değildi.

Arkasından gelen sesleri duyduğunda duygularını biraz olsun kontrol altına alabilmek için boş bir odaya girdi. Ama yararı yoktu. Hâlâ onun kendisine boyun eğen bedenini hissedebiliyor, eline geçen fırsattan etraflıca yararlanırken onun kesik kesik nefes alışını duyabiliyordu.

Ona da, yumuşak ağzına da, narin iç çekişlerine ve Jackson'ın ensesinde kıvrılan parmaklarına da lanet olsun, onlar yüzünden tek yapmak istediği onu bir banka yatırmaktı...

"Kahretsin be!" Ellerini saçına götürdü. Bu kadınla ne yapacaktı yahu?

Hem neden onu öyle öpmesine izin vermişti ki? Neden o lanet tabancayı çıkarmadan önce Jackson'ın kendini tamamen aptal durumuna düşürmesini beklemişti?

Ah, tabii ya. O yüzden. Onu *bizzat* kendi aptal durumuna düşürmek istemişti. Jackson'ı sahte bir güvenlik hissiyle kandırıp her durumu kontrol edebileceğini kanıtlamak için.

Eh, Jackson bunu engellemişti ama bu teselli sayılmazdı. Kahrolası bir canavar gibi davranmıştı, onun ağzını kendisi bir kurtmuş, o ise akşam yemeğiymiş gibi kemirmişti. Eğer öpücüklerinden bahsetmesine izin verseydi, büyük olasılıkla Jackson'ın ne kadar küstah olduğunu söylerdi. Bir daha asla böyle terbiyesizce bir şey yapmaması için uyarırdı.

Söylemesine gerek yoktu. Jackson dersini almıştı.

Evet. Almıştı.

Ağzının kendininkine karşılık vererek açıldığını hatırladığında yumruklarını sıktı. Hayır. Almamıştı. Tek öğrendiği şimdi onu her zamankinden de çok arzuladığıydı. Onu yeniden öpmek istiyordu, yalnızca ağzını da değil, o zarif boynunu, hassas omuzlarını ve göğüslerinin yumuşak, narin kıvrımlarını...

İçinden bir küfür yükseldi. Bu çılgınlıktı! Onu sanki şeymiş gibi düşünerek kendini çıldırtmaya son vermesi gerekiyordu—

"İşte buradasınız, efendim," dedi arkasından gelen bir ses. "Buraya gelenin siz olabileceğini düşünmüştüm."

"Ne var be?" diye gürleyerek peşinden gelecek kadar aptal olan kişiye döndü.

Bu John'du, Stoneville'in en uzun zamandır çalışan ve

markinin en çok güvendiği uşaktı. Adamın rengi attı. "Ö-özür dilerim, ancak bakıcıyla Bay Virgil hakkında bulduklarımı öğrenmek isteyeceğinizi düşündüm. Araştırmamı isteyen sizdiniz."

"Evet, hatırlıyorum. Teşekkür ederim." Jackson bunu John'dan istemişti çünkü uşak aileyle ölümlerin gerçekleştiği esnada çalışmasa bile çalışan herkesi tanıyor sayılırdı. Jackson kendini gülümsemeye zorladı, gevşemeye, sanki burada dikilirken evin en genç hanımını elde etmek istediğini *düşünmüyormuş* gibi. "Affedersin, zihnim fazlasıyla meşgul, o yüzden asabiyim."

Aniden Celia'nın—*Leydi* Celia'nın sözleri zihninde belirdi: *Sürekli böyle aksi davranmazsanız birlikte çalışmamız daha kolay olacaktır.*

Gülme arzusunu bastırdı. *Onunla* çalışmak asla kolay olamazdı.

John tedbirli bir şekilde yaklaşıp ona bir kâğıt uzattı. "Maalesef henüz sorduğunuz tüm hizmetçilerin yerini tespit edemedim. Ama elimdeki adreslerin listesi bu. Bakıcının, yani Bayan Duffett'in High Wycombe'da yaşadığından emin sayılırım. Son bilinen adresini yazdım ama bana Ealing'deki emekli hizmetçiyle konuşmam için bir gün verirseniz onu da, listedeki diğer adresleri de onaylatmış olurum."

Jackson kâğıdı aldı. "Memnun olurum, teşekkürler."

Normalde High Wycombe'a gidip adresi bizzat kontrol ederdi ama neredeyse iki saat uzaklıktaydı ve günün yarısına ihtiyacı vardı. Lanet talipleri Leydi Celia'yı tek başına yakalamaya çalışırken Halstead Konağından o kadar uzun süre uzak kalamazdı. Yani ev partisi bitene kadar bekleyebilirdi.

John gitmek için döndüğünde Jackson bir şey hatırladı. "Bu arada bakıcının çocuklara yatıştırıcı ilaç verip vermediğini öğrendin mi?"

"Ah! Evet, unuttum. Kâhya zaman zaman faturalarda gördüğünü söyledi. Ancak emin olmak için bakması gerekiyormuş. Bunu yapmasını isteyip istemediğini sordu." John kaşlarını çattı. "Neden bilmek istediğin konusunda biraz meraklı görünüyordu."

Merak iyi değildi—özellikle de Jackson'ın bu soruşturmayı Leydi Jackson'm iyiliği için gizli tutması gerekirken. "Sharpe'lardan birinin söylediği bir şey yüzünden merak ettim. Önemli bir şey olmadığın söyle."

Bakıcıyla görüştüğü zaman ona soracaktı, gerçi bahsetmeye bile değer miydi bilmiyordu.

Ama ben iliklerime kadar gerçek olduğunu hissediyorum.

Jackson iç geçirdi, Leydi Celia'nın o sözleri ne kadar içtenlikle söylediğini hatırladı. Başını ne kadar ağrıtırsa ağrıtsın, Jackson ondan ne kadar kurtulmak isterse istesin rüyasını araştırmadan göz ardı edemezdi. Dünyasına giren en sinir bozucu kadın olabilirdi ama bundan daha iyisini hak ediyordu.

Yedinci Bölüm

Celia kahvaltı masasında tek başına olduğu için şaşırmadı. Sabahın birine kadar süren dans ve kart oyunları göz önünde bulundurulunca insanların kalkması için hâlâ fazla erkendi saat.

Normalde o da yatakta olurdu ama uyuyamamıştı.

Sebebi talipleri de değildi. Lord Devonmont'un akşam onunla flört etmesi Celia'mn evlilikten bahsetmesinin onu kaçırmadığının göstergesiydi. Dük de onunla iki kez dans etmişti. İkincisinde kendini oldukça sevdirmiş, Celia'nın onun teklifini ciddi ciddi değerlendirmesine yol açmıştı.

Onu duraksatan tek bir şey vardı: soğuk öpücüğü. Özellikle de Bay Pinter'ın ateşli öpücükleriyle karşılaştırıldığında...

Lanet olsun o adama. Celia kendine öpücüklerinin hiçbir şey ifade etmediğini söyleyip dursa da incinen gururu başka

türlü inanmak istiyordu. İncinen gururu öpücüklerinin sadece bir ders verme amacıyla yapılmayacak kadar tutkulu olduklarında ısrarcıydı.

İncinmiş gururu lanet bir baş belasıydı.

"Basto Vikontu, leydim," dedi bir ses kapıdan.

Celia irkilerek bir uşağın vikontu kahvaltı odasına yönlendirdiğini gördü. "Günaydın, efendim," dedi neşeyle kalkarak, düşünceleri dağıldığı için memnundu. "Bakıyorum erkencisiniz."

Vikont kocaman bir tebessümle yanına gelip elini avucuna aldı ve dudaklarına götürerek Avrupalılara özgü bir şekilde bir öpücük kondurdu. "Böyle tatlı bir hanımla geçireceğim zamanın bir dakikasını bile kaybetmek istemedim."

Celia bazen o ağır aksanından dolayı söylediklerini anlamakta zorlanıyordu ama bunu gayet iyi anlamıştı. "Böyle hissetmenize sevindim." Büfeyi gösterdi. "Lütfen kahvaltı alın."

"Teşekkür ederim, öyle yapacağım. Şehirden yemek yemeden ayrıldım." Celia'ya göz kırptı. "Sizi görmek için çok acele ettim."

Celia kahkahasını bastırdı. Bazen Lord Devonmont'un Portekizli hali gibi davranıyordu.

O büfeye doğru giderken Celia oturup onun giysilerini görmezden gelmeye çalıştı ama adamın abartılı giyimi az sayıdaki kusurundan biriydi. Modanın Portekiz'de farklı olduğunu anlıyordu ama gerçekten de böyle bir tavus kuşu görmemişti!

Yine de o kırmızı kadife yeleğin ve yeşil saten pantolonunun altında güzel bir vücudu olduğu belliydi. Neyse ki

ceketi kahverengiydi ve diğer renklerin canlılığını dengeliyordu. Gerçi boyun bağını gösterişli, eski moda bir düğümle bağlamıştı.

Aniden Bay Pinter'ın onun hakkında yaptığı yorum aklına geldi: *Basto ise sizin için çok yaşlı Portekizli bir sersem ve besbelli kalan yıllarında kendisine bakacak tatlı, genç birini arıyor.*

Celia kaşlarını çattı. Bay Pinter ne diye adamın o kadar yaşlı olduğunu düşünüyordu ki? Lord Basto'nun saçları gece kadar siyahtı. Oliver'ın saçları bile ağarmaya başlamıştı. Celia'nın tahmininee Oliver'la aynı yaşlarda olmalıydı—en fazla otuzlu yaşların sonlarında. Yani kendisinden on beş yaş büyüktü, kesinlikle bir koca olamayacak kadar yaşlı değildi.

Gerçi Celia bu kadar kıllı olmamasını tercih ederdi. Adam gür sakalını ve bıyığını düzgün tutuyordu ve Celia bunun yurt dışında yaygın bir görünüm olduğunu anlamıştı ancak İngiltere'de hiçbir erkek uzun sakal bırakmazdı. Eğer evlenirlerse ilk yapacağı şey onu tıraş olmaya ikna etmek olacaktı.

Basto yanına bir tabak dolusu yumurta ve sosisle oturup ciddi bir bakış attı. "Özür dilemeliyim, leydim. Keşke size akşamları da katılabilsem ama şey için çok zor... Nasıl denir... Hasta kız kardeşimin... Beraberindeki kişiler için."

"Beraberindeki mi? Ha, refakatçi mi demeye çalışıyorsunuz?"

Minnettarlıkla gülümsedi. "Evet, o kelime. Refakatçisi Portekizce konuşmalı ve bunu bulmak çok kolay değil. Yalnızca bir hanımı işe alabildim, o da sadece gün içinde gelebiliyor."

"Evet, Portekizce konuşan İngiliz kadınlarının sayısı hayli az olmalı. Konuşan birini bulduğunuz için şanslısınız."

"Bunun doğu olduğu kesin." Basto ona bir bakış attı. "Sizin de konuştuğunuzu ummaya cüret edemiyorum."

"Maalesef." Basto hayal kırıklığına uğramış gibi göründüğünde ekledi, "Ama sizin İngilizceniz çok iyi, yani gerek yok."

Basto'nun gözleri parıldadı. "Çok naziksiniz, leydim. Gerçekten de siz tanıştığım en cana yakın İngiliz kadınısınız."

Celia güldü. Vikont listesinde hızlı bir yükselişe geçmişti. "Bazı insanlar beni cana yakın bulmuyor."

Örneğin duygusuz bir Bow Caddesi Koşucusu.

Basto elini göğsüne götürdü. "Buna inanamam! Siz öyle bir *alma brilhante*'siniz ki... Parlak bir ruh. Bunu nasıl göremezler?"

Celia ona sırıttı. "Hepsi kör olmalı."

"Ayrıca sağır." Basto kendi alnına hafifçe vurdu. "Kafaları da pek sağlam değil."

"Çok güzel, lordum," dedi Celia. "Bu deyimi gayet iyi kullandınız."

Basto buna şaşırmış göründü, sonra da gülümsedi. "*Senhora*'yı etkileyeceksem öğrenmek zorundayım."

Celia ona çekingen bir tebessümle karşılık verdi. "Beni neden etkilemek isteyesiniz, bayım?"

Basto Celia'nın elini alıp yeniden bir öpücük kondurdu ama bu sefer bırakmadı. "Neden istemeyeyim?" Özlem dolu ifadesi Celia'da sempati uyandırdı.

"Yumurtalarınızı soğumadan yeseniz iyi olur," dedi elini usulca çekerek.

Basto iç geçirip Celia'nın dediği yaptı. Bir süre sonra konuştu," Anladığım kadarıyla babanızın ailesi de yabancı, benim gibi. Bu doğru mu?"

"Evet, babamın annesi Toskana'dan."

"Yani kısmen İtalyan'dı. Anneniz onunla o yüzden mi evlenmiş? Yabancıları sevdiği için?"

Öyle umutlu sormuştu ki Celia güldü. "Bence bir marki oluşu hoşuna gittiği için ama bunun anlamını bilmiyordu."

Basto kaşlarını çattı. "Anlamıyorum."

"Babam keyfine göre yaşamayı severdi, bir marki olarak pohpohlanmaktan hoşlanırdı. Evlenince davranışları değişmedi."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Anneme sadık kalmadı. Oysa annem onunla birbirlerine âşık olduklarını düşündüğü için evlenmişti. Yani sadakatsizliği kalbini kırdı."

"Anlıyorum. Peki sadakatsiz olduğundan emin misiniz?"

Avcı kulübesinde buluşabiliriz.

Hayır, bu anlatılmayacak *kadar* kişiseldi. "Yalnızca kardeşlerimden duyduğum kadarıyla biliyorum. O yıllara dair hatırladığım bir şey yok. Çok küçüktüm."

"Bu iyi," dedi Basto.

Celia ona kaşını kaldırarak baktı.

Basto ona irdeleyici bir bakışla baktı. "Hiçbir çocuk anne babasının—nasıl denir?—ihanetlerine tanık olmamalı."

"Kesinlikle katılıyorum." Celia ona hüzünle gülümsedi. "Gerçi böyle hissetmenize şaşırdım. Avrupalı ve ayrıcalıklı sınıfa dâhil olan birinin—"

"Böyle davranışları onaylayacağını mı düşündünüz?" Gücenmiş gibiydi.

Ama Celia devam etti. "Belki de. Pek çok soylu erkek para için, varlıklarının istikbalini garantilemek için evleniyor. Annem babama âşık olduğunu sanıyordu, oysa babamın tek istediği onun servetiydi."

"Siz de bir erkeğin *sizinle* servetiniz için evleneceğinden korkuyorsunuz," dedi iç görüsüyle Celia'yı şaşırtarak.

"Beni suçlayabilir misiniz? Bir erkeğin beni karakterim için sevmesini istiyorum, ona verebileceklerim için değil."

"Bu çok bilgece. Böyle bir beklentiye sahip olmanız da en doğal hakkınız." Düşünceliydi. "Ancak bazen insanlar tek bir şey için değil de pek çok şey için evlenmek isteyebilir. Para, cana yakın bir eş... huzur."

Huzur? Ne tuhaf bir seçenek. "Ya *siz* ne istiyorsunuz, bayım?"

Sanki kendisiyle ilgili çok fazla şey ifşa etmiş gibi Celia'ya kibar bir tebessümle baktı. "Her şeyi istiyorum, elbette. Kim istemez?" Elini okşadı. "Ancak cana yakın bir eşle yetinebilirim."

Niyetini en fazla bu kadar belli edebilirdi.

İşte o anda Bay Pinter da kahvaltı odasına münasebetsizce girmek için tam da zamanını seçmişti! "Peki kimin cana yakın eşiyle yetineceksiniz, bayım?" diye sordu iğneli bir sesle.

Bakışları Celia'nın elini tutan Vikont'un eline gittiğinde gözlerine bir karanlık çöktü. Celia elini çekme arzusuna direndi.

Vikont doğruldu, eli neredeyse sahiplenici bir tavırla Celia'nınkini tutuyordu. "Sizi tanıyor muyum, bayım?"

"Henüz değil. Adım Jackson Pinter." Masanın öteki tarafına doğru yürüyüp eğilerek elini Lord Basto'ya uzattı ve

vikontu kendi elini sıkmak için Celia'nınkini bırakmak zorunda kalmasını sağladı.

"Bazıları bana Bayan Plumtree'nin 'uşağı' diyebilir," diye ekledi Celia'ya yan yan bakarak. "Gerçi ben Lord Stoneville için çalışıyorum."

Celia kızararak aylar önce yaptıkları konuşma sırasında onu öyle çağırdığını hatırladı. Besbelli kavga çıkarmaya çalışıyordu. Hâlâ geçen gece ona tabanca çektiği için onu iğnelemeye çalışıyordu. "Bay Pinter çok çeşitli soruşturmalar yapar," diye açıkladı. "Belirli bir miktar para karşılığında tabi"

Bay Pinter'ın arduvaz grisi gözleri onu delip geçti. "Bazılarımız ailemizin servetiyle yaşayamıyor, leydim."

"Bazılarımızsa onları besleyen eli ısırmayı çok seviyor." Madem o eski sözlerini yüzüne vurmayı seviyordu Celia da aylar önce *kendisine* söylediklerini onun yüzüne vurabilirdi.

Bay Pinter'ın dudakları isteksiz bir tebessümle kıvrıldığında şaşırdı. "Tam isabet, hanımefendi! Belki de başım hâlâ yerinde duruyorken ateş hattından kaçmalıyım."

"Belki de kendinizi en başta ateş hattının *ortasına* atmaktan kaçınmalısınız," dedi Celia alaycı bir tavırla. "Bir kanun adamı daha akıllıca davranmalı."

"Neyden daha akıllıca?" diye sordu Oliver dükle beraber içeri girerken.

Genellikle Celia erkeklerle dolu bir odada olmaktan hoşnut kalırdı. Ancak söz konusu kişiler erkek kardeşi, iki talibi ve onu etkileyerek öpen tek erkek olduğu için, ortam istemediği kadar yoğun, erkeksi bir havaya bürünmüştü.

"Kız kardeşiniz ve ben sadece her zamanki tartışmalarımızdan birini yapıyorduk," dedi Bay Pinter.

"Yani sizi yine bir güzel haşlıyordu demek istiyorsunuz," dedi Oliver.

"Bence bu sefer haşlama karşılıklı gerçekleşti," dedi Celia şakacı bir tavırla.

Oliver güldü. Celia vikontun bakışlarını üstünde hissedebiliyordu ve dük hem onu *hem de* Bay Pinter'ı izliyor gibiydi. Çok huzursuzluk vericiydi.

"Demek Sharpe'ların ebeveynlerinin ölümlerini araştırıyorsunuz, öyle mi?" diye sordu dük Bay Pinter'a sohbet edercesine.

Celia homurdanırken Oliver ona ters bir bakış attı. "Ona *söyledin* mi?"

Dün gece Bay Pinter'ın düke taliplerini araştırdığını söylemesinden öyle korkmuştu ki ailesinin bu zamana kadar oldukça gizli tuttuğu şeyi söyleyivermişti.

"Korkarım ona söyleyen bendim," dedi Bay Pinter. "Bildiğini varsaydım, erkek kardeşinizle arkadaş olduğu için."

Bay Pinter'ın onun utanmasını engellemek için Oliver'a yalan söylemesi Celia'yı şoka uğrattı. Özellikle de geçinebilmek için kısmen Oliver'a bağlıyken.

Bay Pinter'ın gözleri onunkilerle buluştu ve dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi.

"Üzgünüm, eski dostum," dedi dük meraklı gözlerle Celia'ya ve Bay Pinter'a bakarak. "Kimse sır olduğunu söylemedi." Vikont'a imalı bir bakış attı. "Konuyu hiç açmamalıydım."

Şaşkın görünen Lord Basto eğilerek fısıldadı, "Annenizin babanızı kazara vurduktan sonra kendini vurduğunu duymuştum. Öyle değil mi?"

"Biraz... karmaşık," diye mırıldandı Celia, Oliver'ın onara baktığının farkındaydı.

"Gerçekler ortaya çıkmış," diye homurdandı Oliver. "Bilin diye söylüyorum, Bay Pinter ebeveynlerimizin öldürülmüş olma olasılığını araştırmak için burada. Sizden de bu bilginin pek yayılmamasını rica ediyoruz beyler."

"Hangi bilginin?" dedi kapıdan gelen yeni bir ses.

Lord Devonmont. Yanında da Gabe vardı.

"Aman tanrım," dedi Celia, "siz erkekler bu kadar erken ne yapıyorsunuz?"

Gabe güldü. "Atış talimine gidiyoruz, tabii ki. Yani Jarret hariç. Onun bira fabrikasında olması lazım." Vikonta baktı. "Sen bizimle geleceksin, Basto, değil mi?"

"Çok sevinirim."

"Ateş etmekten bahsetmişken leydim," dedi Bay Pinter masanın etrafından dolanarak. "İstediğiniz gibi, tabancanıza baktım. Hiçbir sorun yok gibi görünüyor."

Ceketinin cebinden çıkarıp Celia'ya uzattı. Gözlerinde keyif vardı. Celia birkaç çift erkek gözünü üzerinde hissettiğinde kızardı. Utancını gizlemek için silahını inceliyormuş gibi yaptı. Bay Pinter bir güzel temizlemişti ki Celia nefret de etse bunun nazik bir davranış olduğu kabul etmeliydi.

"Ne kadar da şirin küçük bir silah," diyen vikont elini uzattı. "Alabilir miyim?"

Celia tabancayı ona verdi.

"Ne kadar da minik," dedi vikont.

"Bayanlar için bir cep tabancası," dedi Celia vikont silahı incelerken.

Oliver kaşlarını çattı. "Ne zaman bir cep tabancası aldın, Celia?"

"Kısa bir süre önce," dedi Celia neşeyle.

Gabe sırıttı. "Haberin olmayabilir, Basto, ama kız kar-

deşim keskin nişancıdır. Sanırım Oliver'ınkinden bile daha büyük bir silah koleksiyonu var."

"Daha büyük değil," dedi Celia, "Belki daha iyi denilebilir. Silahlarım konusunda seçiciyimdir."

"Yaptığımız atış talimleri sırasında hepimizi yenmişliği var," dedi dük soğuk bir edayla. "Hanımefendi herhalde bir sineği bile elli adım öteden vurabilir"

"Saçmalama," dedi Celia sırıtarak. "Belki bir böceği olur ama bir sineği olmaz." Bu sözler ağzından çıktığı anda kendini tekmelemek istedi. Kadınlar atış hünerleriyle böbürlenmezlerdi, özellikle de koca bulmak istiyorlarsa.

"Sen de ava gelsene bizimle," dedi Oliver. "Neden olmasın?"

Celia'nın son ihtiyacı taliplerini atış taliminde yenmekti. Özellikle de vikont bunu hiç iyi karşılamazdı. Celia Portekizli erkeklerin kadınlarının narin çiçekler gibi olmasını yeğlediğini düşünüyordu.

"Hayır, teşekkürler," dedi Celia. "Atış talimi yaparım ama kuş avlamayı sevmiyorum."

"Sen bilirsin," dedi Gabe, Celia'nın kuş avlamaktan rahatsız olmadığını gayet iyi bildiği halde erkek erkeğe gidecek olmalarından memnundu.

"Haydi ama Leydi Celia," dedi Lord Devonmont. "Dün geceki yemekte keklik yiyordunuz. Kuş avlamayı nasıl itiraz edebilirsiniz?"

"Eğer istemiyorsa bırakın kalsın," dedi Gabe.

"Onun itirazı kuş avlamaya değil," dedi Bay Pinter alaycı bir sesle. "Hanımefendi hareket halindeki bir hedefi vuramıyor, o kadar."

Celia hiddetli bir karşılık verecekti ki kendini susturdu. *Taliplerini korkutup kaçırma.*

"Bu çok saçma, Pinter," dedi Gabe. "Kendi gözlerimle gördüm ki Celia—of! Ne halt ediyorsun, Oliver? Ayağıma bastın!"

"Affedersin, yaşlı dostum, yolumdaydın," diyen Oliver masaya gitti. "Bence Pinter haklı. Celia hareket halindeki bir hedefi vuramaz."

"Of, tanrı aşkına," diye itiraz etti Celia "Hareket halindeki bir hedefi kesinlikle *vurabilirim*! Sırf zavallı, aciz kuşların iyiliğini düşündüğüm için vurmamayı seçiyorum diye—"

"Birden 'zavallı, aciz' kuşları vurmak istemeyişi ne tesadüf değil mi?" diyen Bay Pinter kendini beğenmiş bir tavırla Lord Devonmont'a baktı.

"Kesinlikle bir tesadüf," diye onayladı Lord Devonmont. "Ancak şaşırtıcı değil. Kadınlar uçmakta olan bir kuşu erkekler kadar rahat vura—"

"Bu saçmalık ve siz de biliyorsunuz!" Celia ayağa fırladı. "Uçuş halindeki bir güvercini ya da kekliği buradaki bütün erkeklerden daha iyi vurabilirim."

"Bana bir meydan okuma gibi geldi bu," dedi Oliver. "Sen ne dersin, Pinter?"

"Kesinlikle bir meydan okuma, efendim." Diyen Bay Pinter ona tatmin olmuş gibi bakıyordu.

Kahretsin, amacı bu muydu—Celia'yı kışkırtmak mı?

Of, ne fark ederdi ki? Onun ya da Lord Devonmont'un iddiasını haklı çıkaramazdı. "Pekâlâ, siz beylere av için katılacağım."

"O halde en fazla kuş vuranın hanımefendiyi öpmesini teklif ediyorum," dedi Lord Devonmont gözleri parıldayarak.

"Bu *benim* için bir ödül sayılmaz," diye homurdandı Gabe.

Celia ellerini kalçasına koydu. "Peki ya en fazla kuşu vuran *ben* olursam?"

"O halde kimi isterseniz vurma hakkı kazanırsınız," dedi Bay Pinter.

Diğerleri gülerken Celia ona ters ters baktı. Alçak herifin eğlendiği belliydi. "Sizin yerinizde olsam dikkatli olurdum, Bay Pinter. O kişi büyük ihtimalle *siz* olursunuz."

"Of, dostum, bu sefer onu gerçekten de kızdırdın," dedi Gabe. "Ne yaptın böyle?"

Bay Pinter'ın bakışları Celia'nınkilerle buluştu, gözlerinde lanetli bir keyif vardı. "Silahına el koydum."

Gabe nefesini tuttu, Oliver'sa başını salladı. "Yakında öğrenirsin, Celia'nın silahları alınmaz. Özellikle de yaşamak istiyorsan."

"O kadar da kötü değilim," diye homurdandı Celia dükle vikont ona tehlike altındaymış gibi bakarken. Ancak Lord Devonmont'un tebessümü tüm yüzünü kaplamıştı. "Hayatımda kimseyi vurmadım."

"Her şeyin bir ilki vardır," dedi Gabe şakacı bir tavırla.

"Of, tanrı aşkına." Celia onlara kararlı bir bakış attı. "Hiçbirinizi vuramayacağıma söz veririm. Şöyle yapalım mı? Ben kazanırsam siz beyler bana bir tüfek borçlusunuz. Beşiniz bir araya gelip bana düzgün bir şey alabilirsiniz her halde."

"Beşi mi?" dedi Bay Pinter. "Ben bu küçük oyuna katılmıyor muyum?"

Celia ona dik dik baktı. "Sizin ilgilenmeniz gereken bazı *işler* olduğunu sanıyordum." Taliplerini araştırıyor olmalıydı.

"Bana karşı görevleri bekleyebilir, Celia," dedi Oliver. "Lütfen bizimle gel, Pinter. Kuş avında neler yapabiliyorsun görmek istiyorum."

Bay Pinter Celia'ya gülümsedi. "Onur duyarım, lordum. Leydi hazretleri için sorun teşkil etmediği takdirde."

Tabii ki sorun teşkil ediyordu. Ama onu dışlamaya kalkışırsa herkes yenilmekten korktuğunu söyleyecekti.

"Hiç de bile," dedi. "Sadece tüfeğim için payınıza düşen miktarı ödemeye hazır olun."

Ama kapıya yöneldiğinde aklındaki sorun tüfeği değildi, o lanet öpücüktü. Eğer *o* kazanırsa...

Eh, kazanmamasını sağlamak zorundaydı.

Sekizinci Bölüm

Keklikler havalanırken nişan alan Jackson ateş ederek bir tane daha vurdu. Köpekler kuşları almak için koşarken diğerleriyle birlikte ilerledi. Altı adam ve Celia arazide dağınık bir sırada duruyordu ki her birinin vurduğu kuşlar belirlenebilsin, ama bu yüzden ötekilerin kaç tane vurduğunu takip etmek zorlaşıyordu.

Köpekler koşarak dönüp kuşları Stoneville'in ayaklarının dibine getirdi. Jackson'ın köpeği olmadığı için Beyefendi kendi köpeklerini kullanmasına izin vermişti. Görünüşe göre, Stoneville Jackson'ın Celia'yı kışkırtmasını izleyerek eğlenmeyi planlıyordu.

Jackson nedenini bilmiyordu ama umursamıyordu da. O sadece Celia'nın üç talibini yenebilecek kadar iyi atış yapmak istiyordu. Öpücüğü kazanmalarını engellemeliydi.

Böylece kendin kazanabileceksin.

Silahlarını doldurmak için durduklarında kaşlarını çattı. Saçmalık. Ama olur da kazanırsa, ona hak ettiği gibi, bir hanımefendi gibi davranacaktı. Devonmont ona herkesin gözü önünde terbiyesizlik yapacak kadar ciddiyetsiz bir adamdı. Lyons çoktan dudaklarının tadına bakmıştı, yani ikinci öpücüğünü daha samimi yapmaya kalkışabilirdi. Basto'ysa, çoktan elini tutmaya bayılıyordu, kahrolası küstah şeytan—

Jackson fısıldar gibi küfretti. Kıskanç bir aptal gibi davranıyordu. Pekâlâ, *kıskanmıştı* ama asıl mesele bu değildi. Yalnızca Celia'nın büyük bir hata yapmasını engellemeye çalışıyordu.

Celia avdan kaçmaya çalıştığında Jackson bu aptallardan birini koca olarak seçmek konusunda kararlı olduğunu anlamıştı. Belli ki güçsüzmüş, hanım hanımmış gibi davranırsa şansının artacağını sanıyordu.

Bu yüzden o da böyle bir şey yapmamasını sağlamıştı. Eğer Celia'yı hak ediyorlarsa, kızın onlara sunduğu sahte halini değil, *gerçek Celia'yı* hak etmek zorundaydılar. Şahsen kızın rol yaptığını anlamadıkları için hepsinin sersem olduğunu düşünüyordu.

Peki ya *Celia* böyle aldatmalara dayanan bir evliliğin başarısız olacağını göremiyor muydu?

Hayır, ninesine hakkında yanıldığını kanıtlamak için duyduğu kararlılıkla gözleri kararmıştı. Eh, Jackson onun kendisini hak etmeyen erkeklerle aptalca nişanlanmasına izin veremezdi. Özellikle de haklarından öğrendiği şeylerden sonra.

"Gördüğüm kadarıyla ilk keklik avınız değil, Bay Pinter," diye seslendi Lyons silahını doldururken.

"Amcam birkaç kez götürmüştü," diye cevapladı Jackson.

Kovalayıcı keklikleri kovaladı ve kuşlar havalanırken Jackson ve diğerleri ateş etti. Bir keklik daha vurdu. Birikiyorlardı. Stoneville müsabaka için iki saat sınırı koymuştu.

Jackson ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi ancak güneşin konumundan ilk saatin bitmek üzere olduğunu tahmin ediyordu.

Öldürdüklerini götürebilirse teyzesi masalarına gelecek av kuşlarının bolluğundan mest olacaktı. "Enişteniz hâkim William Norris olabilir mi?" diye sordu Stoneville herkes bir kez daha ilerlerken.

"Evet. Arkadaşları avlanmayı severdi. Bazen ben de yanında giderdim."

"Bense sadece insanlara ateş ettiğinizi sanıyordum," diye seslendi Celia öteki taraftan.

"Görev sırasında nadiren ateş ederim. Ama silahımı zaman zaman kullanmak zorunda kalıyorum." Celia'ya bir bakış attı. "Sizin aksinize, leydim, ben tabancamı gösteriş için taşımıyorum."

Celia'nın yanakları kızardı ama yalnızca burnunu çekip silahını doldurmakla yetindi. Jackson da aynısını yaptı. Ona lanet silahı için eziyet etmeyi bırakmalıydı ama hâlâ etkisindeydi. Barut olsun olmasın, öyle bir silah kolaylıkla bir erkeği ona saldırmak için kışkırtabilirdi.

Yine de, Jackson buradakilere büyük ihtimalle öyle bir şey yaptırmayacağını kabul etmeliydi. Bunlar zorba tipler değildi, yalnızca bir-kadını-tatlı-dille-yatağa-atacak tiplerdi. Avcılık yeteneklerine gelince Lyons iyi bir nişancıydı ama Devonmont bu sporu ciddiye almıyor gibiydi. Asıl sürpriz ise Basto'ydu. Belli ki silahlarla biraz deneyimi vardı. Silahı doldurmada hünerliydi ve atışları da fena değildi.

Ama pek hızlı sayılmazdı. Celia'ya özlem ve belki de tutkuyla dolu bakışlar atıyordu.

Bu Jackson'ın hiç hoşuna gitmedi. Celia'ya raporunu verdiğinde vikontun bir talip olarak ne kadar uygunsuz olduğunu özellikle vurgulayacaktı. Devonmont'un da öyle.

Lyons'un uygunsuzluğu biraz daha belirsizdi. Ama Jackson yine de onun aleyhinde konuşabilirdi, Celia'yı yalnız yakalar yakalamaz da öyle yapmayı planlıyordu. Tercihen dün gece aralarında geçen şeyin tekrarlanamayacağı halka açık bir yerde olacaktı bu konuşma.

Yalancı. Onu öpmeyi öyle çok istiyorsun ki neredeyse tadını alabiliyorsun.

Bu kadar yakınında dururken bile düzgün ateş edebiliyor olması inanılmazdı. Bugün yine etkilemek için giyinmişti. Bu sefer orman renginde bir redingot vardı üzerinde. O ela gözlerini diğerleri gibi tam bir Sharpe olduğunu hatırlatacak kadar yeşil gösteriyordu giysisi. Pahalı terzi işi olan yün giysi, bir elbiseyle ceket karışımıydı. Kızın her zamanki önlüğünü özellikle kaçınıyor olması Jackson'a Celia'nın hem bir hanımefendi hem de bir varis olduğunu hatırlatıyordu.

Jackson onu daha önce hiç atış yaparken görmediği için maharetinin abartıldığını sanıyordu. Şimdise ne kadar yanıldığını görüyordu. Kendi öldürdüğü kuşlara odaklanırken onunkilere dikkat edememişti ama sayının kendisininkine yaklaştığından emindi. Onun konsantrasyonunu, hedef alırkenki özenini, rüzgâr ve diğer etkenleri hesaba katışını fark etmişti. Daha önce hiç onun gibi bir kadınla tanışmamıştı. İnanılmazdı.

"Baksanıza beyler," diye seslendi Devonmont. "Ben burada donuyorum. Birkaç dakika ara verip biraz içkiyle kanımızı ısıtalım mı, ne dersiniz?"

"Siz buyurun," dedi Celia muzip bir tavırla. "Ben vurmaya devam edeceğim."

"Konuklarımıza böyle davranmamalısın, kardeşim," diye çıkıştı Stoneville. "Zaten doğudaki araziye gitmeliyiz—buradakini tüketmiş sayılırız. Beyler—ve de hanımefendi—silahlarınızı bırakıp ferahlatıcı bir şeyler için. Şarabımız ve biramız var, aşçı da acıkırsak diye güzel şeyler gönderdi."

Beyler dinlenmeye hevesli görünüyordu ama Celia hoşnutsuz gibiydi. Jackson tebessümünü bastırdı. Taliplerıyle flört etme fırsatına dört elle sarılacağını sanmıştı ama o sadece kazanmanın peşindeydi.

Bu huyu Jackson'ın hoşuna gidiyordu.

Uşaklar hızla bir masa kurup ekmek, tereyağı, peynir ve pasta dolu tabaklarla donattılar. Ama Jackson'ın asıl istediği bira dolu kalaylı kupalardı, kanını ısıtacak bir şeye ihtiyacı vardı.

Hava serindi ve Jackson Celia'nın yün redingotuna rağmen titrediğini fark etti, gerçi kendisi farkında değilmiş gibiydi. Avda kimin başı çektiğini tespit etmek için torbalardaki kuşları sayan hizmetçilerle ilgiliydi.

Jackson ona da bir kupa bira doldurup vermek için yanına gitti. "Bunu için, leydim. Sizi ısıtır."

"Teşekkürler," diye mırıldandı Celia kupayı alırken.

Parmakları onunkilere değdiğinde Celia'nın gözleri hemen onunkilerle buluştu. Birbirlerine uzun bir süre baktılar ve Jackson o gece dudaklarının ne kadar yumuşak olduğunu hatırladı, onu duvara yasladığında kokusunun ne kadar tatlı olduğunu ve—

"Leydi Celia, biraz limonlu pasta alır mısınız?" diye sor-

du Basto fazla sahiplenici ve sert bir sesle. Celia sanki yaramazlık yaparken yakalanmışçasına sıçradı. Yüzünde bir tebessüm belirerek wikontun yanına gitti. "Çok isterim, teşekkürler." Dedikten sonra Jackson'a dönüp bakmadı bile. O ise gözlerini Celia'dan ayıramıyordu. İlgisini kabul etmek bir yana o ahmak herife nasıl katlanabiliyordu? Herifin ağzından çıkan her kelime servetini elde etme arzusundan kaynaklanıyordu.

Ancak Celia bunu henüz bilmiyordu.

"Ee, Gabe," dedi dük kendine biraz şarap koyarken, "bu bittikten sonra Manton'dan yeni aldığım kapsüllü tüfeğimi denemelisin."

"Teşekkürler, yaşlı dostum ama Celia iki ay önce bir tane almıştı. Arada sırada onu deniyoruz—Sanırım bugün kullandığı da o. Güzel bir silah, değil mi, kardeşim?"

Dük somurttu. "Manton bana ilk alan kişilerden olduğumu söylemişti."

"İlklerden *biri*," diye vurguladı Jackson. "Görünüşe bakılırsa Leydi Celia ilk alan kişiymiş."

Leydi Celia ona uyarır gibi baktı ama Jackson görmezden geldi.

"Bay Pinter'ın demek istediği," dedi usulca, "Bay Manton'ın büyük ihtimalle tüm müşterilerine aynı şeyi söylediği."

"Söylemek istediğim bu *değildi,* leydim," dedi Jackson mantıksız bir şekilde sinirlenmişti. "Söylemek istediğim şeyi zaten söyledim, lafı ağzıma tıkmazsanız sevinirim."

"Ben de beni kışkırtmazsanız sevi—" Celia kendini tutup onları dinleyen taliplerine kaçamak bir bakış attı. "Özür dilerim, bayım. 'Lafı ağzınıza tıkmaya' çalışmıyordum."

"Tabii ki çalışıyordunuz." Eğer gerçek benliğini göstermesini sağlayabilecekse ateşini üstüne çekmeye hazırdı. "O yüzden sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi konuştunuz. Oysa ikimiz de okuyamayacağınızı biliyoruz." Yapabilse şu anda Jackson'ın tek yapmak istediğinin onu bu lanet adamların arasından çekip alarak, her yerini öpmek olduğunu bilirdi.

"Bence, Pinter," dedi Gabe, "bugün fazla münakaşacısın."

"Aradığın kelime 'huysuz'" dedi Celia, gözlerinde saldırgan bir ateş vardı. "Bay Pinter önemsiz bir kadının onun adına konuşmasından hoşlanmıyor."

Bu Jackson'ın sinirine dokundu. "Ben ne erkek ne de kadın—*kimsenin* adıma konuşmasından hoşlanmıyorum. Sizin de aynı şekilde hissettiğinizden eminim."

Celia kızardı ama başını çevirmedi, gözleri alev alevdi.

"Bu arada," dedi Devonmont, "Daha önce tüfek kapsülü diye bir şey duymamıştım. Biri beni aydınlatır mı?"

Celia gözlerini Jackson'dan çekti. "Nasıl duymamış olabilirsiniz? Herkesin tek bahsettiği bu!"

"Öyle mi?" Devonmont keyifliydi. "Daha çok insan içine çıkmalıyım"

"Kesinlikle öyle yapmalısınız," dedi Celia cüretkâr bir tavırla. "Daha geçen hafta Knightonslar'ın yaptığı etkinlikte, Lord Templemore bana Manton'un özel sipariş verilmediği sürece çakmaklı tüfek yapmayı reddettiğini söyledi. Hayret bir şey!"

"Gerçekten de hayret," dedi Devonmont gözlerinde eğlendiğini belirten bir parıltıyla. "Tüfek kapsülü neydi bu arada?"

"Of, ümitsiz vakasınız." Celia bezginlikle bir nefes verdi. "Ateşli silahlar hakkında bu kadar az şey bilmenize inanamıyorum."

"Ben de sizin bu kadar çok şey bilmenize inanamıyorum," diye karşılık verdi Devonmont. "Hiç silahlara sizin kadar düşkün bir kadın görmemiştim. İnsanın kanını donduruyor."

"Değil mi ya?" dedi Jackson. "Dikkat etsen iyi edersin, Devonmont. Hanımefendi onun onaylamadığı bir şey yaptığını anlarsa hesabını ateş ettikten sonra sorar."

"Uyarını ciddiye alsam iyi olacak, Pinter." Devonmont, Celia'ya göz kırptı. "Ama bazı şeyler insanın hayatını ve uzuvlarını riske atmasına değer."

Celia afallamış gibi görünüyordu, sonra Jackson'a kendinden emin bir tebessümle baktı. Jackson alaycı bir gülüşle birasını içmeye devam etti.

Devonmont onu ciddi ciddi rahatsız etmeye başlamıştı. Hepsi öyleydi.

"Demek, Lord Devonmont," dedi Celia sırtını Jackson'a dönerek, "size kapsüllü tüfekle çakmaklı tüfek arasındaki farkı göstermemi ister misiniz?"

"Hayhay," diye cevap verdi Devonmont. "Sonra tamamını hatırlamak için söz veremesem de, açıklayın lütfen."

Celia tekrar sorulmasını beklemedi. Yeni silahını alıp bir silah satıcısını gururlandıracak ayrıntılarla anlatmaya koyuldu.

Bu konuda bu kadar bilgiyi nereden öğrenmişti? Hem annesinin babasını vurup öldürdüğüne inanarak büyüyen bir kadın neden silah kullanmayı öğrenmekle kalmayıp bir de böylesine *benimserdi* ki? Daha önce hiç birinin silahla

öldürüldüğünü görmüş müydü? Yoksa nişan alıp ateş etmek onun için yalnızca mekanik bir eylem miydi?

Bu yanını hiç anlamıyordu. Bir sebepten ötürü bunu çözebilirse onun özünde kim olduğunu da anlayabileceğini hissediyordu.

Sonra vikonta baktı ve kanı dondu. Vikontun gözleri Celia'nın her hareketini takip ediyordu ve parmakları kupasını sanki Celia'nın bir yerini okşamak istermişçesine okşuyordu.

Jackson dişlerini gıcırdattı. O lanet olası yabancının—ya da Devonmont'un hatta dükün bile Celia'nın bir yerlerini okşamasına izin vermeye kesinlikle niyeti yoktu. "Bütün gün burada durup hangi silahların daha öldürücü olduğunu mu tartışacağız," diye sordu sinirle, "yoksa gerçekten bir şey mi öldüreceğiz?"

Gabe kız kardeşine bir bakış attı. "Haklıydın. 'Huysuz' doğru tanımdı."

"Bay Pinter büyük ihtimalle öpücüğünü kazanmak için sabırsızlanıyor," dedi Stoneville. "Şimdiki sayılara bakılırsa öyle olması muhtemel..."

Hepsi Beyefendiye bakmak için döndü.

Stoneville içtenlikle güldü. "Devonmont acınası bir şekilde on altı kuş öldürdü, Gabe kayda değer şekilde otuz çift, Basto'nunki etkileyici, otuz beş tane, Lyons da daha da etkileyici otuz sekiz ve Pinter da hayret verici kırk tane. Kız kardeşim de onunla kırk kuşla berabere durumda."

"Aferin Pinter!" dedi Gabe sevecen bir tavırla. "Onu yenmelisin ki hiç birimiz o kahrolası tüfek için para vermeyelim."

"Haydi ama Gabe," dedi dük sinirli bir sesle, "Benim de

onu en az Bay Pinter kadar yenme şansım var. Sadece bir çift kuş gerideyim."

"Onu kimin yeneceği umurumda değil," dedi Gabe. "Ben yetişemezsem de, içinizden biri yensin yeter, Manton'un dükkânındaki en pahalı silahı seçecek çünkü biliyorum."

"Ne kadar da cimrisin Gabe," diye sataştı Celia arazinin doğu tarafına doğru ilerlerken.

"Çünkü evlenmezsen elimdeki her altın gineye[5] ihtiyacım olacak."

Lord bu yorumu bir şaka niyetine yapmış olabilirdi ama Celia'nın öyle anlamadığı açıktı. Beti benzi attığında Jackson aniden ona karşı şefkat hissetti. Ailesine neden düzgün bir koca bulabileceğini kanıtlamaya çalıştığını anlayabiliyordu. Ancak anahtar kelime *düzgün*'dü.

"Ha, bence Leydi Celia sandığınızdan da yakın bir zamanda evlenecek," dedi dük. Ona bilmiş bir bakış attığında Celia hafifçe gülümsedi, Jackson kalbinin kırıldığını hissetti.

Dük ona cidden göz dikmişti. Üstelik belli ki Celia da bunun farkındaydı.

Her şeye lanet olsun.

Durduklarında Jackson silahını hızlı, etkili hareketlerle doldurmaya başladı. O lanet dük Celia'ya istediği kadar bakabilirdi ama onunla *evlenmeyecekti*.

Hatta onu bir daha öpemeyecekti bile. Jackson varken asla.

*

Celia bir kuş daha vurdu. Avlanmayı sevmiyordu ama hareket halindeki hedefin zorluğu hoşuna gidiyordu. Ma-

5 Yirmi bir şilin değerindeki eski İngiliz altını

alesef bu meydan okumayı başarılı sonlandırmamalıydı. Beylerden birinin küçük iddialarını kazanıp bir öpücük çalmasına izin vermeliydi. Amacına ulaşmasını onları yenmek değil böyle yapmak sağlardı. Ama ya Bay Pinter yenerse? Ya onu dün gece öptüğü gibi öperse? Bu tam onun yapacağı türden bir şeydi, Celia'yı başka biriyle ilgileniyormuş gibi göstererek taliplerini kaçırırdı. Belki o da Celia'yla ilgileniyormuş gibi yapıyordu.

Belki de gerçekten ilgileniyordur.

Celia alaycı bir ses çıkardı. Onun ilgilendiği tek şey hayatını mahvetmekti. *Hâlâ* talipleriyle ilgili rapor vermemişti. Burada olmayı, işini yapmaktansa planlarını bozmaya çalışmayı tercih etmişti.

Ancak iyi ateş ediyordu. Celia hakkını vermeliydi. Adam ateşli silahların nasıl kullanılacağını biliyordu.

"Ee, hayatım," dedi dük içeceklerini bıraktıktan sonra yeniden yanına gelerek, "kapsüllü tüfeği kullanmakta ustalaşmışsın."

İlerlerken nasıl cevap vermesi gerektiğini düşündü. Bir erkeğin gururunu incitmemeye çalışmak sandığından da zordu. "İstediğim kadar değil. Atış sırasında daha az bekleme yapıyor, o yüzden farklı nişan almak gerekebiliyor, bazen unutuyorum. Ya siz?"

"Aynı şekilde. Gerçi bugün kullansaydım bu kadar başarılı olamazdım. Onunla çakmaklı tüfek arasında gidip gelmeyi bırakmalıyım. Ancak sürekli kapsüllü tüfeği kullanabilmek için biraz daha çalışmam gerekiyor."

"Benim de öyle," dedi Celia.

"Belki bir ara Marsburry Konağında birlikte çalışabiliriz," dedi dük.

"Bu hoşuma gider," Celia dükle evlenmek istediğinden emin olmadan onu yüreklendirmenin yanlış olduğunu söyleyen içgüdüsüne kulak vermedi.

"Evet, Leydi Celia bir erkeğe nasıl silah kullanması gerektiğini öğretmekten her zaman hoşnutluk duyar," dedi Bay Pinter. "Daha iyi bir öğretmen bulamazsınız, ekselansları."

Dük belirgin şekilde gerildiğinde Celia Bay Pinter'a baktı. "Ekselanslarının derse ihtiyacı yok. Gayet güzel atış yapıyor. Aynı zamanda medeni davranmayı da beceriyor ki bence bu sizin davranışlarınız için söylemeyeceğim bir şey."

Bay Pinter neden bu kadar sorun çıkarıyordu? Celia'yı bu rekabete itmesi yeterince kötüydü— bir de taliplerinin ondan nefret etmesini sağlamak zorunda mıydı? Şimdiye kadar Celia'nın bu rekabete katılmasını umursamamışlardı ama onları kışkırtmayı sürdürürse...

Herkes silahını doldurmak için durduğunda Pinter kaşlarını çattı. "Medeni davranmak siz aristokratlara özgü bir değil mi?" dedi sert bir sesle. "Biz zavallı faniler pek anlamayız."

"O halde insanların sizi işe alması bir mucize!" diye karşılık verdi Celia. "Medeni davranmak terbiyeli bir toplumun temelinde yatar, bir insanın konumu ne olursa olsun."

"Ben o temelin para olduğunu sanıyordum." dedi Bay Pinter. "Yoksa büyükannenizin ültimatomu neden bir eş bulmak için koşuşturmanıza sebep olsun ki?"

Böyle bir şey demesi çok çirkindi ve o da bunu biliyordu. O yüzden kelimeler ağzından çıktığı anda Celia'ya savaşa hazırmış gibi baktı.

"Neden şikâyetçi olduğunuzu bilmiyorum," dedi Celia muzip bir tavırla. "Ne de olsa zor durumumuz ceplerinizi güzelce doldurmanızı sağladı."

"Celia," dedi Oliver alçak bir sesle, "pençelerini geri çek."

"Neden? Kaba davranan o."

Kovalayıcılar keklikleri saldı. Bay Pinter bir kuş daha vurdu, herkes ateş ederken çene kası gerildi. "Özür dilerim, leydim. Bazen mantığım dilime hâkim olamıyor."

"Fark ettim." Beylerin onları ilgiyle izlediğini fark edince kendini gülümsemeye zorladı. "Ama özür dileyecek kadar iyi davrandığınıza göre unutalım, olur mu?"

Bay Pinter başını gergin bir tavırla sallayarak ateşkes çağrısını kabul etti.

Sonrasında ikisi de dikkatini ava yöneltti. Celia onu yenmeye kararlıydı. O ise diğer beyleri yenmeye en az o kadar kararlı görünüyordu. Celia nedeni üzerine kafa yormamaya çalıştı ama ondan bir öpücük daha alma olasılığı onu hem kaygılandırıyor hem de heyecanlandırıyordu.

Avın ikinci saatinin sonuna yaklaştıkları sırada Celia'nın elleri yapış yapış olmuştu. O ve diğerleri ateş etmeye devam ederken Oliver bekçiye oyun skorunu sordu. Celia ve Bay Pinter hâlâ başa baştı ve dük onlardan bir çift kuş kadar geri kalmıştı. Celia Bay Pinter'ın küfrettiğini duyup ona baktı. "Sorun nedir?"

"Yalnızca tekledi, leydim," dedi kısaca. "Sanırım yeni bir tabancaya ihtiyacım var."

Celia devam etmeli miydi? Diğerleri ediyordu, yani o da etmeliydi ancak bir sebepten ötürü Bay Pinter'ın atıcılık yeteneğiyle ilgisi olmayan bir şeyden faydalanmak ona

haksızlık gibi geliyordu. Hizmetkârlar ona aceleyle yeni bir çakmaklı tüfek getirdi ancak çoktan geride kalmıştı bile. Oliver birkaç dakika sonra zamanın dolduğunu söylediğinde Celia hepsini yenmişti. Ama Bay Pinter'ı yalnızca bir kuş farkıyla yenmişti.

"Görünüşüne göre, Leydi Celia, yeni bir tüfek kazandınız," dedi dük nazik bir tavırla.

"Hayır," dedi Celia. Hepsi ona baktı. "Bir yarışmayı yalnızca rakiplerimden birinin silahı tekledi diye kazanmak adil gelmiyor, hem silahı da ona *biz verdik*."

"Endişelenmeyin," dedi Bay Pinter yavaşça. "Tekleyen silah için sizi ve kardeşlerinizi suçlamayacağım."

"Mesele o değil. Bu adil olmalı, oysa değil."

"O halde ilerleyelim," dedi Oliver, "hizmetkârlar da keklikleri yeniden salsın. Pinter bir kere daha ateş edebilir. Silahı tekleyince ancak o kadarlık zaman kaybetmiş olmalı. Iskalarsa sen adilce kazanmış olursun. Eğer hedefi vurursa ve berabere kalırsanız beraberliği bozacak şeye karar veririz."

"Bu adil görünüyor." Celia Bay Pinter'a baktı. "Ne dersiniz, bayım?"

"Leydim nasıl isterse." Celia'ya ateşli gözlerle bakıyordu.

Celia nedense atıştan daha fazlasından bahsettiğine dair huzursuz edici bir hisse kapıldı. "Peki o halde," dedi sakin bir tavırla. "Haydi başlayalım."

"Kovalayıcılar keklikleri salmak için ilerledi ama ya kekliklerin en son bulunduğu yer ya da kovalayıcıların konumundan dolayı kuşlar hiç de kolaylık yaratmayan uzak bir noktaya yükseldi.

"Kahretsin," diye mırıldandı Gabe. "Atışı buradan beceremez."

"Bunu görmezden gelirsen kuşları yeniden salmalarını söyleyebiliriz," dedi Celia.

Ama Bay Pinter silahını uçuşlarını takip ederek kaldırdı. Bir parlama ve ateşlenen barut kokusuyla ateş ettiğinde hava beyaz dumanla doldu. Celia bir kuşun düştüğünü gördü. Hayır, bir kuş değil. Bay Pinter imkânsız bir atışla iki kuş vurmuştu.

Celia'nın nefesi kesilip boğazında düğümlendi. O da birkaç kez iki tane birden vurmuştu ama sebebi kuşların kümelenişi ve saçmaların dağılışıydı, ancak bu mesafeden başarması...

Bay Pinter'a şaşkınlıkla baktı. Daha önce kimse onu yenmemişti—özellikle de böyle inanılmaz bir atışla.

Bay Pinter gözlerini ondan ayırmadan silahı bir hizmetkâra uzattı. "Görünüşe göre kazandım, leydim."

Celia'nın ağzı kurudu. "Kesinlikle öyle görünüyor."

Gabe bir zafer nidası attı, ona tüfek almaktan kurtulduğu için mutluydu. Dük ve vikontun yüzleri düştü, Devonmont'sa her zamanki gibi keyifli görünüyordu.

Bay Pinter'ın bakışları Celia'nın ağzına yöneldiğinde bunların hepsi kaybolup gitti.

"Aferin, Pinter," dedi Oliver omzuna vurarak. "Bir öpücüğü fazlasıyla hak ettin."

Bir an için gözleri saf bir açlıkla parladı. Sonra ifadesi sanki yüzüne bir perde inmiş gibi silindi. Celia'ya doğru yürüdü, başını eğdi... Ve onu alnından öptü.

Celia'nın yanakları kıpkırmızı oldu. Ne cüretle onu dün gece bir kadınmış gibi öptükten sonra şimdi taliplerinin

önünde bir çocuk muamelesi yapardı! Daha da kötüsü, ilgilenmeyeceği bir kadınmış gibi!

"Tanrıya şükür bitti *şu* iş," dedi kibirli bir sesle, gururunu kurtarmaya çalışarak.

Erkekler güldü—Bay Pinter hariç, o Celia'yı anlaşılmaz bir ifadeyle izliyordu.

Diğer beyler onu iyi atışı üzerine kutlamak için etraflarına toplandıklarında Celia intikam planını düşündü. Onu tek başına yakaladığı ilk anda, bugün yaptığı her yorumun, ona utanç yaşattığı her dakikanın hesabını soracaktı.

Çünkü hiçbir erkek *onu* küçük düşürüp de paçayı kurtaramazdı.

Dokuzuncu Bölüm

Jackson için öğleden sonra geçmek bilmedi. Gerçi en fazla bir saat kadar geçmişti. Biraz daha yediler, içtiler, beyler şakalaştı. Celia sessizdi, ki bu taliplerinin onunla abartılı şekilde flört etmesine yol açıyordu. Kızgın olduğunu göremiyorlar mıydı? İşaretleri fark etmesi için bir dedektif tutmaya gerek yoktu.

Tek sorun Leydi Celia'nın *ona* yönelik öfkesinin sebebini bilmiyor oluşuydu. Onu yendiği için olmalıydı. Yenilince mızmızlık yapacak türden biri olduğu belliydi zaten.

Jackson bir yorum yapınca soğuk bir tavırla cevap veriyordu. Diğerlerine ise tebessümle karşılık veriyordu. Jackson dün geceden sonra ona biraz daha sıcak davranacağını sanıyordu ama şansı yaver gitmemişti. İçi içini kemirmeye başladı. Ne de olsa yeniden ateş etmesini isteyen Leydi Celia'ydı—kazanması onun suçuydu.

Öfkesine yol açan öpücüğü müydü? Böyle bir şey nasıl olabilirdi? Onu sonsuz bir nezaketle öpmüştü.

Grup araziden dönüp konağa doğru ilerlerken Jackson'ın morali bozuktu. Kazanmış olmak umurunda değildi. Gabe'in ikide bir omzunu sıvazlayıp atıcılığını övmesi, Stoneville'in ona mülküyle ilgili konularda danışmasını da umursamıyordu.

Dikkati Celia'yı aç kurtlar gibi takip eden lanet taliplerindeydi. Bir de diğerlerine sunduğu her tebessümle ona eziyet eden lanet kâdında... Onlar o tebessümlerini hak etmiyorlardı. Jackson da kızın bunu bilmesini sağlamaya kararlıydı.

Fırsat sandığından da çabuk geldi. Daha henüz bahçenin doğu kanadından girmişlerdi. Dük ve vikont önlerinden gidiyor, Portekiz siyasetini tartışıyorlardı. Gabe'le Devonmont ise at yarışlarından bahsederek arkalarından geliyordu. Celia ayaklarını sürüye sürüye yürüyor, Jackson'la Stoneville'in de aynısını yapmaya itiyordu. Diğerleri epey ilerlediğinde yüzünde dehşet ifadesiyle durdu.

"Aman tanrım, silahımı dolu bıraktım. Bay Pinter'ın başarısı dikkatimi öyle bir dağıttı ki unutmuştum. Bir an önce gidip hizmetkârlara söylemeliyim."

Stoneville gözlerini kıstı. "Emin misin? Senin böyle bir hata yapacağını hayal bile edemiyorum."

"O yeni kapsüllü tüfeğim. Fişeklerini unuttum; gerçekten de büyük bir hata. Hizmetkârlar ne yapmaları gerektiğini bilmez." Bakışları Jackson'a kaydı "Bana yardım eder misiniz, Bay Pinter? Bu yeni silahları nasıl boşaltmak gerektiğini en iyi siz bilirsiniz."

Önceki gece yaptığı şeyi üstü kapalı hatırlatışı Jack-

son'ın duraksamasına yol açtı, yüzündeki meydan okuma ifadesi de öyle.

"Elbette, leydim. Seve seve elimden geleni yaparım."

Stoneville önce Leydi Celia'ya sonra da Jackson'a baktı. "Yardıma ihtiyacın olduğundan emin misin?"

"Elbette. Hem Bay Pinter bu tür aksiliklerle her gün uğraşıyor. Bow Caddesinde eğittiği acemi çaylaklar düşünülünce... Bırakalım da en iyi yaptığı şeyi yapsın."

Jackson'ın işi Bow Caddesinde kimseyi eğitmek değildi—bunu emrinde çalışanlar yapıyordu—ancak hanımefendinin "aksiliğinin" sadece baş başa konuşmaları için bir numara olduğunu hızla anlayarak ayak uydurdu. "Evet, çok sık yaşanır." Leydi Celia'ya kolunu uzattı. "Halledebilirim."

"Teşekkürler Bay Pinter" diyen Leydi Celia kıvırıp onun dirseğine yerleştirdi.

Hizmetkârların öteki kanattaki odalarına doğru yönelen farklı bir koridora saptıklarında Lordun bakışlarıyla onları izlediğini hissetti, ama en azından Leydi Celia'nın amacını daha fazla irdelememişti.

Görüş alanından çıktıkları anda Leydi Celia onu karanlık bir araya soktu. "Buradan. Baş başa konuşabileceğimiz bir yer var. Buraya kimse gelmez."

Jackson kendini kısa bir süre sonra konağın gözlerden uzak bölümünde buldu. Küflü koku ve kapalı kapılar bu odaların bir süredir hiç açılmamış olduğunu belli ediyordu. Sonra Leydi Celia boynundaki bir zincirde asılı duran anahtarla bir kapı açıp içeri girdi.

Oda belli ki kullanılmayan bir salondu, bir kanepe ve kitaplarla dolu bir yazı masası dışında tüm mobilyalar toz

almasın diye beyaz bez örtülerle kaplanmıştı. Fakat kanepe ve masa şöminenin yanına kadar çekilmişti ve şömine tabanındaki küllerden bir ateş yakılalı çok uzun zaman olmadığı belliydi. Yakındaki kısa saplı süpürge ve yün battaniye birinin inziva yeri olduğuna dair izlenimi tamamlıyordu.

Leydi Celia'nın.

"Size yeteri kadar büyük bir oturma odası vermediler mi, leydim?" diye sorduğunda Leydi Celia eğilmiş şömineye kömür atıyordu, sonra da ateşi yakmak için bir çakmak taşı ve çıra kullandı. Jackson'ı kirpiklerinin altından süzdü. "Benimki gibi bir aileniz olması nasıl bir histir bilemezsiniz. Yüz misafir ağırlayacak kadar yerimiz var ama nedense herkes aynı on odada kalmakta ısrarcı. Ailem kişisel alan ne demek bilmez."

Doğrularak Jackson'a döndü. "Bazen hepsinden uzaklaşmak istiyorum. Özellikle de son zamanlarda, ninem evlenmem için bana kök söktürdüğünden beri. Bazen atış yapmaya gidiyorum, bazen de..." omuz silkti.

"Saklanmak için buraya geliyorsunuz."

Leydi Celia'nın gözleri ışıldadı. "Kaçmak için. Aynı şey değil."

Jackson masaya gidip bir kitap aldıktan sonra ismini görüp gülümsedi: *Cephane: Detaylı bir İnceleme.* Diğerlerine baktı—*Genç Avcılara Silah ve Avcılık Konularında Tavsiyeler, Avcının Rehberi...* ve şaşırtıcı da olsa *Emma* adında bir kitap.

Onu gördüğünde soru sorarcasına baktığında Leydi Celia kızardı. "Minerva'ya bundan bahsetme. Rakip olarak gördüğü bir kadının romanını okuyor olmam hoşuna gitmeyecektir, yazarı ölü olsa bile."

"Bahsetmeyi düşünmem bile. Gerçi roman okumanıza şaşırdım."

"Av dışında da ilgi alanlarım var, biliyorsunuz ya."

"Öyle olmadığını hiç söylemedim."

"Ancak benim büsbütün erkeksi olduğumu düşünüyorsunuz. İtiraf edin."

Jackson söyleyeceklerini düşündü. "Benim gözümde siz bazı erkeklerle ortak birkaç sıra dışı ilgi alanına sahip bir kadınsınız. Ancak bu ilgi alanları sizi büsbütün erkeksi kılmıyor."

Büsbütün erkeksi bir kadın üstündeki zarif redingotunun kollarında siyah barut izleri ve eteğinde çamur sıvanmış da olsa Leydi Celia'nın şu anda yapmakta olduğu gibi kanını kaynatamazdı. Büsbütün erkeksi bir kadın, onun dün geceyi eteğini kaldırıp ellerini jartiyerinin altında saklı uyluklarının beyazlığında gezdirme hayalleriyle geçirip uykusuz kalmasına sebep olmazdı.

"Yine de," dedi Leydi Celia boğuk bir sesle, "beni sanki ilgilenmeyeceğiniz erkeksi bir çocukmuşum gibi öptünüz. Taliplerimin önünde bana çekici bir kadınmışım gibi davransanız ölürdünüz herhalde." Alaycı bir şekilde devam etti. "Yanlış bir fikre kapılabilirlerdi!"

Jackson ona şoka uğramış bir ifadeyle baktı. Ona hak ettiği saygıyla davrandığı için mi kızıyordu? "Beni affedin, leydim," dedi acı bir sesle. "Sizi çimlere savurup elde etmemi istediğinizi düşünmemiştim. Şimdi anlıyorum ki yanılmışım."

Leydi Celia'nın yanakları al al aldı. "Beni elde etmekle bir çocuk muamelesi yapmak arasında epey büyük bir fark var. Beyler beni dudaklarımdan öpmenizi bekledi, yeriniz-

de olsalar yapacakları gibi. Ne de olsa kazandığınız o tür bir öpücüktü. Sebebinin bir şekilde... beni çekici bulmayışınız olduğunu düşündüklerinden eminim. Bu da sadece amacıma köstek oluyor."

Amacı, o ahmak heriflerden biriyle nişanlanmaktı. İçi öfkeyle kabardı. "Sizi doğru anlamış mıyım bakalım. Sizi bir miktar tutkuyla öpmemi istiyordunuz ki taliplerinizi bir kadın olarak ne kadar çekici olduğunuza ikna olsun. Doğru mu?"

Leydi Celia ona incinmiş bir ifadeyle baktıktan sonra başını salladı.

Jackson yanına gitti, öfkesine hâkim olamıyordu. "Zaten etrafınızda kuduruk köpekler gibi havlıyor olmaları size yetmiyor mu? Kahvaltı masasında elinizi tutup kendi malikânelerinde baş başa görüşmeye davet etmeleri yeterli değil mi?"

"Siz her fırsatta ilgilerini engellemeye çalışırken bana ne faydası var? Av rekabetini kabul etmem için beni kışkırttınız çünkü onları silahlara karşı hevesimle kaçırmamı istediniz. İtiraf edin."

Pekâlâ, bu doğruydu. Ama bunun için iyi sebepleri vardı. "Sizi gerçekte olduğunuz kişi gibi görmelerini *istedim,* onlara gösterdiğiniz kadın gibi değil."

"Onlara gösterdiğim kadın gibi mi?" dedi Leydi Celia boğuk bir sesle. "Kimmiş o? Evlenilmeye değer bir hanımefendi mi? Kendimi bir tür... tehlikeli biri gibi mi göstermemi isterdiniz yoksa kadın kılığındaki bir erkek gibi mi yoksa... of, bilmiyorum."

"Hayır!" diye itiraz etti Jackson, birden tartışmanın ortasında afallayıp kalmıştı.

"Biliyor musunuz, Bay Pinter? Anlaşmamızdan beri durumu kendinize has menfur bir sebepten ötürü daha da beter ettiniz." Ellerini kalçasına koyup ona tümden meydan okurcasına baktı. "Yani sizi işten çıkarıyorum, artık hizmetinize ihtiyacım yok."

Başını kaldırıp kapıya yöneldi.

Lanet olsun, bunu yapmasına izin veremezdi! Tehlikede olanları bildiği halde olmazdı.

"Raporumu duymak istemiyor musunuz?" diye seslendi arkasından.

Leydi Celia kapıya yaklaşmışken duraksadı. "Bir raporunuz *olduğunu* bile sanmıyorum."

"Kesinlikle var, hem de çok ayrıntılı bir rapor. Yalnızca teyzemin karalamalarımı okunaklı bir şekilde temize çekmesini bekliyorum. Bana bir gün verirseniz size isimler, adresleri ve tarihleri verebilirim. Ne isterseniz öğrenirim."

"Bir gün mü? Daha fazla hasar yaratabilmek için beni bu bahaneyle oyalamaya çalışıyorsunuz." Kapıya çıktı ve Jackson onu yakalamak için atılıp kolundan tutarak kendine çevirdi. Onu delip geçen bakışlarını görmezden geldi. "Vikont sizden yirmi iki yaş büyük," dedi cüretkâr bir tavırla.

Leydi Celia'nın gözleri büyüdü. "Bunu uyduruyorsunuz."

"İyi yaşlandığı doğru, hakkını veriyorum, ama yine de yaşı sizinkinin iki katı. Pek çok kibirli Avrupalı bey gibi saçlarını ve sakalını boyayarak sandığınızdan daha genç görünüyor."

Bu Leydi Celia'yı bir an için sarsmış gibi görünüyordu. Sonra gerildi. "Pekâlâ, demek yaşlı bir adam. Bu iyi bir koca olmayacağı anlamına gelmiyor."

"O yaşlanmakta olan bir zampara ve hasta bir kız kardeşi var. Bu evliliğin tüm avantajları onun lehine. İkisine de sizin bakmak zorunda kalacağınız kesin. Sizinle evlenmek istemesinin sebebi de bu olmalı."

"Bunu bilemezsiniz."

"Öyle mi? Şimdiden kız kardeşi yüzünden akşamki ev partisine kalmamayı seçiyor. Bundan hizmetkârlarından sağlayamadığı bir şekilde yardıma ihtiyacı olduğunu çıkarıyorum."

Göz göze geldiler, Leydi Celia ona hiddetli bir hırçınlıkla bakıyordu. "Çünkü Portekizce bilen birilerini bulmak zor."

Jackson güldü. "Bu bilgiyi Portekizli *hizmetkârlarından* aldım. Ayrıca bana müsrif harcamalarının bir yanılsama olduğunu söylediler. Maddi sıkıntı yaşıyor. Hizmetkârlarının dedikodusunu neden yaptığını sanıyorsunuz? Son zamanlarda ödeme yapılmamış. O yüzden gözünün servetinizde olduğu kesin."

"Belki de öyledir," diye mutsuz bir ifadeyle kabul etti Leydi Celia. "Ama diğerleri öyle değil. Onlar için de aynı iddiada bulunmaya çalışmayın."

"Çalışmam. Onların maddi durumları iyi. Ancak Devonmont annesinden uzak ve kimse sebebini bilmiyor. Anlamak için biraz daha zamana ihtiyacım var ama belki yengeniz size söyleyebilir, sorma zahmetine girerseniz."

"Pek çok insan ailesiyle iyi geçinemez," dedi Leydi Celia ısrarcı bir tavırla.

"Uzun zamandır görüştüğü bir metresi var."

Leydi Celia'nın yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi. "Bekâr erkeklerin çoğunun metresi olur. Bu evleneceği zaman onu bırakmayacağı anlamına gelmez."

Jackson ona tepkiyle baktı. "Yani bir erkeğin metresi varken size kur yapmasının sorun teşkil etmediğini mi söylüyorsunuz?"

Dudaklarından kaçan iç çekişi Jackson'ın ihtiyaç duyduğu tek cevaptı. "Zaten evlenmeye niyeti olduğunu sanmıyorum." Çenesini kaldırdı. "Geriye dük kalıyor."

"Deli ailesiyle."

"Bana babasından bahsetti ki zaten haberim vardı."

"Ama büyük amcasından haberiniz var mıydı? Belçika'daki bir akıl hastanesinde hayatına son vermiş, çılgınlığı için özel bir tedavi görüyormuş."

Leydi Celia'nın alt dudağı titredi. "Dük bundan bahsetmedi, hayır. Ama zaten konuşmamız da çok kısaydı. Eminim ki sorsam söylerdi. Ailesinin deliliği konusunda çok açık sözlüydü, yani teklifi sırasında—"

Durduğunda Jackson'ın midesinde bir düğüm oluştu. "Ne teklif ettiğinde?"

Leydi Celia önce duraksayıp sonra omuzlarını geriye attı. "Madem bilmek istiyorsunuz söyleyeyim. Dük evlilik teklif etti."

Kahretsin. Jackson'ın sinirlenmeye hakkı yoktu ama onu Lyons'un kollarında hayal etmek bile içinde bir şey parçalama arzusu uyandırmaya yetiyordu. "Siz de kabul ettiniz tabii," dedi sitemle. "Büyük bir düşes olmanın ihtişamına hayır diyemediniz."

Leydi Celia'nın gözleri ışıldadı. "Böyle bir evliliğin avantajını göremeyen tek kişi sizsiniz."

"Çünkü çıkar evliliklerine inanmıyorum. Ailenizin geçmişi göz önünde bulundurulunca sizin inanmayacağınızı sanırdım."

Leydi Celia kızardı. "Peki neden öyle bir şey olacağını düşünüyorsunuz? Bir adamın beni gerçekten umursayabileceğine inanmak o kadar mı zor? Benimle benim için evlenmek isteyebileceğine?"

Kelimelerindeki incinmişlik Jackson'ı hemen durdurdu. "Biri neden pervasız Leydi Celia'yla evlenmek istesin ki zaten," dedi boğuk bir sesle, "ya serveti ya da kendi itibarını kurtarmak için olmalı, değil mi?"

"Ben öyle bir şey demek istemedim," dedi Jackson hemen.

Ama Leydi Celia çoktan fazlasıyla öfkelenmişti bile. "Elbette istediniz. Beni dün gece sadece bir ders vermek için öptünüz, bugünse doğru düzgün öpmeye bile tenezzül etmediniz—"

"Beni iyi dinleyin," dedi Jackson onu omuzlarından kavrayarak. "Bugün sizi 'doğru düzgün' öpmedim çünkü başlarsam duramayacağımdan korktum."

Bu Leydi Celia'yı afallatmıştı. "N-Ne?"

Tanrı aşkına, bunu söylememeliydi ama kendini erkekler tarafından dışlanmış biri olarak görmesine izin veremezdi. "Biliyordum ki bu kadar yakınlaşır ve ağzımı ağzınıza götürürsem..."

Ama şimdi o kadar *yakınlaşmıştı* işte. Leydi Celia da ona şaşkınlık ve incinmiş gurur karışımı bir ifadeyle bakıyordu, kendine hâkim olamadı. Artık olmazdı.

Onu öptü, sırf ısrarla görmediği şeyi göstermek için. Onu istediğini göstermek için. Yanlış olduğunu ve asla iyi sonlanamayacağını bildiği halde onu istediğini...

Leydi Celia dudaklarını dudaklarından ayırdı. "Bay Pinter—" dedi bir fısıltıyla.

"Jackson," diye gürledi Jackson. "Adımı söylediğini duymak istiyorum."

Leydi Celia gerileyerek ona incinmiş bir ifadeyle baktı. "R-rol yapmanıza gerek yok—"

"Rol falan yaptığım yok, kahretsin!"

Onu kollarından kavrayıp kendine çekti ve bir kez daha öptü, bu kez daha da ateşli bir şekilde. Onu nasıl arzuladığını nasıl görmezdi? Ne kadar cezbedici olduğunu nasıl bilmezdi?

Dudakları Jackson'ı sarhoş ediyordu, başını döndürüyordu. Onu öyle edepsizce öpmesine yol açacak kadar pervasız kılıyordu ki Leydi Celia'nın konumundaki diğer kadınlar bunu hakaret olarak algılardı.

Leydi Celia bir kez daha geri çekildiğinde Jackson ona tokat atmasını bekledi. Ancak tek yaptığı zayıf bir itiraz mırıldanmaktı. "Lütfen Bay Pinter—"

"Jackson," diye emretti Jackson alçak, titrek bir sesle. Gözlerindeki sıcak bakışlarla cesaretlenmişti. "İlk adımı söyle."

Leydi Celia'nın sık, koyu kirpikleri alçalırken yanakları kızardı. "Jackson..."

Jackson'ın nefesi o anın samimiyetiyle boğazında düğümlendi ve beyninde bir ateş parladı. Leydi Celia onu itmiyordu, yani bir centilmen gibi davranmanın canı cehennemeydi.

Bu sefer ağzını vahşide kavradı, ipeksi sıcaklığını tamamen tüketirken kanı damarlarında son hızla akıyordu. Tadı kırmızı şarap ve limonlu kek gibiydi, aynı anda hem ekşi hem de tatlı. Onu yiyip bitirmek istiyordu. Onu hemen oracıkta elde etmek istiyordu. O yüzden Leydi Celia kolla-

rından sıyrılıp geri çekildiğinde peşinden gitti. Leydi Celia geri gitmeye devam etti ama arkasını dönüp kaçmadı da. "Dün akşam bunun bir daha yaşanmayacağını iddia etmiştiniz."

"Biliyorum. Yine de yaşandı." Esrar kahvesindeki bağımlılar gibi aylardır ona özlem çekiyordu. Şimdiyse en çok istediği şeyin tadını aldığı için daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu.

Leydi Celia yazı masasına çarptığında Jackson belini kavradı. Onu öpemeden başını çevirdiği için yüzünü boynuna gömerek o arzuladığı narin boynu öpmekle yetindi.

Leydi Celia bir ürpertiyle ellerini Jackson'ın göğsüne yasladı. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü seni istiyorum," diye içinden kendine lanet ederek itiraf etti Jackson. "Çünkü seni hep istedim."

Sonra bir kez daha ağzını ağzıyla kapadı.

Onuncu Bölüm

Celia'nın başı dönüyordu. Onu mu istiyordu? Bay Pinter onu mu *istiyordu*?

Bay Pinter değil. Jackson. *Jackson.*

Celia, Jackson ağzından kulağına doğru öpücükler kondururken titrek bir nefes verdi, Jackson nefes nefeseydi ve Celia göğsüne yasladığı ellerinin altında kalbinin küt küt attığını hissetti.

Onu gerçekten de *istiyordu.* Onu tüketiyordu, açlıktan ölmek üzere bir adam gibi aralık dudaklarıyla boynunu ve gerdanını öpücüklere boğuyordu. Hâlâ güherçile ve duman gibi kokuyordu—hafif bıyıklarının Celia'nın tenine pürüzlü dokunuşu kadar erkeksi ve dünyeviydi. Dilini boyun boşluğunda gezdirdiğinde içinde arzu yükseldi.

Daha önce hiç böyle öpücükler ve okşayışlar hissetme-

mişti, aynı anda hem yumuşak hem de yakıcı. Her birinde boğuluyordu.

"Jackson..." diye fısıldadı.

"Adımı dudaklarından duymaya bayılıyorum," diye fısıldadı Jackson kulağına boğuk bir sesle. "Bir daha söyle."

"Jackson... Bu da mı bir ders? Öyle değil mi?" Bilmeliydi. Emin olmak zorundaydı.

"Öyle olması gerekirdi," diye gürledi Jackson. "Tanrı biliyor ya ilk seferinde dersini almadın, yoksa burada bir başımıza olmazdık."

Jackson onu masaya kaldırıp birkaç kitabı da yere düşürdüğünde Celia'nın soluğu kesildi. Jackson dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Belki de doğru öğretmenle karşılaşmadığın için. Ya da doğru derslerle, leydim."

"Celia," diye düzetti Celia ellerini onun sık, kuzgun rengi saçlarına daldırırken. Gördüğü en güzel saçlara sahipti, dokununca yumuşak, parmaklarının arasından taşan güzel dalgaları vardı. "Ben sana Jackson diyeceksem, sen de bana Celia demelisin."

Gözleri onunkilerle buluştuğunda gri gri parladı. "Celia," dedi bir nefesle. Sonra Celia'nın redingotunun düğmelerini açıp dantel yeleğini çıkararak bir kenara atmak için elini uzattı. Celia'nın nefesi kesildi. "N-Ne yapıyorsun?"

"Derslere devam ediyorum." Redingotunu açıp iç çamaşırlarını açığa çıkardı. "Tadına bakmak istiyorum. İzin verir misin, tatlım?"

Tatlım mı? Sırf bu bile tüm kararlılığını zayıflatmaya yeterdi çünkü hiç bir erkek ona böyle güzel bir şekilde seslenmemişti. Ancak Ned'in ondan zorla almaya çalıştığı şeyi istemesi direncini asıl kıran şey oldu.

"Dersleri öğrenene kadar tekrarlamaya hazırım," dedi kendi cüretkârlığına şaşırarak.

Jackson'ın verdiği karşılık korsesinin bağcıklarını açıp aşağı çekerek iç gömleğini açığa çıkarmak oldu.

Odanın soğuğunda ketenin altındaki göğüs uçları sertleştiğinde derin bir nefes aldı. Jackson'ın yüzünde beliren ateş öyle sıcaktı ki karnını alevlerin kapladığını hissetti.

"Bu ne dersi?" dedi boğuk bir sesle.

Jackson'ın vahşi bakışlarıyla karşılaştı. "Soysuz bir piçin bile senin gibi tatlı bir hanım tarafından cezbedilip kendinden üstün birine ulaşmaya çalışabileceği."

"Bir hanımefendi mi? Erkeksi bir kadın değil yani?"

"Keşke erkeksi *olsaydın*, tatlım," dedi Jackson kederle. "O zaman vikontlar, kontlar ve dükler sırf çıkarları için peşinde gezmezdi."

Kıskanıyor muydu? Ah, ne harikaydı! "Ya Bow Caddesi Koşucuları?" diye sordu Celia.

Jackson ona belli ki cevap yerine geçmesi gereken karanlık bir bakış attı, sonra da eğilip dudaklarını kumaşla kaplı göğsüne götürdü.

Ulu. Tanrım. Bu nasıl bir tatlılıktı böyle? İzin vermemeliydi. Ne var ki aylardır onu büyüleyen adam ona sanki gerçekten de arzulanabilirmiş gibi davranıyordu ve Celia bunun son bulmasını istemiyordu. Jackson'ın başını kendine çekerek kumaşın üstünden göğsünü açlıkla emişinin tadını çıkardı. Dizleri çözülüyor, kanı sımsıcak yanıyordu. Jackson göğsüne dişleri ve diliyle zevk verirken eli diğer göğsünü kavrayıp göğüs ucunu uyarana kadar okşadı. Celia'nın nabzı öyle yükselmişti ki bayılacağından korkuyordu. "Jackson... ahhh, *Jackson*... ben şey sanıyordum... benden nefret ettiğini."

"Senden nefret ediyormuş gibi mi görünüyorum?" diye mırıldandı Jackson göğsünü emerken, sonra da dilinin ipeksi dokunuşuyla okşadı. Celia'nın içini şehvet dolu bir ürperti kapladı. "Hayır." Ama daha önce erkekler karşısında aptalca davranmıştı. Söz konusu *buyken* onları anlamakta zorlanıyordu. "Madem beni bunca zamandır arzuladın, neden... daha önce bir şey söylemedin?"

"Ne gibi? 'Leydim, sizi sürekli yatağımda çıplak hayal ediyorum' mu deseydim?" Bir eli Celia'nın kalçasından aşağıya indi. "Terbiyesizlik yaptığım için vurulmayı göze alacak kadar aptal değilim."

Celia onu yatağında hayal ettiğini duyduğu için sevinmeli miydi hayal kırıklığına mı uğramalıydı? Beklediğinden fazlaydı ama yeterli değildi. Parmaklarını onun omzuna bastırdı. "Seni şimdi vurmayı denemeyeceğimi nereden biliyorsun?"

Jackson başını göğsüne yasladı. "Tabancanı kahvaltı masasında bıraktın."

Celia'nın içini tuhaf bir heyecan kapladı. Hiç mantıklı değildi, özellikle de son kez bir erkekle yalnız be çaresiz kaldığı zamanı hatırlayınca. "Belki bu odada saklı bir silahım daha vardır."

Jackson ona ciddiyetle baktı. "O halde kullanmaman için seni meşgul tutsam iyi olur."

Sonra yine onu öpmeye başladı. Sert, aç öpücüklerdi bunlar... Her biri bir öncekinden daha sarhoş ediciydi. Elleriyle göğüslerini kavrayıp utanmadan okşadı, Celia'nın aklını her şeyden alıp yalnızca tadı ve hislerine odaklanmasını sağladı.

Celia inlediğinde Jackson ağzını onunkinden çekti. "Sana böyle dokunmama izin vermemelisin."

"Ama veriyorum," dedi Celia Jackson'ın yanağına çarpan bir nefesle. "Senin de durduğun söylenemez."

"Söylediğin anda dururum." Buna rağmen Celia'nın eteğini kaldırıp bacaklarının arasına yaslandı.

"Çılgınlık bu. İkimiz de deliyiz."

"Öyle miyiz?" diye sordu Celia artık ne söylediğinin bile farkında değildi.

Onun kollarında olmak öyle doğru geliyordu ki. Sanki bunun için asırlardır beklemiş gibiydi. Kalbi başka kimse için böyle atmamıştı.

"Aslında müşterilerimin kız kardeşlerinden faydalanmak gibi bir huyum yoktur," dedi Jackson boğuk bir sesle ve ellerini Celia'nın uyluklarına götürdü. "Akıllıca değil."

"Ben de senin müşterinim. Şikâyet ediyormuş gibi bir halim var mı?" diye Jackson'ın başını kendine doğru çekerek fısıldadı Celia. Jackson inleyip bir kez daha dudaklarını dudaklarına götürdü. Uzun bir süre boyunca öpüştüler. Nefesleri birbirine dolanıyor, kalpleri ortak bir ritimle atıyordu. Jackson'ın başparmakları Celia'nın jartiyerinin hemen üstüne, uyluklarının iç tarafına doğru kaydı. Celia tatlı bir beklentiyle Jackson'a yaslandı, ona dokunmasını, okşamasını istiyordu—"Celia! Neredesin, kızım?"

Ses çok uzaktan değil, odasının dışından geliyordu. İkisi de donup kaldılar. Bu ninesiydi!

Panik içinde ağzını onunkinden çekti. "Gitmelisin." Jackson'ı omuzlarından itti. "Seni burada bulamaz. Bulmamalı!" Ninesi onu Celia daha hislerini bile öğrenemeden kovardı. *Kendi* hislerini de.

Jackson duraksadı, gözlerinde aç bir ifadeyle dudakları aralandı. Sonra yüzünde bir an için tuhaf bir düş kırıklığı

belirdi ve kendini çektiğinde sert hatlarına bir kez daha o lanet soğukluk yansıdı. "Tabii bulmamalı. Büyükannen senin benim gibi biri tarafından taciz edilirken görmemeli."

"Jackson—" diye başladı Celia.

"Gidiyorum," dedi Jackson sert bir tavırla ve hızla pencereye doğru gitti. Celia ona seslenip sözlerine itiraz edemeden avluya indi ve camı ardından kapadı.

"Celia, burada bir yerde olduğunu biliyorum!" diye seslendi ninesi, şimdi çok daha yakındaydı.

Celia panikle masadan atlayıp elbisesinin düğmelerini iliklediği. Son anda yerdeki yeleğini görüp tam ninesi içeri girdiği anda üstüne bastı.

Ninesi durup odayı her zamanki gibi keskin ve dikkatli gözleriyle taradı. "Bana neden cevap vermedin?"

Celia kendini gülümsemeye zorladı. "Cevap verdim," diye yalan söyledi. "Duymamış olmalısın." Ninesinin burada ne işi vardı ki?

"Oliver Bay Pinter'la hizmetkârların bölümünde olduğunu söyledi ama onlar ikinizi de görmemiş. Tüm silahlar da çoktan halledilip raflara yerleştirilmiş."

Celia elini abartılı bir tavırla göğsüne götürdü. "Ah, şükürler olsun! O tarafa gidiyorduk ama sonra yeni kapsüllü tüfeklerin nasıl boşaltılacağını anlatan bir kitabım olduğunu hatırladım, o yüzden onu eve gönderdim. Ben de buraya gelip hatırladığım paragrafı bulursam silahı tek başıma boşaltabileceğimi düşündüm."

Bu açıklama kulağa çok saçma geliyordu ama Celia'nın biraz olsun inandırıcı bulduğu tek bahaneydi.

Ninesi ikna olmamıştı. Bakışları yere indi. "Kitaplarını genellikle yerde mi okursun?"

"Elbette hayır. Beni ürküttün, o kadar. Onları düşürdüm." Kollarını göğsünde bağdaştırıp saldırıya geçti. "Hem sen beni nerede bulacağını nasıl bildin?"

"Hizmetkârlardan biri bana kuzey kanadının bu kısmına bakmamı söyledi—birinin şöminelerden birinde kömür yaktığını fark etmiş." Ninesi gözlerini kıstı. "Bu evde olan bitenleri eninde sonunda öğrenirim, kızım. Benden bir şey saklayabileceğini sanma."

Celia yutkunup kendini ele vermemeye gayret etti. Ninesi suda kan kokusu alan köpek balıkları gibiydi. "Senden ne saklayabilirim ki?"

"Bay Pinter'la bir iş çevirdiğinizi."

"Taliplerimi araştırıyor, o kadar."

Ninesi bir kez daha odayı bakışlarıyla taradı. "Bu umarım doğrudur. Uygunsuz bir izlenim verme lüksüne bile sahip değil."

"Uygunsuz mu? Neden bahsettiğini anlamıyorum."

Ninesi kaşını kaldırdı. "Bana aptal numarası yapma. Bu onunla ilk kez baş başa kalışın değil. Bunun nasıl göründüğünü bir düşün."

"Kim için?"

"Herkes için. Onunla hakkında dedikodu yapılması gibi bir riski alamaz..."

"Elbette alamaz," dedi Celia kederli bir sesle. "Çünkü ailemiz için yaptığı onca şeye rağmen onu kovman gerekir o zaman."

Ninesinin bakışları sertleşti. "Aslında böyle bir risk alamayacak olmasının sebebi Baş Hâkimliğe terfi etmeye çok yaklaşmış olması. Bir müşterisinin kız kardeşine karşı uygunsuz davranışlarda bulunduğu izlenimini bile vermesi

bu fırsatı mahvedebilir." Ninesi Celia'nın yüzünü inceledi. "Tabii bir evlilik her şeyi değiştirebilir. Zengin, soylu bir eş, Baş Hâkim olma şansını yükseltebilir."

Endişelenmiyormuş gibi görünmek Celia'nın tüm kontrolüne mal oldu. Oysa kalbi göğsünde pır pır atıyordu.

Jackson önemli bir mevkiye atanmak üzereydi, öyle mi? Neden ona bahsetmemişti?

Çünkü teklifleri hakkında ne düşündüğünü biliyordu. Seni deli gibi arzuluyormuş numarası yaparken gardını almana yol açacağını biliyordu.

Hayır, o tatlı öpücüklerin ve okşayışların hesaplı olduğuna inanamazdı. Fazla pervasızdı, fazla tutkulu. Böyle bir şey rol olabilir miydi? Celia'ya karşı daima açık sözlü davranmıştı—kendini olduğundan farklı göstermek ona göre değildi. Yoksa öyle miydi?

Celia kendini gülümsemeye zorladı. Gerçeği öğrenene dek ninesinin sözlerinden etkilenmemeye kararlıydı. Ninesi şeytani stratejileriyle ünlüydü. Bu da onlardan biri olabilirdi.

Ama amacı neydi?

"Neden onca insan varken Bay Pinter'ın *benimle* uygunsuz bir durumda yakalanabileceğini düşünüyorsun anlamıyorum. Benimle aynı odada olmaya bile dayanamıyor."

"Yine de bugün sırf senden bir öpücük alabilmek için tüm taliplerini yendi."

Celia hafifçe güldü. "Aslında kazansaydım bana borçlanacakları tüfekten payına düşeni ödemek istemediği için yendi. Bay Pinter parası konusunda çok dikkatlidir. Tüm hikâyeyi duymadın mı? Beni alnımdan öptü. Benimle ilgilenen bir adamın yapacağı bir şey sayılmaz bu."

Umursamaz görünmeye çalışarak eğilip bir kitabı yerden kaldırdı. "Her halükarda, bana kur yapmaya bile çalışıyor olsa numaralarına kanacak halim yok. Bu hafta burada üç kusursuz talibim var—neden peşimde gezen bir Bow Caddesi Koşucusunu umursayayım ki?"

Ninesi onu dikkatle izledi. "Yani adam için hiçbir şey hissetmiyorsun."

"Dük avcumun içinde sayılır," dedi kendini zorlayarak. "Bay Pinter'ı neden isteyeyim ki?"

Alt tarafı nabzını yükseltip kalbini hızlandırıyordu. Ona umut veriyordu, ilk kez onu seven birini, kendisinin sevebileceği bir erkek bulma umudunu...

Sevgi mi? Sevgiden hatta hoşlanmaktan bile bahsetmemişti ki. Sadece tutkudan bahsetmişti. Evliliğe dair tek kelime bile etmemişti.

Yine de eğer tek istediği zengin ve konumu güçlü bir eş istiyorsa bunu fazla erken açığa çıkarması aptalca olurdu.

Kahretsin! Ninesi zihnini bulandırıyor, kalbiyle oynuyordu. Hem de ne için? Kendinden düşük konumdaki biriyle evlenmemesi için mi? Bu hiç adil değildi, özellikle de koşulları göz önünde bulundurulunca.

"Çok tuhaf," dedi, "Bay Pinter'ın bana karşı hislerini fazla umursuyorsun. Tek istediğinin bir erkekle evlenmemi sağlamak olduğunu sanıyordum. O da en az başkaları kadar bu tanıma uyuyor."

Ninesi yüzünü ekşitti. "Servetinin peşindeyse, hayır. Annene de aynı şey oldu ve bugün bile babanın o çekici gülümsemelerinin ve unvanının altında yatan çıkarcılığını görmediğim için pişmanım."

Celia boğazındaki yumruyu yutkundu. "Eh, Bay Pin-

ter'ın bir unvanı olmadığına ve gülümsemeyi bile *güçbela* başardığına göre endişelenmene gerek yok. Çıkar gözeten bir yanı varsa bile iyi saklıyor." Öne doğru bir adım atarken yeleğini gizlice tekmeleyip masanın altına fırlattı. "Şimdi, gidip biraz çay içelim mi?"

Ninesi odaya bir kez daha dikkatle göz gezdirdikten sonra Celia'nın uzattığı koluna girip torununun onu kapıdan dışarı çıkarmasına izin verdi. Ama koridora çıktıkları anda Celia'nın zihni ninesinin açıklamasıyla karmançorman olmuştu.

Zengin, soylu bir eş Baş Hâkim olma şansını yükseltebilir.

Bu bir erkeğin ilk kez kendi çıkarları için onunla ilgileniyormuş gibi yapışı olmazdı. Ancak ninesinin Jackson'la ilgili şüpheleri doğruysa son kez olacaktı. Çünkü Celia Lyons Düküyle aşksız bir evlilik yapmayı Jackson Pinter tarafından kullanılmaya yeğlerdi.

On Birinci Bölüm

O gece, Jackson Halstead Konağının geniş balo salonunun köşesinde durup art arda punç içerken başka bir yerde olmayı diliyordu. Ama ev partisinde yaşananlardan sonra Lord hazretlerinin doğum günü kutlamasını kaçıramazdı. Lord Basto bile kız kardeşinin yanına dönmektense burada kalmayı seçmişti. Gerçi sonra Londra'ya döneceğini de belirtmişti.

Jackson odayı taradı, ilgilendiği tek kişiye odaklanmamaya gayret ediyordu. Celia o lanet Lyons'la mutlu mutlu dans ediyordu, Jackson durup izlemekten başka bir şey yapamazken dükün her tarafını ellemesine izin veriyordu.

Bugün her şeyi mahvetmişti. Duygularını belli etmişti ve şimdi de bedelini ödüyordu. Gece boyunca Celia onu ya tümden görmezden gelmiş ya da anlam veremediği gizli bakışlar atıp durmuştu.

Jackson'sa gözlerini ondan alamıyordu. Celia sanki başka bir dünyadan gelen bir varlık gibi dans ediyordu—parıltılar saçan bir orman perisi. Öyle bir periyi elde edebileceğini düşünmek için büyülenmiş olması gerekiyordu. Ancak kendine ne kadar karşı koyarsa koysun bu yanılsama sürüyordu. Öğleden sonra tadına baktıktan sonra onu herkesin gözü önünde sahiplenmeye hazırdı. Bu büsbütün çılgınlıktı. Celia bir piçle Cheapside'a değil, kendi dünyasındaki insanlarla, buraya aitti.

Belki bir gün Baş Hâkim olursa...

Ama Celia asla kardeşlerinin servetlerini yitirmelerine izin vermezdi. O zamana kadar çoktan bir talip seçmiş olurdu.

O talip sen olabilirsin.

Acı kahkahasını bastırdı. Ne saçma, boş bir rüya. Celia bu vakte kadar öğleden sonra yaşadıklarının onun için bir anlık zevkten daha fazlasını ifade ettiğine dair en ufak bir işaret vermemişti. Jackson'la yakalanmak isteseydi, şanslarını zorlamak isteseydi bunu yapabilirdi. Hem de koca bulma sorununu tamamen çözmüş olurdu çünkü Jackson ona oracıkta teklif ederdi.

Ama o ninesi onları yakalayacak diye korkmuştu. Bugün yaşadıkları sahnenin korunaklı şekilde büyütülmüş bir kadının erkekler konusundaki merakını giderme arzusundan öte bir şey olmadığından emindi. Bu bir leydinin ilk kez kendinden aşağı konumdaki bir erkekle sadece ona zevk verdiği için zaman geçirişi olmazdı. Pek çok genç hanımın uşaklarına tutulduğunu ama sonuçta hiçbir şey yaşanmadığını görmüştü. El üstünde tutularak büyütülmüş çok sayıda kadının evlenme niyetleri olmadığı halde öğretmenlerine

kapıldığını da biliyordu. Celia'nın ona karşı mantıksız bir arzudan fazlasını hissettiğine inanması için bir sebep yoktu.

Hem Celia evlenebileceklerine dair bir fikre *sahipse* bile, Jackson onu sadece servetiyle ilgilenmediğine ikna edebilse bile fark etmezdi. Celia konumlarının farkına rağmen onunla evlenince mutlu olamazdı. Nasıl olabilirdi ki?

Kâhya balo salonunun girişinde belirip müzikten zar zor duyulan bir sesle duyurdu, "Bay ve Bayan Desmond Plumtree ve de Bay Edward Plumtree."

Jackson'ın ağzı açık kaldı. "Onlar burada ne halt ediyor?" diye mırıldandı Desmond karısı ve oğluyla içeri girerken.

"Desmond hâlâ benim yeğenim," dedi yakından gelen bir ses.

Bunca insan varken, konuşan Bayan Plumtree'ydi. Jackson hemen gardını aldı. Öğleden sonra neden kuzey kanadına geldiğini, ya da içeride torunuyla beraber olduğundan haberdar olup olmadığını hâlâ bilmiyordu.

"Özür dilerim, hanımefendi," dedi gergin bir tavırla ve *punç*unun kalan kısmını da bir dikişte içtikten sonra kendini Bayan Makyavelist[6] Plumtree'yle savaşa hazırladı. "Saygısızlık etmek istemedim."

"İnanın bana, şaşkınlığınızı anlıyorum." Yeğeni ve yeğeninin çocuğunun Stoneville'le konuşup etraflarına ne yapacaklarını bilmiyormuş gibi bakındıkları noktaya baktı. "Onları davet etmek Minerva'nın fikriydi."

"Onu öldürmekle tehdit ettikleri halde mi?"

"Minerva olaya o açıdan bakmıyor. Bunun Desmond'un

6 Makyavelizm İtalyan düşünür ve politikacı Niccolò Machiavelli'nin düşünceleri üzerine kurulu bir yaklaşımdır.

ailemize duyduğu aptalca tepkiden doğan bir yanlış anlaşılma olduğunu düşünüyor. Ancak Jarret değirmenlerini daha başarılı yapmak için Desmond ve Ned'le çalışıyor ve Minerva'yla ikisi aralarını düzeltmenin iyi bir fikir olacağını düşündü. Ben de itiraf etmeliyim ki heveslendim. Ne de olsa onlar hâlâ ailem."

Dans sona erdiğinde Dük Celia'yı Plumtreeler'in karşısındaki duvarın orada duran bir sandalyeye götürdü.

Celia onların geldiğini fark etmemiş gibi görünüyordu—kuşkusuz dans etmekten Plumtree'ler içeri girdiğinde isimlerinin ilan edildiğini duymamıştı. Dük ona bir şey söyledikten sonra uzaklaşarak punç masasının olduğu odaya yöneldi.

Adam gittiği anda Ned ailesinden ayrılıp ağır adımlarla Celia'nın oturduğu yere gitti. Celia onu gördüğü anda yüzündeki kan çekildi.

Jackson gözlerini kıstı.

"Torunlarınızın sizinle aynı fikirde olduğunu sanmıyorum," dedi başıyla gergin bir şekilde Ned'i selamlamak için kalkan Celia'yı işaret ederek.

Bayan Plumtree bakışlarını takip etti. "Celia Desmond'un değirmenlerinde çocukları çalıştırmasından hiç hoşlanmamıştır. Jarret bundan vazgeçtiği halde kuzenine tepki duymayı sürdürüyor."

"Bu tepkisi Desmond'a karşı değil."

Ned daha da yaklaştı. Celia hızla bir adım geri çekildiğinde ise Jackson'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. İleri atıldı ama Bayan Plumtree kolunu tuttu. "Bu sizi ilgilendirmez, Bay Pinter."

"Siz bu adama güveniyorsanız bile, hanımefendi, ben

güvenmiyorum," dedi Jackson sinirle. "Torununuzun nasıl durduğuna bakın, her an kaçmaya hazır. *Yüzüne* bakın. Onu bunaltan kuzeninin babasına duyduğu tepki değil. Neredeyse korkmuş gibi. Daha doğrusu *korkmamış* gibi davranıyor. Daha önce onu hiç böyle görmemiştim."

"Eğer bu doğruysa dük sorunu halledecektir," dedi Bayan Plumtree rahat bir sesle. "Şimdi yaklaşıyor."

Jackson nefesini tuttu, Lyons Celia'nın yanına gittiğinde Celia apaçık bir şekilde rahatladı. Düke bir şey dedi, dük de koluna girip onu uzaklaştırdı. Jackson ancak o zaman nefes verdi. Ancak Ned Celia'yı belirgin bir gerginlikle izliyordu ki bu Jackson'ı endişelendirdi.

Sonra Celia ona baktı, ninesiyle yan yana dururken gördüğünde yüzünde karmaşık duygular belirdi ve Jackson başka bir endişeye kapıldı. Bugün Jackson odasından ayrıldıktan sonra Bayan Plumtree Celia'ya tam olarak ne söylemişti? He ne söylediyse Celia'nın Jackson'ın etrafında ihtiyatlı davranmasına yol açmıştı. Tanrı yardımcısı olsun, bu ve Celia'nın Ned'e verdiği tuhaf tepki üst üste gelince ne düşüneceğini şaşırmıştı.

"Görüyorsunuz ya?" dedi Bayan Plumtree. "Dük her şeyi kontrol altına aldı."

"Öyle görünüyor," dedi Jackson gergin bir tavırla. Tek söyleyebileceği buydu. Celia'yı koruyan kişinin kendisi değil de Dük olmasına katlanamıyordu.

"Yerinde bir davranış," dedi Bayan Plumtree dans eden çiftleri izlerken. "Çok iyi bir Baş Hâkim olacaksınız."

Büyük bir çabayla saklamaya çalışsa da şoka uğramıştı. Demek bunu biliyordu, öyle mi? "Ben yalnızca pek çok adaydan biriyim, hanımefendi. Seçileceğimi varsayarak beni şereflendiriyorsunuz."

"Masters'ın söylediğine göre konu kapanmış sayılırmış."

"O halde Masters bu konuda benden daha bilgili."

"Torunumdan da," dedi Bayan Plumtree.

Jackson midesinin düğümlendiğini hissetti. Bayan Plumtree ve entrikalarına lanet olsun. "Eminim ki onu haberdar etmek için çok zahmete girmişsinizdir."

Kadın duraksadı, sonra da bastonunu iki eliyle kavradı. "Uygunsuz bir birlikteliğe atlamadan önce gerçekleri bilmesi gerektiğini düşündüm."

Lanet olsun. Bayan Plumtree büyük olasılıkla zengin bir eşin kariyerinde ilerlemesini sağlayacağını da ima etmişti. Celia'nın bunu duyduğunda verdiği tepkiyi hayal edebiliyordu, özellikle de azmış bir öküz inceliğiyle üstüne atladığı için.

Öfkelendi. Bayan Plumtree'nin torunuyla birlikte olmasını onaylamayacağından şüphelenmesine rağmen, içinde bir yerde, aileye verdiği hizmetin—ve de kadının mütevazı geçmişinin—bu tarz tahmin edilebilir davranışlarda bulunmasını engelleyebileceğini ummuştu. Safça davranmıştı.

"Eminim bu bilgiden dolayı minnettar kalmıştır." Ne de olsa Celia'ya büyük bir lordla evlenme hedefine giden yolda ilerlemesi için gereken bahaneydi.

"Aranızda bir şey olmadığını söyledi."

"Haklı." Hiç olmamıştı da. Olabileceğini düşünerek aptallık etmişti.

"Bunu duyduğuma sevindim." Jackson'ı göz ucuyla attığı bakışla iyice tarttı. "Çünkü kartlarını doğru oynarsan Eyalet Başkanlığından da büyük bir fırsat var."

Jackson donup kaldı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Haberdar olmayabilirsiniz ama arkadaşlarımdan biri İçişleri Bakanı, Robert Peel. Üstünüz."

"Üstümün kim olduğundan haberim var."

"Bir polis kuvveti kurmak istiyor," dedi Bayan Plumtree. "Eninde sonunda gerçekleşeceğinden hayli emin. Bunu yaptığında da Londra'daki tüm polisleri yönetecek bir müdür atayacak." Jackson'a sert bir bakış attı. "O adam sen olabilirsin."

Jackson şaşkınlığını saklamaya çalıştı. Peel'in planlarına dair söylentiler duymuştu elbette, ancak bu kadar ilerlediğini bilmiyordu. Bayan Plumtree'nin haberdar olduğunu da.

Birden bunu neden söylediğini fark etti. "Demek istediğiniz, torununuzu rahat bırakırsam o kişi ben olabilirim."

Bayan Plumtree'nin dudakları bir tebessümle kıvrıldı. "Sizin idrak kabiliyeti güçlü biri olduğunuzu düşünmekle haklıymışım, Bay Pinter."

Öfkesini dindirmek için tüm iradesini kullandı. Kimseden emir almaktan *hoşlanmıyordu*, özellikle de aristokrasiyle uzun süreli ilişkisinin kendisine insanları istediği gibi yönetme hakkı verdiğine inanan bir kadından.

"Ya 'rüşvet'inizi reddedersem, hanımefendi?" diye sordu hiddetle.

Bayan Plumtree gergin bir tavırla bakışlarını Celia'nın yine o kahrolası dükle dans ettiği yere çevirdi. "Torunumu mirastan mahrum bırakma kararı alabilirim."

Jackson ona bakakaldı. "Ültimatomunuza uymasına rağmen mi?"

"Bunu yapabilirim. Eğer yanlış bir karar verirse." Yanakları kızardı. "Onlara evlenirlerse parami vereceğimi hiç söylemedim. Yalnızca evlenmezlerse *vermeyeceğimi* söyledim."

"Ben de sizin onurlu bir kadın olduğunuzu sanıyordum. Sanırım idrak kabiliyetim o kadar da güçlü değilmiş."

Bayan Plumtree yüzünü ekşitti. "Diğerleri paralarını alacak. Bir tek o almayacak." Jackson'ın yüzünü inceledi. "Tabii bunun en doğrusu olduğuna *karar verirsem.*"

Jackson anlam veremediği beyhude bir öfkeyle boğulduğunu hissetti. Celia'ya karşı hissettiği aptalca çekimden hiçbir sonuç alamayacağını zaten hep biliyordu.

Yine de, mirastan payını alırsa Jackson'la evlenmeye tenezzül edebilirdi. O zaman en azından Jackson onu sosyetedeki konumuyla beraber yaşamının konforlarından da vazgeçmek zorunda bırakmamış olurdu. O zaman bu kendilerini üstün gören tutucuların onu kabul etmeyişini umursamayabilirdi.

Ama para olmadan?

Jackson bir eş alıp ona rahatlıkla bakabilirdi ama *böyle* yaşamaya alışmış birine değil.

Etrafındaki üniformalı uşaklara ve balmumundan mumlarla dolu kristal avizelerin parıldadığı balo salonuna bakındı. Celia'nın ona pahalı bileziğini ödeme olarak ne kadar rahat sunduğunu hatırladı, büyük ihtimalle onun geldiği yerde daha çok bilezik olduğunu bildiği içindi. Nasıl tüm bunlardan onun için vazgeçebileceğini düşünmüştü ki? Eğer zenginlik ve konumu onun için bir şey ifade etmeseydi şu anda kendine kibirli, lord bir koca aramıyor olurdu.

Jackson kendini Bayan Plumtree'nin soru soran gözlerine bakmaya zorladı. "Daha önce de söylediğim gibi torununuzla aramda hiç bir şey yok. Kimin nesi olduğu bile bilinmeyen bir piçle evlenmeye niyeti yok." Özellikle de onun gibi leydinin koşullarıyla karşılaştırılamayacak kadar

mütevazı geliri olan biriyle. "Eminim ki zamanı dolmadan sizin daha çok onaylayacağınız bir talip seçecektir."

"Beni yanlış anladınız," dedi Bayan Plumtree rahatsız olmuş gibi. "Ben sadece onu korumaya çalışıyorum."

"Onu evlenme teklif eden ilk soylu erkeğin kollarına iterek mi? Onu sevmese ya da sevilmese bile mi? Onu bu kadar mı değersiz görüyorsunuz?"

Bayan Plumtree ona ters ters baktı. "Terbiyesizleşiyorsunuz, bayım."

"Leydi Celia'nın hayatı boyunca pişmanlık duyacağı bir hata yapmasını engelleyebileceksem daha da terbiyesizleşebilirim."

Basto'nun vals sırasında Celia'ya fazlasıyla yakın durduğu noktaya baktı. "Oradaki vikont göründüğü kadar genç değil, maddi durumu da *göründüğü* kadar iyi durumda değil. Kontun da uzun süredir bir metresi var. Bunu biliyor muydunuz?"

"Bu adamlarla ilgili hakikati söylediğinize nasıl güvenebilirim ki?"

"Ya *onlara* gerçekten güvenebileceğinizi mi sanıyorsunuz? Leydi Celia'nın geleceği kaçınılmaz bir biçimde servetine dayanıyor. Bu her erkeğin aklını bulandırır."

"Dükün bile mi? Onun ne para ne de başka bir şey için evlenmeye gerek duyduğunu sanmıyorum." Jackson gerildi. "Bu doğru. Ailesindeki delilik söylentileri dışında kendisi son derece münasip." Bu gerçek Jackson'ı katlanamayacağı kadar çileden çıkarıyordu. "Ancak Leydi Celia onu sevmiyor."

Bayan Plumtree onu dikkatle inceledi. "Nerden biliyorsunuz?"

Çünkü öğleden sonrayı kollarımda geçirdi, onu öpüp okşamama izin verdi, ona duyduğum arzuya hevesle karşılık verdi. Hatta aynı hisleri paylaştığını bile ima etti. Ta ki daima bildiğim gerçeği fark ederek beni panikle odasından attığı ana kadar—bizim gibi faniler asla sınırı aşamaz.

Yine de bu bir kenarda durup yanlış adamla evlenerek acı çekmesini izlemesi anlamına gelmiyordu.

"Çünkü Leydi Celia söyledi."

Bu kelimeler daha ağzından çıkarken kendine lanet etti. Bu bir ihanetti—konuşmalarını gizli tutmaya söz vermişti—ama onun sevmediği biriyle evlenmesini izlemeye niyeti yoktu. Bu en az onun gibi biriyle evlenip servetini kaybetmesi kadar kötüydü.

"Sadece onu zorladığınız için alelacele bir koca bulmaya çalışıyor," dedi. "Ona bir şans verirseniz—"

"Zaten yeteri kadar şans verdim."

"Bir kere daha verin." Celia'nın erkeksi olduğunu düşünerek duyduğu kendine güvensizliği hatırlayarak ekledi, "Bu küçük deney erkeklerle ilgili özgüvenini arttırmış görünüyor. Ona biraz daha zaman tanırsanız eminim ki sevebileceği ve sevilebileceği bir beyefendi bulabilir."

"Sizin gibi mi?" diye sordu Bayan Plumtree.

Jackson iğneleyici bir kahkaha attı. "Torununuz benim konumumdaki bir adama âşık olacak kadar aptal değil. Yani rüşvet ve tehditlerinizi boşa harcıyorsunuz, hanımefendi."

"Ya siz? Siz *ona* karşı ne hissediyorsunuz?"

Jackson usanmıştı. "Zannederim ki, ne dersem diyeyim siz inanmak istediğinize inanacaksınız." Celia'ya karşı hislerini itiraf etmemesi gerektiğini biliyordu, özellikle de kendi bile emin değilken. "Şimdi, izninizle lütfen. Kızınız

ve damadınızın cinayetiyle ilgili sorgulamam gereken bir hizmetkârı gördüm."

"Bir şey mi duydunuz?" diye sordu Bayan Plumtree aniden ilgili bir sesle.

"İpucunu takip ediyorum, o kadar."

"Partiden ayrılmanız gerekecek mi?"

Jackson sesinde meraktan öte bir şey sezmediği halde, ortadan kaybolması için sabırsızlanıyor olmalıydı. Onu memnun etmekten nefret ediyordu ama...

Celia'nın dük ve erkek kardeşleriyle durduğu yere baktı, anlattığı hikâyeyle Lyons'u kahkahaya boğmuştu. Jackson'ın göğsündeki ağrı neredeyse dayanılmaz bir hal aldı.

"Evet," dedi birden. "John beklediğim bilgiyi verirse yarın sabah gitmek istiyorum. Herhalde akşam dönmüş olurum."

Bayan Plumtree ona ve sonra da Celia'ya baktı, yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "Oliver'ı yokluğunuzun sebebinden haberdar edeceğim."

"Teşekkürler," kısaca reverans yaptıktan sonra John'un yanına gitti.

Celia'yı kötü bir evlilik yapmaktan alıkoymak için elinden geleni yapmıştı. Belki de burada kalıp onu kışkırtmazsa sözleri etkili olurdu. Ya da Bayan Plumtree aklını başına alabilirdi.

Ne olursa olsun nasıl sonlanacağını izlemeye katlanamayacaktı. Düşünebileceği bir yere gitmesi en iyisi olacaktı. Nefes alabileceği bir yere. Arzulamaya hakkı olmayan bir kadın yüzünden kendini küçük düşürmeyeceği bir yere.

O Jackson'ı küçük düşürmeden.

Hetty, Bay Pinter'ın uzaklaşmasını izlerken, belki de fazla ileri gittiğini düşünüyordu. Yine de adamın Celia'ya öyle bir bakışı vardı ki...

"Buradasın işte," dedi yakından gelen bir ses.

Döndüğünde yaklaşmakta olan General Isaac Waverly'yi gördü.

Smokiniyle ne kadar göz alıcı olduğunu gördüğünde kalbi göğsünde pırpır çarptı ve kederle gülümsedi. Kim derdi ki bunca yıldan sonra kalbini hızlandırıp kanını canlandıran bir erkek çıkagelsin? Kendini böyle şeyler için çok yaşlı sanıyordu.

Anlaşılan o ki, yanılmıştı.

Isaac yaklaşırken ona bilmiş bir bakış attı. "Sana pastayı çıkarma vaktinin geldiğini söylemekle görevlendirildim." Kolunu uzattı. "Maria tüm ailenin toplanmasını istiyor."

Hetty bastonunu diğer eline geçirip gülümseyerek koluna girdi. "Önden buyurun, efendim."

Odada ilerlerken Isaac Bay Pinter'ın John'la derin sohbetini işaret etti.

"Neler oluyor?"

"Emin değilim," dedi Hetty, "ama sanıyorum Bay Pinter yarın bir süreliğine gidecek. Lewis ve Pru'nun cinayetiyle ilgili bir ipucu bulduğunu söylüyor ama tam olarak ne olduğunu söylemedi."

Yakınlarından gelen bir sesle başını çevirdi. Ama yakınlarında kimse yoktu, yanından geçtikleri oyun odasının açık kapısında da kimse durmuyordu. Peki neden izleniyorlarmış gibi bir hisse kapılmıştı?

Bu düşünceden kurtulmak istercesine başını salladı. Cinayet muhabbeti onu ürkekleştirmişti.

"Pinter bir günlüğüne gidecek mi?" dedi Isaac. "Yazık."

"Neden?"

"Celia'ya bazı anlarda nasıl baktığını görmedin mi? Gözünü ona dikmiş olabilir."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdiye kadar."

"Şimdiye kadar mı?"

"Pek beklediğim gibi davranmadı—" Ah, tanrım, belki de bahsetmemeliydi. Isaac onaylamayabilirdi.

"Hetty?" diye sordu Isaac. "Şimdi ne yaramazlık yaptın? Onu uyarmıyordun ya?"

Sesindeki hoşnutsuzluk Hetty'nin gerilmesine sebep oldu. "Uyardıysam ne olmuş? Adam hoppa bir kadınla kim bilir kimin oğlu."

Isaac'in çenesi kasıldı. "Senin bu kadar züppe olduğunu bilmezdim."

"*Değilim*," diye itiraz etti Hetty. "Ama koşullar göz önünde bulundurulunca Celia'yla serveti dışında bir sebep yüzünden ilgilendiğinden emin olmak istiyorum. Kızımın kendisini sevdiğini sandığı bir adamla evlenip çoğu kişiden daha hünerli bir servet avcısı olduğunu keşfedişini izledim. Aynı hatayı bir kez daha yapmak istemiyorum."

Isaac iç geçirdi. "Pekâlâ. Sanırım ihtiyatlı davranmanı anlıyorum. Ama Pinter mı? Servet avcılığıyla uzaktan yakından alakası yok. Soylulardan daima tepkiyle bahseder."

"Bu seni endişelendirmiyor mu? Celia da öyle, ne de olsa."

"Benim anladığım asla mevki ya da para için evlenmeyeceği."

Hetty Isaac'in kolunu sıkıca tuttu. "Sanırım. İtiraf etmeliyim ki eğer düşük seviyedeki biriyle evlenirse Celia'yı mirasımdan mahrum bırakabileceğimi ima ettiğimde bile—"

"Hetty!"

"Öyle bir şey yapacak değilim ya. Ama *o* bunu bilmiyor. Celia'ya karşı hislerinden emin olmak için iyi bir yol."

"Ateşle oynuyorsun," dedi Isaac dişlerinin arasından. "Ne dedi peki?"

"Celia'nın asla onun seviyesindeki biriyle evlenmeyeceğini söyledi ve beni ültimatomumu geri çekip sevdiği bir erkekle evlenmesi için izin vermeye ikna etmeye çalıştı. Bunu da ben onunla asla evlenemeyeceğini açıkça belirttikten sonra söyledi. Celia'nın ne hak ettiğinden bahsederken çok güzel konuştu. Beni onun değerini bilmemekle suçladı terbiyesiz şeytan."

"İyi adammış bizim Pinter," diye mırıldandı Isaac.

"Anlayamadım?" dedi Hetty sert bir sesle.

"Âşık bir adam ona sahip olamasa bile sevdiği kadının hak ettiklerini elde ettiğini görebilmek için savaşacaktır." Isaac ona kınayarak baktı. "İşgüzar biri araya girip onunla evlenmesinin geleceğini mahvedeceğini söylese bile dönmez yolundan."

Hetty sırtında bir ürperti hissetti. Taktiğini bu açıdan düşünmemişti.

"Dikkatli ol, hayatım," dedi Isaac alçak sesle. "Torunlarının hayatlarına öyle uğraşıyorsun ki insan kalbinin etki alanının dışında kaldığını unutmuşsun."

Haklı mıydı? Hayır. Çok önemli bir noktayı atlıyordu. "Diyelim ki gerçekten âşık. Ya Celia? Onun hakkında hiç iyi konuştuğunu duymadım."

"Ama o odaya her girdiğinde kızarıyor. Ona uzun uzun bakıyor. Yoksa bunu da mı fark etmedin?"

"Aslında fark ettim." Hetty Isaac'e bakarken sesi yu-

muşadı. "Ama incinmesini istemiyorum, Isaac. Serveti için değil kendisi için istendiğinden emin olmalıyım. Kardeşleri hepsi evlenmediği sürece mirasa konmama riskine sahipti, bu yüzden eşlerinin onları sevdiğini biliyorum, ama o..." Başını salladı. "Onun servetini bu denklemden çıkarmanın bir yolunu bulmak zorundaydım."

"Yine de büyük bir risk aldığını düşünüyorum." Celia'nın Dükle konuştuğu noktaya baktı.

"Gerçekten de Lyons'la daha mutlu olacağını mı düşünüyorsun?"

Ama onu sevmiyor... Ona bir şans verirseniz—

"Bilmiyorum," dedi Hetty iç geçirerek. "Artık hiçbir şey bilmiyorum."

"O halde karışmamalısın. Çünkü düşünmediğin bir sonuç daha var. Olayları istediğin gibi yönlendirirsen Celia hepten vazgeçebilir. O zaman da ya hepsini mirastan mahrum etmek ya da ültimatomundan vazgeçmek gibi zor bir durumda kalabilirsin. Şahsen bence bu saçmalığı uzun zaman önce sonlandırmalıydın ama bir şeyi kafana takınca ne kadar inatçı olabildiğini çok iyi biliyorum."

"Öyle mi?" dedi Hetty muzip bir ifadeyle. "Sana hiç inatçı davrandım mı?"

Isaac ona baktı. "Evlenme teklifimi hâlâ kabul etmedin."

Hetty'nin kalbi göğsünde pır pır etti. Bu Isaac'in evlilikten ilk bahsedişi değildi ama şimdiye kadar onu ciddiye almamıştı. Şimdiye kadar. Isaac'i daha fazla oyalayamayacağı belliydi. Son derece ciddi görünüyordu.

"Isaac..."

"*Benim de* mi servet avcısı olduğumdan şüpheleniyorsun?"

"Saçmalama."

"Çünkü sana önceden de söylediğim gibi avukatının hazırladığı evlilik sözleşmesini imzalamaya hazırım. Bira fabrikanı ya da o büyük servetini istemiyorum. Torunlarına bırakacağını biliyorum. Ben sadece *seni* istiyorum."

Bu tatlı sözler Hetty'nin saf bir kız gibi iç geçirmesine yol açtı. "Bunun farkındayım. Ama neden her zamanki gibi devam etmeyelim?"

Isaac sesini alçalttı. "Çünkü her açıdan benim olmanı istiyorum."

Hetty sırtından aşağı inen tatlı bir ürperti hissetti. "Onun için evlenmemize gerek yok ki."

"Yani benden tek istediğin bir kaçamak mı?"

"Hayır! Ama—"

"Bundan daha fazlasını istiyorum. Kollarımda seninle uyumak ve yatağımda seninle uyanmak istiyorum. Canım ne zaman isterse seninle olabilmek istiyorum, gece gündüz." Sesi derinleşti. "Seni seviyorum, Hetty. Ve bir erkek bir kadını sevdiğinde, ömrünü onunla geçirmek ister."

"Ama bizim yaşımızda, insanlar ne d—"

"Yaşımız evlenmek için *asıl* sebebimiz. Fazla zamanımız kalmamış olabilir. Neden dolu dolu yaşamayalım, birlikte, hâlâ sağlıklıyken? İnsanların ne diyeceği kimin umurunda? Hayat seçimlerimizi başkalarının yönlendirmesine izin veremeyeceğimiz kadar kısa."

Balo salonunun önündeki platforma çıkan basamaklara doğru giderken Hetty onun koluna yaslandı. Isaac haklıydı. Onunla evlenmekten kaçınmasının sebebi insanların onun aptal yaşlı bir sersem olduğunu düşüneceğinden emin oluşuydu.

Ama zaten insanlara hiç ayak uyduramamıştı. Neden bu konuda farklı olsun ki? "Düşünmem gerek," diye mırıldandı ailenin toplandığı platformun merkezine yaklaşırken.

"Sanırım bununla idare etmem gerekecek. Şimdilik." Isaac ona ateşli bir bakış attı. "Ama bu gecenin ilerleyen saatlerinde fırsat bulup baş başa kaldığımızda seni ikna etmek için daha etkili yöntemlere başvuracağım. Çünkü pes etmiyorum. Ben de en az senin kadar inatçı olabilirim, hayatım."

Hetty gülümseme arzusunu bastırdı. Bunun için şükürler olsun.

On İkinci Bölüm

Gece yarısına doğru, Celia tuvaletten çıkıp olduğu yerde kaldı. Birinin onu izlediğine dair çok tuhaf bir hisse kapılmıştı. Ama etrafına bakındığında kimsenin orada olmadığını gördü. Ne tuhaf. Bir hizmetkâr geçerken ona bakmıştı herhalde.

Henüz erken olsa da balo sona ermek üzereydi, o yüzden çalışanlar çoktan kaçmaya başlamış, müzisyenler enstrümanlarını toplarken onlar da etrafı düzenliyorlardı. Maria ve Annabel saat on birde yatmaya gitmişti. Virginia ve ninesi de o tarafa gidiyordu. Gabe ve general diğer beylerle birlikte oyun odasına ilerliyor gibi gözüküyordu. Talipleri bile oyun odasının yolunu tutmuşlardı.

Plumtree'ler buralarda bir yerdeydi ama Jarrett Ealing'deki konakta kalmayı planladıklarını söylemişti.

Şükürler olsun. En azından bu akşam salonda Ned'le karşılaşmaktan endişelenmesine gerek yoktu.

Onu bu yaz Giles ve Minerva'yı incitmeye çalışırken yakalanana kadar yıllardır görmemişti. O zaman dahi onunla yalnız kalmamıştı. Bu yüzden baloda yanına geldiğinde Celia'yı hayli ürkütmüştü.

Neyse ki ona dans teklif etmekten başka bir şey yapmaya fırsatı olmamıştı. Celia reddetmişti. Sonra dük gelmiş ve talibine Maria'yla pasta hakkında konuşması gerektiğini söylemişti. Bu Ned'den uzaklaşmasına imkân tanımıştı. Gecenin kalanında da onu atlatmayı başarmıştı.

Onu da Jackson'ı da.

İç geçirdi. Jackson'ı atlatmaya çalışmamıştı, kahretsin, ama o belli ki *Celia'yı* görmezden gelmeye çalışmıştı.

Öyle ki ninesiyle yaptığı kaygı verici konuşmadan sonra John'la konuşmuş ve gitmişti.

"Hayli gergin görünüyorsun," dedi yanından gelen bir ses.

Bakınca kız kardeşinin yanında durduğunu gördü. Rahatladı. Minerva'yla güzel bir sohbet yapmayalı uzun zaman olmuştu ve buna en çok ihtiyaç duyduğu zaman da şimdiydi.

"Bu gece kalacak mısın?"

Minerva gülerek kocasının Jarret'la oyun odasına gidişini izledi. "Öyle görünüyor. Neden?"

Celia ani bir kararla kardeşinin kolunu tuttu. "Çünkü kız kardeşimin tavsiyesine ihtiyacım var."

Minerva büyük bir tebessümle karşılık verdi. "İşte *bunu* yapabilirim. Yarım saate odanda buluşalım. Şu elbiseyi çıkarıp rahat bir şey giyeyim de."

Kısa bir süre sonra Celia'nın odasında harıl harıl yanan bir ateş, biraz sıcak çikolata ve mum ışığında, Celia'nın yatağında sarınabilecekleri battaniyelerle oturuyorlardı.

"Söyle bakalım, tatlım," dedi Minerva sıcak çikolatayı dudaklarına götürürken. "Tavsiyeme ihtiyaç duyduğun konu nedir?"

Celia iç geçirdi. "Taliplerim."

"Ha." Minerva bir yudum aldı. "Bu akşam etrafın beyler tarafından kuşatılmıştı zaten. Dük seninle üç kez dans etti. Bu neredeyse evlenme teklifi sayılır."

Celia elindeki kupaya baktı. Minerva'ya söylemeli miydi? Belki de söylemeliydi. Kız kardeşinin gereksiz ayrıntıları atlayıp işin özüne inmek gibi bir yeteneği vardı. "Aslında çoktan evlenme teklif etti."

Minerva şaşkındı. "Ama bu harika!" Celia'yı dikkatle süzdü. "Değil mi?"

"Emin değilim."

Kız kardeşinin bakışları daha da irdeleyici bir hal aldı. "Onu seviyor musun?"

"Keşke insanlar bana şu soruyu sormayı bıraksa," diye mırıldandı Celia.

"Hangi insanlar?"

"Ninem." yutkundu. "Bay Pinter."

"Bay Pinter mı?" diye tekrarladı Minerva kesin bir ilgiyle.

"Düşündüğün gibi değil," dedi Celia inatla. "Onu taliplerim hakkındaki gerçekleri bulsun diye tuttum, o da içlerinden birine âşık mıyım diye öğrenmek istedi."

Minerva kaşını kaldırdı. "Neden umursasın ki?"

"Ben de öyle dedim. O zamandan beri beni onların

önünde kışkırtıp onları karalamak için bana korkunç şeyler söylüyor."

"Lyons için bile mi?" diye sordu Minerva.

"Ee, hayır. Yani. Eminim dükün ailesindeki delilikten bahsedildiğini duymuşsundur ama onun dışında Jackson tek bir şey bile bulma—"

"Jackson mı?"

Celia kızardı. "Bay Pinter." Minerva bakmaya devam edince huysuz bir tavırla ekledi, "Soruşturma yüzünden fazla vakit geçirdik. O kadar."

"Ha." Minerva sıcak çikolatasından bir yudum daha aldı. "Dük'ün evlenme teklifinden bahset."

"Bir aşk birlikteliği olmaz. Ekselansları sadece bir koca bulmam gerektiği ve o da ailesindeki delilik falan yüzünden bir eş bulmakta zorlanacağı için evlenme kararı alabileceğimizi düşünmüş."

"Anlıyorum. Sen de aynı fikirde misin?"

Celia açık yeşil bir tarla boyunca yayılan soluk mavi ve sarı çiçek desenleriyle süslenmiş yatak örtülerine baktı. "Bilmiyorum. Ondan yeterince hoşlanıyorum sanırım. Ailesini de çocukluğumuzdan beri tanıyoruz. Skandallarımızı umursamıyor gibi görünüyor ve çok iyi bir nişancı—"

"Bu tam da *benim* ideal kocamın mutlaka sahip olması gereken özelliklerden," diye sözünü kesti Minerva gözlerinde ışıltıyla. "'Elli adım öteden hedefi gözünden vurabilmeli.'"

"Elli adım mı! Delirdin mi sen? En az yüz adım olmak zorunda."

"Ablası kahkaha attı. "Müstakbel kocanın nişancılığının hangi şartlarda yeterli sayılacağını bilmediğim için çok üz-

günüm." Bakışları düşünceliydi. "Duyduğuma göre *Jackson* da iyi bir nişancıymış. Gabe bugün herkesi yendiğini söyledi. Sen de dâhil."

"Hatırlatma," diye homurdandı Celia.

"Gabe seni öpme hakkı kazandığını da söyledi."

"Evet, üstelik alnımdan öptü," dedi Celia, bu hala canını sıkıyordu. "Sanki ben bir... küçük bir kızmışım gibi."

"Belki de kibar davranmaya çalışıyordu."

Celia iç geçirdi. "Belki de."

Bugün sizi 'doğru düzgün' öpmedim çünkü başlarsam duramayacağımdan korktum.

"Sorun şu ki..." Celia alt dudağını ısırıp ablasına ne kadarını anlatabileceğini sorguladı. Ancak *biriyle* konuşması gerekiyordu ve Minerva'ya güvenebileceğini biliyordu. Ablası asla güvenine ihanet etmemişti.

"Bu Jackson'ın beni ilk öpüşü değil. Sonuncu da değildi."

Minerva sıcak çikolatasını içerken neredeyse boğuluyordu. "Aman tanrım, Celia, sıcak bir şey içerken şöyle şeyler söylemesene!" Kupasını dikkatle komodinin üstüne koydu. "Seni *öptü* mü?" Celia'nın boştaki elini tuttu. "Birden çok kez?"

Celia başını salladı.

Ablası gözlerini devirdi. "Sen de durmuş Lyons'la anlaşarak evlenmeyi düşünüyorsun." Birden endişeli bir ifade takındı. "Onun seni öpmesini *istedin*, değil mi?"

"Tabii ki istedim—" Ne dediğini fark etti. "Sorduğun şey buysa, beni zorlamadı. Ama Jackson da... yani Bay Pinter demek istiyorum... bana ciddi bir teklif yapmadı."

"Evlilikten bahsetmedi mi?"

"Hayır."

Minerva kaygılı görünüyordu. "Ya aşk? Aşktan bahsetti mi?"

"Ondan da bahsetmedi." Celia kupasını masaya koyup battaniyeyi çenesine kadar çekti. "Ama beni öptü. Hem de birçok kere."

Minerva yataktan kalkıp şöminenin önünde volta atmaya başladı. "Erkekler söz konusu olduğunda bazen böyle başlayabilir. Bir kadını önce arzularlar. Aşk sonra gelir."

Tabii başka bir sebepten bir kadını arzuluyormuş gibi yapmadıkları sürece, Ned'in yaptığı gibi.

"Bazen bir kadın için tek hissettikleri arzudur," dedi Celia. "Bazen de sevgi hiç gelmez. Babam ve kadınları gibi..."

"Bay Pinter bana öyle biri gibi görünmedi."

"Eh, *bana* da beni öpene kadar içinde bir damlacık tutku varmış gibi görünmemişti."

Minerva ona muzip bir bakış attı. "Nasıl öpüşüyor?"

Celia'nın yanakları kızardı. "Çok... şey... heyecan verici." Ned'inkinden çok daha iyi olduğu kesindi.

"Bu bir kocada bulunması önemli bir özelliktir," dedi Minerva soğuk bir edayla. "Ya dük? O seni öptü mü?"

"Bir kere. O kadar... heyecan verici değildi." Celia öne eğildi. "Ama evlilik teklifinde bulundu, oysa Jackson ima bile etmedi."

"Bir anlaşma üzerine evlilik kurmamalısın. Özellikle de *Jackson*'ı tercih ediyorsan."

Çıkar evliliklerine inanmıyorum. Ailenizin geçmişi göz önünde bulundurulunca sizin inanmayacağınızı sanırdım.

Celia battaniyenin ucunu bağladı. Jackson için söylemesi kolaydı—onun ensesine binmiş entrikalar çeviren bir büyükannesi yoktu. Minerva'nın da öyle.

"Ninem pes etmeyecek," dedi Celia. "Ummuştum ki belki... Of, önemli değil. Nasıl olsa işe yaramazdı."

"Ne işe yaramazdı?"

Celia etkileyici bir evlenme teklifi alınca bunu ninesinin yüzüne vurma planını anlattı. Sonra da Minerva'ya Lyons'u herkese rezil etmekten çekindiğini söyledi.

"İkilemini anlıyorum." dedi Minerva. "Neden nineme dükün teklifinden bahsedip onu sevmediğini söylemiyorsun? Belki o zaman pes eder."

"Belki de dükü çağırır, müstakbel damadı olarak kabul eder ve düğünü planlamaya başlar. O partide Oliver daha müdahale bile edemeden nişanlandığını ilan edişini hatırlıyor musun? Aynı şeyi bana da yaparsa kendimi de dükü de utandırmadan sözümden dönemem. Bu riski göze almak istemiyorum. O iyi bir adam, nasıl öpüşürse öpüşsün."

Minerva iç geçirdi. "Haklısın. Ninemin sağı solu belli olmaz. Hem bir dükle evlenmene de *bayılır.*"

"Biliyorum."

"Belki de ona meydan okumalısın. Jackson'a evlenme teklif et."

Celia ablasına ters ters baktı. "Ya çıkarı için kabul ederse?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Ninem önemli bir mevkiye terfi ettirilebileceğini söylüyor. Ya sadece Baş Hâkim olmak için zengin bir eş arıyorsa? Ya beni öpmesinin tek sebebi buysa?" Taliplerinden şikâyet etmesinin de... Onları Celia'ya kötülemeye çalışmasının da...

Minerva kaşını kaldırdı. "Eğer amacı bu olsaydı taliplerinden bahsettiğin anda evlenme teklif ederdi."

"Eğer bana karşı derin duygular besleseydi," dedi Celia, "bana o zaman da evlenme teklif ederdi. Ama etmedi."

Mesela bu öğleden sonra—Celia'yla evlenmek isteseydi ninesinin onları beraber yakalamasına izin verirdi. Ninesinin onları evlenmeye zorlayacağını biliyor olmalıydı ama yine de Celia gitmesini istediğinde gitmişti.

Ama belki de ninesinin onu kovduracağını düşünmüştü. Jackson'ın hırsları göz önünde bulundurulunca bu bile kaçması için fazlasıyla yeterli bir sebepti.

"Of, kahretsin, her şey o kadar kafa karıştırıcı ki!" diye şikâyet etti. "Bir kadın bir erkeğin gerçekte ne istediğini nasıl anlayabilir?"

"Bu sorunun cevabını keşfedersen bize de bir iyilik edip söyle," dedi Minerva şakacı bir tavırla. "Yine de anladığım kadarıyla, kasım kasım kasılsalar da erkekler basit yaratıklar. Yemek, içki ve yatağa atacak bir kadın istiyorlar, illa bu sırada da değil."

"Ya aşk?" diye sordu Celia.

Minerva gülümsedi. "O da var. En azından bazı erkekler için. Sadece Bay Pinter'la biraz daha zaman geçirip senden gerçekte ne istediğini öğrenmelisin."

"Son öpüşmemizden beri beni görmezden gelirken ne istediğini nasıl öğrenebilirim ki?"

"Belki de konumlarınızın farkı onu kaygılandırıyordur."

"Beni öpmesini engellemedi ama." Celia somurttu. "Hem bizim gibiler için ne dediğini duydun. Hatta kendini bizden aşağı değil üstün görüyor. Bu akşam beni dansa kaldırmadı bile! Kaldırabilirdi. Kimse bundan şüphelenmezdi. O ise tüm baloyu öylece dikilip etrafına onaylamazcasına bakınarak ve hizmetkârlarla konuşarak geçirdi."

"Belki de sebebi *senin* tüm baloyu taliplerinle geçirmendir."

Celia bıkkın bir nefes verdi. "Ya ne yapsaydım? Benim kimseyi dansa kaldırma iznim yok. Hem en azından taliplerimin ne istediğini biliyorum. Lord Devonmont beni baştan çıkarmak istiyor, vikont bu yaşında huzur bulmak istiyor ve dük benimle evlenmek istiyor. Jackson'ın ne istediğine dair en ufak bir fikrim bile yok, beni çıldırtmak hariç tabii."

Bir de onu arzulamasını sağlıyordu tabi. Celia gecenin yarısını Jackson'ın öğleden sonraki tatlı öpücüklerini ve onu arzuladığına dair ateşli sözlerini hatırlayarak geçirmişti.

Numara mı yapmıştı? Anlamak zordu. Ne var ki, Celia bu gece bile Jackson'ı ona öyle büyük bir açıkla bakarken yakalamıştı ki...

Bedenine yayılan ısıyla dudağını ısırıp küfretme dürtüsüne karşı koydu.

"Partinin bitmesine hala birkaç gün var," diye hatırlattı Minerva. "Olayların nasıl gelişeceğine bir bakmaya ne dersin? Düke teklifini düşünmek için zamana ihtiyacın olduğunu söyle ve o zamanı Bay Pinter'la olanları anlamak için kullan."

"Bir başka deyişle, 'bırak davranışları hislerine rehberlik etsin'."

Minerva kaşlarını çattı. "Jane Austen mı okuyorsun sen?"

Ah. Bunu *Emma*'da okuduğunu unutmuştu.

"Beni yanlış anlama—iyi bir seçim," dedi Minerva alaycı bir sesle. "Ayrıca *sanırım* bu iyi bir tavsiye. Ancak sana ondan ne istediğine de karar vermeni öneririm. Evlilik mi?"

"Bilmiyorum. Sorun da bu."

Ama bir saat sonra, Minerva gidip Celia'yı yatağında yalnız uzanırken bıraktığında, Celia ondan istediği şeylerden birini fark etti. Daha fazla beraber yalnız zaman geçirmek istiyordu. Nasıl hissettiğini anlamak için başka bir fırsat daha, gerçek mi olduğunu yoksa anlık bir delilikten kaynaklanıp kaynaklanmadığını görmeyi istiyordu.

Kendini bir erkeğe karşı bir şey hissetmekten ne kadar koruduğunu daha yeni anlıyordu. Ama ne zaman Jackson'la olsa kendini korumak istemiyordu. Jackson hissetmeyi *istemesini* sağlıyordu.

Jackson'ın dudaklarını dudaklarında, ellerini vücudunda hayal ederken uyuyakaldı. Sadece birkaç saat sonra uyandığında kendine dokunuyordu.

Tamamen uyandığında bile bu utanç verici davranışı sürdürdü. Jackson'ın nasıl emip okşadığını hatırlayarak elini göğsüne götürdü. Parmakları kendiliğinden hareket ediyormuşçasına geceliğinin üstünden göğüs ucunu okşuyordu. Kanı kaynamaya başladı... ama hala *Jackson'ın* dokunuşları kadar etkili değildi.

Bacaklarının arasına yaslanışı ve başparmaklarını çıplak uyluklarında gezdirişini hatırlamak bile...

Ah, Ulu tanrım, *orasına*, bacaklarının arasına dokunması nasıl bir histi acaba? Kafasına bir tuğlayla vurduğunda Ned'in yapmaya çalıştığı da buydu. O zamanlar bunu denemesi bile Celia'nın midesini bulandırmıştı.

Ama şimdi, Jackson'ın okşayışına o kadar yaklaştıktan sonra o kadar iğrenç gelmiyordu. Hatta...

Yanakları kızararak elini Jackson'ın dokunuşuna açlık duyan bölgesine yasladı. Ne kadar yaramazlık ettiğini düşünmemeye çalışarak kendini okşadı. Tanrım, öyle güzel

bir histi ki! Gözlerini kapayarak onu okşayan elin Jackson'a ait olduğunu hayal etti, giderek daha da ıslanmasına yol açıyordu, canının onu daha çok çekmesine...

Duvarın içinden gelen bir çatırtı sesi hizmetkârların kullandığı kapı açılmadan önce onu uyaran tek şeydi ve hizmetçisi Gillie içeri girdi.

Celia donup kalarak örtünün altında olduğu için şükretti. Gillie ateşi yakarken öylece yatıp uyuyor numarası yapan Celia tamamen dehşet içindeydi. Bu lanet adam ona ne yapmıştı böyle! Onun yüzünden zevk düşkünü biri gibi kendine *dokunuyordu.*

Gillie gittikten sonra, Celia yeniden uyumaya çalıştı ama imkânsızdı. Hem zihni hem de bedeni huzursuzdu. Bir saat sonra hala uyuyamadığı için yataktan fırlayıp odada volta atmaya başladı. Bu delilikti. Adamın ona böyle bir şey yapmasına izin verdiğine inanamıyordu! Evden çıkması gerekiyordu. Öylece oturup Jackson'ı düşünerek somurtmak çıldırmasından başka bir işe yaramayacaktı.

Gillie'nin gelmesi için zili çaldı. Neredeyse şafak sökü-yordu—diğer konukların hepsi yatıyor olmalıydı. Celia daima sinirlerini yatıştıran şeyi yapabilirdi.

Atış yapmaya çıkacaktı.

✚ On Üçüncü Bölüm ✚

Şafak söktükten kısa bir süre sonra, yedi buçuk civarı, Jackson at sırtında Bayan Duffett'i sorgulamak için yola çıktığında Bayan Plumtree'nin sözleri hala kulaklarında çınlıyordu. High Wycombe yolunun bu kadar uzun olmamış olmasını diledi. Düşünceleriyle baş başa kalmayı hiç istemiyordu.

Zaman kazanmak için ana yola kadar at sürmek yerine araziden geçti. Şükürler olsun kar yağmasına daha vardı— ancak rüzgâr bugün her zamankinden daha sertti.

Yakından gelen bir silah sesi duyduğunda fazla yol kat etmemişti. Yola çıkmadan önce Halstead Konağının avlak bekçisini mutfakta kahvaltı yaparken görmüştü, yani o olamazdı. Parti davetlileri dans edip kart oynayarak geç saatlere kadar ayakta kaldığı için onların da bu erken saatte

avlandıklarını düşünmüyordu. Hem köpek sesi de duyulmuyordu. Geriye tek bir olasılık kalıyordu—kaçak avcılar. Döndüğü zaman avlak bekçisine söyleyebilirdi... Ama arazide birilerinin önüne gelene ateş ettiği düşüncesi onu huzursuz etti. İkinci atış sesiyle karar verdi. Atını dörtnala koşturarak sese doğru sürdü.

Ne var ki tepeyi aştığında karşılaştığı görüntü karşısında duraksadı. Tepenin aşağısında binici kıyafetiyle duruyordu Celia. Silahını ona doğru yöneltmişti. Celia onu fark ettiğinde ise adam durdu.

Celia tabancayı öteki tarafa doğru ateşleyerek boşalttıktan sonra yere, karşı tarafa bakacak şekilde koydu, eteğini kaldırıp tepeyi gözlerinde hiddetle tırmandı. "Kendini öldürtmeye mi *çalışıyorsun*?" diye haykırdı.

Jackson hedefin tepede, hemen altında durduğunu o zaman fark etti. Demek *burada* atış çalışıyordu. Jackson özel bir yeri olduğunu tahmin etmeliydi.

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi Celia yaklaşırken soğuk bir tavırla. "Ateş sesi duyduğumda kaçak avcılar var sandım."

"Onlarla tek başına mı yüzleşecektin?" Celia ellerini kalçasına koydu. "Ya birden çok kişi olsaydı, silahlı ve ateş etmeye hazır?"

Bunu düşünmek bile Jackson'ın gözlerini devirmesine yol açtı. "Deneyimlerime göre kaçak avcılar birinin geldiğini görünce kaçar. Silah sallamazlar." Kendini tutamayarak Celia'ya sataştı. "*Bunu* yapan tek kişi sizsiniz, leydim."

Unvanını bu tavırla kullandığını duyan Celia doğruldu. "Yine de incinebilirdin. İnsanlara böyle sinsice yaklaşmamalısın. Hem bu erken saatte burada ne yapıyorsun?" Göz-

lerini kıstı. "Londra'ya gidiyor olamazsın. Ters yöne yol alıyorsun."

"High Wycombe'a gidiyorum. Anlaşılan eski bakıcınız orada yaşıyor. Onu ebeveynlerinizin öldüğü sabah yaşananlar hakkında sorgulayacağım. Böylece rüyanın sadece bir rüyadan ibaret olup olmadığını anlayabilirim."

Celia'nın yüzü aydınlandı. "Ben de geleyim."

Kahretsin. Burnunu onu ilgilendirmeyen işlere sokarsa olacağı buydu.

"Hayır," dedi sert bir sesle. "Bu kesinlikle iyi bir fikir *değil*."

Atını hızla döndürüp dörtnala koşturarak geldiği yoldan döndü.

İhtiyacı olan son şey Celia'nın ona katılmaya çalışmasıydı.

Maalesef bu onu vazgeçirmeye yetmemişti. Hiç vakit kaybetmeden tepeden aşağı koşup elinde silahla atladığı atıyla peşinde düşmüştü kız. Birkaç dakika sonra ona yetişmişti. Jackson söverek atını durdurdu.

"Neden iyi bir fikir değilmiş?" diye sordu Celia.

Çünkü atının üstünde öylesine narin oturuşun kanımı kaynatıyor ve ellerimi sana dokunma arzusuyla kaşındırıyor.

"Kaybolursan herkes endişelenir."

Celia kahkahasını bastırdı. "Öncelikle, daha güneş doğalı bir saat bile olmadı. 'Herkes' birkaç saat daha uyuyor olacak. İkincisi, hizmetçim Gillie başım ağrıdığı için uyuduğumu söyleyecektir, her atış talimi yaptığımda olduğu gibi." Jackson'a mahcup bir tebessümle baktı. "Ninem atış yapmamdan hoşlanmıyor da. O yüzden çok *sık* başım ağrıtır."

Jackson dişlerini gıcırdattı. Celia istediklerini elde etmek için yapması gerekenleri yapıyordu.

"Kimse hiç sorgulamıyor," dedi Celia. "Yani gittiğimi kimse fark etmeden High Wycombe'a gidip dönebiliriz.

"Bana katılmaman için başka sebepler de var. Öncelikle seni tanıştırdığım anda Bayan Duffett cevaplarını kontrollü verecektir. Başka şeylerin de yanı sıra babanızın çapkınlıkları soracağım ve sen oradayken gerçeği söylemekten çekinebilir."

"O halde beni not tutmaya gelen kız kardeşiniz olarak tanıtın. Beni dokuz yaşımdan beri görmedi, hem o zaman da kısa ve cılızdım, saç rengim de çok daha açıktı."

"Mesele bu değil," dedi Jackson. "Hem ne halt etmeye gelmek istiyorsun ki?"

Celia sert sesi karşısında gözlerini kırpıştırdı, sonra da önlerinde uzanıp giden araziye baktı. "Bilmem gerekiyor, anlamıyor musun? Rüya mı gördüm yoksa gerçekten mi yaşandı, bizzat duymalıyım." Jackson'a yalvarırcasına bakıyordu.

"Soruşturma sırasında ne öğreneceğin belli olmaz. Bakıcı başka bir anı tetikleyebilir."

Kahretsin, haklıydı. Celia'nın yerinde başka bir Sharpe olsaydı Jackson bundan kaçınmazdı. Ama onunla baş başa birkaç saat geçirmek hem mest edici hem de korkutucuydu.

"Gelmeme izin vermezsen," dedi Celia, "Seni takip ederim olur biter."

Jackson ona kaşlarını çatarak baktı. Muhtemelen öyle yapardı, kadın güzel olduğu kadar inatçıydı da. "Beni geçebileceğini de düşünme," diye ekledi Celia. "Halstead Konağı'nın çok iyi bir ahırı vardır ve Leydi Bell en hızlı atımız."

"Leydi Bell mi?" diye sordu Jackson alaycı bir sesle. "Keskin Nişancı ya da Atıcı değil mi?"

Celia ona ters ters baktı. "Leydi Bell küçük bir kızken en sevdiğim bebeğimin adıydı. Annemin ölmeden önce bana verdiği son bebekti. Onu hatırlamak istediğimde hep o bebekle oynardım. Bebek öyle yıprandı ki büyüyünce onu attım." Sesi alçaldı. "Sonra pişman olduın ama artık çok geçti."

Celia'nın annesini hatırlamak için oyuncak bir bebekle oynadığı düşüncesiyle Jackson'ın boğazında bir düğüm oluştu ve kalbi burkuldu. "Pekâlâ," dedi. "Benimle High Wycombe'a gelebilirsin."

Celia'nın yanakları şaşkınlıkla kızardı. "Ah, teşekkür ederim, Jackson! Pişman olmayacaksın, söz veriyorum!"

"Oldum bile," diye homurdandı Jackson. "Ama sözümü dinlemek zorundasın. Aklına estiği gibi davranamazsın tamam mı?"

"Ben *hiç* öyle bir şey yapmadım!"

"Yok, yalnızca barutla dolu bir tabancayla gezip onunla erkekleri savuşturabileceğini sanırsın o kadar."

Celia başını geriye attı. "Bana bunu hiç unutturmayacaksın, değil mi?"

"İkimizde hayatta olduğumuz sürece asla."

Bu kelimeler ağzından çıktığı anda kendine kızdı. Bir yemini andırıyorlardı, öyle bir yemin etme hakkına sahip olabilmek için her şeyi verirdi.

Neyse ki Celia anlamamış gibiydi. Eyerinin üstünde kıvranıp sallanıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Jackson.

"Çorabıma takılan bir şey bacağıma sürtünüp duruyor. Ondan kurtulmaya çalışıyorum. Boş ver."

Çoraplarından bahsettiğini duyduğu anda Jackson'ın ağzı kurudu. Bu dün yaşadıklarını capcanlı bir şekilde hatırlamasına yol açtı, eteğini kaldırıp ipekle kaplı baldırlarını hatırladı. Ellerini uyluklarında gezdirirken tattığı—

Tanrı yardımcısı olsun. At sürerken böyle şeyleri düşünemezdi. O eyerinin üstünde kıpırdanıp dururken yola koyuldular.

Yol bu erken saatte bile hareketliydi. Civardaki çiftçiler arabalarını pazara ya da şehre sürüyordu ve işçiler de tarlalara gidiyordu. Jackson'ın şansına bu konuşmamalarını kolaylaştırdı. Özellikle Jackson'a talipleri için danışmaya başladığından beri onunla konuşmak bir hayli zorlaşmıştı.

Birkaç kilometre yol aldıktan sonra Celia sohbet etmek ister gibi sordu, "Teyzen bir haftalığına uzaklaşmana üzülüyor mu?"

En azından güvenli bir konu seçmişti. "Hayır. Çalıştığımı biliyor."

"Seninle gurur duyuyor olmalı."

"Bu şaşırtıcı mı?" dedi Jackson ağır bir tonla.

"Hayır!" Celia ona düşünceli bir edayla baktı. "Neden duymasın ki? Duyduğum kadarıyla çok yetenekli bir dedektifsin."

"Ama siz hanımefendinin onaylayacağı kadar değil," dedi Jackson ona yem atmak gibi sapkın bir arzuyla.

"Öyle demedim. Gördüğüm kadarıyla çok özenli çalışıyorsun." Gözlerini yola çevirdi. "Baş Hâkimlik için seni düşünmeleri şaşırtıcı değil."

Jackson'ın midesi düğümlendi. Celia'yla yaptığı her konuşmanın bataklıklarla kaplı bir araziden farksız olabileceğini bilmeliydi. "Sanırım büyükannen söyledi."

Celia'nın yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Uygunsuz davranışlarla suçlanmaman gerektiğini söyledi. Bu yükselme şansını engellermiş. O duruma düşmene izin vermememi söyledi."

"Ya, demek öyle dedi?" Bayan Plumtree düşündüğünden de Makyavelistti.

"Görüyorum ki onu çok güzel dinliyorsun, yine buradayız, baş başa. Senin isteğinle."

Celia'nın yanakları güzelliğine güzellik katarak kızardı, öyle ki Jackson gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. "Endişelenme," dedi Celia, "kimsenin bundan haberi olmayacak. Söz veriyorum."

"Dün baş başa olduğumuzu da bilmedikleri gibi mi?"

"Kimse bilmiyor!" diye itiraz etti Celia.

"Tabii, büyükannen de beraber olduğumuzu tahmin etmedi. Bizi en son gördüklerinde kol kola ayrıldık, hatırlıyor musun?"

"Evet ama kuzey kanadına gitmeden önce nasıl ayrıldığımızla ilgili bir bahane buldum."

"O da sana inandı," dedi Jackson şüpheyle.

"Evet." Celia alt dudağını kemirdi. "Yani ben inandığını sanıyorum."

"Bana öyle gelmedi."

Celia'nın kaşları ona bakarken endişeyle çatıldı. "Sana dün gece baloda ne söyledi?"

Evlenme teklif edecek kadar aptallık edersem seni mirastan yoksun bırakacağını.

Hayır, bunu söyleyemezdi. Celia ne yapacağının söylenmesinden en az onun kadar hoşlanmıyordu. Onunla sırf büyükannesini kızdırmak için birlikte olabilirdi. Jackson onu

öyle elde etmek istemiyordu. Özellikle de parasız yaşamanın neye benzediğini bilmeden.

"Sana karşı niyetimi sordu." Onu incitebileceğini bildiği şeyleri söylemeye hazırlandı. "Ona aramızda bir şey olmadığını söyledim."

"Öyle mi?" Bakışlarını yola çevirdiğinde Jackson yüzündeki ifadeyi okuyamadı.

"Neyse ki ben de aynı şeyi söyledim."

Jackson dizginleri sıkıca kavradı. Bir de onu incitmekten endişelenmişti.

"Ama ninemi tanıyorsun," dedi Celia rahat bir edayla. "Ne isterse onu düşünür, ikimiz ne dersek diyelim."

"Eh," diyebildi, "ikimiz hakkındaki kaygıları dükle evleneceğini ilan ettiğinde son bulacaktır."

"İlan *ettiğimde* mi?" diye tekrarladı Celia, sonra sessizleşti. "Benim söylemem gereken... bir şey var."

Jackson dişlerini gıcırdattı. Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Çoktan ilan etmiş olmalıydı, dün gece, balodan sonra. Artık kesindi. O lanet dükü yatağına ve hayatına alacaktı, onu sevmediği hal—

"Dükle evlenmeyi hiç düşünmedim."

Jackson afallayarak ona döndü, ruhu iç rahatlığıyla doldu. Sonra kendine hâkim oldu. Sözlerini yanlış anlamış olabilirdi. "Ya? O halde diğerlerinden birinde mi karar kıldın?"

Celia derin bir nefes aldı. "Aslında tamamen farklı bir sonuç planlamıştım."

Jackson'ın kalbi sıkıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yüksek konumdaki birinden evlenme teklifi alırsam nineme tüm kadınlar kadar evlenilebilecek biri olduğumu kanıtlayabileceğimi düşündüm. O zaman ültimatomunun aptalca olduğunu anlar ve vazgeçerdi."

Yüce Tanrım, Jackson *bunu* beklemiyordu işte. "Anlıyorum," diye mırıldandı, bu itirafı karşısında söyleyecek bir şey bulamıyordu. Bunca zamandır onun o aşağılık heriflerden biriyle evlenmek *istediğini* sanmıştı. Gerçekten istemediyse... Hayır, umutlanmamalıydı. Değişen bir şey yoktu.

"Biliyorum, biliyorum," dedi Celia, "söylemenize gerek yok—aptalca bir plandı. Düşünemedim."

Jackson söyleyeceklerini tarttı. "Aptalca olsa bile—ki öyle olduğunu söylemiyorum—tek sebebi büyükannenin evlenebilmen konusundaki hislerini yanlış anlaman."

Celia alayla güldü. "Kimsenin "pervasız bir sosyete hanımı" ile ya da bir "baş belası" ile evlenmeyeceğini düşünüyor.

Jackson kendi cümlelerini ondan duyunca irkildi. Celia öyleydi... Ama aynı zamanda çok daha fazlasıydı.

Tabii bunu ona söylemeye cüret edemezdi. Dün duygularını yeterince açığa çıkarmıştı zaten. Şimdilik Celia olanları sadece arzuya bağlayabilirdi. Eğer Jackson ona iltifat etmeye başlarsa duygularının derinliğini anlayabilirdi ve bu hiç iyi olmazdı.

O yüzden Jackson sözlerini iyice tarttıktan sonra söyledi. "Büyükannen seni hak etmeyen bir adamla kendini harcamandan korkuyor o kadar." *Mesela Bow Caddesi Koşucusu olan bir piçle.* "Ona dükle evleneceğini söylersen hiç şaşırmaz. Artık istediğini elde ettiğine göre ültimatomunu da asla geri çekmeyecektir."

"Evet, o sonuca ben de ulaştım. Hem zaten... şey... samimi bir evlenme teklifi yapan iyi bir adam olduğu için arkasından böyle bir iş çevirmek de ona haksızlık olur. Eğer evlenme teklifini kabul edip onu sonra geri çevirdiğim du-

yulursa insanlar ailesindeki delilik yüzünden böyle yaptığımı düşünür. Bu acımasızca olur."

Jackson artık dükle evlenmeyeceğini bildiği için açık fikirli davranabilirdi. "Kesinlikle nazik bir davranış olmaz," diye onayladı. "Ama benim asıl endişelediğim şey, bu olay duyulursa senin onu son anda bırakan korkunç bir kadın olarak anılman."

Celia omuz silkti. "Umurumda olmaz, ninemin ültimatomundan kurtulayım da."

Jackson'ın bunu anlaması biraz zaman aldı. "Yani taliplerinle ilgili ilk konuşmamızda evlenmek istediğin konusunda yalan mı söyledin?"

"Elbette yalan söylemedim." Celia'nın yanakları yine kızardı. "Ama ben aşk için evlenmek istiyorum. Ninem çok oyalandığımı düşündüğü için değil. Kocamın bana gerçekten değer vermesini istiyorum." Sesi hafifçe titredi. "Sadece servetime değil." Jackson'a yan yan baktı. "Ya da bağlantılarıma..."

Jackson eyerin üstünde doğruldu. "Anlıyorum." Gayet iyi anlamıştı. Yaptığı teklifler çıkar gösteriyormuş gibi değerlendirilecekti. Celia'nın büyükannesi de ondan umudu kesmesini söyleyerek bunu kesinleştirmişti.

Artık önemi de yoktu zaten. Celia'yla evlenirse her şeyi kaybedişini izleme riskini almış olurdu. Baş Hâkimler Jackson'ın konumundaki biri için iyi kazanıyordu, ama ya Celia için? Hiçbir şey sayılırdı. Hiçbir şeyden de az.

"O halde ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu. "Büyükannenin ültimatomuyla ilgili yani?"

Celia başını salladı. "Ona teklifimi sunup hoşgörülü davranması için yalvarmak işe yaramazsa ilk planım üç beyden hangisi teklifte bulunursa onu kabul etmekti."

"Ya şimdi?"

"Kabul etmeye gönlüm razı olmuyor."

Jackson dizginleri gevşetti. "Eh, bu da bir şey."

"Yani kendimi başladığım yerde buluyorum. Birkaç talip daha bulmam gerekebilir." Jackson'a baktı. "Kim olabilir bir fikrin var mı?"

On Dördüncü Bölüm

Celia bundan daha açık konuşabilir miydi, bilmiyordu. Jackson onunla evlenmek istiyorsa şimdi konuşmasının tam zamanıydı. Serveti ya da bağlantıları için evlenilmek istemediğini açıkça dile getirmişti. Jackson'ın tek yapması gereken bir adım atıp bunları umursamadığını, ona deliler gibi âşık olduğunu ver her şeyin iyi sonlanacağını söylemekti.

Ama bunun yerine gergin bir tavırla, "Bu konuda size nasıl yardım edebilirim, bilmiyorum leydim."

Özellikle de "leydim" demesi Celia'nın canını yaktı. Kibirli Pinter gibi davrandığı dönemi aştıklarını sanıyordu. Celia incindiğinde hırçınlaştı. "Eh, seni işe aldığımda benimle evlenmek isteyecek beylerin varlığından bahsetmiştin. O halde git de bul, lanet olsun. Şimdiye dek tek yaptığın benim bulduklarımı eleştirmekti."

Jackson ona hafifçe gülümsedi. "Çok doğru."

"Biliyorum," dedi Celia.

Celia henüz şimdi Jackson'ın taliplerine karşı hararetli itirazlarını tuhaf bulmaya başlamıştı. Dünkü ateşli okşayışlarıyla birleşince davranışları kıskançlık kokuyordu. Peki diğer erkekleri kıskanacak kadar umursuyorsa neden ona kur yapacak kadar umursamıyordu?

Ona aramızda hiçbir şey olmadığını söyledim.

Bu sadece ninesinin korkularını dindirip gururunu okşamak için söylediği bir şey miydi? Yoksa dün yaşadıkları yalnızca bir cilveleşmeden mi ibaretti?

"Görevi sorunları çözmek olan bir adam için," diye homurdandı Celia, "çözmekten çok sorun yaratıyorsun."

"Kendimi savunmak adına söylemem lazım ki ben çöpçatanlık işlerine alışkın değilim," dedi Jackson.

"Belli."

Birkaç dakika sessizce ilerlediler. Celia onun işinin gerçekte neleri kapsadığını bilmediğini fark etti. Yani Oliver için yaptığı iş dışında. Gerçekten de onu pek tanımıyordu. Belki daha fazlasını öğrenebilirse onu tutkuyla öptükten sonra tamamen görmezden gelmesinin nedenini de öğrenebilirdi.

"Ee," dedi Celia, "Baş Hâkim olma şansın yüksek mi?"

Jackson bunu duyunca nedense gerildi. "Bayağı yüksek, sanırım."

"Baş Hâkim tam olarak ne yapıyor?"

Jackson onu göz ucuyla süzdü. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Sadece merak ediyorum, o kadar. Önümüzde bir buçuk saatlik bir yol var. Beni oyala."

"Pekâlâ." Kunduz kürkünden şapkasını başına oturttu. "Hâkimlerle ilgili be biliyorsun?"

"Yargıç değiller mi?"

"Bow Caddesinde çok daha fazlasını kapsıyor. "Yöneticiler var, subayları denetleyenler ve bir de hâkimlik yapanlar."

"Hâkimsen avukat olman da gerekmiyor mu?"

"Sistem böyle işliyor. Hâkimler atanıyor. Şu anki Baş Hâkim eskiden bir saraç çırağıydı. Hâkimlere hukuk eğitimi verilir ama bu daha çok bir yönetici pozisyonudur. Londra'da Baş Hâkim olmak yedi ofisin de yöneticisi olmaktır."

Aman tanrım. "Kulağa çok önemli geliyor."

"Çok," diye tekrarladı Jackson soğuk bir sesle.

Rüzgâr sertleşince Celia pelerinine iyice sarındı. "Teyzen Baş Hâkim olman konusunda ne düşünüyor?"

Jackson hüzünlü bir tebessümle karşılık verdi. "Beni böyle ulvi bir görevde görmek için sabırsızlanıyor. Hâkim yardımcısı olduğumda tavus kuşu gibi kabardı."

"Ya! Çoktan hâkim olduğunu bilmiyordum."

"Yardımcısı," diye vurguladı Jackson. "Bir Koşucu olarak görevlerimin yanı sıra yapıyorum. İki yıl önce terfi edildim."

"Leydi Kirkwood'un cinayetini çözdüğün zaman mı?"

Jackson ona şaşkınlıkla baktı. "Bunu biliyor muydun?"

"Elbette. Oliver seni bu yüzden işe aldı—çünkü arkadaşı Lord Kirkwood seni yerlere göklere sığdıramadı."

Jackson'ın dudakları gizemli bir tebessümle kıvrıldı.

"Komik olan ne?" diye sordu Celia.

"Seni ve öteki abinin arkadaşlarını Green Park'tan attıktan sonra abin tarafından işe alınmam çok sinirine dokunmuş olmalı."

Celia güldü. "O zamanlar öyleydi. Ama..."

"Ama..."

Celia dizginleri daha da sıkı kavradı. "Bir itirafta daha bulunayım mı?"

"Lütfen," dedi Jackson yavaşça. "Şantaj yapmam gerekirse diye her birini not alıyorum."

"Çok komik. Ama gerçek şu ki... Green Park'taki atış müsabakası gerçekten de düşüncesizceydi. O zaman da biliyordum ama kendimi o ana kaptırdım—bir de birkaç genç adamın ısrarlarına. Son vermekte haklıydınız."

"Tabii ki haklıydım."

"Jackson!"

Jackson güldü. "Eh, öyleydim ve bunu sen de biliyorsun," Kendine gelerek önüne baktı. "İstediğinde gayet mantıklı davranabiliyorsun. Daha şimdi fark ettim ki hedefi tepenin aşağısına yerleştirmenin sebebi etrafta dolaşanları kazara vurma ihtimalini ortadan kaldırmaktı. Geldiğimde beni ancak istersen vurabilirdin. Genellikle silahlar konusunda aptalca ya da pervasızca davrandığın kesinlikle söylenemez."

Celia burnunu çekti. "Geçen akşam bana tabancamla ilgili nutuk çekerken öyle demiyordun."

"Sadece devamını getirmeye hazır olmadığın için. " Ona gözlerini kısarak baktı. "Bir adama ateş etmeyi planlamıyorsan silah çekmemelisin."

"Beni zaten azarlamıştın, unuttun mu?"

Jackson gülümsedi. "Özür dilerim. Eniştem doğduğumdan beri insanlara ne yapmaları gerektiğini anlatmaya çalıştığımı söylerdi." Jackson'ın aklı başka yerlere gitti bir an. "*Kendisininse* onlara nereye gideceklerini söylediğini...."

Aniden yüzünde beliren keder karşısında Celia'nın kalbi burkuldu. "O da bir hâkimdi, değil mi?"

"En iyilerinden."

Celia onu dikkatle inceledi. "Onu çok özlüyor olmalısın."

Jackson bir an duraksadıktan sonra başını salladı. "Benim için bir baba gibiydi."

"Annenin kardeşi değildi, değil mi?"

"Hayır, teyzem annemin kız kardeşi."

Bu Celia'yı şaşırtmıştı. "O zaman sizi şeyden sonra yanına alması çok büyük incelikmiş... yani..." Ah, Tanrım, bu konuyu hiç açmamalıydı.

Jackson ona kapalı bir ifadeyle baktı. "Annem hayatını bir güzel mahvettikten sonra mı?"

"Şey... evet. Bir hâkimin evine... evlenmemiş baldızıyla şeyini alması—"

"Piçini," dedi Jackson dişlerinin arasından.

"'Çocuk,' diyecektim," diye mırıldandı Celia.

Jackson'ın sert tavrı Celia'nın çocukluğunda kaç kez böyle anıldığını merak etmesine yol açtı.

Çocuklar acımazsız olabiliyordu. Bunu herkesten iyi biliyordu, özellikle de ebeveynlerinin skandal ölümü üzerine yapılan amansız dedikodulardan sonra.

"Unuttunuz," diye devam etti Celia sözlerine, "Şu anda evlilik dışı doğmuş bir yeğenim var. George çok tatlıdır. Gayri meşru doğmuş olması onun suçu değil. Koşulları düşünülürse annesinin *bile* suçu değil. Nişanlısı savaştan döner dönmez evleneceklerini sanıyordu. Ölmeseydi—"

"Eh, annem öyle bir yanılgıya düştüyse bile uzun sürmedi." Jackson gözlerini yola çevirdi. "Anlaşılan babam oldukça cezbediciymiş ama şımarık bir lordmuş, annemi onunla kaçmaya ikna edip masumiyetini çaldıktan sonra

onunla evlenmeyi reddetmiş. Zengin bir kadınla evlenmesi gerektiğini söylemiş. Onu seviyormuş ama gelecekten beklentilerini azaltacak kadar değil."

"Ah, Jackson," diye fısıldadı Celia, kalbi boğazında düğümlenmiş gibiydi.

Ama Jackson onu duymamış gibiydi. "Onun yerine Liverpool civarında yaşayan zengin bir kadınla evlenip annemi oraya metresi olarak yerleştirmiş, ilgisini daha çok bana vermeye başladığında da onu terk etmiş. Anlaşılan bir çocuğa karşı beslediği sevgiyle rekabet etmek hoşuna gitmemiş."

"'Anlaşılan' deyip duruyorsun. Onu hiç tanımadın mı?"

Jackson başını iki yana salladı. "Bizi tek başımıza bıraktığında iki yaşındaydım. Annem bana adını hatta unvanını bile söylemedi."

Jackson'ın soylulardan nefret etmesine şaşmamak gerekiyordu. Celia babasının kim olduğunu bilmemenin, onu kiralayanlardan ya da sosyeteden birinin babası olup olmadığını merak etmenin nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyordu. Jackson için çok zor olmalıydı.

"O gittikten sonra nasıl yaşadınız?"

"İlk başlarda çok kötü değildi. Annem bir terzi için parça başına çalışmaya başladı ama makineler çıktıktan sonra iş azaldı. Şehrin daha fakir bir semtine yerleştik, o da değirmende çalışmaya başladı. Sonra da hastalandı." Jackson'ın sesi gerildi. "On yaşındaydım. Zorunda kalırsa ailesiyle temasa geçmekten bahsetmeye başlamıştı bile."

Jackson devam etmeyince Celia, "Ya?" dedi.

"Günlerimi yerel yetimler okulunda geçirdim ve anneme fahişe diyen bir çocukla kavga ettim. Ben... şey... Gırtlağı-

mı ezdi. Müdire onu üstümden almasa beni öldürebilirdi." Göz ucuyla Celia'ya baktı. "Sesim o yüzden bu kadar boğuk. Annem de o zaman kız kardeşinden yardım istedi."

"Neden daha önce gitmemişti?"

Jackson ona ters bir bakış attı. "Bahsettiğin sebepten— evlerinde bulunmasının eniştesinin itibarına zarar vereceğine inanıyordu. Sonra onun ne kadar kötü koşullarda yaşadığından haberleri bile olmadığını öğrendim. Annesiyle babası ölene kadar onlarla yaşamış ama sevgilisiyle kaçtıktan sonra utancından ya da tepkisinden onlarla iletişime geçmemiş. Teyzem her zaman seni tek başına yetiştirdiğini bilseydik onu bir an önce yanımıza alırdık, der."

Celia'nın boğazında bir düğüm oluştu. "Teyzen çok iyi bir insan olmalı. Enişten de öyle tabii."

Jackson'ın ifadesi yumuşadı. "Tanıdığım en iyi insanlar. Annemi kurtarmaya çalıştılar ama o zaman artık kurtarılamayacak kadar hastaydı. Öldükten sonra..." Sustu, gözleri buğulanmıştı. Konuşabildiğinde devam etti, "Ondan sonra, William eniştem beni çırak olarak kanatlarının altına aldı. Her gün onunla Bow Caddesi'ne giderdim." Dudakları uzak bir tebessümle kıvrıldı. "İşi baştan aşağı öğrendim. Bunun için ona daima minnettar olacağım."

Celia bir an sessiz kalarak duyduklarını sindirdi. Jackson inanılmaz bir adamdı, bu kadar acı çekmesine rağmen o kadar çok yol kat etmişti ki. "Bow Caddesi gibi bir yerde o kadar erken bir yaşta başlamak zor olmalı. Kısa sürede bu kadar yükselebilmek için çok çalışmış olmalısın."

"Benim dünyamda, çok çalışmak karnını doyurmak isteyen herkesin yapması gereken bir şeydir, leydim."

Gergin ses tonu resmi konuşması ve belirgin küçümseyi-

şiyle birleştiğinde Celia'yı hırçınlaştırdı. "Unutuyorsun ki, Jackson, ailem daima kısmen senin dünyanda yaşamıştır. Yiyip içtiğim her şeyin büyük annemle babamın fabrikaya verdikleri emek ve döktükleri ter sayesinde geldiğini biliyorum. Babamın ailesinden gelmediği kesin. Zira onlar tüm paralarını çılgınca yaşayarak harcayıp hemen hemen beş parasız kaldılar." Dizginleri elinde çevirdi, sesi iğneleyiciydi. "Zaten ninemin de kendinde geleceğimize dair kurallar koyma hakkını görmesinin sebebi de bu. Çünkü uzun süredir geçmişimizin bedelini ödeyen o." Jackson'a gücenmiş bir ifadeyle bakarak ekledi, "Sen de bu yüzden onu haklı buluyorsun. İtiraf et."

Jackson ona baktığında yüzü yumuşadı, gözleri anlayışla parladı. "Artık değil. Başlangıçta amacını haklı bulduğumu kabul etmeliyim ama..." Başını salladı. "Yöntemlerini onaylayamam, tatlım."

Tatlım mı?

Gözleri buluştuğunda Jackson kızarıp bakışlarını kaçırdı. "Göz açıp kapamadan High Wycombe'a varmış olacağız," dedi, sesi belirgin bir şekilde sertleşerek, "Yani Bayan Duffett'e ne soracağımı konuşsak iyi olur."

Celia iç geçirdi. Ne zaman onu çözmek üzere olduğunu düşünse Jackson kafasını karıştıracak bir şey söylüyordu.

Bildiği bir şey vardı—Jackson sandığından da iyi bir adamdı. Seve seve evleneceği bir adamdı. Ama bu sadece onunla gerçekten evlenmek istiyorsa mümkündü.

Celia dükle anlaşmalı bir evlilik yapmaya hazırdı çünkü ekselanslarına yalnızca bir arkadaş gibi değer veriyordu. Ancak Jackson'la daha fazlasına ihtiyacı vardı çünkü onun için Jackson çok daha *değerliydi*.

Eğer Jackson'ın ona duyduğu arzu hırslarından kaynaklanıyorsa Celia onunla her günü beraber geçirip özlem duymaya, öpücüklerini arzulamaya, öpücüklerinden zevk almaya katlanamazdı.

O yüzden kalbini tamamıyla ona kaptırmadan önce Jackson'ın onu yalnızca kendisi için istediğinden emin olmalıydı.

Daha azına katlanamazdı.

*

High Wycombe Londra'nın kuzeybatısında eski, küçük bir alışveriş şehriydi. Oradayken atları besleyip, sulamak için ahır bulmakta zorlanmadılar ama Bayan Duffett'i bulmakta biraz zorlandılar.

John'un Jackson'a verdiği tarife göre gitmek kolay olmadığı için kasabanın dışındaki yolu bulana kadar saat on'u geçmişti bile.

Çiftliğe doğru yürürlerken Jackson Celia'ya kaçamak bir bakış atma riskini aldı. Onun için endişeleniyordu.

Hedeflerine yaklaştıkça daha da sessizleşmişti. Rüyasının sadece bir rüyadan ibaret olduğunu öğrenirse çok büyük bir hayal kırıklığına uğrardı. Jackson kendisinden ve anılarından şüphe duymasını hiç istemiyordu.

Hâlâ yolda ona söylediklerine inanamıyordu. Ne kadar çok şey itiraf etmişti! Özellikle de annesi ve çocukluğuyla ilgili olanları, o rezil ayrıntıları duyunca iğreneceğini düşünmüştü. Öyle olmaması...

Kahretsin, yine başlamıştı işte, daha fazlasını umuyordu. Ama nasıl ummasın ki? Ona ne zaman baksa içinden—

"Ee? Kapıyı çalalım mı?" diye sordu Celia.

"Geldim, geldim!" diye seslendi içeriden boğuk bir ses.

Kapıyı açan kadın Celia'nın eski bakıcısı olamayacak kadar gençti. Tombul ve bitkin görünen kadın yağlı sarı saçlarından bir tutamı başlığına sıkıştırdı. "Evet?"

"Adım Jackson Pinter, bu da kız kardeşim Bayan Cordelia Pinter." Cordelia annesinin adıydı. "Lord Stoneville için çalışıyorum. Onun adına Bayan Duffett'le konuşmayı umuyorduk. Onunla Halstead Konağında çalışanlardan şu anda burada yaşadığını öğrendik."

Kadın gözlerini kırpıştırdı. "Ah. Evet. İçeri gelin." Kenara çekilirken Jackson'ın özenle taranmış kunduz kürkünden şapkasıyla Celia'nın kaliteli pelerinine kaçamak bakışlar attı. "Ben Anne Wyler, torunuyum. Yolun yukarısında annem ve babamla yaşıyorum ama günde bir iki kez ninemin yanına gelip bir ihtiyacı var mı diye bakarım. Çok iyi görmüyor gözleri artık, anlarsınız ya."

Sesini alçaltıp koridora bakındı. "Babamla çok iyi anlaşamıyorlar, o yüzden burada yalnız kalmayı tercih ediyor. Ama eminim sizinle konuşmaktan memnun kalacaktır. Halstead Konağı'nda ve Bayan Plumtree'nin Londra'daki evinde çalıştığı günlerden hep iyi bahseder. Sürekli aileyle ilgili hikâyeler anlatır. Ben hemen gidip onu getireyim."

Onları küçük bir salona getirip oturttu, sonra da hemen koridora çıktı. "Nine!" diye seslenerek gitti. "Misafirlerin var bak! Ta Halstead Konağından buraya kadar gelmişler!"

"Jackson," diye mırıldandı Celia kanepeye yan yana oturduklarında. "Şuna bak!"

Jackson gözlerini onun baktığı şömine rafına çevirdi, üstünde bebek ayakkabıları, çocuksu resimlerle yazılar, mi-

nicik elbiseler ve dantel başlıklardan oluşan bir koleksiyon vardı—hepsi Halstead Konağı'nın çerçeveli bir resminin altında gururla sergileniyordu.

Celia'nın gözleri doldu. "O başlığı hatırlıyorum, kıvrılan kenarlarıyla çok tatlı. Sekiz yaşındayken en sevdiğim oydu. Bana küçük gelmeye başladığında ninem vermiş olmalı."

Kanepeden kalkmaya yeltendi ama Jackson elini koluna götürdü. "Şu anda Celia değilsin, unuttun mu? Bu kadını tanımıyorsun."

Celia'nın dudaklarından titrek bir nefes kaçtı. "Tabii."

Kolunu tutan eline baktığında Jackson elini çekti.

"Belki de bana defterinle kalemini vermelisin," dedi Celia. "Not almak için buradayım ya."

"Evet."

Tam uzatmıştı ki salon kapısında Anne ile birlikte yetmiş yaşlarında, iri yapılı, kar beyaz başlığı, dantel yeleği ve beyaz yenleri dışında tamamen gri giyinmiş bir kadın belirdi.

Jackson gülümseme arzusunu bastırdı. Teyzesi bu kadından biraz daha genç de olsa, o da benzer bir çift yeni elbiseyi kollarının altına iliştirmişti ve "misafirler" için saklıyordu.

Celia'yla ikisi ayağa kalkıp Anne onları tanıtırken Bayan Duffett onlara bir tebessümle baktı.

"Sizinle tanışmak ne güzel, bayım! Elbette sizinle de Bayan Pinter. Beyefendi nasıl? İki erkek ve kız kardeşlerinden birisi gibi o da nihayet evlenmiş sanırım. Duyunca çok sevindim. Hep iyi bir çocuktu."

"Şimdi de iyi bir adam," dedi Jackson, Celia'nın bakışlarını üzerinde hissederek.

Herkes otururken Celia'ya kaçamak bir bakış attı. Ona bir anne kadar yakın olan kadının yanında kendine hâkim olup olamayacağını merak ediyordu.

Celia duygularını ele vermeyen bir ifadeyle baksa da ellerinin kucağında titrediğini gördü.

En iyisi kendini kaybetmeden önce bunu halletmekti. "Bayan Duffett," dedi Jackson, "beyefendi benden ebeveynlerinin öldükleri gün hakkında bilgi toplamamı istedi. O gün yaşananların tamamen doğru bilinmediğini düşünmemize yol açan yeni kanıtlar günışığına çıktı."

"Aman aman," dedi Bayan Duffett gri eldivenli ellerinden birini boğazına götürerek. "Aslında intihar olmadığını mı düşünüyorsunuz?"

Jackson'ın gözleri kısıldı. "Neden soruyorsunuz?"

"Çok tuhaf gelmişti. Hanımefendi kendini vuracak biri değildi. Belki boğardı ama asla vurmazdı." Eteğini düzeltti. "Daima zarifti, görüntüsüne özen gösterirdi. Kendini vurmak çok... pis bir iş, sizce de öyle değil mi?"

"Öyle," dedi Jackson soğuk bir sesle. "Çocuk odasında yaşananlarla başlayalım. Beyefendi ve leydinin—ve de çocuklarının—o gün ne yaptıklarını dakikası dakikasına öğrenmek istiyorum."

"Çocukların mı?"

"Evet. Olayı zihnimde canlandırmamda yardımcı olacaktır."

"Ya." Bu bir an için onu şaşırtmıştı ama sonra devam etti, "Eh, çocukların nerede olduğunu söyleyebilirim ancak beyefendi ve leydinin nerede olduğunu hatırlamayabilirim."

"Hatırladığınız her şeyin yardımı dokunacaktır."

Sonra dudaklarını büzüştürüp torununa baktı. "Annie, tatlım, çay koyar mısın lütfen? Neredeyse susuzluktan öleceğim, misafirlerimizin de öyle olduğundan eminim." Anne kalkarken ekledi, "Hazır olunca o güzel ayvalı turtadan da getir."

"Peki, nine." Anne odadan çıktı.

Bayan Duffett Jackson'a gülümsedi. "Sizin gibi genç bir adam gücünü korumalı. Annie'min ayvalı turtası lezizdir." Öne eğildi. "Bekâr da hem..."

"Öyle mi?" diye mırıldandı Jackson gülmemeye çalışan Celia'ya bakarak.

"Halstead Konağı'nda o gün olanlardan bahsediyorduk..."

"Tabii. Bir düşüneyim..." Gözleri uzaklara dalıp gitti ve koltukta arkasına yaslandı. "Bayan Minerva ve Bay Gabriel her zamanki gibi erken kalkmıştı, o küçük hergeleler, ama Bayan Celia bayağı uyudu. Öksürüğü tutmuştu da, her tuttuğunda ona uyuması için bir şey verirdim."

"Yatıştırıcı iksirden bahsediyorsunuz."

"Evet." Sonra söylediğini fark ederek gerildi. "O dönemde çocuklara zarar verdiğine dair safsatalar yoktu. Bir çocuk hastaysa uyuması önemlidir."

"Elbette."

İnce yanakları kızardı. "Kız kahvaltı boyunca uyudu. Hanımefendi ona bakmaya geldiğinde hala uyuyordu—"

"Hanımefendi mi?" diyerek araya girdi Jackson, sırtında ani bir ürperti hissetmişti. "Yani Leydi

Stoneville'den bahsediyorsunuz?"

"Elbette. Çocuklar hastayken onları daima kontrol ederdi."

Celia kesik bir nefes alınca Jackson ona uyarırcasına baktı. "Ya beyefendi? O da kontrole gelir miydi?"

Bayan Duffett çınlayan bir kahkaha attı. "Saçmalamayın. Asla o kadar erken kalkmazdı. Bazen akşam yemeğinden hemen önce gelip onlarla biraz oynardı ama o sabah hala yatakta olduğunu sanıyorum."

Belki de gerçekten bir rüyaydı. "Yani siz ve hanımefendi çocuklarla yalnızdınız."

"Eh, elbette. Ancak ben Bay Gabriel ve Bayan Minerva'yı alıp gittikten sonra biri gelmiş olabilir."

"Siz odadan çıktınız mı?" diye sordu Celia Jackson'ın yanından.

Bayan Duffett o konuştuğunda şaşırdı. "Çocukları leydi ısrar edince yürüyüşe çıkardım. Bayan Celia'ya bakacağını söyledi."

Jackson bunun ne anlama gelebileceğini bir anda fark etti. Celia o sabah odadakinin babası olduğunda ısrar etmişti. Ama ya öyle değildiyse? Ya *annesiyse*? Ya avcı kulübesindeki buluşmayı annesi planladıysa? Beyefendiden önce gitmesini de açıklardı bu.

"Çocuk odasına döndüğünüzde leydi yalnız mıydı?" diye sordu Jackson.

"Evet ama sadece bir dakika daha kaldı. Konuklarıyla görüşmesi gerektiğini söyleyip gitti."

Jackson Celia'nın daha önce anlattıklarını düşündü. Hemşirenin öksürüğünü duymasını engellemeye çalışırken annesinin orada olduğunu fark etmemiş olabilirdi. Bir çocuk her şeyi doğru hatırlamayabilirdi. Ya da söyledikleri gerçekten bir rüyadan ibaretti. Kahretsin. Daha fazlasını öğrenmek zorundaydı ama Bayan Duffett'e tüm günü anlattırması çok uzun zaman alırdı ve Halstead Konağı'ndakilerin Celia'nın yokluğunu fark etmemesi için fazla kalamazlardı.

Belki de başka bir taktik denemeliydi. "Size bir şey soracağım. Leydi Stoneville'in kendi hayatını almasına kuşkuyla baktınız. Avcı kulübesinde yaşananlara dair tahmininiz nedir?"

Bayan Duffett elini boğazına götürdü. "Asla fikir yürütemem..."

"Hatırım için deneyin. Soruşturmaya farklı bir yön verebilir. Bir ihtimal, yani Sharpe'lar öldürüldüyse, katilin adalete teslim edilmesini istemez misiniz?"

"Cinayet mi!" diye bağırdı Bayan Duffett.

Jackson omuz silkti. "Eğer leydi kendini öldürmediyse..."

"Ya! Demek istediğinizi anlıyorum, bayım." Şöminenin üstündeki resme baktı. "Tanrım. Cinayet mi?"

"Gayet mümkün. O sırada duyduğunuz söylentilerden bahsedin. Sharpe'lar ve bir cinayete sebep olabilecek bir ilişkiden haberiniz var mı?" Bayan Duffett huzursuz bir ifade takındığında Jackson devam etti. "Beyefendi anladığım kadarıyla şey konusunda ayrım gözetmezmiş... duygusal bağları."

Bayan Duffett kızardı. "Ölülerin ardından kötü konuşmak istemem ama..." Öne eğildi. "Bir iki hanım arkadaşı vardı."

Jackson kendini Celia'nın verdiği tepkiye bakmamak için zorladı. Ne de olsa babasının düşüncesizliklerinden haberdardı. "Bu hanımefendiyi çok üzmüş olmalı."

"Evet," Bayan Duffett sesini özellikle alçalttı. "Gerçi kendine eğlence bulan tek kişinin o olmadığına dair bir söylenti de *vardı*. Bazıları hanımefendide de aynı şeyi yapma hakkı gördüğünü söylüyordu, anlarsınız ya."

Celia'nm söyledikleri zihninde yankılanırken nabzının atışını kulaklarında duyabiliyordu. O *"mia dolce bellezza"* Leydi Stoneville'in sevgilisinin söylediği bir şey olabilirdi, onunla kocasının sözlerini söyleyerek şakalaşmak istemiş olabilirdi. Kadın *bu* yüzden kızmış olabilirdi.

Bu Bayan Duffett geldiğinde hanımefendinin neden içeride olduğunu da açıklardı. Lord hazretleri orada olsaydı gitmek için bir sebep bulması gerekmezdi. Metresini kovardı o kadar.

Leydinin de muhtemelen yapmış olduğu gibi.

Bu beyefendinin uşağını adamın Bayan Rawdon'la ilişkisi olmadığında ısrar etmesini de açıklardı. Çünkü yoktu.

Anlaşılan Celia da aynı sonuçlara varmıştı çünkü ayağa fırlayıp boğuk bir sesle konuştu.

"Hayır, annem asla... asla böyle bir şey... bu bir yalan! İnanmıyorum!" Jackson'a çılgına dönmüş gibi bir ifadeyle bakıyordu. "Jackson, ona mümkün olmadığını söyle!"

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

"Anneniz mi?" dedi Bayan Duffett. "Bir dakika, ben sizin Bay Pinter'ın... ah, tanrım, olamaz... fark etmemiştim—"

"Sakladığımız için özür dilerim," dedi Jackson aceleyle. "Ama tahmin ettiğiniz gibi o kız kardeşim değil. Maalesef o Leydi Celia Sharpe."

Soruşturma da güme gitmişti böylece.

On Beşinci Bölüm

Celia Jackson'ın buz gibi ifadesinden bu konuşmanın gideceği yön konusundaki planlarını bozduğunu anladı ama umurunda değildi. Buna izin veremezdi! Annesinin asla bir sevgilisi olamazdı. Asla! Babasının ihanetlerinden öylesine nefret ederken bunu yapmazdı.

"Bayan Celia?" Bakıcısı yerinden kalkarken gözlerini kıstı. "Küçük Cin?"

"Bana babam Cin diye seslenirdi," dedi Celia dalgınlıkla, anılarını tarayarak bakıcısının annesi hakkındaki iddiasını sorguluyordu.

"Evet. Biz de ondan sonra başladık. O zamanlar sana yakışıyordu—öyle küçücüktün ki."

Ama Celia uzun zamandır küçük değildi. Artık kardeşleri bile ona Cin diye seslenmiyordu, o yüzden bakıcının seslenmesi tuhaf geliyordu.

Bakıcısı onu sımsıkı kucaklayarak şaşırttı. "Ah, sevgili kızım, sen olduğuna inanamıyorum!" Ona buğulu gözlerle baktı. "Bak nasıl da büyümüşsün. Öyle uzunsun ki! Hem de çok zarifsin. Çok güzel bir leydi olmuşsun."

"Ben... ben... teşekkür ederim." Celia eski bakıcına sarılmakla söyledikleri yüzünden sarsma arzusu arasında çelişkiye düşmüştü. Öylece, ne yapacağını bilemeden durdu.

"Ah! Sana göstermem gereken bir şey var. Gel!" Bakıcı Celia'nın elini tutup bir sandığın yanına çektikten sonra bebek elbiseleri ve ayakkabılarıyla dolu sandığı açtı. "Büyükannen siz çocuklara küçük gelen şeyleri bana verecek kadar nazikti."

Sandığı karıştırmaya başladı. "Nerede şu..." yıpranmış bir kitap çıkardı. "Ay, bak, bu abinindi. Efendi Gabe bunu anne babanız şey olduktan sonra hep yanında taşırdı... Şey, neyse, resimlerini seviyordu."

Celia'nın eline tutuşturduktan sonra aranmaya devam etti. "Bu da Bayan Minerva'nın kırmızı mendili."

Celia'ya bilmiş bir bakış attı. "Ablan hep canlı renkleri sevmiştir. *Sense* zarif olanları severdin—bol dantelli. Güzel ve feminen şeyleri."

"Öyle mi?" Jackson yanlarına geldiğinde şaşkındı.

Celia onun bakışlarını üzerinde hissetti ama karşılık veremedi, zihni hala karmakarışıktı.

"Ah evet," dedi bakıcısı. "Tuhaftı aslında. Tipik kız kıyafetlerini severdi ama çoğu kızın aksine hassas değildi. Her şeyi merak ederdi, böcekleri, örümcekleri bile. Minerva yılan görse çığlığı basardı ama Bayan Celia alıp incelemek isterdi. Her şeyin nasıl çalıştığını öğrenmek istiyordu." Celia'ya muzipçe gülümsedi. "Ta ki Efendi Ned dokuz ya-

şındayken ilgisini çekene kadar. Ondan sonra hep gülümseyip saf saf gezmeye başladı."

Jackson kaskatı kesildi. "Ned Plumtree mi?"

Tanrım, Celia Ned'e duyduğu ilginin o kadar erken başladığını unutmuştu. Hatta bakıcısına anlattığını da.

"Evet, ta kendisi." Bayan Duffett Celia'nın elini okşadı. "Kuzenin *nasıl*? Eskiden tüm kızların ayaklarını yerden keserdi, en vahimi de sendin hatırladığım kadarıyla."

"Ned iyi," dedi Celia gergin bir sesle, Jackson'a bakamıyordu bile. Konuyu aceleyle değiştirdi.

"Sandıkta ne arıyordun?"

"Ha!" Bakıcısı biraz daha aradıktan sonra cam gözlerinden biri kayıp ve saçlarının yarısı kopmuş, kirli bir bebek çıkardı. "Bunu hatırladın mı, tatlım?"

"Leydi Bell!" Celia'nın gözleri doldu. "Ama onu atmıştım!"

"Biliyorum. Olur da geri istersen diye çıkarıp sakladım. Öyle çok seviyordun ki."

Celia bebeğe sarıldı, yıpranmış deri kollara ve pembesi solmuş balmumundan yanaklarına bakarken kalbi dolup taştı. "Annemin onu verdiği günü hatırlıyorum. Londra'ya alışveriş için yaptığı seyahatinden hepimize hediyeler getirmişti."

Ama bu en sevdiği anılarındaki annesiydi. Çocuk odasında babasından başka bir adamla randevulaşan kızgın kadın değil. Celia gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştı. Doğru olabilir miydi? Annesi başka bir adamla?

Bakıcı koluna dokundu. "Annen hakkında dedikodu yaptığım için affet beni tatlım. Çok, çok üzgünüm."

"Hayır," dedi Celia hemen bakıcısının elini tutarak. "Üzülme. Duymam gerek, ne anlama gelirse gelsin..."

Artık büyümesinin, anne babasını oldukları gibi görmesinin zamanı gelmişti. Katillerini bulması buna bağlı olabilirdi.

Celia zorlukla yutkundu. "Artık küçük bir kız değilim. Benim—" Jackson'a baktı. "*Bizim* gerçeği bilmemiz lazım. Lütfen hatırladığın her şeyi anlat. En ufak bir bilgi bile önemli olabilir."

Bakıcısı ona gözlerinde endişeyle baktıktan sonra başını salladı. "Pekâlâ, o halde, gel otur. Ne hatırlıyorum bakalım."

Oturduklarında Celia sordu, "Annemin bir sevgilisi olduğuna dair *kanıt* var mıydı? Yoksa sadece dedikodu muydu?"

Yaşlı kadın iç geçirdi. "Aşçı hanımefendinin gece geç saatte kilerde birini öptüğünü görmüş ama adamın kim olduğunu anlayamamış. Baban uyumaya gittiği için o olmadığını anlamış o kadar."

Maalesef aşçıları yıllar önce ölmüştü.

"Bunu ne zaman görmüş peki?" diye sordu Jackson. "Ev partisi sırasında mı? Yoksa başka zaman mı?"

"Hiç söylemedi. Söylediyse de ben hatırlamıyorum."

"Kim olabileceğine dair bir fikri var mıydı?" diye sordu Jackson.

Bakıcı başını iki yana salladı. "Bay Virgil olduğuna dair şakalaştık. Hanımefendiden hep sevgiyle bahsederdi."

"Hep değil," dedi Celia, rüyasını hatırlayarak.

Anı mıydı?

"Annemle babamın öldüğü gün, beni uyuturken Bay Virgil'le bu konuyu konuştunuz mu?"

"Bunu hatırlıyor musun?" diye sordu bakıcısı şaşkınlıkla.

Celia sırtından aşağı inen bir ürperti hissetti. "Sanırım. Bay Virgil anneme korkak dedi ve ben de ağladım. Senden bana 'William Taylor'ı söylemeni istedim."

Bakıcısı huzursuzdu. "Ah, tatlım, tüylerim diken diken olmuştu."

"Neden?" diye sordu Jackson.

Bakıcıyla Celia ona yan yan baktı.

"Şarkıyı bilmiyorum," dedi Jackson kendini savunarak. "Siz bahsettikten sonra teyzeme sordum, Leydi Celia, ama o da bilmiyordu."

"Eskiden en sevdiğim şarkılardandı," diye açıkladı Celia. "William Taylor nişanlandıktan sonra askere çağrılır. Müstakbel gelini bir denizci kılığına girip onu aramak için donanmaya katılır. Bir gemide çalışırken savaş sırasında kadın olduğu anlaşılır." Bakıcı devam etti. "Kaptan ona neden orada olduğunu sorar, o da biricik aşkını aradığını söyler. Kaptan ona aşkının başkasıyla evlendiğini ve onu yakındaki sahilde bulabileceğini söyler. Kız William'ı beklemeye başlar, onu yeni geliniyle bulunca da vurur." Bakıcısı Celia'ya uzun uzun baktı. "Olanlar düşünülünce bu şarkıyı istemen çok ürkütücüydü tatlım."

"Hiç de," dedi Celia. "Senle Bay Virgil vurulan insanlardan bahsediyordunuz. Bu da o konuyla ilgili bildiğim tek şarkıydı. Hem şarkıyı William'ı vuran kadının başına gelenlerden ötürü hep sevmişimdir." Celia Jackson'a kederli bir tebessümle baktı. "Kaptan onu geminin kumandanı yapıyor."

Jackson kaşını kaldırdı. "Bu tabii hoşuna *gider*."

"Önemli olan," dedi Celia, "rüyamın büyük olasılıkla rüya olmayışı."

"Mümkün," dedi Jackson.

"Rüya mı?" diye sordu bakıcısı.

Celia hemen o sabah yaşananlardan başlayarak her şeyi anlattı.

Bakıcısı endişeli görünüyordu. "Bildiğim kadarıyla o gün bunlar yaşandı. O sabah çocuk odasında hanımefendinin yanında birinin olduğunu fark etmedim ama sanırım bu mümkün."

"Olsa bile," dedi Celia, "hala kim olduğunu bilmiyoruz. Cinayetlerle bir ilgisi olduğundan da emin olamayız. Anneme âşıksa onu neden vursun ki?"

"Benim birkaç fikrim var," dedi Jackson gizemli bir tavırla. "Ama daha fazla bilgi edinmem gerek."

Ayağa kalktı. "Bizim de dönmemiz lazım."

Anne tam o sırada elinde dolu bir tepsiyle geldi. "Gidiyor musunuz?" diye sesinde hayal kırıklığıyla sordu.

"Şimdi olmaz!" dedi bakıcısı heyecanla. Çenesini inatçı bir tavırla kaldırarak torununa, "Tepsiyi masaya koy sen," dedi. "Çay içeceğiz daha."

"Bayan Duffett, çok üzgünüm ama—" dedi Jackson.

"Haydi ama, henüz gidemezsiniz. Küçük kızımla konuşmaya vaktim bile olmadı." Ona bakarak Celia'nın elini tuttu. "Aileden haber ver bana—neler yapıyorlar, herkes nasıl... evlendikleri insanlar nasıl..." Yüzü aydınlandı. "Onlar da sizinle mi geldi, Bay Pinter? Yani Leydi Celia bekâr olduğu için beraber gelmediğinizi biliyorum."

Celia Jackson'a uyarmak istercesine baktı. "Aile Halstead Konağı'nda maalesef ama yanımızda hizmetçimizi de getirdik. Kendisi bayağı bir açtı, size yaptığımız ziyaretin de ne kadar süreceğini bilmediğimizden onu yolun aşağısındaki misafirhanede bıraktık."

Bakıcı şükürler olsun ki hikâyelerine inanmış gibi görünüyordu. "O halde kaçmanıza gerek yok, değil mi? Siz de şimdiye kadar hayli acıkmışsınızdır. En azından çay için, kalın."

Celia Jackson'a döndü. "Kalabilir miyiz? Belki konuştukça daha fazlasını hatırlar. Cevapsız öyle çok sorum var ki, öyle çok olasılık—"

"Çoktan öğleni geçti," diye uyardı Jackson.

"Bir saat daha kalsak bile saat üç civarında eve varırız. İnsanlar daha yeni uyanmış olur."

Jackson önce ona, sonra da diğer iki hanımın beklenti dolu yüzlerine bakıp iç geçirdi. "Pekâlâ. Bir saat. Ama *yalnızca* bir saat, tamam mı?"

Celia başını salladı. Bir hayat dolu sırrı çözmeye yetmezdi ama idare etmek zorundaydı.

*

İki saat sonra, Jackson, Celia yaşlı gözlerle Bayan Duffett'le vedalaşırken onu boğma ve teselli etme arzusu arasında ikilem yaşıyordu. Celia'nın neden planlarını bozduğunu anlıyordu. Belli ki hala annesinin bir sevgilisi olabileceğine dair duyduklarından sonra kendini toplamaya ve o hikâyede bir boşluk bulmaya çalışıyordu.

Ama yoklukları fark edilmeden Halstead Konağı'na dönmezlerse mahvolurdu. Bekâr, genç bir kadın ne kadar kısa olursa olsun tek başına bekâr bir beyle yolculuğa çıkamazdı. Evlenmek zorunda kalırlardı.

Evet—*zorunda kalırlardı*, değil mi?

Celia'nın Bayan Duffett'e sarılmasını izlerken içinde

güçlü bir özlem duydu. Kısacık bir an için Celia'nın kocası olduğu hayaline tutundu.

Her gün Bow Caddesi'ndeki işinden Cheapside'a döndüğünde karısı evde onu bir öpücükle karşılardı. Güzel bir akşam yemeğinden sonra Blackfriars Köprüsünden aşağıya yürüyüş yapar, sonra da Thames nehrinden karşıya geçip yazın güneşin batışını, kışınsa soğuk bir gecede ayın yükselişini izlerlerdi.

Eve döndüklerinde o raporlarını yazarken Celia da çoraplarını yamardı—

Jackson'ın kahkahası boğazında düğümlendi. Onun gibi bir leydi sanki çorap yamar da, tiyatroda bir gece geçirmek yerine ay ışığında yürüyüşle yetinir miydi hiç?

Paran ara sıra tiyatroya gitmeye ve eski çorapların delinince yenilerini almaya yeter.

Ama yalnızca Baş Hâkim olursa. Ancak çocuk sahibi olduklarında...

Çocuk mu? Kendini hayale fazla kaptırmıştı. Üstelik evlenmeleri bile neredeyse imkansızdı. Bayan Plumtree'ye lanet olsun.

"Leydi Celia," dediğinde sesi istediğinden daha sert çıktı, "gitmemiz lazım."

Celia gülümseyerek Bayan Duffett' den ayrıldı. "Evet, elbette Bay Pinter."

En sonunda atlarının durduğu kiralık ahıra yürümeye başladılar. Jackson onun konuşmasını bekledi, ama atlarını alıp şehirden çıkarken sessizliğini sürdürdü.

Birkaç yüz metre sonra, artık konuyu açmak için bekleyemezdi. Yol sabahki yoğunluğunun tam tersine şimdi öğleden sonra, neredeyse tamamen boştu. "Bayan Duffett'in o sabahtan hatırladıklarına dair söylediklerini düşündüm."

İç geçirdi Celia. "Ben de öyle."

"Peki nasıl sonuçlara vardın?"

"Annem babamı onu aldattıktan sonra, o kadar sövdükten sonra ona sadakatsiz kalabileceğine inanamıyorum. Hiç mantıklı değil."

"Celia..." dedi Jackson alçak sesle.

"Biliyorum." Celia'nın sesi boğuklaşmıştı. "Hiç mantıklı değil—ama böyle olmuş olmalı. Başka şekilde olamaz. Annem bana bakmaya gelip de beni yalnız bırakmazdı, on dakika sonra da geri gelmezdi... Bakıcım haklı—babam çocuk odasına nadiren gelirdi. O erken saatte orada olmazdı."

Derin bir nefes aldı. "Hatırladığım şeyleri düşünüyorum. Sesleri sadece fısıltıdan ibaretti—babamın orada olduğuna inanmam için '*mia dolce bellezza,*' sözlerinden başka bir sebep yok ve bu da annemin sevgilisinin babamla alay edişi olabilir. Bunun annemin canını neden sıkacağını anlayabiliyorum."

"Ben de aynı fikirdeyim." Jackson onun acısını yok edebilmek istedi, geri dönüp duyduğu her şeyi geri alabilmek. Kendini ihanete uğramış hissetmenin yanı sıra annesinin hizmetkârların bile fark edeceği kadar rahat davranması aşağılayıcı olmalıydı. "Yani hiçbiriniz annenizden şüphelenmedi mi—?"

"Hayır. Ninemin de farkında olmadığını düşünüyorum." Önlerindeki yola bakarken dalıp gitti. "Ama belki de Oliver'la Jarret'e sorsanız bir şey hatırlayabilirler. İpucu olabilecek şeyleri hatırlayacak kadar büyüktüler. Ben çok küçüktüm." Yüzü buruştu. "Aman Tanrım, onlara söylemen lazım, değil mi? Oliver'ı mahvedecek. Evliliklerinde yanlış giden her şey için babamı suçlamıştır."

Jackson ona sarılıp teselli etme hakkı olmasını hiç o anki kadar dilememişti. Kızın kendini daha iyi hissetmesini sağlayacak sözler arıyordu. "Tek bildiğimiz bunun onun tek düşüncesiz davranışı olduğu. Onu kimse suçlayamaz, özellikle de babanın yaptıkları düşünülürse."

"Bay Virgil olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu Celia.

"Hayır. Rawdon olmalı. O sabah annenin başucunda söylediklerini hatırla: 'Sen benimle konuşurken bana bakışlarından nefret ediyorum. Bence biliyor.' Bay Virgil'in hayatında onun rekabet edebileceği bir kadın yoktu bildiğimiz kadarıyla.

"Tabii o kısım bir rüya *değilse*. Emin olamıyorum."

"Bir çocuğun uyduracağı bir şeye benzemiyor, değil mi?"

"Sanırım." Celia iç geçirdi. "Ama Oliver'ı Bayan Rawdon'la yaptıkları için neden azarladığını anlamıyorum. Bize aylar önce onu nasıl babamıza benzettiğinden bahsetmişti. Oliver'ın da onun gibi ahlaksız, bencil bir yaratığa dönüştüğünü, zevkleri için herkesi feda ettiğini söylemiş."

"Bence insanlar kendi günahlarını başkalarında gördüklerinde en sert ifadelerle değerlendiriyorlar. Kendi yaptıkları için suçluluk duyduğundan suçunu örtbas etmek amacıyla Oliver'a yüklenmiş."

"Bu mantıklı," dedi Celia hüzünle. "Ayrıca insanları anlamak konusunda ne kadar akıllı olduğunu da gösteriyor. Ben insanları hiç anlamıyorum. Annemle babamın evliliğini anladığımı zannederdim, oysa şimdi..." Derin bir nefes alıp verdi. "Sence annem... Kaptana âşık mıydı?"

"Bilmiyorum. O gün Oliver'a söyledikleri bu anlama

geliyor olabilir. Bayan Rawdon'un ona çoktan *sahip olduğunu* söylemiş.' İnsan imrendiği kadın için böyle konuşur."

"Yani sence annemi Bayan Rawdon mı öldürdü?"

"Ondan da emin değilim," dedi Jackson. "Buluşacaklarını nasıl öğrendi? Pikniğe giderken annenin atıyla gittiğini fark edip peşinden gidenin baban olduğunu zaten anladık."

Rüzgâr sertleştiğinde Celia pelerinine sarındı. "Bayan Rawdon da takip etmiş olabilir."

"Belki de, ama annen de mutlaka bunu engellemek için önlem almış olmalı. Baban fark etmiş olmalı zaten. Hem, avcı kulübesine doğru yola çıktıklarında ikindi vakti olduğunu da tespit ettik. Ama Desmond silah seslerini saatler sonra, gün batımında duymuş. Onları takip etseydi hemen öldürürdü."

"Kaptan Rawdon da onlar öldükten sonra görünen adam olmalı. Yani karısı *onu* takip etmiş olamaz," dedi.

"Beni şaşırtıyor. Gerçekten cinayet-intihar olduğundan şüphelenirdim, annenle babanın tartıştığını, annenin babanı vurduğunu düşünürdüm ama cinayetler o tabancayla işlenmemişti."

"Belki de Kaptan Rawdon olay yerini toparladı," dedi Celia.

"Karısı için yapmıyorsa bunu neden yapsın?"

"Bayan Rawdon'ın bir şekilde randevularından haberdar olup onları vurduğunu düşünürsek Desmond neden gittiğini görmemiş?" dedi Celia. "Neredeydi? Desmond o gün gördüklerini doğru düzgün anlatmadı."

"Onu yeniden sorgulamamız lazım," dedi Jackson. "Avcı kulübesine girdiğinde gördüklerinin ayrıntılarını öğrenmeliyim."

Celia kısacık bir an için sessiz kaldı. "Bir ihtimal daha var," dedi usulca. "Desmond bazı şeyleri yanlış söylemiş olabilir. Ya da belki de *giden* kaptandı, Desmond da onu koruyor."

"Belki de Desmond'ın yalan söylemesi için başka sebepler vardır," dedi Jackson kederle. "*Onun* bunda bir rol oynadığından emin olamayız. Sonra bir de Benny'nin ölümü var—Rawdon'lar Cebelitarık'ta. O halde Benny'yi kim öldürdü? Ve de neden?"

"Bayan Rawdon'ın hizmetçisi Elsie bir şekilde karışmış, Benny de bundan şüphelenmiş olabilir mi? Benny'yi *o* öldürmüş olabilir mi?"

"O halde neden onunla ilk konuştuğumda bu şüphelerinden bahsetmedi?" dedi Jackson. İkisinin de buna cevap bulamadı.

Birkaç dakika tek kelime etmeden sürdüler atlarını.

Gürgen ağaçları kalındı ve gölgeleri yola düşüyor, etraflarındaki her şeyi sessizleştiriyorlardı. Ned konusunu açma zamanıydı.

Bayan Duffett'in Celia ve genç kuzeni hakkında söylediklerinden sonra Jackson ondan hoşlanmaktan korkmaya geçiş yapmasının sebebini merak ediyordu. "Celia—"

Yakında bir yerden bir patırtı sesi geldi. Celia'nın atı şaha kalkıp, bir patırtı daha duyulana kadar sesin ne olduğunu anlayamamıştı. Sonra atın omzundan kan aktığını ve Celia'nın "Neler oluyor?" diye haykırdığını duyunca durumu anladı.

Biri onlara ateş ediyordu.

On Altıncı Bölüm

Sonraki her şey çok hızlı gelişti. Celia iki el ateş edildiğini daha yeni duymuştu ki, Leydi Bell sendeledi ve Jackson atıyla yanına gelip onu kendi yanına aldı.

Celia belini kavradığı anda Jackson atını dörtnala sürmeye başlamıştı bile. Geriye baktığında Leydi Bell'in tökezlediğini gördü ama en azından hâlâ hareket ediyordu. Celia onlara ateş edeni görmek için eğildi ama duman yüzünden görüş alanı kapalıydı. Sadece ormanın içinden ateş edildiğini anlayabilmişti.

Ateş etmeye devam edildi ve Celia arkadaki nal seslerinin gürültüsünü duyabiliyordu. Tanrım, biri onları öldürmeye çalışıyordu! Bu sık, ağaçlık, ıssız yolda bu kişi amacına ulaşabilirdi de.

"Yoldan çıkmamız lazım," diye seslendi Jackson ona. "Burada kolay hedefiz ve ikimiz tek atın üstündeyken onlardan kaçamayız."

Ormana girmeden önce yaptığı tek uyarı buydu. Gürgen ağaçları onlara çarpıyor, atın yavaşlamasına yol açıyordu.

Jackson eyerden atlayıp onu da aşağıya indirdi. "Haydi! Yürümemiz daha güvenli."

Sadece eyer çantasını almak için duraksayıp omzuna astı, sonra da atın arkasına vurup yeniden yola gönderdi. "Bu onları birkaç dakikalığına oyalar."

Sonra Celia'nın elini tutup onunla birlikte ormanın iç kısımlarına doğru koşmaya başladı. Çıplak dalların ve yaprak yığınlarının arasından koştururken çalılıklar Celia'nın eteklerine takılıyordu. Jackson aniden durdu, parmağını kıza sessiz olmasını belirten bir şekilde dudağına götürüp, tabancayı ve takımını bulana kadar eyer çantasını karıştırdı. Tabancayı hızla doldururken gözleri arada kalan ormanda ve yoldaydı. O civardan yükselen küfürleri duyduklarında saldırganın yoldaki atın üstünde kimsenin olmadığını fark ettiğini anladılar.

Jackson bir eliyle silahı kavrayıp ötekiyle kızı çekiştirdi.

Celia olduğu yerde durdu. "Neden kalıp dövüşemiyoruz?" diye fısıldadı.

Jackson kaşlarını çatarak dudaklarını ağzına dayadı. "O silah sesleri tek bir silahtan çıkamayacak kadar hızlıydı. Yani hem silah sayısı hem de büyük olasılıkla adam sayısı bizimkinden fazla. Kazanamayacağım bir çatışmaya girip hayatını tehlikeye atmayacağım."

Gözlerinde karanlık bir ifadeyle onu çekti. "Haydi. Saklanacak bir yer bulmamız lazım, ya da en azından daha az ortada kalan bir yer."

Yeniden ilerlemeye başladılar, bu sefer Jackson ona mümkün olduğu kadar az ses çıkarmasını tembihlediğinden daha yavaş hareket ediyorlardı. Neyse ki peşlerindeki her kimse o kadar özenli davranmıyordu. Kaçmaları kolay olacaktı. Böylece Jackson'la ikisi kütüklerin üstünden atlayıp, uzun gürgen ağaçlarının arasından sıçrayıp bir gölün kenarından ilerlediler. Celia'nın nereye gittiklerine dair en ufak bir fikri yoktu—göğü yukarıdaki boş dalların arasından görebiliyordu ama güneş yerini tespit edemeyeceği kadar alçaktı. Jackson'ın bir planı var mıydı yoksa onu ormanda körü körüne mi götürüyordu?

Yukarı doğru tırmanmaya başladıklarında Celia sanki sonsuza dek koşmuşlar gibi hissetti. Aniden Celia takılıp yerden yükselen bir şeye çarptı. Jackson onu kaldırırken bakışları onu düşüren şeye takıldı. Ne olduğunu görmek için üstündeki yığıntıyı itti.

"Bir baca mı?" diye sordu Celia şaşkınlıkla.

Jackson yığıntıyı yeniden bacanın üstüne atıp, "Bu tarafa," dedi. Kolunu Celia'nın beline dolayarak onu birden önlerinde beliren tepenin ucuna çekti. Aşağıya baktı, sonra da tepenin kenarından aşağıya doğru inerek Celia'yı demin üzerinde durdukları kayalığın ön tarafına çekti.

Ölü sarmaşıkları kenara itti. "Bu bir kaçak avcının kulübesi," diye mırıldandı. "Bazen yetkililerin bulamaması için tepelerin yan taraflarına inşa ederler."

Birinin üst taraftaki çalılıkta gezindiğini duyduklarında Jackson sarmaşıkları kenara itip çürümekte olan kapıyı buldu. Açtı, onu içeri çekti. Kapıyı kapamadan önce sarmaşıkları yeniden kapının önüne itti.

Parmağını dudaklarına götürüp onu uzun zaman önce terk edilmiş kulübenin derinliklerine çekti.

Arka tarafta döküntüyle kaplı bir şömine, birkaç ucuz tava ve çanak çömlekle, eski bir teneke büyük ve ince bir şiltenin yarısını kaplayan güve yemiş bir battaniyenin serili olduğu karyola vardı içeride. Şiltenin yıpranmış yüzeyinden samanlar çıkmıştı.

"Burada kal," diye fısıldadı Jackson, sonra da kulübenin ön tarafındaki tek pencereye yaklaştı. Önünü kaplayan öyle çok ot vardı ki Celia fazla bir şey görebildiğinden şüpheliydi. Jackson yine de denedi. Dirseğiyle camı silip boşu boşuna kiri temizlemeye çalıştı.

Yukarıdan toynak patırtıları geliyordu, hatta belki de bir iki kişinin de ayak sesleri. Celia emin olamadı. Bu hareketlilik bacanın üstündeki döküntünün bir kısmının şömineye inmesine yol açarak onu panikletti.

Ah, Tanrım, lütfen bacayı görmesinler.

Ani bir silah sesiyle zıplayarak elini ağzına götürdü. Peşlerindeki yerlerinden çıkmaları için mi uğraşıyordu? Yoksa gölgelere mi ateş ediyordu?

Jackson ona uyarırcasına bakıp yeniden cama döndü. Silahı elinde hazırdı ve Celia yüzündeki ciddi ifadeden onun hayatı için savaşmaya hazır olduğunu anladı.

Arayış sırasında çıkan sesler uzun bir süre daha devam etti. İkisi oldukları yerde hareketsiz kaldılar, ta ki Celia'nın sırtı o kadar uzun bir süre boyunca hareketsiz kalmaktan ağrımaya başlayana dek. Yatağa doğru yürüyüp yavaşça oturdu. Jackson pencerenin yanında beklerken ona göz ucuyla baktı.

Hava kararıyordu. Yılın bu zamanında güneş saat dörtte batıyordu, High Wycombe'dan saat iki civarında ayrıldıkları ve ateş açıldığında bir saattir yol alıyor olduklarına göre birazdan hava tamamen kararmış olurdu.

Bir süre sonra arayış sesleri son buldu. Tek duyabildikleri ormanın sesiydi—kuş şakımaları, küçük hayvanların hışırtıları, ağaçların arasından esen rüzgâr.

Celia kalkıp Jackson'a yaklaştı. "Sence gitmişler midir?" diye fısıldadı.

"Büyük ihtimalle. Ama emin olmak için biraz daha kalmalıyız."

"Ya sonra?"

Celia bu ışıkta yüzünü zar zor görebiliyordu ama nefesini duyabiliyordu. "Bu gece burada kalacağız. Korkarım ki başka şansımız yok. Dışarı çıkmak güvenli olana kadar güneşin batmasına çok az zaman kalmış olacaktır. Ay da yok. Karanlıkta ormanda yolumuzu da bulamayız. Bulabilsek bile saldırganın ileride bir yerde bekleme olasılığını göze alamam. Zaten o ya da onlar bizi bulmadığı için son derece şanslıyız."

Celia söylediklerini sindirdi. "Bunun sadece bir hırsızlık girişimi olmadığından emin misin?"

"Gün ışığında mı? Pek olası değil. Zaten bu yolda soyguncular yıllardır rastlanmıyor. Hem bizi neden ormana kadar takip etsinler ki? Bir hırsız görülmediği sürece bu zahmete girmez."

"Yani... yani gerçekten bizim peşimizdeydiler."

"Senin," dedi Jackson sert bir sesle, gözleri öfkeden kararmıştı. "*Senin* peşindeydiler. *Sana* ateş ettiler, atına isabet etti."

"Leydi Bell," dedi Celia ani bir acıyla. "Leydi Bell'i vurdular."

"Sadece omzundan. Yaşayabilir. Şanslıysak yolda biri onu bulup ilgilenecektir."

"Umarım öyle olur. Ona çok büyük bir borcum var. Eğer ıskaladıkları ilk atışta şaha kalkmasaydı yolda yatan onun yerinde ben olurdum." Aniden ürperdi. "Beni atın üstünden almasaydın—"

"Fark ettiğimde ömrümden ömür gitti—" Jackson'ın söylemek üzere olduğu sözler boğazında düğümlendi. "Düşünmemek en iyisi." Celia'nın omzunu sıktı. "Hayattasın, önemli olan da bu."

"Hayatımı kurtardın."

Jackson hafifçe gülümsedi. "Hayatını kurtarması için bir Bow Caddesi Koşucusuna güvenemeyeceksen kime *güveneceksin*?" Sesi sertleşti. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim, yemin ederim."

"Biliyorum." Celia ona tüm kalbiyle inanarak baktı.

Jackson kızarıp yeniden pencere döndü. "Bir şey duyuyor musun?"

"Artık değil." Camdan dışarı baktı, ama tek görebildiği sarmaşıklardı. "Bizi nasıl bulabildiklerini anlamıyorum. Bu tarafa geleceğimizi kim bilebilirdi ki, ben bile bilmiyordum."

"Bu sabah evden çıktığında biri seni takip etmiş olmalı."

"Neden o zaman ateş etmediler?"

"Bir tüfeğin vardı unuttun mu? Belki de risk almak istemediler."

"Belki de takip ettikleri *sendin.*"

"Birilerine ipucu peşinde koştuğumu söylediysem de nereye gideceğimi söylemedim. Ben fark etmeden beni nasıl takip edebilirler bilmiyorum."

"Yakından takip etmeleri gerekmez ki," dedi Celia "Tüm arazinin ve yolun göründüğü bir tepe var. Seni tepeden izlediler se High Wycombe'a yöneldiğimizi görmüş olmalılar."

Jackson başım salladı. "Seni vurmak için de iyi bir fırsat olduğunu düşünmüş olabilirler."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Belki ebeveynlerinin öldürüldüğü sabah önemli bir şey duyduğun için?"

"O zaman neden High Wycombe *yolundayken* vurmadılar? Bakıcıdan öğreneceklerim hakkında endişe etmediler mi?"

"Yol o sırada işlekti, Issızlaşana kadar beklediler, cinayetten paçayı kurtarma ihtimalleri daha yüksekti."

"Benny'ye yaptıkları gibi."

Celia'nın kanı dondu. Biri Benny'yi susturmak için öldürmüştü, *onu* susturmak için de öldürmeye hazırdı, büyük olasılıkla o gün çocuk odasındaki kişiydi. Annesinin sevgilisi Kaptan Rawdon olmalıydı çünkü karısı Celia'nın konuşmayı duyduğundan haberdar olamazdı.

Ama onun katil olması yeni öğrendikleriyle uyuşmuyordu. Herkes Rawdon'ların Cebelitarık'ta olduğunu biliyordu.

"Bir ihtimal daha var," dedi Jackson sert bir sesle.

Celia yutkundu, birinin onun ölmesini istediği gerçeğini sindirdi. "Öyle mi?"

"Desmond büyükannenin serveti için rakiplerini ortadan kaldırmak istemiş olabilir. Evlenirsen şansını tümden kaybeder. Seni öldürmenin büyükannenin isteğine ters düştüğü için şansını arttıracağını düşünmüş olabilir."

"Herhalde aramızdan birine bir şey olursa ninemin isteğinde inat edeceğini düşünecek kadar aptal olamaz."

Jackson hafifçe güldü. "Desmond bana çok akıllı biri gibi görünmedi.

"Doğru." Celia ölmekte olan pencereden dışarı, azalmakta olan ışığa bakarken bir ürpertiyle sarsıldı.

"Üşüyorsun," diye mırıldandı Jackson.

"Hayır," dedi Celia, sonra gerçekten üşüdüğünü hissetti. Titremesini tek sebebi acımasız gerçeklerin onu sarması değildi anlaşılan. Kıştı ve güneş batmak üzereydi.

Jackson paltosunu çıkarıp Celia'nın pelerininin üstüne örttü. "Hava etrafı göremeyeceğimiz kadar kararmadan ateş yakayım."

"Malzemelere ihtiyacın yok mu?"

Jackson gülümsedi. "Barut ve silah için yedek çakmağım var. Şilteden de biraz saman aldım mı başka ihtiyacım kalmıyor." Şömineye baktı. "Şöminede hala odun var."

"Takipçilerimizin bacadan çıkan dumanı görmesinden endişelenmiyor musun?"

"Umalım da fark etmeyecek kadar uzakta olsunlar. Lafı açılmışken..." Ceketini çıkarıp ona uzattı. "Ben ateşi yaktıktan sonra bunu pencereye as. Işığın görünmesini istemeyiz."

Şömineye gittiğinde Celia onu daha önce hiç sadece gömleğiyle görmediğini fark etti. Daima fazla resmiydi.

Oysa şimdi ateş yakmak için eğildiğinde hiç resmi görünmüyordu. Sert, dağınık ve katilleri atlatıp ormanın derinliklerinde saklanırken onu koruyabilecek biri gibi görünüyordu.

Celia içinde bir heyecan hissetti. İlk kez böyle ilkel koşullarda hayatta kalmak zorunda kalıyordu, ama Jackson'ın gayet alışkın olduğunu hissetti. Tehlikedeyken onu koruması için daha fazla güvendiği bir erkek olamazdı.

Jackson'ın ateşi yakışını izledi. Sonra pencereyi örtüp Jackson'ın alevleri beslediği şöminenin yanına gitti. "İyi

ki Bayan Duffett'in yanında bir şeyler yemişiz, değil mi?" dedi havayı yumuşatma umuduyla.

Jackson ona kaşını kaldırarak baktı. "Daha erken çıksaydık—"

"Biliyorum. Bunu engellemiş olabilirdik." Çenesini kaldırdı. "Ama olmayabilirdik de."

Jackson güldüğünde Celia rahatladı. "Öyle olsun bakalım." Jackson kalkıp eyer çantalarından bir paket çıkardı. "Gerçi aşçınız beni sevdiği için daha da mutluyum.

Paketi Celia'ya atıp bir tane daha çıkardı. "Bu sabah bir günlük azık vermeden bırakmadı."

Celia kâğıdı açınca içindeki salamlı peynirli sandviçi gördü. "Ah, aşçıyı seviyorum," dedi iştahla yemeye başlayıp. Çayla pasta onu uzun süre tutmayacaktı. "En azından açlıktan ölmeyeceğiz," dedi aldığı ısırıkların arasında.

Jackson kendi sandviçini yerken onu şüpheyle inceledi. "Halstead Konağındaki şaşaalı yemekler olmadan bir gece hayatta kalabiliriz sanırım, değil mi?"

İğnelediğini hisseden Celia sordu, "O kadar iyi yemekler yememiz seni rahatsız mı ediyor?"

Jackson gözlerini kırpıştırdıktan sonra kaşlarını çattı. "Elbette hayır," dedi hemen. "Maddi durumunuz elverdiği sürece neden yemeyesiniz?"

Sandviçini bitirip kovayı aldı. "Baca temiz mi diye kontrol edip hava hala biraz aydınlıkken su bulmaya çalışacağım. Eskiden burada kalanların bir su kaynağı olmalı."

"Beni yalnız mı bırakıyorsun?" dedi Celia panikle.

"Bir şey olmaz." Jackson ona silahı uzattı. "Gerekirse ateş et." Gözleri parladı. "Nasıl yapıldığını bildiğini biliyorum."

Kapıya yöneldiğinde Celia seslendi, "Bekle!"

Jackson durup ona soru sorarcasına baktığında kız paltosunu vermek için koştu. "Buna ihtiyacın olacak. Dışarısı buz gibi..." Giymesine yardım ederken fısıldadı, "Dikkatli ol."

Şapkasının ucunu kaldırdı. "Daima, leydim," dedi Celia'nın kalbini pır pır ettiren boğuk, pürüzlü sesiyle. Sonra da gitti.

O gittikten sonra Celia başlığını ve eldivenlerini çıkarıp etrafını inceledi. Ateş o kadar az odunla fazla yanmazdı. Rüzgâr gece boyunca duvarlardaki çatlaklardan sanki açık bir cammış gibi girerken de ısınmaları zordu.

Ama belki de bir çözüm bulabilirdi. Odayı arayıp bir köşede kırık bir sandalye buldu. Şömineye sürükleyip sonra da parçalayıp odun olarak kullanabilip kullanamayacağına karar vermek için dolabı inceledi. Çelimsiz bir şeydi, uzun süre yanmazdı ama hiç yoktan iyiydi.

Şimdi, ateşte ısıtıp ayaklarını koyabileceği bir taş ya da tuğla olsaydı keşke...

Hızlı bir aramadan sonra yatağın altında tam da bu amaç için kullanılmış olduğundan şüphelendiği tuğlalar bulup ısınmaları için ateşe koydu. Eyer çantalarını karıştırdıktan sonra keskin kokulu bir şişe buldu. Bir yudum aldığında az daha güçlü likör tadından boğuluyordu. Bak sen, Jackson nasıl da sürprizlerle doluydu böyle?

Tüm boğazını yakan bir yudumdan sonra biraz daha ısındı. Yün pelerinini çıkarıp sonradan örtü olarak kullanabilmek için ısınsın diye ateşin yanına koydu. Güve yenikleriyle dolu battaniyeyi kenara atıp içinde pis yaratıkların saklanmadığından emin olmak için şilteye vurdu. Sonra da

battaniyeyi geri serdi. Ama teni o şeyle temas ederek *uyumayacaktı.*

İç eteklikleri! Bir tanesini çıkarıp ikiye ayırdıktan sonra güve yenikleriyle dolu battaniyenin üstüne serdi. Böylesi daha iyiydi. Zaten kimse samandan bir döşeğin üstünde uyuyamazdı ama—

İşte o zaman odada sadece bir yatak olduğu kafasına dank etti. Nefesi kesildi. Paylaşmak zorunda kalacakları aşikârdı. Aynı zamanda yatağı paylaşmanın başka şeyleri de paylaşmaları anlamına gelebileceği de öyle...

Yanakları kızardı. Böyle bir şey olursa geri dönüşü olmazdı. Geri dönülemez bir şekilde mahvolurdu. Ne düşünüyordu böyle? Her halükarda mahvolacaktı, tüm geceyi rahibeler kadar masumane geçirseler bile.

Elbette Jackson'ın onunla aynı yatağı paylaşmak *istememesi* de mümkündü. Bütün gün beraberlerdi ve bir kez olsun onu öpmeye çalışmamıştı. Onu arzulasa bile onurlu falan olduğu için onu baştan çıkarmaya yeltenmeyebilirdi.

Öte yandan eğer servetiyle ilgileniyorsa şansını garantilemek isteyebilirdi.

Ancak Celia buna inanamazdı. Jackson öyle birine benzemiyordu. Hem olsa bile artık bir önemi yoktu. Ormanda beraber geçirdikleri bir geceden sonra ninesi kesinlikle evlenmeleri için *ısrar* edecekti. Ninesi etmezse Oliver ederdi.

Yani zaten evleneceklerse yapmalarında bir sakınca yoktu...

Yine kızardı. Of, gerçekten de çok arsızdı. Ama neden olmasın ki? Jackson yarın bir sebepten onunla evlenmeyi reddetse de mahvolmuş olacaktı. O halde neden değer verdiği bir erkekle sevişmenin nasıl bir deneyim olduğunu

öğrenmesindi ki? Annesinin bile bir sevgilisi vardı, kahretsin—onun neden olmasındı?

Jackson'ın içkisinden bir yudum daha aldığı halde karnında dindiremediği bir heyecan yükselmişti.

O sırada kapı açıldı ve Celia irkildi. Silahını almak için etrafına bakındı. Bir yere koymuş olmalıydı ama gelen sadece Jackson'dı.

"Meşguldün anlaşılan," dedi kovayı yere bırakıp odayı inceleyerek.

"Su bulmuşsun!"

"Yakınlarda bir dere vardı." Bakışları elindekine gitti. "Bakıyorum sen de konyağımı bulmuşsun."

Celia utanmamaya kararlı bir tavırla yanına gidip şişeyi ona verdi. "Öyle oldu." Jackson da biraz içerken Celia ona muzip bir edayla baktı. "Saygıdeğer, burnu havalarda Bay Pinter'ın böyle güçlü içkiler içtiğini kim tahmin ederdi?"

Jackson suratını astı. "Soğuk bir günde birazcık konyağın kimseye zararı dokunmaz. Ayrıca burnum havalarda değil."

"Öyle mi? Daha geçen hafta Gabe'e çoğu lordun sadece varlıklarını Londra'nın kumarhaneleri ve kerhanelerinde harcayıp tanrıya ve ülkeye karşı sorumluluklarını ihmal ettiklerini söylemedin mi?"

Jackson kızardığında Celia vicdanının hafifçe sızladığını hissetti. Ama sadece hafifçe. Kızardığında çok etkileyici görünüyordu.

"Ailenin de öyle olduğunu ima etmeye çalışmıyor..."

"Önemli değil," dedi Celia ona acıyarak. Ne de olsa hayatını *kurtarmıştı*. "Burnu havalarda olmak için iyi sebeplerin var. Hem çok da yanılmıyorsun—topluma yük olan çok sayıda lord var."

Jackson uzun bir süre sessizliğini korudu. "Umarım abilerin için öyle düşünmediğimi biliyorsundur. Ya da enişten için. Onlar iyi adamlar."

"Teşekkür ederim."

Jackson paltosunu çıkarıp Celia'nın pelerinin üstüne asmak için gitti, sonra da durup ellerini ateşte ısıttı. "Keşke aynı şeyi kuzenlerin için de söyleyebilsem."

Of, tanrım. Bu konuşmak istediği son şeydi. Özellikle de bugün bakıcının Jackson'a söylediklerinden sonra.

Eyer çantalarında yiyecek arayarak kendini meşgul etti. "Desmond ve Ned her zaman... zor insanlardı."

"Ama küçük bir kızken Ned'den hoşlanıyormuşsun." Jackson konyağını yudumlamaya devam ederken gözlerini ondan ayırmadı.

Celia bir armut bulup nasıl cevap vereceğini düşünürken birkaç ısırık aldı. "Uzun sürmedi."

"O kadarını anladım." Celia ona ani bir bakış atınca Jackson ekledi, "Dün gece baloda ona verdiğin tepkiyi gördüm."

O kadar mı belliydi?

"Sana ne yaptı?" diye sordu Jackson şişeyi kapatıp paltosunun cebine koyarken.

Celia armudun kalanını yedi. Ona ne kadarını anlatmalıydı? Her şeyi anlatsa Terbiyeli Pinter ne düşünürdü?

Ha, kolaylıkla tahmin edebiliyordu ve buna dayanamazdı.

"Seni incitti mi?" diye sordu Jackson daha sert bir sesle. "Yemin ederim eğer sana elini bile sürdüyse—"

"Öyle değildi," diye mırıldandı Celia.

Jackson karanlık bir ifadeyle ona yaklaştı. "O halde nasıl olduğunu söyle."

"Uzun zaman önceydi. Bahsetmeye değmez."

"Dün gece yüzündeki ifadeyi gördüm," dedi Jackson usulca. "Bir an için de olsa ondan korktun, nedenini bilmek istiyorum."

"Korkmadım—"

"Lanet olsun, Celia, bana ne yaptığını söyle!"

Celia zorlukla yutkunup ona arkasını döndü. "O-o sanırım kızlığımı bozmaya çalıştı."

On Yedinci Bölüm

Jackson öfkeden çılgına döndü. "*Kızlığını bozmak mı*!" dedi boğuk bir sesle. "Yani sana *tecavüz* etmeye mi kalkıştı?"

"Hayır!" Celia panikle ona döndü. "S-söyledim ya, öyle değildi! Yani, öyle değildi..." Başını eğip ellerine baktı. "Of, hiçbir şey dememeliydim."

Jackson öfkesine hâkim olmaya çalıştı. O bir dedektifti, Tanrı aşkına—aşırı tepki vererek kimseden gerçeği öğrenemeyeceğini bilmesi gerekiyordu. Usulca Celia'nın koluna girerek onu yatağa doğru götürdü.

"Baştan başla." Oturması için işaret etti, sonra da yanına ama fazla yakınına oturmamaya dikkat ederek oturdu. Şu anda biraz mesafeye ihtiyacı vardı kızın. "Bana olanları anlat. Söz veriyorum, sadece oturup dinleyeceğim." Bu onu

içten içe öldürse bile dinleyecekti sessizce. Ki büyük olasılıkla da öyle olacaktı.

Celia başını salladı ve gözleri odanın diğer ucuna dalıp gitti. "Hepsi benim suçumdu aslında."

"Senin suçun *değildi*," dedi Jackson hiddetle.

Celia ona şüpheyle baktı. "Oturup dinleyeceğini sanıyordum."

Jackson kendini toparlamak için derin bir nefes aldı. "Tamam. Devam et."

"Ned'den yıllardır hoşlanıyordum. On dört yaşına bastığım yaz o on yedi yaşındaydı ve okul tatilde olduğu için ailesiyle ninemin evine ziyarete geldiler. Birkaç hafta kaldılar." Huzursuzca eteğiyle oynadı. "O zamanlar çok etkileyici bir çocuktu. İyi at sürüyordu—Gabel'le Rotten Row'dan yarış yapıp dururlardı—çok da iyi bir dansçıydı. O yüzden beni fark ettiği zaman..."

Sesi boğuklaştı. "Anlamıyorsun—erkekler beni asla fark etmezdi, özellikle de Minerva varken. O sosyeteye daha yeni tanıtılmıştı ve her yerde erkekler peşindeydi. Hepsinin servet avcıları olduğunu söylerdi ama bana öyle görünmüyordu Elbette ben daha sosyeteye tanıtılmamıştım o yüzden başarılarına birebir tanıklık etmedim. Ama gittiğim birkaç etkinlikte o ilgi odağıyken, ben sadece çelimsiz kız kardeşiydim."

Jackson'ın kendine hâkim olması hayli çaba gerektirdi ama bir şekilde başardı.

"Sonra Ned benimle flört etmeye başladı," diye devam etti Celia, "gururum öyle okşanmıştı ki. Biz çocuklar Hyde Park'a giderdik, o da sanki çoktan büyümüşüm gibi bana eşlik ederdi. O... o bana iltifat eder, benim için çiçek toplar-

dı—" Sesi sertleşti. "Tüm ilgisi bir yalandı, ama bunu çok sonra öğrendim."

Hepsi yalan mıydı? Göt herif onu yatağa atmaya çalıştığı için mi yapmıştı bunları?

"Neyse, ninem bir yaz günü büyük bir parti verdi, herkes akşam yemeği için içeri geçtiğinde de Ned beni onunla bahçe kulübesine gitmeye ikna etti."

Yüzündeki kederli ifade Jackson'ın Ned Plumtree'yi bulup bir güzel benzetmek istemesine yol açtı. Yumruklarını öyle bir sıktı ki tırnakları avuçlarına batıyordu.

"Önce istediğim her şey gibiydi," dedi. "O... O beni öptü. Berbat değildi ama düşündüğüm kadar hoş da değildi. Öyle, şey, özensizdi ki..." İç geçirdi. "Çok hoşuma gitmedi. Ama erkekler kızları öpünce böyle oluyor sandım, anlıyor musun?"

Hayır, anlamıyordu. Gerçi tatlı, genç Celia'nın ilk öpücüğünü dört gözle beklediğini gayet güzel hayal edebiliyordu. Kendi annesinin de muhtemelen beklediği gibi.

Ne var ki annesi ne yapacağını bilecek yaştaydı. Celia sadece on dört yaşındaydı.

Öfkesini bastırdı. "Kıyaslayacak bir deneyimin yoktu."

"Kesinlikle." Celia'nın sesi alçaldı. "Ama ellerini... ellerini göğsüme koyduğunda... doğru olmadığını anladım."

Jackson'ın içindeki öldürme arzusu yeniden yükseldi.

"Ona bunu yapmamasını söyledim," diyerek devam etti, "ama o... sıkmaya devam etti, öyle sert sıktı ki canım acıdı."

Şimdi kelimeler hızla birbirini takip ediyordu, art arda, hızla. "Sonra da diğer eliyle eteğimi kaldırmaya başladı, ona durmasını söyledim ama o beni yere itip üstüme çıktı ve her tarafımı elliyordu, ben de–"

Kaşlarını çattı. "Ben de ona bir tuğlayla vurdum."

Hikâyenin ani sonunu duyunca Jackson gözlerini kırpıştırdı. "Sen... ne yaptın?"

Celia ona kirpiklerinin altından kaçamak bir bakış attı. "Kafasına bir tuğlayla vurdum. Bayağı da sert vurdum. Küfredip üstümden kalktı, ben de ayağa fırlayıp kapıdan kaçtım."

"Ulu Tanrım," diye mırıldandı Jackson, ırzına geçilmesine ne kadar yaklaştığını fark edince kalbi ağzına geldi.

"Beni bahçede yakalayıp iğrenç şeyler söyledi ama tuğla hala elimdeydi, ben de ona atıp eve koştum."

Jackson ona bakakaldı. "Tüm bunlar olup biterken ailen neredeydi?" diye sordu boğuk bir sesle. "Abilerin, ablan?"

"Hepsi akşam yemeğindeydi. En küçükleri olduğum için ben ve küçük kuzenlerim çocuk masasına oturacaktık, o yüzden kimse bizimle o kadar ilgilenmiyordu. Hem, her şey o kadar hızlı oldu ki... Yokluğum anlaşılmadan içeri girip oturmuştum bile."

Celia'nın dudaklarında varla yok arası bir tebessüm belirdi. "Ama sonra Ned'in yokluğunu fark ettiler. Bana onu görüp görmediğimi sorduklarında onlara o gün attan düşüp başını vurduğundan beri baş ağrısından şikâyet ettiğini söyledim."

Kendinden memnun görünüyordu. "Bu *hiç* hoşuna gitmedi. Binicilikteki ustalığıyla çok gurur duyardı, ondan sonra herkes ona bir süre Sakar Plumtree diye seslendi. Onlara olanları söylerim diye korkustuğu için hiçbir şeyi yalanlayamadı."

"Kahretsin, neden söylemedin ki?" dedi Jackson dişlerinin arasından.

Celia ona göz ucuyla baktı. "Oliver onu oracıkta vururdu."

"İyi. Onu bir dahaki görüşümde ben de aynı şeyi yapmaya kararlıyım"

"Ned'i vurmana izin veremem," dedi Celia azimli bir tavırla. "Bu Baş Hâkim seçilme şansını arttırmaz." Jackson şu anda Baş Hâkim seçilmenin umurunda bile olmadığını söylemek üzereydi ki Celia ekledi, "Hem Oliver'a da izin vermeyecektim, özellikle de annemi vurduğuna dair söylentiler varken. Ailemizde yeteri kadar skandal yaşanmıştı."

Kollarını göğsünde bağdaştırdı. "Hem, biri Ned'i vuracaksa o kişi ben olacağım."

Birdenbire her şey yerine oturdu. "Ha, demek *bu* yüzden Gabe'i sana ateş etmeyi öğretmesi için ikna ettin. O yüzden el çantanda cep tabancası taşıyorsun."

Celia başını hafifçe salladı. "Başıma bir daha böyle bir şey gelmesine izin vermeyecektim."

Jackson birden ürperdi. Nasıl bu kadar yalnız olduğunu düşünebilirdi? "Bir skandal olasılığını göz ardı edip ailene söylemeliydin. Ned'le aile içinde halledebilirlerdi."

"O zaman da ne kadar pervasız olduğumu öğreneceklerdi," diye fısıldadı Celia. "Ne kadar zavallı ve aptal olduğumu... Ned'in beni umursamadığını göremeyecek kadar aptal olduğumu, benimle alay ettiğini anlayacaklardı..." Hafif bir iniltiyle yataktan kalktı ama Jackson elini tutup onu geri çekerek kendine çevirdi.

"Ned'in seni baştan çıkarmak için gençliğinden ve ona olan ilginden faydalanması *senin* suçun değil, Tanrı aşkına."

"Anlamıyorsun—benim suçum." Celia ona bakmamak

için başını eğdi. "Ben b-bilmeliydim. Erkekler bana hiç o gözle bakmazdı... ama o-onun gerçekten b-benden hoşlandığını sanmıştım. Meğer sadece..."

Gözlerindeki yaşlar Jackson'ın ruhunu parçaladı. "Ona izin vermediğimde işte... Bana zaten beni i-istemediğini söyledi," kekeledi, eli Jackson'ınkini acıtırcasına sıkıyordu, "Çünkü ben... Memesiz sıska bir k-kaltakmışım ve k-kadınsı bir zerrem bile yokmuş."

"Ah yavrum ah" diye fısıldadı Jackson, onu kucağına alıp sımsıkı sardı. Celia kalbini kırıyordu.

Tüm konuşmaları yeniden zihninde canlandı.

Tabii benim gibi bir kadının onlar gibi erkekleri memnun ve mutlu etmesinin imkânsız olduğunu düşünmüyorsanız.

Kendimi bir tür... tehlikeli biri gibi mi göstermemi isterdiniz yoksa kadın kılığındaki bir erkek gibi mi yoksa... of, bilmiyorum.

Beni dün gece sadece bir ders vermek için öptünüz, bugünse doğru düzgün öpmeye bile tenezzül etmediniz—Lanet olsun. İpuçları hep gözünün önündeydi ama Jackson onları görmezden gelmişti. Jackson her anını onu yatağa götürme arzusuyla savaşarak geçirirken onun çekiciliği konusunda tuhaf çıkarımlar yapmasının sebebi *buydu*. Bu yüzden ninesine evlenebileceğini kanıtlamaya çalışıyordu.

Celia hıçkırıp ağlamamaya çalışırken ona sarıldı. "Bunu sadece bir iddia i-için y-yaptığını söyledi. A-arkadaşları ona bir m-markinin kızının onu a-asla ö-öpmeyeceğini söylemiş, o da iddiaya girmiş."

"Bu tamamen saçmalık," diye tısladı Jackson, sonra Celia'mn yüzü şaşkınlıkla dolunca sesindeki sertlikten pişman oldu. "Bunları sadece onu reddettiğinde canı yandığı için

söylediğine yüklü miktara bahse girerim. Plumtree gibi şımarık bir it gururuna dokunulmasından nefret etmiştir. Seni istediğini elde etmek için kandıramayacağını anladığında aşağılık yalanlarla kendi seviyesine çekmek istemiş."

Nemli yanaklarını öperken o aşağılık piçle karşılaşıp Celia'nın kendinden şüphe etmesine yol açtığı için canını burnundan getirmeyi diledi. "Onun gibi it herifler istediklerini alamayınca böyle yapar. Yani tek kelimesine bile inanma. Aklı başında hiçbir erkek seni itici bulamaz."

Celia hala şüphe dolu gözlerle ona baktı. "O zaman bayağı *zayıftım*, ayrıca hiç... hiç göğsüm yoktu."

"Göğsün gayet güzel," diye fısıldadı Jackson. Göğüslerinin o nefis tadını ve onlara bakmak için elbisesini açtığında nemli keten kumaşın altından ne kadar sıkı ve dolgun göründüklerini hatırlıyordu şimdi.

"Hem Plumtree sözlerinde ciddi bile olsa bu onun ne kadar aptal olduğunu gösteriyor. Kollarında senin gibi bir tanrıçayı tutup da kıymetini bilememesi onun salaklığı..."

O güzel, tatlı dudaklarının yakınlığına dayanamayıp Celia'yı öptü. Tüm hislerini öpücüğüne yansıtmıştı, dünyadaki bütün Ned'lerin ona verdiği acıları silmek istiyordu.

Tehlikeli sularda gezindiğini fark ederek geri çekildiğinde Celia boğuk bir sesle konuştu, "Beni her zaman böyle... takdir etmiyordun. Erkeklerin arkadaşlığımdan hoşlandığını söylediğimde buna inanmakta zorlandığını söyledin."

"*Ne*?" dedi Jackson kaşlarını çatarak. "Hiç öyle bir şey demedim."

"Evet, dedin, senden taliplerimi araştırmanı istediğim gündü. Gayet iyi hatırlıyorum."

"Ben asla öyle bir şey..." Birden konuşmalarını hatırla-

yıp başını salladı. "Sadece bir kısmını hatırlıyorsun, tatlım. Erkeklerin arkadaşlığından hoşlandığını ve *senin rahat konuşulabilecek biri olduğunu düşündüklerini* söyledin. Ben son kısma inanmakta zorlanmıştım."

"Yaa." Celia onu şüpheyle süzdü. "Neden? Benimle konuşmakta, daha doğrusu nutuk çekmekte hiç zorlanmıyorsun."

"Ya nutuk çekmek ya da dudaklarını öpücüklerle susturmak zorundayım," dedi Jackson ciddi bir ifadeyle. "Seninle konuşmak kolay değil, çünkü yanındayken daima seni yalnız kalacağımız bir yere götürüp çok sayıda ahlaksızca şey yapmak istiyorum."

Celia gözlerini kırpıştırdı, sonra da ona öyle bir şefkatle baktı ki Jackson'ın göğsü acıdı. "O halde neden yapmıyorsun?"

"Çünkü sen bir markinin kızısın ve patronumun kardeşisin."

"Bunun anlamı ne? Sen de hâkim yardımcısı ve ünlü bir Bow Caddesi Koşucususun—"

"Ayrıca kimin nesi olduğu bilinmeyen bir piçim."

"Bu da seni pervasızlığıyla tanınan bir haylazın ideal yoldaşı kılar."

Yoldaş kelimesi zihninde yankılandı. Ne demek istemişti?

Sonra Celia çenesine bir öpücük kondurarak direncini ve mantığını eritti, işte o zaman Jackson ne demek istediği gayet iyi anladı.

Aklını tamamen yitirmeden onu üstünden kaldırmaya çalıştı ama Celia kollarını boynuna dolayıp onu bırakmadı. "Göster bana."

"Ne göstereyim?"

"Bana yapmak istediğin tüm ahlaksız şeyleri."

Jackson'ın damarlarında arzu alevleri yandı. "Tanrım, Celia—"

"Yoksa söylediğin tek bir kelimeye bile inanmam." Bakışlarına hüzün çöktü. "Bence ne istediğini bilmiyorsun. Dün beni öyle tatlı öpücüklere ve okşayışlara boğdun ama sonra baloda sanki benimle hiç tanışmamışsın gibi davrandın."

"Yanında taliplerin vardı," dedi Jackson boğuk bir sesle.

"Benimle dans edebilirdin. Bir kere bile dansa kaldırmadın."

Kucağında oluşu Jackson'ın acı bir sertlikle uyarılmasına yol açıyordu. "Çünkü kaldırsaydım biliyordum ki... İsterdim... Arzulardım..."

Celia boynundan aşağıya öpücükler kondurarak kanını alevlendirdi. "Göster bana," diye fısıldadı. "Ne istediğini şimdi göster. Neye ihtiyaç duyduğunu."

"Seni mahvetmeyi reddediyorum," dedi Jackson kısmen kendini uyarmak için.

"Çoktan mahvettin." Çekingen bir bakışla boyun bağını çözüp aşağı çekti.

"Yarın döndüğümüzde herkes geceyi beraber geçirdiğimizi öğrenecek, ahlaksız bir şey yapıp yapmadığımızın bir önemi kalmayacak. Neden keyfimize bakmayalım?"

Jackson Celia'nın savunmasının çürütülemez mantığını fark etti. Yukarı kayıp göğüslerinin o yumuşak, narin kıvrımlarını kavramasın diye belinde tuttuğu ellerinin kasıldığını da...

"Ben de Ned gibi davranmayacağım, masumiyetinden faydalanmayacağım."

"Sen onun gibi değilsin," diye itiraz etti Celia alçak sesle. "Sen onurlu, güçlü ve bana kadınlığımı yaşatmasını istediğim tek erkeksin." Yüzünü ellerine aldı. "Ayrıca beni hemen, şu dakika öpmezsen Jackson Pinter, yemin ederim kıyafetlerimi tek tek çıkarırım, ta ki sen—"

Jackson vahşice dudaklarına saldırdı, zihni çoktan onu altında çıplak hayal etmeye başlamıştı bile. Hep istediği yerdeydi şimdi... Yatağında. Hayatında. Ona nasıl karşı koyabilirdi ki? O arzuladığı her şeydi, savaşma gücü de o yumuşak ellerinin, yumuşak dudaklarının her dokunuşuyla zayıflıyordu.

"Jackson," diye fısıldadı dudaklarına. "Bana nasıl kadın olacağımı göster. *Senin* kadının."

"Karım mı?" diye fısıldadı Jackson. "Çünkü bu gece bunu yaparsak..."

Geri çekilip ona baktı. "İstediğin bu mu? Karın olmam mı?"

Jackson kendine güvensizlikle dolu gözlerine bakıp asıl istediğini anladı. Onu yüksek amaçlarına ulaşmasını sağlayacak bağlantıları olan zengin karısı Leydi Celia olarak mı elde etmek istiyordu?

Yoksa bir daha asla korkmamak için ateş etmeyi öğrenen cesur kadınla sevişmek istediği için mi? Kuzeninin davranışlarını ailesini daha fazla skandaldan korumak için sır olarak saklayan kadından, ona Lancelot'muş ve kendisi de Guinevere'miş gibi bakan kadından?

Yarın evlilik ve ne ifade ettiğiyle ilgili ciddi bir konuşma yapacaklardı ama Jackson şimdilik ne büyükannesinin tehditleri ne de gelecek korkularını umursamıyordu. Ned'in acımasız sözlerinin hala kulaklarında çınladığını bilirken olmazdı.

Celia bu gece tamamen farklı şeyler duymalıydı.
"Benim istediğim," dedi usulca, "sensin. Sadece *sen.*"

On Sekizinci Bölüm

Celia'nın gözleri doldu. Jackson onu anlıyordu. *Onu* istiyordu. Servetini ya da bağlantılarını değil, onu arzuluyordu. Sonra bunu ağzına öyle güçlü bir açlıkla kenetlenerek ispatladı ki Celia nefes bile alamadı. Göğüslerini elbisesinin üstünden okşadığında Celia zevkten kendinden geçti. Jackson onun olacaktı. Kocası. *Sonsuza dek.*

"Bir bakıma Ned'in neden öyle davrandığını anlıyorum," diye mırıldandı Jackson boğazına.

Bu Celia'yı şaşırttı. "Ne demek istiyorsun?"

"Seni elde etmeye bu kadar yaklaşıp da reddedilmek onu tümden çıldırtmış olmalı." Göğüslerini, yavaşça, ipeksi dokunuşlarla okşadı. Ned'in dokunuşlarına öyle zıttı ki iki adamı kıyaslamak bir suç sayılırdı. "Yaptığı lanet olası şeylerden hiçbirinin bahanesi olamaz ya—onu elime geçi-

rirsem canını burnundan getirene dek benzeteceğim. Ama *ben* Cennete bu kadar yaklaşsaydım..."

"Cennet mi?" Celia çınlayan bir kahkahayla yeleğinin düğmelerini açmaya başladı. "Bir Bow Caddesi Koşucusuna göre tam bir şairsin."

"Eniştem şiirden zevk almayan birinin ruhu olmadığını söylerdi. Deli olduğunu düşünüyordum. Şu ana kadar." Celia'yı gözleriyle yakarak elbisesini açmak için arkasına uzandı, sesi derin ve boğuk bir tona büründü. "'Güzellikte yürüyor o kadın, gece gibi / Bulutsuz iklimlerin ve yıldızlı göklerin'—hatırladığım tek mısralar. Sana kusursuzca uyuyor."

Celia'nın damarları heyecanla yandı. "Byron mı? Lord *Byron*'dan mı alıntı yapıyorsun?" Celia Jackson'ın yeleğini çıkardı. "Bu sadece şiir değil, aynı zamanda ahlaksız şiir."

Jackson onu kaldırdıktan sonra kendi de ayağa kalkıp elbisesini çıkarabilmek için arkasını dönmesini sağladı.

"Şimdi burnun o kadar da havalarda değil, değil mi?"

Gerçekten de değildi. "Keşke bunca zamandır hakkımda böyle ayıp şeyler düşündüğünü bilseydim." Celia elbisesi yere düşerken titredi, kısmen harap kulübenin soğuğundan, kısmense Jackson'ın masumiyetini almak üzere olduğunu bildiğinden. "Azarlarına daha kolay katlanırdım.

Jackson hünerli ellerle korsesini açtı. "Belki de bana daha iyi davranırdın."

"Belki de." Korsesi de elbisesinin peşinden yere düşünce, Celia yüzünde muzip bir tebessümle ona döndü.

"Belki de sana başka şekilde eziyet ederdim."

Jackson ancak "Ya?" diyebildi ama gözleri Celia'yı vücudundaki tüm sinirleri uyaran bir ateşle tüketiyordu. Vü-

cudunu beğendiğine dair en ufak bir kuşkuya bile yer bırakmadı.

Tepkisi Ned'inkinden öyle farklıydı ki Celia kendini onunla cilveleşecek, baştan çıkaracak kadar rahat hissediyordu.

İç etekliğini çözüp yere bıraktıktan sonra geriye çekilerek ayaklarını içinden çıkardı. "Örneğin, kapalı yakalı şeyler yerine daha çok dekolte giyebilirdim."

Jackson ona yaklaşırken nefesi kesik kesikti, bir yandan da gömleğinin düğmelerini açıyordu. "Bu gerçekten de bir işkence olurdu."

"Beni arzulamana yol açacağı için mi?"

"Seni kapalı yakalı şeyler giyerken de arzuluyordum. Ama diğer erkekleri de meyve suyuna gelen arılar gibi kendine çekerdin ve ben de sana şu anda benim baktığım gibi baktıkları için onları öldürme arzumu bastırmak zorunda kalırdım."

"Neden Bay Pinter, siz kıskanç mıydınız?" diye onu kışkırttı Celia kuşkularında haklı çıktığı için sevinerek. Gözleri buluştuğunda Jackson aniden ciddileşmişti. "High Wycombe'a neden bugün gitme kararı aldığımı sanıyorsun? Çünkü taliplerinle flört edişini bir gün daha izlemeye dayanamadım."

Vay canına. Jackson'ın böyle enfes şeyler söyleyebileceğini kim bilebilirdi?

Sonra gömleğini çıkardı. Ulu Tanrım, Jackson'ın giysilerinin altında böyle enfes *göründüğünü* kim tahmin edebilirdi? Smokin giydiğinde biraz anlamıştı ama *bu kadarını* beklememişti.

Güzelce şekilli göğsünden aşağıya indiğinde yağlanma-

ya dair en ufak bir iz bile taşımayan ince beli ortaya çıkıyordu. Göğüs uçlarının etrafındaki koyu tüyler sonra karnına doğru inip pantolonunun altında kayboluyordu. Bir güreşçiden çok bir eskrimcinin vücuduna sahipti ama kolları onu bugün atın üstünden kolaylıkla çekip alışını açıklayacak kadar kaslıydı.

Sonra pantolonunun düğmelerini açıp bir kenara attığında vücudunu sararak o dolgun ve şekilli uyluk ve baldırlarını olduğu gibi gözler önüne seren yün külotunu ortaya çıkardı, o belirgin kabarıklığı da tabii—Tanrım, gözlerini dikmiş bakıyordu. Kızararak bakışlarını çevirdi.

"Sıra sende, tatlım," diye mırıldandı Jackson. "Gömleğini sen mi çıkarırsın? Ben mi çıkarayım?"

Celia bağcıklarına uzandı ama Ned'in sesi zihninde yükseldiğinde bir anlık tereddüde kapıldı:

Memesiz, sıska cadaloz—sende bir gram bile kadınlık bile yok.

Jackson onu durduran şeyin ne olduğunu biliyormuş gibi ona doğru bir adım atarak çenesini başparmağıyla kaldırıp onu gözlerine bakmaya zorladı. "Ned'in sözlerini hafızandan silmek için her şeyi verirdim, ama bunu yapamayacağıma göre en azından onun yalanlarına karşılık doğruları söyleyebilirim. Sana baktığımda ne görüyorum biliyor musun, leydim?"

Bazen ona "leydim," dediğinde araya mesafe koyma yöntemiymiş gibi geliyordu. Oysa bu sefer bu sözlerin nefesinin boğazında düğümlenmesine yol açan bir anlamı vardı.

"İnanılmaz bir zarafete ve güce sahip bir kadın görüyorum." Gözlerini gözlerinden ayırmadan Celia'nın gömleği-

ni omzundan aşağıya çekmeye başladı. "Bir adamı tek bir sözüyle mahvedip bir tebessümle büyüleyebilecek bir peri kraliçesi görüyorum."

Parmaklarını saçına daldırıp tokalarını çıkardığında Celia'nın saçı omuzlarına döküldü. Şömine ışığında alev alev yanan gözlerle buklelerinden birini kaldırıp öptükten sonra yanağına götürdü.

"Saçları koyu çikolata gibi bir kadın görüyorum, gözleri engin bir renk ormanının yeşili ve kahvesi, yüzüyse öyle tatlı ki, onunla sevişmek şöyle dursun dokunmayı düşünmek bile beni utandırıyor."

Gömleğini bedeninden aşağıya çekerken bakışları öyle ateşli ve aç bir beğeniyle kaplıydı ki zihninde kalan tüm korku ve utancı sildi.

Sesi daha da boğuklaştı. "Göğüslerine gelince..." Başını eğip önce birini sonra ötekini emdi, sıcak ağzı onlarla öyle tatlı oynuyordu ki Celia'nın nefesi kesilmişti. Jackson çekilip mırıldandı, "Ned ya körmüş ya sersem ya da ikisi birden. En büyük ihtimalle de yüzsüz bir yalancı. Çünkü aklı başında hiçbir adam bunların güzel olduğundan başka bir şey düşünemez."

Jackson onu kollarına alıp yatağa taşırken Celia'nın gözleri doldu. Onun soğuk ve tutkusuz olduğunu nasıl düşünebilmişti? Duygularını iyi saklamıştı ama eşsiz duygu yoğunluklarında duyguları yüzünde apaçık parlıyordu. Celia onları okumayı gitgide daha iyi öğreniyordu. Şu anda onu yatağa yatırıp külotunun düğmelerine uzanırken gözlerindeki tutkuyu görebiliyordu. Sonra duraksadı. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

Celia dirseğinin üstüne doğrulup külotunun düğmelerini onun yerine açmaya başladı. "Çok eminim."

Belli ki Jackson da *oldukça* emindi çünkü Celia külotunun düğmelerini açtığı anda uyarılmış organı kalın, etkileyici sertliğiyle onu şaşırttı.

Evlendikten kısa süre sonra Minerva Celia'ya yatak odasında erkekle kadın arasında tam olarak ne yaşandığını açıklamış, bir erkeğin organının hayli göz korkutucu olabileceğini ve Celia'nın atlarda, ineklerde ya da av köpeklerinde gördüklerinden çok daha farklı olduğunu söylemişti.

Evet, farklıydı ama göz korkutucu değildi. Daha çok, tuhaf bir güzelliği vardı. Üstelik rüzgârla sarsılmış gibi sallanışı da büyüleyiciydi.

"Gerisine hazır mısın?" diye sordu Jackson yavaşça, sesinde hafif bir keyif vardı.

"Gerisi de mi var?" Külotunu biraz daha indirip hayalarını gösterdiğinde Celia, "Ha, tabii ki. Ama bu kadar kıllı olmalarını beklemiyordum."

Jackson gülerek yatakta yanına uzandı. "Senin de aynı yerin en az bu kadar kıllı."

Elini Celia'nın bacaklarının arasındaki özel noktaya götürdü.

Celia "Ahhh," diye inleyerek o bölgelerinin hem benzeşip hem de birbirlerini tamamladıklarını fark etti.

Sonra Jackson onu kendini yatakta okşadığı gibi okşamaya başladı, ancak çok daha iyiydi ve birden gözleri kararardı. "Jackson... Tanrım... *Jackson*... Bu da benimle yapmak istediğin... o ahlaksız şeylerden biri mi?"

"Neden?" Jackson durdu. "Sana böyle dokunmayı düşünmüş olmam seni rahatsız mı ediyor?"

"Katiyen hayır. Ben de *seninle* ahlaksız şeyler yapmak istedim ki. Beni öpmenin nasıl bir his olacağını hayal et-

tim." Sesi bir fısıltıya dönüştü. "Beni aynen böyle okşamanın, bacaklarımın arasını..."

Onu okşamaya devam eden Jackson'ın yüzü arzuyla alevlendi. "Öyle mi?" Onu daha da güçlü okşamaya başladı. "Böyle mi?" Celia kendini onun eline doğru itti. "Ah, evet. Kesinlikle... böyle."

Zalim adam gülümsedi. "Başka nerene dokunduğumu hayal ettin?"

"Ah, her yerime," dedi Celia bir nefesle.

"Belki buraya." Jackson eğilip göğüs ucunu emdi, Celia derin bir nefesle parmaklarını saçına dolayıp onu kendine çekerek kadar da diliyle okşadı.

"Kesinlikle oraya," diye onayladı Celia Jackson dikkatini öteki göğsüne yöneltirken. Sonra parmağını içine soktu. "Ya da buraya," diye mırıldandı o günahkâr, sert sesiyle.

"Tanrım!" diye ciyakladı Celia. "*Bunu* hayal etmemiştim."

"*Ben* ettim," dedi Jackson. "Pek çok kez."

Parmağını daha derine sokarken başparmağı da dokunuşuna aç ve muhtaç bir yanını öyle muhteşem şekillerde okşuyordu ki. Nefesi titreyerek çıkarken boğazından, bedeni Jackson'ın o edepsiz, *edepsiz* eliyle buluşmak için yükseldi.

"Tanrım, yardım et, hiç... *bilmiyordum*." Celia o leziz hissi daha çok tatmak isteyerek kıvrandı, bir yandan da Jackson onu okşarken kendisi ona zevk verecek hiçbir şey yapmadığı için kendini suçlu hissediyordu. "O ahlaksız şeyleri düşünürken... yani yapacağımız, hiç... benim sana yapabileceğim bir şey var mıydı?"

"Ah tanrım evet." Jackson ona ateşli bir bakış attıktan sonra elini tutup organına götürdü. "Okşa beni, tatlım." Celia onu okşadığında nefesi derinleşip ağırlaştı.

Biraz sonra inledi, "Of, Tanrım, dur... dur! Belki de sadece... başka yerlerime dokunmalısın."

"Doğru yapmadım mı?" diye fısıldadı Celia.

Jackson boğuk bir sesle güldü. "Korkarım fazla iyiydi. Bazı erkekler hazırlanmak için yardıma ihtiyaç duyar ama ben senin için öyle uzun zamandır hazırım ki..." Göğsüne bir öpücük kondurdu. "En iyisi artık dokunmaman, diğer her yere dokunmak için tam yetkiye sahipsin."

Ondan sonra daha fazla konuşmadılar. Jackson, Celia'yı, Celia da onu keşfetti—o güçlü omuzları, güzel göğsünü, öpmeyi çok sevdiği çenesini... Parmaklarının altındaki teni hissederken kendinden geçti. Celia'nın dokunuşlarına tepki veren kasları adeta dans ediyordu. Okşayışlarının onu nasıl etkilediğini saklayamaması Celia'nın çok hoşuna gidiyordu. Genellikle kontrollü ve anlaşılması güçtü. Ama burada, yatakta onu çözebiliyordu ve bu kalbinin coşkuyla yükselmesine sebep oluyordu.

Jackson'ın onu okşayışları da aynı şekilde, o güçlü, hünerli elleriyle ona özlem duyan tüm noktalarını buluyordu. Celia her hissin tadını çıkarabilmek için gözlerini kapadı ve kısa bir süre sonra gitgide daha hızlı nefes almaya başladı. Jackson'ın elinin altında öyle çılgınca kıvranıyordu ki Jackson'ın bacaklarının arasında durmak için yer değiştirdiğini elleri dizlerini kaldırıncaya ve içine bir parmaktan daha fazlası değmeye başlayıncaya kadar fark etmedi bile.

Gözleri bir anda açıldı. Ama kendini garip hissederken ve o kadar garip görünüp görünmediğini merak ederken Jackson mırıldandı, "Sen gördüğüm en güzel varlıksın."

Celia anında rahatladı. Nasıl oluyordu da daima doğru şeyi söylüyordu? Ellerini o kalın omuzlarında gezdirdi.

"Siz de... hayli çekicisiniz, bayım," dedi düşüncelerini içine yaslanan kalın organından ayırmaya çalışarak.

"Benimle alay etme," dedi Jackson dişlerinin arasından.

"Etmiyorum!" *Onun da* daima göründüğünün aksine kendine güvenmemesi mümkün müydü? "Yakışıklı olduğunu biliyorsun. Ben hep böyle düşündüm."

Jackson'ın yüzünde memnuniyet ifadesi belirdiğinde Celia söylediğinde sevindi.

Jackson ona biraz daha yaslandı, gözleri haşin bir açlıkla yanıyordu. "Ben de senin hep bir tanrıça olduğunu düşündüm."

Celia ona şüpheyle baktı. "Sabrını zorladığımda bile mi?"

"Sabrımı mı zorladın?" diye sordu Jackson.

"Öyle yaptığımı biliyorsun."

Jackson içine doğru yaslanmaya ara vererek ciddi bir ifade takındı. "Maalesef ben de senin sabrını zorlamak üzereyim, oldukça acı verecek bir şekilde."

Celia Jackson'a baktı, ona karşı bu kadar nazik davrandığı için kelimelerle ifade edilemeyecek kadar duygulanmıştı. Başını kendine çekerek dudaklarına bir öpücük kondurduktan sonra fısıldadı, "Beni senin yap. Senin olmak için her şeye katlanırım."

Bu sözler Jackson'ı sarsmış gibiydi, sonra içinde daha da sertleşmesine yol açtı. Böyle bir şey mümkünse tabii. "Göreceğiz," diye mırıldandı Jackson.

Celia'nın bu tuhaf tepkiyi algılamaya vakti olmadı çünkü Jackson dudaklarını yakalamıştı. Onu derin derin, tüm benliğiyle öperken aynı ölçüde derinlerine girdi.

Celia'nın o keskin acıyla verdiği nefes Jackson'ın du-

daklarına çarptı ama Celia'yı hareketsiz tutarak öpmeye devam etti, o gerginlik ve huzursuzluğa ve de doğu düzgün tanımadığı bir adamla böyle yakın bir şekilde bağlanmanın tuhaflığına alışması için zaman verdi.

Biraz sonra hareket etmeye başladı, önce yavaş yavaş, sanki yolunu el yordamıyla buluyormuş gibi. Ona öyle ateşli bir bakışla baktı ki Celia karnının kasıldığını hissetti. "Sen... iyi misin?"

"İyiyim," diye yalan söyledi ama Jackson'ın içinde olması hala tuhaf ve rahatsızlık veren bir histi. Neyse ki her an bu hissi azalıyordu.

"Seni böyle hayal ettim... pek çok kez... çıplak, yatağımda," dedi Jackson boğuk bir sesle, tutkulu sözleri Celia'yı ısıtıyor, rahatlatıyordu. "Tahmin bile edemezsin."

"*Biraz* edebilirim," dedi Celia zorlukla. "Ben de hayal ettim."

Jackson kuşkulu görünüyordu. "Böyle mi?"

"Eh, tam olarak değil... bilmiyordum... yani ne bekleyeceğimi." Ya da ne kadar şok edici ölçüde samimi bir his olacağını. Jackson'ın koyu saçlarından bir tutamı gözünün önüne düşerek onu tanıdığı resmi Jackson'dan daha farklı, daha tehlikeli biri gibi gösterdi.

"Şimdi bildiğine göre?" diye sordu Jackson.

"Hoşuma gitti." Hareketi onu ısıtmaya başlamıştı, Jackson onu okşadığında hissettiği karıncalanmayı kıvılcımlandırmıştı. "Çok yaramaz bir vals gibi."

Jackson güldü. "Evet. Ben yönlendiriyorum. Sen de takip ediyorsun."

Bacaklarımın arasında gidip geliyorsun.

Yaa, demek insanlar *bu* yüzden valsin o kadar ayıp oldu-

ğunu düşünüyordu! "Bir daha asla... bunu düşünmeden vals yapamayacağım," dedi bir nefesle.

Jackson eğilip fısıldadı, "O halde sonraki valste benimsin."

Bu kelimeyi sevmişti, *onun.*

"Bir sonrakinde de... ve ondan sonrakinde..." İçine daha hızlı girmeye başladığında içindeki ürperti yükseldi. Bu bir valsten daha sıcak, heyecanlı ve son derece nefes kesiciydi.

"Jackson... Ahhh, *Jackson...*"

"Her valste... Bundan sonra... Sonsuza dek."

"Evet..." Celia sanki dönerek yukarı doğru yükseliyormuş gibi hissediyordu, ateşten dans edercesine yükselip bacadan çıkan kıvılcımlar gibi, şimdi havada süzülüyordu. Jackson'la tüm güzelliklerin barındığı bulutsuz iklimlere ve yıldızlı göklere yükseliyordu...

"Evet!" diye haykırdı doruğa çıkarken. "Ah, evet, Jackson, evet... Seninim... seninim... *senin...*"

Jackson da sert bir iniltiyle içine girip boşaldı. "Ben de..." diye fısıldadı üstünde titreyip sarsılarak. "Seninim. Daima."

On Dokuzuncu Bölüm

Konuklar akşam yemeği için aşağıya inmeden önce Hetty ve Oliver çalışma odasında konyak içerken Minerva içeri girdi, yanında da Celia'nın son derece kaygılı görünen hizmetçisi vardı.

"Gillie'nin bana söylediğini duymalısınız," dedi Minerva ürkek hizmetçiyi öne doğru iterek. "Siz ikinize bizzat söylemesi gerektiğini söyledim."

"Bu Hetty'nin merakını uyandırdı çünkü Celia gün boyunca bariz şekilde ortada görünmemişti. "Ne oldu, kızım?"

Gillie duraksadığında Minerva konuştu, "Celia'nın başı *ağrımıyor*. Bu günü odasında gözlerinde siyah bir örtüyle uyuyarak *geçirmemiş*."

Hetty kahkaha attı. "Hiç şaşırmadım."

Gillie hemen Hetty'ye baktı. "Affedersiniz, hanımefendi?"

"Haydi ama kızım, ben aptal değilim. Hanımefendinin atış yapmak istediğinde 'başım ağrıyor' diye inlediğini biliyorum. Bu yalanını daha önce de itiraf ettirirdim ama..." Bir nefes verdi. "Onunla mücadele etmekten yorgun düştüm. Beni kandırdığını düşünmesine izin verirsem diğer konularda o kadar inatçı olmayabilir."

"Ama *ben* bilmiyordum," dedi Oliver kaşlarını çatarak. "Bana söyleyebilirdin."

"Bir şey mi yapacaktın?" diye sordu Hetty.

"Hayır ama—"

"Ama eve gelmemiş," dedi Gillie birden.

Hetty'nin gözleri kısıldı. "Ne demek istiyorsun? Normalde hava kararmadan çok önce gelir."

"Evet, ben de o yüzden endişelendim, Bayan Plumtree." Gillie ellerini burktu. "Gün doğumundan hemen sonra gitti, hiç huyu değildir. Uyumayı pek sever. Ama bütün gün ve gece boyunca da gelmemesi..."

"Üstelik," diye ekledi Minerva, "Bay Pinter da gün boyunca kayıptı."

"Kayıp değildi," dedi Oliver. "Bulduğu ipucunun peşinden gidecekti—"

"Şafaktan sonra mı?" Minerva kaşını kaldırdı. "Nereye gideceğini söyledi mi?"

Hetty midesinde bir ağrı hissetti. "Hayır. Sadece Lewis'le Pru'nun ölümleriyle alakalı olduğunu söyledi."

"Sanırım daha çok Celia'yla ilgiliymiş," dedi Minerva.

Hetty de aynı şeyden şüphelenmeye başlamıştı.

"Neden?" diye sordu Oliver.

"Dün gece," dedi Minerva, "Celia Bay Pinter'la—daha doğrusu onu çağırdı gibi, Jackson'la sandığımızdan da çok

zaman geçirdiğini itiraf etti. Anlaşılan birkaç kez öpüşmüşler."

Hetty yüzünü buruşturdu. İlişkileri bu kadar mı ilerlemişti? Hem de burnunun dibinde?

"Aferin, Pinter," diye mırıldandı Oliver.

"Oliver!" diye azarladı Hetty.

"Ne? Birbirlerinden hoşlandıkları gün gibi ortada. Şükürler olsun nihayet bir şey yapıyorlar. Pinter büyük ihtimalle kontrolü eline alıp onu bir pikniğe ya da geziye çıkarmıştır, ne de olsa Celia'nın talipleri etraftayken son günlerde pek baş başa kalma fırsatları olmadı."

"Yani kız kardeşinin günü bir adamla kim bilir ne yaparak geçirmesi umurunda değil mi?" dedi Hetty öfkeyle.

"Buna kur yapmak deniyor," Oliver ona göz ucuyla baktı. "Bana onaylamadığını söyleme. Onu yıllardır evlendirmeye çalışıyorsun. Nihayet sevdiği bir talibi var, benim de desteklediğim biri."

"Adam ya evlenmeyi düşünmüyorsa?" dedi Hetty hiddetle, torununun Celia'nın dışarıda bir yerde Bow Caddesi Koşucusu'yla edepsiz şeyler yapıyor olabileceği gerçeğini önemsememesi sinirine dokunmuştu.

"Saçmalama. Pinter onurlu bir adam. Onu mahvetmez."

"Bence bunun için uğraşmıyor," dedi Minerva muzipçe. "Bence kaçtılar."

"Ne!" dedi Hetty. "Neden öyle düşünüyorsun?"

Gillie araya girerek itiraz etti. "Hanımefendi bir beyle kaçacak olsa bana haber verirdi. Bence—"

"Sana Bay Pinter'ın kendisini öptüğünü söyledi mi?" diye sordu Minerva.

Gillie sıkkın görünüyordu. "Şey, hayır, ama—"

"Ben söyleyeceklerimi söyledim," dedi Minerva.

"'Kaçmak yok,' demiştim," dedi Hetty öfkeyle.

"Bu koşuldan Gabe için caymaya hazırdın," diye hatırlattı Oliver. "Celia için neden yapmıyorsun anlamıyorsun."

Hetty ona ters ters baktı. "Kör müsün, Oliver? Bay Pinter'ın kardeşinle serveti için evlenmek isteyebileceği aklına gelmedi mi?"

"Of, daha neler, Pinter yapmaz öyle şey."

Oliver'ın adamı hararetle savunması Hetty'yi afallattı. Oliver'ın onu sevdiğini biliyordu ama bu kadarını tahmin etmemişti. Oliver Bay Pinter'ın karakteri konusunda haklı olabilir miydi? Isaac de onunla aynı fikirdeydi. Hem adamı da onunla ilgilenmeye devam ederse Celia'yı mirastan yoksun bırakacağı hususunda *uyarmıştı.* Yani kaçmaları Celia'nın servetini umursamadığı anlamına gelebilirdi.

Öte yandan, Hetty'nin tehdidini ciddiye almadığı anlamına da gelebilirdi. Ya da...

Hetty'nin aklına başka bir korkunç olasılık geldi. "Ah, Tanrım. Ne aptalım."

"Eh, bu konuda hepimiz hemfikiriz," dedi Oliver alaycı bir sesle.

Hetty küstah torununu duymazlıktan geldi, yeni bir endişeye kapılmıştı. Bay Pinter'ı tehdit ederek onu gerçek duygularını ifşa etmeye zorladığını düşünmüştü. Ama ya Bow Caddesi Koşucusu arkasından iş çevirme kararı aldıysa? Celia'yı kaçırıp onunla hemen evlenmeyerek Hetty'yi *kendi* koşullarını onaylamak zorunda bırakacaktı. Yani Hetty de Celia'nın itibarını kurtarmak için mirası vermek zorunda kalacaktı.

Elbette gerçekten âşık olduğu gibi bir ihtimal de vardı

ve belki de Hetty onları ayırmaya çalıştığı için kaçıyorlardı. Bu rahatsız edici düşünceyi zihninden kovdu. Kızı ailesinden gizlice ayırmak âşık bir adamın davranışı değildi. En azından onurlu bir adamın. "Bay Pinter'ın Celia'yı kaçırmak için hiç düşünmediğimiz çok daha sinsi bir niyeti olabilir. Bilseydiniz—"

"Neyi bilseydik?" diye sordu Oliver gözlerini kısarak.

Of tanrım. Oliver'la Minerva'ya Bay Pinter'ı neyle tehdit ettiğini söyleyemezdi. Celia'ya söyleyebilirlerdi, kız da hemen küplere binerdi, Hetty'nin numarasının gerçeği nasıl ortaya çıkaracağını anlamazdı bile.

"Bay Pinter bana Celia'yla ilişkisi olmadığına dair yalan söyledi," dedi kararlı bir tavırla. "Birbirleriyle ilgilendiklerini inkâr ederken arkamdan iş çeviriyormuş. En kötüsü de Celia'yı da yalan söylemeye teşvik etmesi, çünkü o da bu iddiasını destekledi. Bu onurlu bir adamın yapacağı iş değil."

Minerva kaşlarını çattı. "Beni o ağırbaşlı ve dürüst Bay Pinter'ın böyle aşağılık bir şekilde davranacağına inandıramazsın."

"Beni de," dedi Oliver. "Hem burada saçma sonuçlara varıyoruz. Birlikte bile olmayabilirler. Celia zamanın farkında olmadığından şimdi karanlıkta yorgun argın eve geliyor olabilir. Pinter da kısa yolculuğunda."

Hetty'nin nabzı biraz sakinledi. "Belki de," dedi. "O durumda tüm bu velvele anlamsız."

"Biri Celia'nın atış yaptığı yere gitsin." Oliver Gillie'ye baktı. "Yerini biliyor musun?"

"Maalesef efendim. Hiç onunla gitmedim."

"Kahretsin. Pekâlâ. İlk işimiz yerini bulmak. Orada de-

ğilse araziyi ararız. Gillie, odasına bak, nereye gideceği hatta kaçacağıyla ilgili bir not bırakmış mı diye bak. Minerva'yı da götür."

İki kadın kapıdan çıkarken Hetty seslendi, "Bekleyin! Konuklarımızın yanında Celia'nın yokluğuyla ilgili hengâme yaratmamak için sessizce halletmeliyiz."

Oliver kollarını göğsünde bağdaştırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Eğer Bay Pinter'la *kaçmadıysa* ve panik yapmamız için bir sebep yoksa potansiyel taliplerinin ilgilerini yeniden gözden geçirmelerini istemem. Onları bu etkinliğe davet etmemi isteyen Celia'ydı. Sanıyorum bir sebebi de olmalı.

Sadece onu zorladığınız için alelacele bir koca bulmaya çalışıyor.

Bay Pinter'ın sözlerini zihninden amansızca silip attı—hala niyetini bilmiyordu ve öğrenene kadar sözlerine güvenemezdi. "Anladığım kadarıyla Dük teklif etmek üzere," dedi, "bunu boş tahminlerle mahvetmek istemiyorum."

Minerva gözlerini kırpıştırdıysa da başını sallayarak onu onaylamak zorunda kaldı. "Belki de ninem haklıdır—ihtiyatlı *davranmalıyız*. Celia'nın bir yanlış anlaşılma yüzünden Bay Pinter'la evlenmek zorunda kalmasını istemem, benim Giles'la evlenmek zorunda kalmam gibi."

Oliver ona göz ucuyla baktı. "Senin düğününde 'yanlış anlaşılma' söz konusu değildi, hayatım. Masters'ın koynunda yarı çıplak yakalandın. O hergeleyi oracıkta vurmadığım için şanslısın. Ayrıca hatırladığım kadarıyla onunla evlenmek konusunda hiç de isteksiz değildin."

Minerva burnunu çekti. "Mesele bu değil. Ben sadece ne olduğunu öğrenene kadar Celia'nın taliplerini panikletme-

mek için dikkatli davranmamız gerektiğini düşünüyorum. İçlerinden biriyle evlenmek istiyor olabilir."

Oliver iç geçirdi. "Haklı olabilirsin." Bir an için düşündü, "Pekâlâ, şöyle yapacağız. Ninem herkese karımın doğum sancılarının erken başladığını söyleyecek. Maria tüm öğleden sonrayı dinlenerek geçirdiği için kimse onu görmedi, yani inanacaklardır. Ninem herkesin bu akşam şehre inip tiyatroya ve akşam yemeğine gitmesinin en iyisi olduğunu düşündüğümü söyler. Böylece ayağımıza dolanmazlar. Isaac'le ninem onları şehirde eğlendirmekle uğraşır."

"Ama ben burada kalmak istiyorum!" diye itiraz etti ninesi.

"Burada surat asmaktan başka yapabileceğin bir şey yok. Aslında Minerva da seninle gelmeli." Minerva'nın itirazlarını duymazlıktan gelerek devam etti, "Biz onları ararken siz misafirleri meşgul edin ve eve geç gelin. Öğlene kadar uyurlar, o zamana kadar bir şey öğrenmez ya da bulmazsak herkesi eve yollarız."

"Neden şimdi yollamıyoruz?" diye sordu Minerva.

"Çünkü toplanmaları zaman alacaktır, o arada onlar fark etmeden araştırma yapamayız."

Ninesi iç geçirdi. "Doğru."

Oliver volta atmaya başladı. Acil durumlarda soğukkanlılığını daima korurdu. "Keşke Pinter'ın nereye gittiğini bilseydik."

"John bilebilir," dedi ninesi. "Dün gece Bay Pinter'la uzun uzun konuştu."

John'u zille çağırdıktan sonra Oliver, Gillie'ye döndü. "Git Celia'nın odasında not var mı diye bak. Şimdi yapabilirsin—kimse görmez." Gillie kapıya yönelirken devam etti,

"Ama önce Maria'ya neden odasından çıkmaması gerektiğini açıkla. Sonra da Jarret'la Gabe'i aşağıya gönder olur mu?"

Pencereye giderek dışarıya bakıp kaşlarını çattı. "Gabe'le Jarret araziyi arar, gerçi ay yokken fenerle biraz zaman alacak. Şansımız yaver giderse, Gabe, Celia'nın nerede atış yaptığını biliyordur. Hizmetkârları sadece gerekirse çağırırız. Olanları konukların hizmetkârlarına anlatmalarını istemeyiz."

John o sırada odaya girdi. "Lordum, beni mi görmek istediniz?"

"Bay Pinter'ın bugün nereye gittiğini biliyor musun?"

"Hayır efendim. Birkaç gün önce önceki hizmetkârların isimlerini ve adreslerini istemişti, ben de ona dün emin olduklarımı verdim. Ancak hangisini ziyaret etmeyi planladığını söylemedi."

"Bugün birini ziyaret edeceğini söyledi mi peki?" diye sordu ninesi.

"Aslında hayır. Sadece listeyi alıp teşekkür etti." John birden neşeli bir edayla ekledi... "Ama ahırdakilerden biri bilebilir."

"Onlara yalan söylemiş olabilir," dedi ninesi. "Özellikle de planlarına göre..."

John'a kaçamak bir bakış attı. "Özellikle de gerçek amacını saklamak istediyse."

Oliver gözlerini devirip John'u gönderdikten sonra Hetty'ye döndü. "Bay Pinter'ı bana göre daha art niyetli görüyorsun. Bir an için varsayalım ki doğruyu söylemiş olsun. Nereye gittiğini hizmetkârlardan öğrenemezsek Giles'la şehre inip Pinter'ın kâtibiyle ve teyzesiyle konuşuruz. Biri bilebilir. Belki de şimdiye kadar çoktan eve dönmüştür."

"Önce buraya gelmez miydi?" dedi ninesi.

"Eğer davada bir ipucu yaladıysa hayır," dedi Oliver yavaşça. "Ama şimdi ben de meraklandım—Pinter'ın Celia'yla olmasına neden bu kadar şiddetle karşı çıkıyorsun?"

Konunun aniden değişmesi Hetty'i afallatmıştı. "Hiçbir şey, yemin ederim!" Oliver ona kuşkuyla bakmayı sürdürünce devam etti, "Sadece adamı biraz tanıyorum, o kadar. Ayrıca yıllar boyu gördüğüm kadarıyla onun gibileri durumlarını iyileştirmek için—"

"Konumlarından üstün biriyle evlenirler mi diyorsun?" diye sordu Oliver sert bir sesle. "Annem gibi?"

Hetty kızardı. "Annen babanı sevdi, hakkında ne düşünürsen düşün. Ondan düşük seviyede bile olsa iyi bir eğitim almasını sağladım ve bir markiye uygun eş olabilecek kadar avantaj yarattım. Bay Pinter'sa on yaşına kadar—"

"Ben de onun geçmişini senin kadar iyi biliyorum, nine," diye sözünü kesti Oliver. "Adamı hakkındaki her şeyi öğrenmeden işe aldığımı mı sanıyorsun?"

Hetty gözlerini kırpıştırdı. Aynen bunu düşünmüştü.

"Çocukluğu nasıl geçerse geçsin," dedi Oliver, "biz kıçımızın üstünde oturup ebeveynlerimizin yasını tutarken adam yirmi küsür yılını kendini geliştirmeye adamış. Onun yasını tutabileceği çok daha fazla şeyi varken bugün bulunduğu konuma gelmek için çok çalışmış." Hetty'ye dik dik baktı. "Buna saygı duyuyorum. Ayrıca bence Celia evlenmek için Jackson Pinter'dan çok daha kötü birini seçebilir."

Ninesi burnunu çekti. "Peki o halde, umarım karakteri konusunda haklısındır."

Oliver ona acıyarak baktı. "Umarım bir gün sen de benim kadar iyi görebilirsin." Yanına gelip omzunu sıvazladı.

"İşin aslı, ben Celia'dan çok Pinter için endişe ediyorum. Kaçmaya karar verdilerse bu büyük olasılıkla Celia'nın teşvikiyle olmuştur. Kız kardeşimi tanıyorsam, çoktan Gretna Green yolunu yarılamışlardır, zavallı adam da onu gördüğü güne lanet ediyordur."

Sözleri şakacı da olsa, ninesi hafif ses tonunun altındaki endişeyi duyabiliyordu.

Eh, en azından bunu ciddiye alıyordu. O iki kaçak sevgiliyi bulup ciddi bir şey yapmadan durdurabilecek biri varsa, o da torunuydu.

*

Jackson son derece mutlu bir şekilde Celia'nın yanında yatıyordu. Bedeni onunkini sararken odanın soğuğunu zor fark etmişti. Celia'nın kollarında çıplak yatmasından ve nihayet onun olduğundan başka hiçbir şeyi fark etmiyordu.

Celia şimdi uyukluyordu ama Jackson için sorun değildi. Uyurken gardını düşürüp, Jackson'ın onun zaman zaman olduğunu hayal ettiği periye dönüşüyordu—dudaklarında hafif bir tebessümle yatıyordu. Saçları omuzlarından incecik ipekten gece nehirleri gibi dökülüyordu.

Usul bir iç çekişle ona sokulduğunda Jackson'ın kalbi göğsünde pır pır etti.

İçinden gelen tepki onu ürküttü. Karısı olmayı kabul etmiş olabilirdi ama sorunları ortadan kalkmamıştı.

İnsanlar arzunun ateşiyle sabaha pişman olacakları şeyler söyleyebiliyordu, özellikle de hayatları büyük servetlere ve asırlık aile bağlantılarına bağlı olanlar.

O bunların hiçbirini umursamıyor.

Belki. Belki de Celia'yla sonsuza dek burada kalırlarsa, bu kulübede baş başa, sevişerek ve birbirlerinin kollarında uzanarak, dünyanın geri kalan kısmı kaybolabilirdi. Ama burada kalamazlardı. Etraftaki katillerin yanı sıra Celia'nın ailesi söz konusuydu. Panik içinde başına ne geldiğini merak ediyor olmalıydılar, onunla olduğunu bilmeden.

Öğrendiklerinde onunla evlenmek istediği için minnet duyacaklar mıydı? Yoksa izin vermeyecekler miydi? Ne bekleyeceğini bilemiyordu. Annesinin trajik hayatından öğrendiği bir şey varsa o da aristokrasinin kendi kuralları olduğuydu.

Sharpe'ların farklı olduğunu düşünmek istiyordu, Celia'yla evlenmesini onaylayacaklarını ama nasıl emin olabilirdi ki? Bayan Plumtree'nin karşı çıkacağını da düşünmemişti ama çıkmıştı işte.

İç geçirdi. Celia'ya onunla evlenirse mirastan yoksun bırakılabileceğini söylemeli miydi? Rahat hayatını tümden bırakmak zorunda kalabileceğini?

Hayır, bunu nasıl yapabilirdi? Belki de boş bir tehditti bu. Boşuna büyükannesiyle arasını açmış olurdu. Bayan Plumtee Celia'yı mirastan yoksun bırakmak istiyorsa bunu Celia'ya o söylemeliydi. O zaman Celia'ya onunla evlenerek mirastan yoksun kalacağını söylemek onun derdi olmazdı.

Yine de serveti olsun olmasın, kendinden düşük konumdaki biriyle evlenmenin ne anlama geldiğini anladığından emin olmak orundaydı. Arkadaşları onu bırakabilirdi. *Ailesi de.*

Celia sırf bir geceliğine nefsine hâkim olamadı diye bunlara katlanmak istemeyebilirdi.

Celia'ya baktı. Ah, ama keşke istese, diye düşündü. Celia'yla evlenmek adeta...

Ama kendini fazla kaptırmamalıydı. Henüz değil. Çocukluğunu babasının annesini ve onu kurtarıp onu nüfusuna geçirmesini umarak geçirmişti. Tek elde ettiğiyse acı dolu bir çocukluktu.

Bir daha kendini aynı duruma düşürmeyecekti. Kalbini koruması en iyisiydi. Kalbini ona açmak için pek çok fırsatı olacaktı—eğer—Celia'yla evlenip hayatlarını birleştirirlerse tabii.

Ama yarın ne olursa olsun bu geceyi beraber geçirdikleri için pişman olmayacaktı.

Celia uykusunda titreyince Jackson kendisinin de üşüdüğünü hissetti. Celia'nın pelerinini ve kendi ceketini almak için yataktan kalktı. Döndüğünde Celia uyanmış onu uykulu gözlerle izliyordu.

"Uyuya mı kaldım?" diye sordu Jackson yatağa girerken.

"Evet." Jackson kalın giysileri üstlerine serdi. "Dün gece en az benim kadar az uyudun sanırım."

"Daha da az olmalı. Sen balodan erken ayrıldın. Ben Minerva'yla geç saatlere kadar sohbet ettim."

Ona döndüğünde ceketi biraz kaydı. Jackson yeniden örttüğünde cebindeki konyak şişesi eline çarptı. Çıkarıp Celia'ya uzattı.

Celia içkiden bir yudum aldıktan sonra ona gülümseyip şişeyi uzattı. "Daha önce hiç konyak içmediğimi biliyor musun?"

"Öyle umuyorum." Jackson büyük bir yudum aldı. "İyi

hanımlar konyak içmez." Ya da tövbesiz piçlerin yatağını paylaşmaz.

"Çok yazık," dedi Celia neşeyle şişeyi alıp bir yudum daha alarak.

"İnsanı ne de güzel ısıtıyor." Biraz daha içti. "Hatta canlandırıyor da."

Şimdi gözleri daha parlaktı, yanakları da al al olmuştu. Eyvah eyvah. Onu mahvetmesi yeterince kötü değilmiş gibi şimdi de sarhoş etmek üzereydi.

Şişeyi elinden aldı. "Sana bu kadar konyak yeter."

"Neden?" Celia ona iyice sokulup tatlı bir edayla dudaklarını büktü. "Kimsenin haberi olmaz."

"Benim olur. Hem güven bana, bu gece çok içersen yarın sabah pişman olursun."

Celia yüzünü buruşturdu. "terbiyeli Pinter geri döndü."

"Anlayamadım?"

Celia'nın gözleri muzipçe parıldadı. "Beni her azarladığında hakkında böyle düşünürdüm. Terbiyeli Pinter kibirli ve burnu havalarda diye."

Jackson kaşını kaldırdı. "Bu yaptığımızdan sonra bana böyle mi diyeceksin?"

"Neden olmasın?" Celia esneyip kollarını başının üstüne doğru uzattı. "Kendimi çok iyi hissediyorum, sense moralimi bozmaya çalışıyorsun."

Göğüsleri yapma battaniyelerinin altından görünürken bir tanrıçayı andırıyordu. Kullarını ayartıp ahlaksız bir sefahate sürükleyecek türden bir tanrıçaydı.

Başını kederle salladı. "Sanırım öyle yapıyorum."

O yüzden evlilik konusundaki ciddi konuşmayı yarına bırakacaktı. Hem zaten "Terbiyeli Pinter" olarak düşünül-

mekten hoşlanmıyordu. Başını eline yaslayıp onun o güzel yüzüne baktı. "Beni hep 'Terbiyeli Pinter' olarak mı düşündün? Yoksa bu yeni bir şey mi?"

"Tanıştığımızdan beri. Artık öyle düşünmüyorum." Ona cilveli bir tebessümle baktı. "Sen beni öptükten sonra ne kadar edepsiz olabileceğiniz anladım."

"İstersem büsbütün ahlaksız olabilirim," diye mırıldandı Jackson ona uzun, derin bir öpücük vermek için eğilerek.

Geri çekildiğinde Celia düşünceli görünüyordu. "Sanırım bu senin ilk... şey... samimi ilişkin değil."

"Hayır. Ama abilerin gibi yüzlerce kişiyle de olmadım."

"Yüzlerce mi!" Celia dehşete düşmüştü.

Bunu söylememeliydi. "Büyük olasılıkla abartıyorumdur."

Celia bir an için düşünüp iç geçirdi. "Büyük olasılıkla abartmıyorsun. Evlenene kadar hepsi rezil serserilerdi."

Ona samimiyetle baktı. "Belki de 'terbiyeli' o kadar da kötü değildir."

"Daha kötü bir takma isim de olabilirdi," dedi Jackson çocukken çağırıldığı çeşitli lakapları hatırlayarak.

"En azından kimse sana Cin dememiştir." Öyle sevimli bir şekilde sıkkın görünüyordu ki Jackson elinde olmadan güldü. "Ne oldu da öyle dediler ki sana?"

"Gerçekten de bilmiyorum." Başını eline koydu. "Babam sebebin sivri kulaklarım olduğunu söylerdi ki bu elbette bir saçmalıktan ibaret. Dadım da küçük olduğum için öyle seslendiklerini söylemişti. Ama tüm çocuklar küçüktür."

Jackson onun perilerinkini andıran burnuna ve düşünceli ifadesiyle kalp şeklindeki yüzüne baktı. "Benim bir teorim var."

"Yaa?"

"Bazen derin derin düşündüğünde, başka bir dünyadan gelen varlıkları andırıyorsun—orman perilerini, tayfları, su perilerini. Küçükken de o yüzden bir cine benziyordun belki."

Celia ona kuşkuyla baktı. "Şimdi de benzemiyorum, değil mi? Çünkü seni uyarmalıyım ki yıllardır ailemden kimsenin bana Cin deme izni yok. Derlerse eğer ölümden beter acıyla karşı karşıya kalırlar. Sen de istisna değilsin."

"O halde sana Peri Kraliçesi derim. Bana öyle görünüyorsun."

Celia ona baş döndürücü bir tebessümle baktı. "Çok güzel iltifat ediyorsun, Jackson. Diğer günahlarını telafi ediyor."

"Neymiş o günahlar?" diye sordu Jackson yavaşça.

"Tepeden bakmak, gerçek duygularını saklamak..." Parlayan gözlerle Jackson'ın yüzünü kendine çekti. "Beni öpmenin aylar alması."

"Deliydim sanırım," diye mırıldandı Jackson onu tekrar öpmeden önce.

Bu sefer bir öpücük daha fazlasına, sonra da okşayışlara yol açtı... Kanını yakan ateşli, tatlı türden okşayışlardı bunlar.

Sevişemeyecek kadar bitkin olduğunu söyleyerek itiraz ettiyse de Celia onu duymazdan gelerek aklını başından almak için elinden geleni yaptı. O yüzden tekrar içine girmeden önce kendinden geçmesini sağladı, sıcaklığının derinliklerine girdiğinde zevkten öleceğini zannetti.

Ancak uzun dakikalar sonra Celia kollarında yatarken kalbini korumayı çoktan bıraktığını fark etti Jackson.

Bu iyi değildi. Eğer dikkat etmezse kalbi Sharpe ailesinin servetinin ayakları altında ezilecekti.

Yirminci Bölüm

Celia donuyordu. Tuhaf, kalın battaniyeyi çıplak omuzlarına çekerken birinin yakındaki şöminede ateş yaktığını duydu.

"Gillie," diye mırıldandı. "Bir kütük daha koy, olur mu?"

"Gillie yok," dedi bir erkek sesi hafif bir sıkkınlıkla. "Maalesef burada hizmetkâr yok. Benimle idare edeceksin."

Celia hemen doğruldu, battaniyeyi kendine çekerken aynı anda pek çok şey kafasına dank etti. Kendi yatağında değildi. Çıplaktı. Üstelik Jackson sadece bir iki metre ötesinde duruyordu ve üstünde yalnızca iç çamaşırı ve önü açık bir gömlek vardı, kaşları da çatıktı.

Celia aniden önceki gece yaşanan her şeyi hatırladı—ormandaki kaçışlarını, kulübeyi keşfedişlerini... Sevişmelerini.

Bu anıyla yanakları kızardı.

Jackson da fark etmişti ki tabancasını alıp temizlemeye başlamadan önce ifadesi yumuşadı. Tabancası Celia son gördüğünde doluydu. Ne zaman boşaltmıştı? Hem ne zamandır uyanıktı ki?

"Uyumaya devam et," diye fısıldadı Jackson. "Güneşin doğmasına daha bir saat var. Seni gitme vaktimize yakın uyandırırım."

Bu adam budala mıydı?

O kulübede gezinip bilinmeyen saldırganlarından kaçmak için hazırlanırken Celia'nın uyuyabileceğini mi düşünüyordu?

Anlaşılan öyleydi. Ama Celia onu bu konuda memnun edemeyeceği için yan tarafına dönüp izlemeye koyuldu. Jackson hızlı ve etkili hareket ediyordu, tıpkı bir askerin yapması gerektiği gibi. Birkaç dakika içinde silahı temizleyip parlatmış ve yeni kuru barutla doldurup kurşun koymuştu. Sonra silah çantasını toplayıp eyer çantasının içine tıktıktan sonra sert bir fırça çıkardı.

O arada çantadan düşen şeyi alıp açarak baktı. Uzandığı yerden bir saati andırıyordu ama Jackson fazla uzun bakıyordu.

Celia merakına kapıldı. "O ne?"

Jackson irkildikten sonra nesneyi ona götürdü. Celia doğrulup göğüslerini Jackson'ın ceketiyle kapayarak elinden aldı. Köstekli bir madalyondu, içinde de üç minik resim vardı. İçlerinden biri ortadaki metal yaprağa iliştirilmişti, bu sayede ilki tek başına, ikincisiyse üçüncünün arkasında kalıyordu.

"Eniştem bunları yirmi iki yıl önce annemle ben onunla

ve Ada teyzemle yaşamaya gittikten sonra bir ressam arkadaşına yaptırmıştı." Jackson ilk resimdeki solgun ve narin görünümlü, koyu saçlı ve bitkin bir tebessümle bakan genç bir kadını işaret etti. "Bu annem."

Celia resme baktı, kalbi ağzındaydı. "Çok güzelmiş."

"Öyleydi gerçekten de." Jackson'ın sesi boğuktu. "Bu resimde o kadar olmasa da. Bu yapıldığı sırada çoktan hastalanmıştı."

Celia moralini düzeltmek isteyerek diğer resme baktı, öncekindeki esmerliğin aksine o sarışındı, mutluluk dolu gözleri vardı. "Bu da teyzen sanırım?"

Jackson'ın dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı. "Evet. Diğeri de enişte."

Celia eniştesine baktı, genç, yakışıklı bir adamdı. "Ona benziyorsun."

"Bu imkânsız," dedi Jackson duygusuz bir sesle. "Kan bağımız yok ki, unuttun mu? O annemin kardeşiyle evli."

"Ah, doğru ya. Unutmuşum." Resme daha yakından baktı. Adam ona kıyasla daha zayıf yapılıydı ama... "Bence yine de benziyorsun."

Jackson resme gözlerini kısarak baktıktan sonra ona soğuk bir ifadeyle baktı. "Saçmalama. Hiç benzerlik yok."

"Sana hak veriyorum. Saçı farklı ama baksana burnu seninki gibi ince, gözleri de çukurda, görüyor musun? Çeneniz de aynı."

Jackson'ın yüzünde tuhaf bir ifade belirdi ama madalyonu alıp kapadı. "Bana benzemiyor. Bu çok saçma—başka kimse böyle bir şey fark etmedi."

Elinde madalyonla eyer çantasının yanına giderken gergin bir şekilde doğrulduğunu gören Celia onun bir şey ima

ettiğini düşündüğünü anladı. Ah tanrım. Demek istediği bu değildi... Asla öyle bir şey ima... Ah neyse. En iyisi bu konuyu kapamaktı. Özür dilerse durumu daha da kötüleştirirdi. Bunu da yapmak istemiyordu tabii ki—özellikle de Jackson'ın siniri bozukken. Jackson fırçayı alıp sanki hayatı onları parlatmaya bağlıymış gibi çamurlu çizmelerini fırçalamaya girişti.

"Benim yapmamı ister misin?" diye sordu Celia.

"Daha önce çizme temizledin mi?"

"Şey, hayır ama ne kadar zor olabilir ki? Yardım etmek isterim."

Jackson'ın ifadesi duygularını ele vermiyordu, fırçalaması daha da çılgın bir hal aldı. "Dert etme. Son yirmi beş yıldır her gün bunu yapıyorum. Tanrı'nın izniyle daha bir otuz yıl daha yapacağımdan eminim."

Vah vah, Terbiyeli Pinter bu sabah kendini tüm hiddetiyle göstermişti. Celia ona henüz "leydim" diye seslenmemesine şaşırmıştı.

"Hiç mi hizmetkârın yok?"

"Giyinmeme yardım eden biri yok," dedi çizmelerini deli gibi fırçalayan Jackson sert bir sesle. "benim gibi adamların uşakları olmaz. Bu da eğer... *evlenirsek* değişmeyecektir."

"Eğer" mi demişti? Bu düşünceye alışık olmamasından kaynaklanan bir dil sürçmesi miydi? Yoksa başka bir şey mi?

Bu Celia'nın gerilmesine sebep oldu. Terbiyeli Pinter'dan kurtulma kararı aldı. "Çizmelerini bu kadar iyi temizlemeyi bildiğine göre neden bir uşağa ihtiyacın olsun ki?" dedi. "Umarım hanımların çizmeleri konusunda da bu kadar hünerlisindir. Ben benimkilerin at kılıyla fırçalanma-

sını tercih ederim ama aynı şeyi kullanmakta ısrar edersen sanırım katlanabilirim."

Jackson fırçalamaya devam etse de gözlerini kaldırıp ona sert bir bakış attı. "Bunu eğlenceli buluyorsun anladığım kadarıyla."

"Hayır, katiyen," dedi Celia neşeli bir sesle. "Benim eğlenceli bulduğum şey bir Bow Caddesi Koşucusunun seyahatlerine bir uşak götürmesi. Düzgün bir uşak, sana her ateş edildiğinde şapkanın aldığı hasar yüzünden hayıflanırdı. Bu da sinir bozucu olabilir."

Jackson'ın dudakları bir tebessümle kıvrıldı. "Belki biraz, evet."

"Bir de boyun bağının rüzgâr yüzünden kırışınca nasıl dertleneceğini düşün. Barut'un gömlek kollarında bırakacağı lekelerden bahsetmiyorum bile."

Jackson güldü, sonra birden fark edip yeniden düşüncelere daldı. Çizmelerini yere bırakıp Celia'ya ciddi bir ifadeyle baktı. "Şaka bir yana, günlük hayatımın seyahatlerimden pek farklı geçmediğini belirtmeliyim."

"Yaa?" dedi Celia konuşmayı ciddi bir havaya sokmamaya kararlı bir şekilde. "Cheapside sefalet içinde yaşıyor olmalı. Böcek kaplı yataklarda yatıp her gün kötü yemekler yiyorsunuz, değil mi?"

Jackson onu şüpheyle inceledi. "Demek istediğim, çoğunlukla kendi başımın çaresine bakmak zorunda olduğum. Sadece seyahat ederken değil, evde de. Ben kalkmadan önce ateşimi yakan yok, ya da doğum günü pastalarımı süslemek için şeker hamurundan gösterişli şeyler yapan da. Az sayıda hizmetkârım—"

"Ah, demek hizmetkârların var. Ben de bir Bow Caddesi

Koşucusuyken nasıl kendi çamaşırlarını yıkayıp yemeğini ve hatta kendi dolaplarını yapıp halılarını dokuduğunu merak ediyordum."

Jackson ona ters bir bakış attı. "Tüm bunlar senin için bir şaka."

"Hayır tabii ki," dedi Celia onun kadar ciddi bir sesle. "Hiç de bile. Söylesene, gerçekten hizmetkârın *var* mı?"

"Evet," dedi Jackson dişlerinin arasından. "Tüm işler için bir hizmetçi, bir aşçı, bir de uşak."

"Ya bir arabacı?"

"Yolculuklarımda kiralıyorum. Neden?"

"Geçen bahar Gabe'le Minerva Burton'a giderken onlara kendininkini verdiğini hatırladım da."

Jackson'ın çenesi kasıldı. "Kiralık ahırda tuttuğum küçük bir seyahat arabam var," dedi neredeyse kendini savunurcasına. "Eniştemindi. Ama Londra'da at üstünde ya da kiralık arabayla seyahat ediyorum. Ya da yürüyorum."

"Ben de yürümeyi çok severim," dedi Celia meydan okurcasına.

Jackson kahkahasını bastırdı. "O yüzden mi atış yapmak için bir buçuk kilometrelik yolu Leydi Bell'le gittin?" Eyer çantalarını toplamayı bitirmeye gitti.

Celia kaşlarını çattı. "Eyer çantamda öğle yemeğim, önlüğüm, bir çift düello tabancası vardı, bir de eyerimdeki kılıfta duran tüfek. Yani hayır, hepsini o bir buçuk kilometre boyunca taşımaya kalkışmadım.

"Demek istediğim..."

"Ne demek istediğini biliyorum. Ailem kadar iyi yaşamadığını söylemeye çalışıyorsun. Karın olarak bazı şeylerden vazgeçmek zorunda kalacağımı." Ona dik dik baktı. "Umurumda değil." İşte. Bundan da sıyrılsın bakalım.

"Şimdi böyle diyorsun ama sen hiç yüz hizmetkârın olmadan yaşamadın, Fransız aşçıların hazırlamadığı ve gümüş ve porselenlerde sunulmayan yemekler yemedin. Tüm bunlara da Londra'da geniş bir evde ve üç yüz altmış beş odalı bir malikânenin konforları içerisinde sahiptin."

"Eh, *bunu* inkâr edemem," dedi Celia öfkeyle. "Ama bu onlar olmadan yaşayamayacağım anlamına gelmez."

Kombinezonunu dün gece ateşin önüne astığı yerden alıp yatağın yanına gelerek ona uzattı. "Daha önce hiç sadece birkaç iç çamaşırı ve kısıtlı sayıda elbiseyle idare etmek zorunda kalmadın. Pahalı mücevherlere, ipeğe ve satene alışkınsın, sahip olduğun tüm narin şeyde dantel var."

"Teyzen de o resimde dantel takıyordu," dedi Celia. "Başlığının da en az benimki kadar pahalı olduğundan eminim."

"Olabilir ama o onun Pazar günleri giyindiği en şık hali." Eliyle Celia'nın başlığını işaret etti. "Sen *şunu atış yapmaya* giderken takıyorsun. Eminim ki şehre inerken takmazsın bile."

Haklı olması Celia'nın öfkesini dindirmedi. "Bu konuşmanın amacı ne, Jackson? Benimle evlenmekten vaz mı geçtin?"

"Hayır!" Bu kelimeyi söyleyişindeki şiddet Celia'nın kırgınlığını bir derece dindirdi. Jackson elini saçında gezdirip sesini yumuşattı. "Elbette seninle evlenmek istiyorum. Ama senin de neyi kabul ettiğini anladığından emin olmak istiyorum."

Celia yatağından kalkıp kombinezonunu giymeye başladı. "Evlendiğimizde mirasımı alacağımı unutuyorsun. Elbette üç yüz altmış beş odalı bir ev alamayacağım ama

gayet rahat olacağımız kesin. Sen de Baş Hâkim olduğunda—"

"Bu terfi katiyen kesin değil." Jackson'ın bakışı Celia iç çamaşırını giyişine odaklanmıştı. "Mirasına gelince, ben... şey... şu var ki..."

Celia yatakta oturup çoraplarından birini giydikten sonra jartiyerini takarken Jackson'ın sesi gitgide kısılarak kayboldu. Celia bakışlarının jartiyerin üstünden görünen tenine nasıl takıldığını fark etti. Ani bir meydan okuma arzusuyla diğer çorabını da acı verici bir yavaşlıkta taktı. Bu noktaya nasıl geldiklerini hatırlatması iyi olabilirdi.

Jackson kesik kesik nefes almaya başlayıp sanki onu tutup kontrolsüzce öpme arzusuna karşı koymak istermiş gibi ellerini kasmaya başladığında Celia mest oldu.

"Evet? Ne diyordun?" diye sordu Jackson'a. "Mirasımla ilgili bir şeydi?"

Jackson birden yüzüne bakıp hırçınlaştı. "O da kesin değil."

"Neden?"

Kıyafetlerini heyecanını en az külotundaki kabarıklık kadar ele veren kesik hareketlerle çekiştirdi. "Büyükannen evliliği onaylamayabilir. Payını vermeme kararı alabilir."

"Saçmalama. Ninem asla öyle bir şey yapmaz." Celia korsesini giymek için ayağa kalktı. "Şartı evlenmek zorunda olmamızdı ve bir yıl içinde evlendiğimiz sürece kiminle evleneceğimizi umursamadığını da açıkça belirtti."

Jackson arkasına geçerek korsesinin bağcıklarını bağlamaya başladı. "Farz edelim fikrini değiştirdi." Sesi sert, kesik kesikti. "Beni onaylamadığına karar verdi diyelim. Ona karşı çıkarsan mirasını vermeyi reddetti diyelim. Ya o zaman ne olacak?"

Celia midesinin düğümlendiğini hissetti. Para onun için bu kadar mı önemliydi? "O zaman servetimiz olmaz. Söyledim ya. Umurumda değil."

"Öyle diyorsun." Jackson'ın sesi soğuk, gergindi.

Celia karnında gitgide büyüyen bir ürpertiyle elbisesini de düğmelerini iliklemesi için giydi. "Bana inanmıyorsun."

Jackson düğmelerini iliklerken öyle uzun bir süre sessiz kaldı ki Celia'nın göğsü acıdı. "Bence tüm onlar olmadan yaşamanın ne demek olduğunu bilmiyorsun."

Celia ona döndü. Ona tepeden bakmasından da, sanki bu dünyada hayatta kalamayacak şımarık bir kadınla tıkılıp kalacakmış gibi davranmasından da bıkmıştı—ki gördüğü kadarıyla bu dünya son derece kibardı. "Benimle evlenmekten kurtulmak istiyorsan eğer, Jackson—"

"Öyle demedim."

"Kulağa öyle geliyor." Celia yarım çizmelerini ayaklarına geçirdikten sonra başlığını da başına geçirdi, saçının açık ve tokalarının da dört bir yana dağılmış olduğundan habersiz gibi görünüyordu. "Şafak vakti. Gitsek iyi olur."

Jackson kapıya bakıp gri ışığın kenarlardan sızdığını görünce bir fısıltıyla küfretti. "Evet, iyi olur."

Celia eldivenlerini giyerken Jackson kalan suyu ateşe döküp ceketini pencereden paltosunu da yatağın üstünden alarak giydi.

Yanına peleriniyle geldiğinde Celia elinden almaya çalıştı ama Jackson izin vermedi. Aksine, tıpkı önceki gece Celia'nın ona paltosunu giyerken yardım ettiği gibi omzuna atıp bağlamaya başladı.

Jackson'ın ukala tavırları ve kendisinin şımarık hayatıyla ilgili imaları yüzünden hala öfkeli olan Celia ona bakmayı reddetti.

Jackson bir küfür mırıldanarak çenesini kaldırdı. Gözlerine bakması için zorladı onu. "Sadece bunu ciddiye aldığından emin olmaya çalışıyorum. Benimle evlenirsen nasıl bir şeyle karşılaşacağını bildiğinden emin olmalıyım."

Yine başlamıştı. Benimle *evlenirsen.* "Oo, inan bana," dedi Celia sinirle, "neyle karşılaşacağımı gayet iyi anlamaya başladım."

Sürekli Kibirli ve Terbiyeli Pinter. Her günü ayrıcalıklı ve varlıklı bir aileden geldiği için suçlu hissettirilerek geçirecekti, aralarda da birkaç gecesi görkemli sevişmelerle geçecekti.

Gözleri dolduğunda Jackson'ın fark etmesini istemediği için çekildi.

Kapıya yöneldiğinde Jackson onu omzundan tuttu. "Önce ben gideyim. Kaçak avcıların kullandığı bir yol olmalı ama biri pusuya yatmış bizi bekliyor olabilir yani hızlı ve sessizce hareket etmemiz gerekiyor. Konuşmadan. Bana durabildiğin kadar yakın dur, paltomu tut ve kaçmanı söylersem kaçmaya hazır ol. Tamam mı?"

"Evet." Ona içinde bulundukları tehlikeyi göz ardı edecek kadar kızgın değildi.

Jackson kapıyı açtı ama çıkmadan önce dönüp Celia'yı dudaklarından uzun, ateşli bir şekilde öptü. Geri çekildiğinde yüzündeki ifadede arzu ve gerginlik bir karışımı vardı. "Kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğimi biliyorsun, değil mi?"

Celia *Kendin dışında kimse, demek istiyorsun,* demek üzereydi ki sadece başını sallamakla yetindi.

"Bana güveniyor musun?"

"Elbette." En azından onu güvende tutacağından emindi.

Jackson başını sallayıp hemen arkasından gelen Celia'yla dışarı çıktı. Bir Bow Caddesi Koşucusu'nun yetkinliğiyle birkaç dakika içinde Celia'nın asla fark etmeyeceği bir yol bulup ilerlemeye başladı.

Celia onu sessizce izlerken konuşmalarını zihninde canlandırdı. Bu kadar sinirlenmekte haksız mıydı? Jackson ne de olsa gerçekçi bir adamdı. Bunu da listeye eklemeliydi: Gerçekçi, Terbiyeli ve Kibirli Pinter. Celia'nın olmadığı her şey.

Eh, belki de onda da *biraz* kibir vardı. Özellikle de ona pastasını süsleyen "şeker hamurundan yapılmış gösterişli şeyler" olmadan yaşayamayacak kendini beğenmiş bir kadın muamelesi yaptığında ortaya çıkıyordu.

Eğer onu sevdiğini söyleseydi bu kadar canı sıkılmazdı ama hala sevgiden bahsetmemişti.

Sen de onu sevdiğini söylemedin.

Ama seviyordu. Hem de en fena şekilde.

Homurdandı. Ne zaman olmuştu bu? Hayatını kurtardığında mı? Yoksa Ned'le ilgili gerçekleri anlattığında Ned'i vuracağını söyleyip ona bir peri kraliçesi dediğinde mi? Yoksa ihtişamını asla unutmayacağı kadar şefkatle seviştiklerinde mi?

Ne zaman olduğunun bir önemi yoktu. Onu seviyordu. Kibrine, azarlarına ve ona kendini değersiz bir aristokrat gibi hissettirme konusundaki kararlılığına rağmen, lanet adama âşık olmuştu.

Ama söylediği her şeyden sonra ona bunları söylemezdi. Eğer Celia'nın aşkını istiyorsa bunu dile getirmek zorundaydı. Şimdilik tek istediği bedeniymiş gibi davranıyordu. Bir de büyük ihtimalle evlenmek. Gerçi Celia şu anda *bunun* bile anlamından emin değildi...

Yine de dün akşam daima onun olacağını söylemişti. Tabii bu sözlerinde ciddiyse—ki Celia'nın onun ciddi olmadığına inanmak için bir gerekçesi yoktu—o halde bundan birlikte kurtulabilirlerdi. Bu da bir aşk itirafına yakındı, değil mi?

Hem bir seçim şansları da yoktu ya. Ninesi onları zorla evlendirecekti.

Bu düşünce Celia'yı neşelendirdi. Evet, evlenmek zorunda kalacaklardı. O yüzden Jackson servetiyle, konumuyla ve elbiselerinde "ipek ve saten" ve de dantel olmaksızın yaşayamadığı gerçeğiyle baş etmek zorundaydı. Hem belki tüm bunların arasında Celia'yı sevmenin de bir yolunu bulabilirdi.

Jackson yola kazasız belasız ulaştıklarında rahatladı. Kuşkusuz Celia'ya saldıran kişi onlar ortadan kaybolunca yoluna devam etmişti. Ne var ki bu tehlikede olmadıkları anlamına gelmiyordu—yalnızca şimdilik tehlikede değillerdi.

"Sorun yokmuş gibi göründüğüne göre," diye mırıldandı Celia yolun aşağısına doğru yürümeye başladıklarında, "sence geri dönüp Leydi Bell'e bakabilir miyiz?"

"Bu akıllıca olmaz," dedi Jackson. "Seni öldürmeye çalışan kişi böyle bir şey yapmanı bekleyip şu anda bile orada pusuya yatmış olabilir."

"Ah, ben bunu düşünmemiştim. Ya *senin* atın?"

Jackson iç geçirdi. "Burayla Londra arasında kimse çalmazsa Cheapside'a varacaktır."

"Umarım Leydi Bell yaşıyordur," dedi Celia hüzünle.

"Eve ulaşır ulaşmaz birini onu alması için gönderece-

ğim, söz veriyorum." Leydi Bell'le ilgili endişeleri vardı ama dile getirmedi. Celia şu anda yeteri kadar kaygılıydı zaten.

Mesela kulübede ettiği ciddi sözler... Pekâlâ, belki biraz aşırıya kaçmıştı ama Celia'nın evliliği net bir bakış açısıyla görmesini istiyordu. Onun beklentilerini karşılayamadığında birbirlerini karşılıklı olarak suçlamalarını istemiyordu.

Yine de sözleri aklına takılıp kalmıştı: *Ne demek istediğini biliyorum. Ailem kadar iyi yaşamadığını söylemeye çalışıyorsun. Karın olarak bazı şeylerden vazgeçmek zorunda kalacağımı. Umurumda değil.*

Şimdi böyle diyordu ama sonra hisleri değişebilirdi.

Benimle evlenmekten vaz mı geçtin?

Jackson irkildi. Onu bu korkuyla bırakmak istemiyordu. "Celia," diye mırıldandı, "önceki tartışmamız..."

"Kendini gayet iyi açıkladın. Söyleyecek fazla bir şey olduğundan şüpheliyim."

"Ama var işte." Jackson eldivenli elini kavradı. "Seninle evlenmeyi gerçekten istiyorum, biliyorsun. Seni artık asla bırakmam, ne de olsa... şey..."

"Mahvolduğum için mi?" dedi Celia soğuk bir sesle. "Ne kadar da naziksin."

"Öyle demek istemedim, lanet olsun."

"Tabii ki öyle demek istedin. Sen onurlu bir adamsın. Onurlu bir adam da bir kadını mahvedince onurlu davranır. İstese de istemese de."

Bu Jackson'ın tepesini attırdı. "Dur bakalım, seninle evlenmek istemediğimi asla söylemedim. Ayrıca asla—"

Yolda at sesi duyunca susup Celia'yı ormana doğru itti.

"Ne halt—"

"Şişş," diye mırıldanan Jackson parmaklarını Celia'nın ağzına götürdü. "Biri geliyor."

Celia yola baktığı anda gözleri büyüdü. İkisi de bir odun arabası görene kadar nefeslerini tuttular. İki yük beygiri tarafından çekilen arabayı süren sıska çiftçinin dişlerinin arasında bir pipo ve ak saçlarının üstünden sarkan kunduz kürkünden bir şapka vardı.

Jackson onu hemen yolun kenarına çektikten sonra orada bırakıp kendini gelmekte olan arabanın önüne atarak ellerini sallamaya başladı.

"Höst!" diye bağıran adam dizginleri çekti. Atlar durduğu anda çiftçi ayağa kalktı. "Delirdin mi be adam? Seni ezebilirdim!"

Sonra Celia'yı görüp gözlerini kırpıştırdı. "Affedersiniz, hanımefendi." Şapkasının ucunu çekiştirdi. "Orada durduğunuzu görmedim."

Jackson zoraki bir tebessümle yabancıya daha az tehditkâr görünmeye çalıştı. "Karımla ben dün gece eşkıyalar tarafından soyulduk, bayım, yardımınıza ihtiyacımız var."

Çiftçi onu şüpheyle inceledi. "Eşkıyalar mı? Bu *yolda* mı?"

Celia yanına gelip koluna girdi. "Atımı vurdular, biz de vurulmamak için ormana kaçtık. Bu tarafa gelirken ölü bir ata rastladınız mı?"

"Hayır ama bir araba erken saatlerde geçerken omzundan vurulan bir at bulunduğunu duydum. Bakması için şehirden birini göndermişler."

Celia Jackson'a sokuldu. "Şükürler olsun."

"Acilen yolumuza gitmemiz gerek," dedi Jackson. "Bizi de gittiğiniz yere gidecek kadar nezaket gösterirseniz..."

"Ben Ealing'deki pazara gidiyorum," dedi çiftçi. "Ama

bir araba dolusu elmam var, arkada kimseye yer yok, yani—"

"On sterlin veririm," diyen Jackson cüzdanını çıkarıp bozuk paraların şıkırtısı duyulana kadar salladı. "Eşkıyalar alamadan kaçtık."

Bu adamın tavrını tamamen değiştirdi. "On sterline yanımda bile oturursunuz" dedi neşeyle. "Hatta hem oturur hem de benim hanımın gönderdiği elmalı pastadan bile yersiniz." Pipoyu kaldırdı. "İsterseniz bundan bir fırt bile çekersiniz."

Jackson yüzünü ekşitmemeye çalıştı. "Teşekkürler ama yanında oturmamız yeterli."

Ancak çiftçinin yanına oturdukları zaman Jackson, Celia'yla konuşmasını çoktan evli olduklarını düşünen çiftçinin önünde sürdüremeyeceğini fark etti. Yalnız kalana dek beklemesi gerekiyordu.

Ama yalnız kalma fırsatları olmadı. Çiftçi Halstead Konağına gittiklerini anladığında onları Ealing'in içinden doğruca araziye götürmekte ısrar etti.

Böylece kuşluk vakti elmalarla dolu bir at arabası ve kendi deyimiyle "şehir kadar büyük yeri" görmek isteyen bir çiftçiyle Halstead Konağı yoluna varmışlardı. Daha eve bile varmadan hizmetkârlar koşarak geldi. Jackson'ı asıl şaşırtan arazinin dört bir yanında Celia'yı aradıklarını düşündüğü Sharpe kardeşlerin ortalıkta görünmeyişiydi.

Onun yerine Bayan Plumtree ve Bayan Masters onları konağın girişinde karşıladı.

Jackson kocaman gözlerle bakınan çiftçiye ödeme yapıp mutlu mesut gönderdikten sonra Bayan Plumtree sert bir sesle "Evlendiniz mi?" diye sordu.

"Henüz değil," dedi Celia en az Jackson kadar şaşkın görünüyordu.

"Yani evlenmek için kaçıp fikrinizi değiştirdiniz, öyle mi?" diye sordu Bayan Masters.

"Kaçmadık," dedi Jackson. "Biri Celia'yı vurmaya çalıştı. Onlardan kaçmak için ormanda saklandık."

Bayan Masters, "Yüce Tanrım!" diye haykırdı. Bayan Plumtree'yse durumu kontrol altına alarak onları kapıdan telaşla geçirip hizmetkârlara Lord Jarret'la Lord Gabriel'i çağırmalarını emretti.

Kızıl avluda ilerlerken Celia kız kardeşine "Oliver'la Bay Masters nerede?" diye sordu.

"Londra'da, Bay Pinter'a ne olduğunu anlamaya çalışıyorlar," diye açıkladı Bayan Masters. "Seninle geçen geceki konuşmamızdan sonra ben şey diye düşündüm..." Jackson'a bir bakış attı.

"Kaçtığınızı sandık."

Bahsettikleri hayli önemli bir konuşma olsa gerekti. İki kadının konuştuklarını öğrenmek için her şeyi verirdi.

Tam o sırada Devonmont avluda belirdi. "Ah, ben de insanlar nerede diye merak ediyordum. Erkenden ava gittin, öyle mi, Pinter?"

"Evet," dedi Bayan Plumtree hemen, "Bay Pinter avdaydı, Minerva'yla Celia da onu kahvaltıya çağırmaya gitmişti."

"O halde baş ağrınız geçti mi?" diye sordu hiç şüphelenmemiş gibi görünen Devonmont Celia'ya.

Ne oluyordu böyle yahu? Taliplerinin hiç biri mi gittiğini fark etmemişti?

"Çok daha iyiyim, teşekkürler," diye mırıldandı Celia.

"Kahvaltıya gidiyorsanız ben de size katılayım," diyen Devonmont Celia'ya kolunu uzattı.

"Siz gidin," dedi Bayan Plumtree hemen. "Bay Pinter'la kızlar dışarıda şüpheli bir şey görmüş, onlarla biraz konuşmam lazım. Hemen gelirler."

Devonmont'un gözleri kısıldı ama belli ki Bayan Plumtree'ye itirazda bulunmaması gerektiğini biliyordu. Omuz silkerek kahvaltı odasına gitti.

Onlar da Stoneville'in çalışma odasına.

"Neler oluyor, nine?" diye sordu Celia. "Neden kimse gittiğimizin farkında değil?"

"Görmüyor musunuz, leydim?" dedi gerçeği fark eden Jackson sitemli bir sesle. "Büyük anneniz yokluğumuzu örtbas etmeyi başarmış. Mahvoluşunuzu telafi etmenin bir yolunu bulmuş."

Celia bakışlarını ondan büyükannesine çevirdi, inanamıyormuş gibiydi. "Sır olarak mı tuttun?"

Bayan Plumtree Jackson'a karanlık bir bakış attı. "Baş başa kaldığımızda tartışacağız, tatlım."

Jackson güldü. Celia'yla bir hayat kurmaya dair aptalca umutları böylece uçup gitmişti işte. Bayan Plumtree evlenmemelerini sağlamak konusunda kararlıydı. Bu da büyük olasılıkla Celia'yı mirastan yoksun bırakma tehdidine sadık kalacağı anlamına geliyordu.

Lanet olası kadın.

Şimdi ne yapmalıydı? Celia'nın masumiyetini aldığını itiraf etmeli miydi?

O zaman gerçekten de kuzu kılığındaki kurt gibi *görünecekti*, Celia'yla ne şekilde olursa olsun evlenmeye çalışan biri gibi. Hem onu nasıl utandırabilirdi ki? Ailesinin ne

yaptıklarını asla öğrenmelerini istemeyeceğinden emindi, Ned'in neredeyse bekâretini bozmak üzere olduğunu sakladığı gibi.

Ama Jackson onu tek başına bırakmak da istemiyordu. Babası gibi *davranmayacaktı.* Yaptıklarının sorumluluğunu alacaktı. Tabii babası hakkında bunca zamandır inandığı hikâye *doğruysa.* Jackson, Celia'nın söylediklerini hatırlayarak irkildi.

Hayır, Celia yanılıyordu. Jackson eniştesine benzemiyordu. Başka kimse öyle dememişti. Babası annesini mahveden bir soyluydu. Jackson onunla evlenmeyi reddederek babasının adımlarını takip etmeyecekti.

Ama ya Celia bunu istiyorsa—istediği kişiyle evlenme özgürlüğünü?

Boğazı daraldı. Şimdi mahvolmak gibi bir rezaletten kurtulduğuna göre istediği tam da bu olabilirdi.

Öyle olmadığını düşünse bile olabilirdi. Dük onunla yine de evlenebilirdi—o sadece ailesinin deliliğine aldırış etmeyecek bir eş istiyordu ne de olsa. Celia da parayı umursamadığını söylese de servetini kaybetmenin sonuçlarını nasıl anlayabilirdi ki? Kıyaslama yapabileceği bir şey yoktu. Jackson onun için her şeyden vazgeçmesini bekleyebilir miydi?

Lordun güzelce döşenmiş çalışma odasına girdiklerinde Rembrandt tablolarını, kristal konyak sürahileriyle ahşap ve pirinç mobilyaları gören Jackson bir umutsuzluk dalgasına kapıldı.

Celia buraya aitti. Her ne kadar *Jackson'*a göre neşeli ve sıcak bir yer olsa da, Cheapside'da sıkışık bir evde yapamazdı.

"Bakın Bay Pinter," dedi Bayan Plumtree, "lütfen baştan başlayıp her şeyi anlatın. Torunumla kaçmaya kalkışmadıysanız ikinize birden ateş açılabilecek bir duruma nasıl düştünüz?"

Yirmi Birinci Bölüm

Jackson son iki günde yaşananları anlatırken Celia onun sakinliği karşısında şaşırıp kaldı. O her zamanki dedektif sesiyle konuşurken Celia şaşkınlıkla dolu karmaşık bir duygu yumağıydı. Sanki geceyi çılgınca bir tutkuyla birbirlerinin kollarında geçirmemişler gibi, sanki aralarında hiçbir şey yokmuş gibiydi adam.

Bunu nasıl yapabiliyordu? Celia onu gerçekten tanıyabilecek miydi?

Jackson soğuk ve duygusuz bir tavırla Celia'nın rüyasını ve kendisinden araştırmasını istediğini, bu nedenle birlikte High Wycombe'a gidişlerini açıkladı. Ama annesinin ilişkisinden bahsettiğinde hem Minerva'nın hem de ninesinin soluğu kesildi.

"Hayır," dedi Minerva. "Olamaz. İnanmıyorum."

"İlk başta ben de inanmamıştım," diye itiraf etti Celia. "Ama korkarım ki doğru olabilir. Koşullara göre çok mantıklı."

"Bayan Plumtree," dedi Jackson, "kızınızla kimin ilişki yaşadığına dair bir fikriniz var mı?"

"Yemin ediyorum, ilk kez böyle bir şey duyuyorum." Ninesi belirgin bir şekilde sarsılmıştı. Ateşin yanına gitti, bastonu halıya kesik kesik vuruyordu, sonra da dönüp Jackson'a baktı.

"Josiah öldükten sonra ben bira fabrikasını ayakta tutmak için mücadele veriyordum. Burada zaman geçirmiyordum bile. Lewis'le Pru'nun Rawdon'ları o kadar iyi tanıdığını bile bilmezdim. Pru'nun başka bir sevgilisi varsa bile..." İç geçirdi.

"Kimseden şüphelenmiyorsunuz," dedi Jackson sorarcasına.

"Hayır, üzgünüm."

"Belki de Celia yanılıyordur," dedi Minerva. "Belki de sadece bir rüyaydı."

"Belki de," dedi Jackson. "Ama eski bakıcının söylediklerini hesaba katarsak öyle olduğunu sanmam."

"Oliver döner dönmez bunu tartışmalıyız," dedi ninesi. "Farkında olduğundan çok şey biliyor olabilir. Onu çağırtayım—en son Masters'la ikisi konakta nerede olduğunuza dair bir haber bekliyordu." Sesi sertleşti. "Ama önce geceyi neden ormanda katillerden saklanarak geçirdiğinizi öğrenmek istiyorum."

Celia titrek bir nefes verdi. Bu gerçekten zor olacaktı.

Jackson başını hafifçe sallayıp yaşadıklarının hayli budanmış bir halini anlattı. Celia da bunu beklemişti, o ne de

olsa bir *centilmendi*—yine de bu denli kolayca yapabilmesi Celia'nın içini acıtıyordu. O ise hikâyeyi anlatsa kulaklarının uçlarına kadar kızaracağından emindi.

Jackson ninesinin gözlerine baktı. "Anlıyorsunuz değil mi, başka şansımız yoktu. Gece karanlığında, özellikle de ay yokken ormanda ilerleyip Leydi Celia'nın güvenliğini tehlikeye atamazdık."

"Elbette," dedi ninesi. "Onu korumaya çalıştınız ve biz de bu yüzden minnettarız. Elbette Oliver'ın size karşılığını cömertçe vereceğinden eminim—"

"Celia'nın hayatını kurtardığım için bir karşılık istemiyorum," dedi Jackson sinirle, o ana kadar duygularını ele veren tek şey buydu. Sonra farkına vardı ve sesi daha resmi bir tona büründü. "Bütün centilmenlerin yapacağını yaptım."

"Kesinlikle," dedi Minerva. "Büyükannem sana eminim ki hakaret etmek istememiştir."

"Her halükarda," dedi Jackson gerginlikle, "koşullar ne olursa olsun, geceyi hanımefendiyle geçirdiğim için yapabileceğim tek doğru şey evlenme teklif etmek olacaktır."

Doğru şey mi? Celia'yla evlenmek onun için sadece yapılacak *uygun şey* miydi?

Terbiyeli Pinter kendini ziyadesiyle göstermişti, Celia da onu boğmaya hazırdı. Evlenmeyi ninesine nasıl sanki can sıkıcı bir sorunun çözümüymüş gibi sunabiliyordu? Celia'ya bakmıyordu bile tanrı aşkına!

"Çok naziksin," dedi ninesi. "Tam bir centilmene yakışan bir davranış bu, gerçekten de. Ama şu anda böyle acele bir karar almanıza gerek yok." Ses tonu sertleşti. "Tabii... kulübedeyken aranızda daha rezil bir şey yaşanmadıysa."

Odada kısa, gergin bir sessizlik oluştuktan sonra Jackson, "Katiyen hayır," dedi. Sesi biraz yumuşadı. "Leydim kendini rezil edecek biri değil."

Onurunu ailesine karşı savunması çok tatlıydı ama neden ona bakmıyordu? Neden böyle soğuk bir şekilde evlenme teklif etmişti?

Dün gece onu tanıdığını sanmıştı. Celia'ya âşık değilse bile öyle görkemli bir tutku duyuyormuş gibi davranmıştı ki. Ama bu sabah tamamen farklı bir yaratığa dönüşmüştü. Tanıdığı tüm lordlardan daha kibirli ve ukalaydı ve de Celia'yı yapacakları evliliğin asla mutlu olamayacağına ikna etmek konusunda kararlıydı. Asla dünyasına uyum sağlayamayacağını mı sanıyordu? Donuk teklifi öyleymiş gibi görünmesine yol açmıştı. O durumda da Celia onunla evlenmek *istediğinden* emin değildi. Hayatının kalanını şımarıklığı ve kusurlu karakteri hakkında azar işiterek geçirmek istemediği kesindi, adam yatakta ne kadar olağanüstü olursa olsun.

"Ya siz, Bay Pinter?" diye sordu ninesi. "Ya *siz* rezalet çıkarabilecek biri misiniz?"

"Kesinlikle hayır," dedi Celia boğuk bir sesle. "Bay Pinter daima son derece *terbiyeli* bir centilmendir, güven bana." Jackson gerilse de iğnelemeyi hissettiğine dair başka bir belirti yoktu.

"O halde," dedi ninesi, "Bu konuyu sessizce kapatabiliriz. Celia'yla evlenmenize de gerek yok. Sizce de öyle değil mi, Bay Pinter?"

Ninesi Jackson'a tuhaf bir şekilde mesaj vermiş gibiydi çünkü Jackson Celia'ya baktığında gözlerinde kanını donduran bir umutsuzluk vardı. "Leydim nasıl isterse."

Leydinin istediği dün geceki tatlı sözlerinin ve okşayışlarının anlık dürtülerden ibaret olmadığına dair bir işaretti. Leydinin istediği ninesinin onu çekilmeye zorlamasına izin vermek yerine—ya da aralarında geçen her neyse artık—onunla evlenme arzusunu coşkuyla dile getirmesiydi.

Ama anlaşılan leydi istediğini elde edemeyecekti. Bu da onda saldırma arzusu uyandırıyordu. "Terbiyeli" olabilecek tek kişi kahrolası Jackson değildi.

Celia kendini zorlayarak soğuk bir tebessümle baktı. "Leydi sıcak bir banyo ve güzel, uzun bir uykudan sonra yemek yemek istiyor." Boğazında biriken acıyı yutkundu. "Bana bu sabah özenle hatırlattığınız üzere Bay Pinter—biz seçkin hanımlar aşırı ölçüde yoksunlukla iyi baş edemiyoruz."

Bir an için Jackson'ın gözleri öfkeyle parladı ve Celia hedefi vurduğunu anladı. Ancak sonra o lanet perde Jackson'ın yüzüne bir kez daha inerek tüm duygularını silip attı.

Celia onun dün geceki sözlerini hatırladı: *Benim istediğim sensin. Sadece sen.*

Ona aptal gibi inanmıştı. Nihayet gerçek Jackson Pinter'ı gördüğünü sanıyordu, tutku ve arzu sayesinde gerçekçi ve toplumsal tasalarını bir yana savuran adamı. Ama belki de asıl yanılsama dün geceki Jackson'dı ve gerçek Jackson kibirli, terbiyeli, gerçekçi olandı.

"O halde gitsem iyi olacak," dedi Jackson gergin bir sesle. "Hazır ipucunu yakalamışken, diğer polisleri de High Wycombe yakınlarındaki yollarda arama yapıp tanıkları sorgulamaları için toplayacağım."

İşte böylece bir kez daha Bow Caddesi Koşucusuna dönüşmüş, bir leydinin onunla gelecek kurmak gibi aptalca hayallerinden çok daha önemli konulara odaklanmıştı.

Jackson ninesine döndü. "Bu arada onu incitmeye kararlı olan kişiyi bulana dek Celia'yı dışarı çıkarmamalısınız. Kapısında da bir koruma durmalı—"

"Bir koruma mı!" dedi ninesi panikle. "Herhalde size ateş edenin Halstead Konağından biri olduğunu düşünmüyorsunuz. Siz yokken herkes akşama kadar buradaydı."

"Herkes mi?" diye sordu Jackson kaşını kaldırıp. "Ya talipleri? Plumtree'ler? Hizmetkârlar?"

"Evet," dedi ninesi, "*hepsi.* Minerva da onaylayacaktır."

"Gerçekten de, Bay Pinter," dedi Minerva, "Tüm konuklar adına konuşabilirim. Herkes Celia'nın durumunu sorarken onları eğlendirmek zorundaydık. Hizmetkârlara gelince, onlardan birinin Celia'ya zarar vereceğini düşünmüyorsunuz herhalde."

"Hem," dedi Bayan Plumtree, "buradaki biri neden onu vurmak için odasına girip rahat rahat yapabilmek varken at üstünde ormana kadar gitsin ki?"

"Her halükarda—" diye başladı Jackson.

"Bana bir şey olmaz, Bay Pinter," dedi Celia. Madem onun için bizzat kalacak ve koruyacak kadar endişelenmiyordu o halde Celia da ailesi ve hizmetkârların bunun için ortalıkta koşuşturmasına katlanmayacaktı. Zaten tek yapmak istediği odasına gidip ağlamaktı.

"Lütfen kendinizi benim güvenliğim için endişelenerek sıkmayın."

Bu tepki vermesini sağladı ama Jackson kendini hemen topladı. "Pekâlâ. Madem hepiniz burada güvende olacağından eminsiniz, ben de Leydi Celia'nın saldırganını başka bir yerde arayacağım. Beyefendi beni Londra'da arıyorsa, teyzem kayıp olduğumu düşünecektir. O yüzden biriniz ona

iyi olduğumu haber verirse son derece minnettar kalırım. Stoneville'e bu gece dönebilirsem öğrendiklerimi anlatmak için geleceğimi iletin." Sesi boğuklaştı. "Tabii bir de Leydi Celia'nın iyi olduğunu görmek için de burada olacağım."

Sonra kapıya doğru yöneldi. Celia'nın gözleri aniden yaşlarla dolu. Jackson aralarında hiçbir şey yaşanmamış gibi mi davranacaktı? Bunu nasıl yapabilirdi?

Ama tam yanından geçerken duraksayıp ona uzun, anlamlı bir bakış attı. "O zamana kadar, leydim, bir şeye ihtiyacınız olursa, ne olursa olsun..."

Celia bir an için dün geceki Jackson'ı gördüğünü sandı.

Sonra Jackson ona mütevazı bir tebessümle baktı. "Ah, ama sizin aileniz ve de sizinle evlenmeye hevesli bir dük var. Neden bana ihtiyacınız olsun ki?"

Celia gidişini izlerken kalbi kırıldı. O adamla evlenmeyeceğini *bildiği* halde neden dükün varlığım yüzüne vurmuştu ki? Bu gerçekten de inanılmazdı! Jackson soylu babasının kanından daha fazlasını almıştı.

Anlaşılan babam oldukça cezbediciymiş ama şımarık bir lordmuş...

Celia'nın boğazı kurudu. Jackson'ın babası, onun ailesi, onun—hepsi Jackson için aynıydı. Ona bir şans bile vermeyecekti!

Onunla tanıştığı güne lanet okuyabilmeyi diledi ama yapamıyordu. Onu seviyordu. Yapabileceği en ufak bir şey bile yoktu.

Gözyaşları yanaklarından süzüldüğünde Minerva fark etti. "Ah, hayatım," dedi yanına gelirken. "Onu geri getirmemi ister misin?"

"Sakın öyle bir şeye kalkışma," dedi ninesi sinirle. "Her-

halde kardeşinin aslen bir kazadan ibaret bir şey yüzünden evlenmek zorunda kalmasını istemezsin, değil mi?"

Celia ninesine kırgın bir ifadeyle baktı. "Hayır, aptalca bir ültimatom yüzünden evlenmek zorunda kalmayı tercih eder!"

Ninesi somurttu. "Sana söyledim, ben sadece—"

"Benim aşk için evlenmemi istiyorsun. Seçtiğim kişiyle." Parmağıyla kapıyı işaret etti. "Eh, seçtiğim kişi onun dünyasında başımın çaresine bakamayacağımı düşündüğü için gitti. *Sen* de kendi dünyamda bunu yapamayacağımı düşünüyorsun. Peki bu bana ne çare bırakıyor?"

"Ne?" dedi ninesi. "Ben asla senin başaramayacağını—"

"Öyle mi? Bir hanımefendiden tek beklenen iyi bir evlilik yapmasıdır. Anlaşılan sen, bunu sen karışmadan başaramayacağımı—hiçbirimizin başaramayacağını düşündün ki o aptal ültimatomu öne sürdün."

Ninesi afallamış bir şekilde kaldığında Celia ekledi, "Pekâlâ, sana bir sürprizim var. Artık senin oyununu oynamayacağım. *Kimseyle* evlenmiyorum. Araziyi de bırakmak istemiyorsan buyur. Sırf senin isteklerine uymak için sevmediğim bir adamla evlenmektense tek başıma bir çöplükte yaşarım daha iyi."

Kapıdan çıkıp gitti. Ninesinin çevirdiği dolaplardan da Jackson'ın ona karşı güvensizliğinden de sıkılmıştı. Kardeşlerinin ninesinin çılgın isteklerine boyun eğmesinden de bıkmıştı. Birinin ona meydan okuma vakti gelmişti.

Bunu yapabilecek tek kişi de Celia'ydı.

Hetty kaşlarını çattı. Celia ne derse desin yapması gerekenleri yapmıştı ve kendini suçlu hissetmeye de niyeti yoktu.

"Tebrikler, nine," dedi Minerva soğuk bir sesle. Celia'nın mutluluk umutlarını suya düşürdün. Bravo."

"Saçmalama. Bay Pinter onun mutluluk umudu değil. O duygusuz teklifini duymadın mı?"

"O halde dua et de *hamile* kalmasın. Çünkü dün geceyi nasıl geçirdikleriyle ilgili söyledikleri tek kelimeye bile inanmadım."

Hetty'nin rengi soldu. "Bay Pinter'ın öyle bir şey yapacağını—"

"Bence Bay Pinter Celia'yı en az onun kendisini sevdiği kadar seviyor ve birbirini seven iki kişi kendilerini her zaman kontrol etmez. Sana itiraf etmeyecek kadar aptal olsalar da."

"Hayır, yanılıyorsun," dedi Hetty sertçe. "Ona âşık olsaydı evlenmek için ısrar ederdi. Ama o sadece Celia'yla evlenirse şey yapacağımı sandığı için isteksize teklif etti—"

Söylediklerinin çok geç farkına vardı.

"Ne yapacağını?" Minerva kısık gözlerle ona doğru yürüdü. "Onu neyle tehdit ettin, nine?"

Hetty doğruldu. "Pru için yapmam gerekeni yaptım. Bay Pinter'ın onun servetinin peşinde olmadığından emin olmak için. Hiç de pişman de—"

"Ona *ne* dedin?" diye sordu Minerva.

Hetty kıza küstahlaşmayıp bu işe karışmamasını söyleyebilirdi. Ama Minerva'nın koşa koşa Celia'ya gidip çılgın varsayımlarını söylemesini istemiyordu. Minerva'nın gerçeği bilmesi daha iyi olacaktı. O zaman anlardı.

"Celia kendinden düşük konumdaki biriyle evlenirse onu mirasımdan mahrum bırakacağımı söyledim."

"Of, nine..." dedi Minerva iğrenmiş gibi.

"Haklıydım ama. Onunla evlenmesine gerek kalmadığını söylediğimde ifadesini görmedin mi? Besbelli servetini elde edemeyecekse onunla evlenmenin faydası yok diye düşündü!"

Minerva kaşlarını çattı. "Bence sevdiği kadının servetini kaybetmesine sebep olduğu için ondan nefret edeceğini düşünmeye dayanamadı!"

Isaac de böyle bir şey söylemişti ama Hetty Bay Pinter'ın onu öyle derinden sevdiğine dair bir işaret görememişti.

"Bay Pinter'ımıza çok asil özellikler yüklüyorsun. Onu sevdiğinden nasıl emin olabiliyorsun? Bugün çok soğuk davrandı."

"Celia'ya göre çoğunlukla öyle davranıyormuş... onu çılgın bir tutkuyla öptüğü zamanlar hariç"

Ha, evet. Minerva'nın dün bahsettiği öpücükleri unutmuştu. Yine de...

"Belki de onu arzuluyor, ancak—"

"Sen olayları istediğin gibi yönlendirirken ben onu izliyordum. Evlenmeleri gerekmediğini söylediğinde Celia'ya öyle bir umutsuzlukla baktı ki... Ah, büyükanne, ne yaptığının farkında değilsin. Onu seviyor. Bay Pinter'ın da Celia'yı sevdiğine tüm kalbimle inanıyorum. Ama ikisi de diğerinin kendine yeterince önem vermediğini düşünüyor, senin de yardımın dokunmuyor. Yani artık..."

"Artık Bay Pinter'ın onun için savaşma zamanı." Hetty konuşmalarını Minerva'nın söyledikleriyle yeniden gözden geçirdi. "Celia'nın ne dediğini duydun—'seçtiğim kişi onun dünyasında başımın çaresine bakamayacağımı düşündüğü için gitti.'"

"Sadece evlenirlerse Celia'nın her şeyi kaybedeceğini söylediğin için öyle düşünüyor!"

"Bu yüzden mi endişeleniyor yani?" Hetty kollarını göğsünde bağdaştırdı. "İnsanlar aynı dünyaya ait olduklarında bile evlilik zordur, hayatım. Bunu sen de gayet iyi biliyorsun. Ama ayrı dünyalara ait olduklarında..."

Sesi de kararıyla birlikte güçlendi. "Eğer şimdiden Celia'nın onun hayatına uyum sağlayamayacağına inanıyorsa evlendiklerinde ne hale geleceklerini bir düşün. Ona inanması gerek. İnanamıyorsa..."

"Belki de," dedi Minerva. "Ama nine, bunu yapıp yapamayacağına, Celia'nın bu zorluğu atlatıp atlatamayacağına karar vermek sana kalmaz. O kararı kendileri verecekler. Araya girmemen gerekirken girdin ve bence ileride pişman olacaksın. Çünkü Celia ültimatomunu görmezden gelmeye devam ederse—"

"Gelmeyecek," dedi Hetty huzursuzca, Isaac'in de onu aynı şekilde uyardığını hatırlayarak. "Aklını başına alacak."

"Senin seçtiğin biriyle evlenerek mi? Bunun en iyisi olduğundan emin misin? Çünkü Bay Pinter'la evlenmezse geriye sadece dük kalıyor ve Celia da onu sevmiyor."

Hetty ağır bir nefes alarak Bay Pinter'ın söylediğini hatırladı. Gerçi Celia ona öyle bir şey söylememişti. "Bundan emin olamazsın."

"Eminim. Dahası, sen de biliyorsun. Ültimatomuna sımsıkı tutunarak kızını babam gibi bir adamla evlendirmiş olmanın hatasını telafi edeceğini sanıyorsun. Hepimizi mutlu mesut evlendirebilirsen onlara olanları telafi edebileceğini inanıyorsun."

Minerva ona acıyarak baktı. "Ama aynı hatayı tekrar-

lamaktan başka bir şey başardığın yok. Çünkü Celia dükle evlenirse bir servet avcısıyla evlenmemiş olsa da onu inanılmaz olduğu için değil, bambaşka sebeplerden isteyen biriyle evlenmiş olacak. Yani hem senin—hem de onun—iyiliğin için umarım kararından dönmez."

Minerva kapıya yöneldiğinde Hetty seslendi, "Ona Bay Pinter'a söylediklerimi anlatacak mısın?"

Minerva duraksadı. "Karar vermedim. Bir yandan, haklı olabilirsin—Bay Pinter'ın onun için mücadele etmesi gerek. Öte yandan, Celia acı çekiyor..." Hetty'ye yorgun bir ifadeyle baktı. "Senin aksine, nine, ben herkes için neyin iyi olduğunu biliyormuşum gibi davranmıyorum. Bir şeye ihtiyacı var mı diye bekleyip göreceğim."

O gittikten sonra Hetty donup kaldı. Celia'nın neye *ihtiyacı* vardı? Torunlarının neye ihtiyacı vardı? Eşlere ihtiyaç duyduklarını düşünmüştü ve evlendikten sonra çok daha mutlu göründükleri de kesindi.

Ama ya Celia hakkında yanılmışsa? Ya Celia Hetty'nin veremeyeceği bir şeye ihtiyaç duyuyorsa?

Bu rahatsızlık verici soru tüm sabah aklından çıkmadı.

Yirmi İkinci Bölüm

Saatlerce aramalarına rağmen Jackson ve adamları Celia'yı öldürmeye çalışanın kimliğine dair hiçbir şey bulamadı. Tek bir kahrolası şey bile yoktu.

O yüzden Halstead Konağından ayrıldıktan saatler sonra huzursuzluktan kıvranarak Cheapside'a gitti.

Birkaç kilometre boyunca yolun iki tarafındaki ağaçları taramışlardı. Yumuşak çamurda toynak izleri buldular ama bu sadece onları pusu kurup bekleyen en az bir saldırganın varlığını kanıtlamaktan başka bir şeye yaramadı. Zaten o kadarını biliyorlardı. Onlara saldıran kişi her kimse geride çok az miktarda iz bırakmaya özen göstermişti.

Kırsal yöre halkından kimse de bir şey görmemişti. Saldırganlar zamanlamalarını özenle seçmişti. Jackson'ın atı civardaki bir tarladaydı ama saldırganlardan bir iz yoktu.

Bu da Celia'nın hala tehlikede olduğu anlamına geliyordu. Kimin hedefi olduğunu ancak Tanrı biliyordu ve Jackson sebepleri hakkında en fazla tahminde bulunabiliyordu.

Onu bizzat koruma hakkından da vazgeçmişti.

Alaycı bir ses çıkardı. Büyükannesine cehenneme gitmesini ve Celia'yla ne olursa olsun evleneceğini söyleyebilirdi. Ama bunu yapmamıştı. Mantıken tedbirli davranmasının doğru olduğunu biliyordu ama kalbi yanıldığını söylüyordu.

Alaycı bir tavırla gülme arzusunu bastırdı. Kalpler sürekli yalan söylerdi. Onun kalbi de konumun ve servetin önemli olmadığı yalanını söylemişti. Hiç dinlememesi daha iyiydi.

Bana bu sabah özenle hatırlattığınız üzere Bay Pinter—biz seçkin hanımlar aşırı ölçüde yoksunlukla iyi baş edemiyoruz.

Pekâlâ, bunu alaycı ve belirgin bir öfkeyle söylemişti ama itiraf etmese de doğruydu.

Jackson eve ulaştığında hava çoktan kararmıştı. O yüzden teyzesini iyi olduğuna ikna edecek kadar kalıp bir şeyler yedikten sonra yeniden Ealing'e gidecekti.

Atını ona bakan uşağı Jimmy'ye bırakıp onu kiralık ahırdan at arabasıyla bir ekip getirmesi için yolladıktan sonra merdivenlere yöneldi. Daha kapıya ulaşmamıştı ki kapı kendiliğinden açıldı ve teyzesi fırlayıp onu kucakladı.

Geri çekildiğinde Jackson onun kırmızı gözleri ve burnundan, ağladığını anladı. "Şükürler olsun ki iyisin!" dedi teyzesi duygu yüklü bir sesle. "Ateş ettikleri doğru mu?" Lanet olsun. "Sen bunu nereden duydun?"

Ada teyze onu içeri aldı. "Bu sabah Jimmy'yi Bow Cad-

desi ofisine gönderdim, orada sana ve Leydi Celia'ya ateş açan haini aradığını duymuş."

Kapıyı kapayıp onu yeniden kollarına çekti. "Beyefendi dün gece Leydi Celia'yla ikinizin kayıp olduğunu söylediğinde kalp krizi geçireceğim sandım. Evlenmek için kaçtığınızı söyledi durdu— ama ben senin asla öyle bir şey yapmayacağını biliyorum. Karakterine hiç uymayan bir şey bu..."

Yüzüne bakmak için geri çekildi. "Ah, canım oğlum, seni de kaybetmeye katlanamazdım. Sen bana onun tek yadigârı—"

Rengi büsbütün atıp sustuğunda Jackson anladı. Lanet olsun, artık emindi. Daha önce anlayamamış olmasına da inanamıyordu. Belki de anlamak istememişti.

"*Kimin*, teyze? 'Annenin' deme. Ondan bahsediyor olsaydın susmazdın." Jackson ona dikkatle baktı, boğazı düğümlenmişti, nefesi göğsünde bir yere sıkışmıştı. "Sana *onun* tek yadigârıyım, değil mi? Eniştemin. Ah hayır, eniştemin değil." Deli gibi güldü. "*Babamın*."

Teyzesi küçük bir iniltiyle başını salona doğru çevirdi.

Teyzesinin inkâr etmeyişi her şeyi açıklıyordu. Teyzesinin peşinden mutfağa giderken hep babası olmasını dilediği o adama duyduğu zayıf bir öfke içini kapladı. Ama... böyle olmasını istememişti, çünkü bu onun—

"Doğru, değil mi?"

Yemeği fırından çıkarıp masaya koyan teyzesinin elleri titriyordu.

Jackson görmezden gelerek onu kendine bakmaya zorladı. "İtiraf et be, kahretsin!"

"Nereden anladın?" diye fısıldadı teyzesi. "Nasıl öğrendin?"

"Leydi Celia resimleri gördüğünde benzediğimizi fark etti. Ona çıldırdığını söyledim. Ancak sonra ben de baktım ve ilk kez gerçeği gördüm. İnanmak istemedim ama *gerçekten de* bir benzerlik var."

"Sen küçükken saçın daha açık renkti," dedi teyzesi güçlükle, "ona daha az benziyordun ama büyüdükçe saçın da koyulaştı ve onun gençliğine benzeyemeye başladın. Neyse ki o da yaşlandıkça değişti, kilo alıp kelleşti. Yine de resimdeki haline benzerliğini fark etmenden korkarak yaşadı."

Jackson soğuk bir tavırla güldü. "Belli ki en önemli konularda körüm. Celia söyleyene kadar fark etmemiştim bile... Ah, Tanrım, bana nasıl söylemezsin?"

"Söylemek istedim ama annen ikimize de yemin ettirdi. Onun ölümü yüzünden babanı suçlamanı istemedi, önceki yıllarınızda yanınızda olmadığı için."

"Evet!" dedi Jackson hiddetle. "Ya o ne olacak? Onca yıl asil bir *pisliğin* babam olduğunu sanıyordum..." Boğazı daralıp kurudu. "Eh, *pislik* olduğu konusunda yanılmamışım, değil mi? Annemle beni terk etti."

"Hayır, etmedi," dedi teyzesi ciddi bir sesle. "Evimizi yirmi yaşında terk ettiğinde çocuğuna hamile olduğunu bilmiyordu, annen de sonra öğrenmiş. *Bense* birlikte olduklarını bile bilmiyordum."

"Ama annem ondan faydalandığı için gitti," diye gürledi Jackson.

"Öyle olmadı," dedi Ada teyzesi boğuk bir sesle ona bira getirirken. "Siz buraya taşındıktan sonra bana sadece bir kez birlikte olduklarını itiraf etti. Bir gece arkadaşımı ziyaret ediyordum, onlar da çok miktarda şarap içip..." Birayı bardağa koyarken elleri titredi. "Enişten söyledi—*an-*

nen onu itiraf etmeye zorladığımda söyledi—ikisi de çok pişmandı. O yüzden bu yaşanır yaşanmaz gitti."

Teyzesi bira bardağını ona getirdi, eline uzatırken gözleri pişmanlıkla doluydu. "Biriktirdiği bir miktar para ve bir de terzi arkadaşı vardı. Tek başına yaşayabileceğini düşünüyordu ama evlenmemiş bir kadınken hamile olduğunu öğrendi ve..."

"Liverpool'da kaldı." Jackson birayı bıraktı. "Kim onu geri gelip de enişte*min*—*babamın*—onu ellemesinden korktuğu için suçlayabilir ki?"

"Jackson..." dedi teyzesi yalvarır gibi bir sesle.

"Yani asil bir pislikle kaçmamış, o sadece enişte*mmiş*—*Kahretsin!*" Jackson parmaklarını saçına götürdü. "Hakkında ne düşüneceğimi bile şaşırdım!"

"Gittikten sonra anneni bulmaya çalıştık aslında. Ama o bulunmak istemiyordu. Öğrenmemi istemedi. Beni incitmek ya da evliliğimi bitirmek istemiyordu. Bunu anlıyorum." Jackson'ın elini tuttu. "Keşke sizi Liverpool'a bulmak o kadar zor olmasaydı. Tüm kalbimle inanıyorum ki terzi arkadaşı iflas etmeseydi..."

İç geçirdi. "Ama o zamana kadar annen bizden o kadar uzun bir süreliğine ayrı kalmıştı ki, dönerse yaşanacak korkunç şeyleri aklında büyütüp durmuştu. Okulda ne kadar sıkıntı çektiğini o çocuk seni neredeyse öldürene kadar fark ettiğini bile sanmıyorum. Ancak o zaman gururunu bir yana bırakıp eve döndü. Bana gerçeği anlattıktan sonra kırgınlığım uzun bir süre geçmemişti ama ölmeden önce onu affettim. William'ı da."

"Annemi anlıyorum da, sen *onu* nasıl affedebildin?" dedi Jackson.

"Ondan bir süre nefret ettim. Annen döndükten sonra babanın kim olduğunu sordum ama söylemeyi reddetti. Enişte— Sonra *William* da onu rahat bırakmamı söylemeye başladı. Ben de ona her baktığında yüzünde beliren suçluluk duygusunu fark ettim."

Mutfakta volta atmaya başladı, elleri kalçasında kenetlenmişti. "Önceleri annen gittiğinde onu daha dikkatli aramadığı için kendini suçladığını düşündüm ama sonra sana ne kadar şefkatli yaklaştığını fark ettim, seni bağrına hemen basışını." Sesi boğuklaştı. "Öylece gerçeği anladım."

Ulu Tanrım, öğrenince ne çok acı çekmiş olmalıydı. Nasıl katlanmıştı? "Sonra bir de ben ayağının altında dolanmaya başladım," dedi Jackson kederle, "kız kardeşinle kocanın sana ihanet edişinin canlı bir hatırlatıcısı. Her gün bana bakmak senin için tam bir işkence--"

"Sakın böyle düşünme!" diye haykırdı teyzesi ona sarılarak. "Sen benim kurtuluşumdun, sevgili yavrum. William'la çocuk yapamıyorduk. Annen seni buraya getirince..."

Gözyaşları yanaklarından süzüldüğünde Jackson mendilini çıkarıp eline tutuşturdu.

Teyzesi bir an kendini toplamak için duraksadıktan sonra acılı bir sesle devam etti. "Sen William'la aramda doğan bütün geçici çatışmalara değdin. Daha iyi bir oğul hayal edemezdim. Sen hayatımın ışığısın." Jackson'ın saçından bir tutamı düzeltti. "Yoksa kaybolduğunu duyunca neden böyle endişeleneyim? Nasıl perişan bir gece geçirdiğimi bilsen..."

Ağlamaya başlayınca Jackson onu kollarına alıp tuttu, onu endişelendirdiği için duyduğu suçluluk duygusu ve ona olan sevgisi karşısında hissettiği huşu arasında ikilemdeydi.

Bu durumda nasıl onu sevebiliyordu? William eniştesi onun *babasıydı*. Lanet adam Ada teyzenin öz kardeşiyle yatmıştı!

Ancak teyzesinin duygularının samimiyetinde şüphe yoktu. Biraz sonra teyzesi geri çekilip gözyaşlarını mendiliyle sildi. "Leydi Celia neden William'la aranızdaki benzerliği gördü biliyorsun, değil mi?"

Jackson doğruldu. Şu anda konuşmak istediği son şey Celia'ydı. "Gözleri iyi görüyor," diye homurdandı Jackson masaya otururken.

"Bir de yüzünün her hattını ezberlemiş. Çünkü seni seviyor."

Tanrım, bu keşke doğru olsaydı.

"Bunu fark eden ilk kişi de ben değilim. Lord hazretleri de aynı şeyi dedi."

Jackson koyun pirzolasına bir bıçak sapladı. "Bu olasılık yüzünden canlı canlı derimi yüzmeye hazır olduğundan eminim."

"Hayır, aksine." Teyzesi çenesini kaldırdı. "İkinizin evlenmek için kaçtığını düşünürken çok mutluydu. Çok bile durduğunuzu söyledi."

"Ne?" dedi Jackson ağzı açık bakarak.

"Ben de ona katıldım. Ama ona asla öyle onursuzca davranmayacağını da söyledim. O yüzden o ve Bay Masters ikiniz için çok endişelendi. Bir haber alırsam büyükannesinin evine haber yollayacağımı söyledim. Bu sabah Halstead Konağından haber vermek için bizzat oraya gittim. Çoktan duyduğu halde beni görmekten son derece memnundu. *Hem* seni de tekrar görmek için sabırsızlanıyordu."

Teyzesi lord hazretlerinin tepkisini yanlış anlamış olmalıydı. "Kuşkusuz raporumu bekliyordur," diye mırıldandı yemeğini mideye indirirken.

"Kız kardeşiyle ilgili niyetini öğrenmek istiyor. Ne de olsa geceyi onunla geçirdin. Bunun bazı sonuçları olacaktır."

"Sandığın gibi değil," dedi Jackson savunmaya geçerek, gerçi büyük ihtimalle tam da düşündüğü gibiydi.

"Başka bir seçeneğimiz yoktu."

"Tabii. Kimse geceyi isteyerek terk edilmiş bir kaçak avcının kulübesinde geçirmez."

"Kesinlikle." Jackson gözlerini kırpıştırdı. "Bir dakika, sen geceyi nerede geçirdiğimizi nereden bildin?"

"Leydi Minerva'dan aldığım mesaj sayesinde... Olayları tam bir yazar gibi anlatma becerisine sahip." Gözlerini kısarak baktı. "Genç hanımın mahvolmasına sebep olduğun kesin, koşullarınız ne olursa olsun. O yüzden evlilik teklif ettiğini umuyorum."

"Tabii ki." Birasından büyük bir yudum aldı.

"Seni ret mi etti?"

Jackson elindeki bira bardağını çevirdi. "Büyükannesi her şeyi sadece ailenin bileceği şekilde ayarlamış. Yani benimle evlenmesine gerek yoktu."

"Öyle mi dedi?"

"Onun bir şey söylemesine gerek kalmadı." Jackson biradan bir yudum daha aldıktan sonra bardağı sert bir hareketle bıraktı. "Büyükannesi apaçık bir şekilde belirtti."

"Yani sen de istemediğin bir mücadeleden kaçma fırsatını değerlendirdin."

"Hayır!" Teyzesinin kaşını kaldırarak baktığını görünce somurttu. "Bak ben görevimi yaptım."

"Umarım ona da *böyle* dememişsindir. 'Leydim, ben görevimi biliyorum. Lütfen benimle evlenir misiniz?'"

"Katiyen hayır..." Ne *demişti ki*?

Geceyi hanımefendiyle geçirdiğim için yapabileceğim tek doğru şey evlenme teklif etmek olacaktır.

Kahretsin. *O* bile bunun bir erkeğin bir kadına yapabileceği, romantik olmaktan en uzak evlenme teklifi olduğunu biliyordu.

"Ne dediğim önemli değil," diye homurdandı. Haşlanmış patatesleriyle oynarken iştahı gitgide azalıyordu. "Hiçbiri önemli değil. O asla buraya uyum sağlayamaz, böyle kötü bir çevrede asla mutlu olamaz —"

"Bunu anlamanın sebebi de..."

"Of, Tanrı aşkına, konaklarını gördün," dedi Jackson hiddetle. "Nasıl yaşadıklarını da—benim ona verebileceğim her şeyden daha büyük." Büyükannesi servetini almasına izin verse bile durum böyleydi, ki o da belli değildi.

"Anlıyorum. Demek fazla lükse önem veren birisi, öyle mi?"

"Şımarıklık yapmaya fırsatı olmadı—daima lüks içinde yaşamış."

"Dün gece kulübede kaldığı zaman hariç... Sanırım seni yordu, onu daha rahat ettirmen için sıkıştırıp durdu."

"Tabii ki hayır. O asla—" Duraksadı, o su aramaya gidince Celia'nın yuvalarını nasıl düzenlediğini hatırladı. Teyzesi kaşını kaldırınca konuştu. "Yapması gerekeni biliyordu."

"Öyle mi? Şımarık bir leydi olduğunu düşününce çok tuhaf. Ama eminim ki soğuktan, açlıktan ve mobilyalardan şikâyet edip durmuştur."

Lanet olsun, lafı nereye götürdüğünü biliyordu. "Etmedi. Ama bu sadece bir geceydi ve katillerden saklanıyorduk."

"Güven bana Jackson, katil olsun olmasın, beni ormana

çekiştirip öylesi bir sefalete sürükleseydin ben şikâyet ederdim. Yüksek sesle. Durmadan."

Jackson masadan kalkıp teyzesini hafif bir kuşkuyla süzdü. "Hayır, etmezdin. Her şeyin iyi tarafını görürdün."

"O görmedi mi?"

Jackson sert bir bakışla kollarını göğsünde bağdaştırdı "Kulübede bir gece geçirmek ömrünü Cheapside'da geçirebileceğinin gösteren bir test sayılmaz."

"Yani dün gece bir testti, öyle mi? Öyleyse bile, geçti. Karşılığındaysa sen görevden, onurdan falan bahsettin. Onunla evlenmenin sanki uygun davranmaktan ibaret olduğunu hissetmesine yol açtın. Durumu iyi anlamış mıyım?"

Bu sabah tam bir pislik gibi davranmamış numarası yapmak gitgide zorlaşıyordu. "Onunla evlenmek için didinip duran bir dük var, sense *benimle* mutlu olacağını mı sanıyorsun? Hem de burada?"

Ada teyzesi ellerini kalçasına dayadı. "Biliyor musun, alınmaya başlıyorum. Burayı rahat bir eve dönüştürdüğümü sanıyordum ama şimdi senin ormandaki bir barakayla kıyasladığını öğreniyorum."

"Demek istediğim o—"

"Eğer ona da bana şimdi davrandığın gibi duyarsız davrandıysan seni bir güzel tokatlamamasına şaşarım." Başını salladı. "Duygularını bile düşünmeden geleceği hakkında karar verdin. Bu sence de küstahça değil mi?"

Jackson gergin bir tavırla nefes verdi. "Konu sadece para değil; konumlarımızın farkı. Babamın kim olduğunu bilsem bile hala bir piçim, o ise bir leydi. Hâlâ çalışmak zorundayım."

"O bundan rahatsız mı? Durumunu hor mu görüyor?"

Bow Caddesi gibi bir yerde o kadar erken bir yaşta başlamak zor olmalı. Kısa sürede bu kadar yükselebilmek için çok çalışmış olmalısın.

Celia bu sözleri apaçık bir hayranlıkla dile getirmişti. Asla Baş Hâkim olamamasının mümkün olduğunu bile bile onunla evlenmeye de hazırdı. Üstelik sabahın yarısını Jackson'ın evlenirlerse ne kadar zorlanabileceklerini anlatma çalışmalarına direnerek geçirmişti.

Ada teyzesi duraksamasının hayır demek olduğunu anladı. "Senin sorunun da bu çocuğum. İnsanların sana burun kıvıracağına inanmaya o kadar hazırsın ki sana inançlarını görmezden geliyorsun. Toplumda saygın bir yerin var. Öyle çok şey başardın ki, yine de biri her an 'piç' diye haykıracak diye savunmaya geçiyorsun, hâlbuki haykıran falan yok."

Teyzesinin haklı olmasından nefret ediyordu, özellikle de emin olduğu doğrularla çeliştiğinde. Gerçi gitgide duyduğu kesinlik azalıyordu.

Teyzesinin sesi usul bir fısıltıya dönüştü. "Dün gece şikâyet etmemesinin sebebinin *seninle* olmasından kaynaklanabileceğini hiç düşündün mü? Kalan her şeyi onun için dayanılır kıldığını? Seninle olmadığı sürece o süslü yaşantısının dayanılmaz gelebileceğini?"

"Hayır," dedi Jackson acı bir sesle masadan kalkıp kapıya yönelerek, "bunu düşünmedim bile."

Teyzesi kalması için kolunu tuttu. "Neden? Birinin seni olduğun gibi sevebileceğine inanmak çok mu güç?"

Jackson içinde büyüyen öfkeyi hissetti. "Evet, öyle!" dedi hiddetle. "Ben oğlu olmak için ruhumu verebilecekken öz babam beni sahiplenmeye tenezzül bile etmedi! O beni olduğum gibi sevmedi; bir başkasının sevebileceğine nasıl inanabilirim ki?"

Teyzesinin yüzü derin bir kederle doldu, bir parça da pişmanlıkla. "Ah, benim güzel oğlum, annenin doğumun hakkında uydurduğu o saçma hikâyeyi anlatması bir hataydı, ben ve William'ın buna izin vermemiz de." Kolunu sımsıkı kavradı. "Hata yaptığımızı biliyorum, üçümüz de. Ama her zaman sevildiğini de bilmen lazım. Ben de, annen de, ayrıca evet, baban da seni sevdi."

Teyzesinin yanaklarından yaşlar süzülüyordu ama umursamadan sildi. "Seninle gurur duyuyordu, son derece haklı bir gurur. Beni utandırıp mevkiine mal olacak bir skandaldan korkmasa oğlu olduğunu avazı çıktığı kadar haykırırdı. Sakın, bir an için bile senden utandığını düşünme. Seni öldüğü güne dek sevdi."

Şevkli sözleri güya asil yanına tepki duyan özüne kadar inerek eritti.

Onca yıl göğsünde bu baskıyla, babasının onu sahip çıkacak kadar sevmediği inancıyla yaşamıştı. Teyzesinin itirafıyla eniştesinin babası olduğunu öğrenmek acısını ancak biraz hafifletmişti. Ne olursa olsun bu gerçeği ondan saklamışlardı.

Yine de adil davranmak için kendini onların yerine koyduğunda o da, onlar gibi ihtiyatlı davranacağını biliyordu.

Korkunç küfürlere maruz kalmanın nasıl bir his olduğunu da biliyordu. Eniştesi Ada teyzesinin başına böyle bir şey gelmesini istemezdi. William eniştesi sevilen bir sulh hâkimi olarak konumunu kaybetse Jackson için bu kadar çok şey yapamazdı. Sulh hâkimlerinin örnek olması gerekiyordu; baldızlarıyla yasaya göre ensest sayılan ilişkilere girmemeliydiler.

William eniştesi bunu ondan saklayarak hata etse de, Ja-

ckson sebebini anlamaya başlamıştı. Adam kusursuz değildi. Hata yapabiliyordu.

Kendisi de Celia'ya o kadar tedbirli yaklaşarak hata etmişti. Ona evlilik teklifini kabul *ya da* reddetmek için adil bir şans tanımadığı kesindi. Celia en azından öyle bir şans hak ediyordu.

"Gitmem gerek, teyze," diye mırıldandı, "Lord hazretlerine bu akşam ona tam bir rapor sunacağımı söyledim ve saat çoktan geç olmaya başladı."

"Evet, tabii," teyzesi birden irkildi. "Of, her şeyin ortasında unutuyordum bak!"

Önlüğünün cebine uzanıp bir mektup çıkardı. "Kuzeydeki birilerinden mektubun var."

Bayan Rawdon'ın eski hizmetçisi Elsie'nin ailesindendi. Ona nihayet Chelsea'de bir adres vermişlerdi. Ama şimdi oraya giderse aile yatmadan önce Halstead Konağı'na yetişemezdi.

Kahrolsun. Bu gece gidip Elsie'yi sorgulamalıydı. Ya o da ateş edenlerin arasındaysa?

Gerçi bundan şüpheliydi. Bir oda hizmetçisinin onları vurmak için yolda pusuya yattığını, sonra da onları ormanda aradığını hayal etmekte zorlanıyordu. Hem Celia'yı görmeliydi. Gece boyunca yatağında yatıp ondan nefret etmesini düşünmeye bile katlanamıyordu.

Mektubu cebine sokarak kapıya yöneldi.

"Gitmeden önce," dedi teyzesi, "bana tek bir şey söyle. Leydi Celia bir markinin kızı olmasaydı, bir toplantıda tanıştığın genç bir kadın olsaydı, bir fırıncı ya da terzinin kızı mesela, onunla evlenmeye tereddüt eder miydin?"

"Hayır," dedi Jackson cevabını düşünmeden. "Onunla olabilseydim başka hiçbir şey istemezdim."

Teyzesi elini tutup sıktı. "O halde onu kazanmak için ne gerekirse yap. Çünkü denemezsen ömrünün sonunda dek pişman olursun."

Sözleri Halstead Konağına giderken bir buçuk saat boyunca aklından çıkmadı. At arabası ahıra yaklaşırken ağrılıklarını hissediyordu. Oradaki diğer araçları fark ettiğinde partinin her şeye rağmen devam ettiğini anladı.

Stoneville'in çalışma odasına yönlendirildiğinde tek düşünebildiği o sözlerdi. Jackson hala uyanık olduğu ve kısa sürede yanına geleceği söylenen markiyi beklerken de aklından çıkmadılar.

Ada teyze haklıydı. Celia'yı sahiplenmeye kalkışmazsa kaybının acısına asla dayanamazdı.

Stoneville yüzünde ihtiyatlı bir ifadeyle çalışma odasına girdi. "Bak sen," dedi Jackson kalkarken, "kayıp dedektifimiz nihayet ortaya çıkmış. Sen ya da adamlarından biri High Wycombe yolunda bir ize rastladı mı?

"Maalesef hayır, lordum."

Stoneville masasının arkasındaki sandalyeye oturup ona da oturmasını işaret ettiğinde, Jackson Celia'yla öğrendikleri her şeyi anlattı. Gerçi ailesinin Stoneville'e annelerinin ilişkisinden bahsettiği belliydi.

Kendi gözlemlerini de ekleyen Jackson sonra da yolda yaşadıklarına ve üzerlerine ateş açılmasının sebebiyle ilgili tahminlerine dair detaylı bir rapor verdi. Markinin sorduğu soruları da elinden geldiği kadar cevapladı.

"Yani Elsie'yle yarın mı konuşacaksın?"

"Sabah ilk iş olarak. Bu gece gidecektim ama önce her şeyi öğrenmeniz gerektiğini düşündüm."

"Bunu takdir ediyorum."

"Hem ayrıca şeyi de... öğrenmek istedim..." Jackson kendini alabileceği tepkiye hazırladı. "Leydi Celia nasıl?"

Stoneville ona çözemediği bir ifadeyle baktı. "İyi, yani olanlar düşünülünce. Kendini odasına kapayıp kimseyi görmek istemediğini söyledi." Bakışları sertleşti. "Özellikle de seni. Artık seninle hiçbir şekilde ilişkilenmek istemediğini söyledi. Seni ondan uzak tutacağıma söz vermemi istedi. Bu yüzden dün gece tam olarak ne yaşandığını merak ediyordum."

Kahretsin.

Niyetini belli etme zamanı. Lafı dolandırmak daha önce işine yaramamıştı. "Ne yaşandığı önemli değil. Ben durumu düzeltmek için geldim. Kız kardeşinizle evlenmek istiyorum."

Stoneville onu dikkatle inceledi. "Minerva öyle düşünmüyor."

Jackson iç geçirdi. "Şaşırmadım. Ben de Leydi Celia'nın niyetimden emin olmadığının farkındayım. Ben... Şey... İlk teklifi pek iyi beceremedim.

Marki güldü. "Ona şüphe yok."

Jackson ona afallayarak baktı.

"Evet, teklifini duydum. Eğlendiğim için beni affet. Eğer hatırlarsan benim de evlilik teklifim baya bir kötüydü." Ciddi bir tavır takındı. "Ayrıca anladığım kadarıyla büyükannemin de evlilik teklifinin tutuk oluşunda payı varmış."

"Tutuk değildim," dedi Jackson hiddetle. "Bu konuda asla tutuk değildim. Kız kardeşinizle neredeyse tanıştığım andan beri evlenmek istiyorum. Ayrıca büyükanneniz ne düşünürse düşünsün, beni ilgilendiren ne serveti ne konumu ne de—"

"Biliyorum." Jackson gözlerini kırpıştırdığında marki gülümsedi. "Hatırlasana—yaklaşık bir yıldır çalışmanı izliyorum. Fikirlerini dinledim ve iyi itibarından da haberim var. İyi karakterli birini görünce anlarım."

"Piç olsa da mı?" dedi Jackson dişlerinin arasından.

"Clarence Dükü'nün *on* piçi var ve kimsenin umurunda değil, yani neden bir tane de bizim ailede olmasın anlamıyorum. Ya da iki, Jarret'ın üvey oğlunu da sayarsak." Stoneville gülümsedi. "Biz Sharpe'lar yaramaz kimseleriz. Sıkıcı olmak isteméyiz. Dedikodular kimi konu alır sonra?"

Jackson teyzesinin sözlerini hatırladı: *Senin sorunun da bu çocuğum... Biri her an 'piç' diye haykıracak diye savunmaya geçiyorsun, hâlbuki haykıran yok.*

"Büyükanneniz o kadar umursamaz değil," dedi Jackson.

"Doğru. Ayrıca Celia'yı mirastan mahrum bırakma tehdidini de gerçeğe dönüştürebilir."

"Ondan haberiniz var mı?"

"Minerva'yla konuşurken ağzından kaçırmış."

"Ya. Demek artık Leydi Celia da biliyor," dedi bunun iyi mi kötü mü olduğuna karar veremeyerek.

"Aslında bildiğini sanmıyorum." Stoneville Jackson'a sert bir bakış attı. "Senin için Celia'nın servetini kaybetmesi önemli mi?"

"Hayır, ama onu ömür boyu sürecek bir fedakârlığa zorlama düşüncesinden nefret ediyorum."

"Yine de evlenmek istiyorsun."

"Evet, bu sefer büyükannenizin ne yapmayı planladığını da anlatacağım. Umarım onun için bir şey değiştirmez." Jackson ondan bir günden daha az bir süre boyunca ayrı

kaldıktan sonra anladığı şeyi itiraf etmişti. "Çünkü belli ki sandığımdan daha bencilim. Onsuz olmaya dayanamıyorum."

Stoneville'in ifadesi yumuşadı. "Bak işte onu yeniden gördüğünde söylemen gereken *bu*."

"Bu ne zaman olacak?" diye sordu Jackson.

"Bilmiyorum. Söylediğim gibi—bana seni uzak tutacağıma dair söz verdirdi. Hem herkes odasına çekildi zaten." Jackson bir fısıltıyla küfrettiğine markinin sesi yumuşadı. "Ona zaman tanı. Zaten Elsie'yle sabah konuşman lazım, o yüzden ondan sonra gel, belki Celia seninle o zaman görüşür."

Jackson yarına dek *beklemeyecekti*, ayrı geçirdikleri her an Celia'nın kalbini taşa çevirirken bunu yapamazdı.

Ayağa kalktı. "Nasıl isterseniz. Ama partideyken burada bazı kişisel eşyalarımı bıraktım, o yüzden izninizle gitmeden önce onları alayım." Bu Celia'nın odasını bulup onu dinlemesini sağlamak için yeterli bir bahaneydi.

"Pekâlâ." Jackson kapıya yöneldiğinde Stoneville seslendi, "Odan kuzey kanadındaydı, değil mi?"

Jackson duraksayarak onu ihtiyatla süzdü. "Evet. Neden?"

"Belki bilmiyorsundur, güney kanadında bir kestirme yol var." Marki dosdoğru gözlerine bakıyordu. Ailece güney kanadında kalıyorlardı. "Aslında hakkında danışmak istediğim bir resim var. Satmayı düşünüyorum, sen de bir satıcı bulabilirsin. Goya tarafından yapılmış güzel bir ordu resmi, Celia'nın kapısının yanında asılı, geçerken bakmak istersen."

Jackson inanamıyordu—Stoneville ona Celia'nın odasını nasıl bulacağını söylüyordu.

"Unutma," diye ekledi Stoneville, "olur da birine rastlarsan, resim için fikrini sorduğumu söyle."

"Fikirlerime duyduğunuz güven için teşekkür ederim, lordum," dedi. "O resme kesinlikle bakacağım."

Stoneville olduğu yerde dururken bakışı sertleşti. "O taraftan geçerken bir beyefendi gibi davranacağına inanıyorum."

Jackson bir cevap yapıştırmamak için kendini tuttu. Bunu lord hazretleri mi söylüyordu? Ama adamın ona Celia için yardımcı olması bile ufak bir mucizeydi ve bunu görmezden gelmeyecekti. "Evet. Kusursuz bir centilmen gibi."

"İyi. Sana inanıyorum."

Jackson başını sallayarak aceleyle koridora çıktı. Stoneville'in sinsi teşviki olsa bile hanımlar odalarına çekildikten sonra evde gizlice dolanmaktan çekiniyordu. Ama bir sonraki koridordan gelen sarhoş erkek seslerinden hala uyanık beyler olduğunu fark ederek adımlarını hızlandırdı. Son istediği şu anda Celia'nın talipleriyle karşılaşmaktı. Onların yanında kendini kontrol edebileceğinden kuşkuluydu.

Jackson daha önce bir kez güney kanadında bulunmuştu, Stoneville onu ev haliyle karşılandığı zamandı, o yüzden genel planını biliyordu. Şansına, Celia'nın odasını sadece birkaç dakika içinde buldu.

Celia'nın kapısına tıkladı ama cevap yoktu. Uyandırmak için vurmalı mıydı?

Ah, ama ona kim olduğunu sorarsa ve Jackson da söylerse onu içeri almayı reddedebilirdi. Eski kilide gözlerini kısarak baktı. Belki de sürpriz avantajını kullanması daha iyi olacaktı.

Maymuncuklarıyla gezdiği için şükretti.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Celia bir sesle derin uykudan uyandı. Kapı mı vurulmuştu? Emin değildi. Ama her kimse bir kez daha vuracaktı. Gerçi bir anlamı yoktu ya, çünkü kimsenin onu böyle görmesine izin vermeyecekti. Gözleri ağlamaktan şişmiş, saçları dönüp durmaktan birbirine dolanmıştı. Jackson'ı dert ederek geçirdiği saatlerden sonra uyuyabilmesi mucizeydi.

Kaşlarını çattı. *Onu* yine *düşünmeyecekti.*

Birdenbire başka bir ses duydu—kapıdan gelen devamlı bir tıkırtı. Ateşin ışığında tokmağın sallandığını gördü.

İçine korku düştü. Yüce tanrım, biri odasına girmeye çalışıyordu! Anahtarı olan biri de değildi yoksa kapıyı şimdiye kadar açmış olurdu. Yoksa onu öldürmeye çalışan kişi miydi bu?

Öyleyse eğer bir sürprizle karşılaşacaktı. Celia sessizce kalkıp dünden beri başucundaki komodinde duran dolu ta-

bancasını kaldırdı. Kalbi küt küt atarken kapının gıcırdayarak açılmasını bekledi, sonra silahın horozunu kaldırıp konuştu, "Senin yerinde olsam dururum. Silahımla seni hedef aldım ve kullanmaktan çekinmem."

Sert bir nefes sesinden sonra alçak bir erkek sesi duydu, "Benim, Celia. Ateş etme."

"Jackson?" dedi Celia inanamayarak. "Neler oluyor—"

"Seni görmek zorundaydım." Kapıyı açıp içeri girdi.

Kalbi hala küt küt atan Celia dikkatle silahın horozuyla birlikte elini de indirdi. "Git buradan."

"Konuşmadan olmaz," dedi Jackson kararlı bir tavırla.

"Seni öldürebilirdim, biliyorsun!"

"Öldürebilirdin," dedi Jackson sesinde Celia ve silahlarına karşı genellikle takındığı ukala tavırdan bir esinti taşımaksızın. "Bir daha seni şaşırtmamaya dikkat ederim."

Gözleri karanlıktı, kederliydi. Sonra yaklaştığında Celia'nın sadece kombinezonuyla durduğunu fark etti. Yüzü alevlendiğinde Celia silahını bir kez daha kaldırdı. "Hayır, buraya hiçbir şey olmamış gibi salına salına girip tek kelime etmeden yatağıma kabul edilmeyi bekleyemezsin."

Jackson ellerini kaldırdı. "Öyle bir şey beklemiyorum zaten."

Duyguları boğazını tıkarken elindeki silah sarsıldı. "Sanki benimle evlenmek k-korkunç bir s-sorumlulukmuş gibi konuştun..."

Jackson'ın yüzü acıyla doldu. "Öyle demek istemedim," dedi bir adım daha yaklaşarak. "Ben bir aptalım, gerçekten öyleyim."

"Dün geceden sonra bana gerçekten değer verdiğini s-sanıyordum ama s-sonra bu sabah—"

"Hiçbir şey beceremeyecek bir aptal gibi hissetmene yol açtım," diyen Jackson silahı elinden alacak kadar yakındı. Almadı. Daha da şaşırtıcı şekilde Celia'nın öfkesini anlıyor gibi görünüyordu.

"Cheapside'daki evinin nasıl olduğu umurumda değil," diye fısıldadı Celia, "kaç hizmetçin olduğu da umurumda değil, ayrıca—"

"Biliyorum," dedi Jackson boğuk bir sesle. "Ya beni vur ya da silahı bırak tatlım, çünkü sana sarılmak için yanıp tutuşuyorum."

Celia da sarılmasını ümitsizce istiyordu. Ne var ki ona önce şefkat gösterip ertesi sabah yine soğuk davranmasına dayanamazdı. "Henüz olmaz. Buraya geldiğimizde neden öyle resmi davrandığını öğrenmek zorundayım, neden benden uzaklaştığını. Ninem gerek kalmamasını sağlayınca benimle evlenmek konusunda fikrini mi değiştirdin?"

"Tanrı aşkına, hayır." Elini saçına götürdü. "Söylemem gereken bir şey var. Beni—ya da başkasını—vurmak istemene yol açacağından yüzüme silah tutulmazken söylemeyi tercih ederim."

Celia duraksayıp başını salladı. "Ama sana izin vermeden bana dokunmayacağına söz vermelisin."

Jackson'ın dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı. "Pekâlâ."

"Ciddiyim!"

Jackson ciddileşerek birkaç adım geri gitti. "Burada duracağım. Sen de eğer yanlış davranırsam alabilmek için silahını komodinine koy, tamam mı?"

"Tamam." Celia silahı koyduktan sonra kombinezonunda kendini çıplak gibi hissettiğinden örtüyü üstüne çekti.

"Başlamadan önce bilmelisin ki, nineme ültimatomu olsun olmasın kimseyle evlenmeyeceğimi söyledim. Görüyorsun ya, servetim umurumda değil. Seninle olmayacaksam..."

"Ah, ama benimlesin, tatlım. Buradayım çünkü sensiz olmaya katlanamadım."

Celia'yı daha dün eritebilecek sözler bugün sadece sinirlendirmeye yaramıştı. "Biz bizeyken hep böyle tatlı şeyler söylüyorsun ama yarın yine Terbiyeli Pinter gibi davranacaksın, her şey de unutulacak!"

Jackson sarsılmıştı. "Bu sefer değil, yemin ederim."

"Bu sefer neden beni üç kez öpüp de bir anlamı yokmuş gibi davrandığın zamanlardan farklıymış?"

"Öncelikle, abine daha demin seninle evleneceğimi söyledim." Celia ona bakakaldığında Jackson devam etti, "Odanı nasıl buldum sanıyorsun?"

Celia bu son söylediği şeye kadar ona inanıyordu. "Oliver bu geç saatte buraya gelmene izin vermezdi."

"Ama buradayım işte."

"Sen bir dedektifsin. Herhalde sıra dışı yöntemlerinle bulmuşsundur."

"Yemin ederim kardeşin yüzünden buradayım." Jackson iç geçirdi. "Gerçi bana bir beyefendi gibi davranacağıma dair söz verdirdi."

"Bu Oliver'ın yapacağı bir şeye benziyor." Ona bunun için teşekkür etmeli miydi, emin değildi. "Yani buraya beni baştan çıkarmak için gelmedin."

"Buraya seni benimle evlenmeye ikna etmek için geldim."

"Ya? Bu sabah ikna etmeye çalıştığın gibi mi?" dedi Celia acı bir sesle.

Jackson kızardı. "Biraz şey geldiğini şimdi fark ediyorum... ee..."

"Hevessiz mi?"

"Kahretsin, hevessiz ya da donuk falan değildim!"

Celia kaşını kaldırdı.

"Büyükannen her şeyi gizli tutacaklarını söyleyince afalladım. Belki de sırf şey yaptım... şey yaptık diye evlenmek istemezsin diye düşündüm..."

"Yakınlaştık diye mi?"

Jackson başını hafifçe salladı.

"Sen yattığımızı unutmamı tercih etmemi, böylece yatağıma başka bir adamı—mesela zengin bir dükü alabileceğimi düşündün, öyle mi?"

"Hayır!" Jackson ellerini cebine soktu. "Öyle değildi. Yani ben öyle demek istemedim... Ben..."

Kızarmıştı. Celia onu böyle zamanlarda daha çok seviyordu. Daha yaklaşılır gibiydi. Hala kızgın olmasa bu halini alımlı bile bulabilirdi.

Yüzünde belirgin bir huzursuzluk belirdi. "İşleri senin için zorlaştırmak istemedim, tamam mı?"

"Hayır, işleri *kendin* için zorlaştırmak istemedin. Servetini dantel ve şekerden pasta süslemeleri için kullanmanı isteyebilecek şımarık bir eş istemedin."

"Benim istemediğim şey karımın benimle evlendiği için servetini kaybetmemesiydi." Çenesi kasıldı. "Büyükannenin seni mirasından yoksun bırakabileceğini söylerken varsayımda bulunmuyordum. Gerçek şu ki..." Duraksadıktan sonra doğruldu. "Bana benim kadar düşük konumdaki biriyle evlenecek kadar alçalırsan seni mirasından tamamen mahrum bırakacağını söyledi. Kardeşlerin miraslarını alacaktı ama sen hiçbir şey almayacaktın."

Celia afalladı. "Yalan söylüyorsun."

"Keşke öyle olsaydı."

Celia son birkaç günü düşündü, Jackson'ın tuhaf davranışlarını ve söylediklerini de, birden pek çok şey daha mantıklı gelmeye başlamıştı. "Bunu ne zaman söyledi?"

"Balo gecesi."

Demek Jackson'ın ona yeniden soğuk davranmasının, dans etmemesinin, onu görmezden gelmesinin sebebi buydu. Onunla High Wycombe'a gitmek için ısrar etmese de görmezden gelmeye devam edecekti.

Onunla fakir, küçük Cheapside'da yaşamanın nasıl bir şey olacağına dair nutuklarının da sebebi buydu. Çünkü evlenirse ninesinin onu mirasından mahrum bırakacağını biliyordu.

Ama yine de onunla dün gece ancak karısı olmayı kabul ettikten sonra sevişmişti. Bunu da fakir olacağını bilerek yapmıştı. Bu evlilikten ona yük olabilecek nazikçe büyütülmüş bir eş dışında hiçbir şey elde edemeyeceğini bildiği halde.

Celia'nın boğazı düğümlendi. Bu sabahki tüm ihtiyatı Celia'yı her şeyi kaybetmeye hazırlamak zorunda olduğunu fark eden Gerçekçi Pinter oluşundan kaynaklanıyordu.

İstediğim sensin. Sadece sen.

Belki de bunu söylerken gerçekten ciddiydi. Ama öyleyse buna uygun davranmasının zamanı gelmişti. Celia'ya danışmadan onun için doğru olduğuna inandığı şeyleri yapmamalıydı.

"Ne düşündüğünü biliyorum—" dedi Jackson.

"Öyle mi?" Sorun da buydu. Gerçekten bildiğini sanıyordu. "Aydınlat beni."

"Seninle servetinden mahrum kalacağın için evlenmekten vazgeçtiğimi sanıyorsun."

"Durum bu mu peki?"

"Hayır!" dedi Jackson, belli ki kırılmıştı.

"Yani maddi sebeplerden evlenmeyecek kadar iyisin ama benim senin öyle yapacağını varsayacak kadar kötü olduğumu düşünüyorsun."

Bu Jackson'ı afallatmıştı. "Öyle demedim."

"Demedin mi?" Celia dizlerini göğsüne çekti. "İnsanlar ne zaman doğduğun koşullardan ötürü ahlaksız olduğunu öne sürse Terbiyeli Pinter'a dönüşüyorsun, bir lord kadar kibirli. Yine de tüm aristokrasiyi *onların* doğdukları koşullar yüzünden aynı kefeye koyuyorsun. Sence bu adil mi?"

Jackson yüzünü asarak baktı. "Taliplerini araştırmamı istediğinde hem sosyal hem de maddi açıdan senden daha düşük konumdaki biriyle evlenmek istemediğini söylemiştin. Servet avcısı çıkabileceklerini demiştin."

Celia irkildi. "Ben de önceden önyargılıydım ama fark şu ki senin ne kadar iyi bir adam olduğunu öğrendikçe fikirlerimi bu ölçüde değiştirdim." O sabah dük hakkında söylediklerini hatırladığında içinde öfke yükseldi. "Ancak birbirimiz için onca şey ifade ettikten sonra bile sanki evlenme teklifinde bulunacak ilk zengin dükle koştura koştura evlenecekmişim gibi konuştun."

"Çünkü bir dükü *hak ediyorsun,* kahretsin!" Jackson sıkkın bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Sen sana gökyüzündeki şu parlayan Ay'ı verebilecek bir adamı hak ediyorsun. Ben bunu yapamam. Sana şehrin iyi insanlarla dolu, iyi tarafına iyi bir ev verebilirim ama sen..." Sesi boğuklaştı. "Sen tanıdığım en inanılmaz kadınsın. Benimle olabilmek içi

vazgeçmek zorunda kalacaklarını düşünmek bile beni mahvediyor."

"Sana söyledim ya. Umurumda değil!" dedi Celia hiddetle. "Neden inanmıyorsun?"

Jackson uzun bir süre durdu. "Gerçeği mi söyleyeyim?"

"Daima."

"Çünkü elini uzatsan elde edebileceğin onca statü ve varlık sahibi erkek varken neden beni istediğini anlayamıyorum."

Celia hüzünle güldü. "Çekiciliğimi fazlasıyla abartıyorsun ama şikâyet edemem. Senin sevdiğim çok sayıda huyundan biri—benim hiç göremeyeceğim kadar iyi bir halimi görüyorsun." Dün gece özgüvensizlik hissederken Jackson'ın söylediği o harika şeyleri hatırladığında yataktan kalkarak yanına gitti. "Sana baktığımda ne *gördüğümü* biliyor musun?"

Jackson'ın tedirgin bakışları onunkilere kenetlendi. "Terbiyeli Pinter. *Kibirli* Pinter."

"Evet, ama bu sadece kendini korumak için dünyaya gösterdiğin yüzün." Yanağını okşamak için elini uzattığında Jackson'ın dudaklarından kaçan kesik nefes ona mutluluk verdi. "Ama gardını indirdiğinde Jackson'ı görüyorum—gerçeği ne kadar zor olsa da bulan Jackson'ı. Zayıfları korumak için kendi hayatını tehlikeye atan Jackson'ı."

Jackson elini tutarak dokunuşunu yarıda kesti. "Sen bir aziz görüyorsun," dedi boğuk bir sesle. "Ben bir aziz değilim. Ben ihtiyaçları, arzuları ve çok sayıda keskin köşeleri olan bir adamım."

"Ben senin keskin kenarlarını seviyorum," dedi Celia yumuşak bir tebessümle. "Eğer gerçekten konumu ve mal-

varlığı olan bir adam isteseydim uzun zaman önce evlenmiş olurdum. Kendime daima beni kimse istemiyor diye evlenmediğimi söyledim ama gerçek şu ki onları istemeyen bendim." Parmaklarını Jackson'ın saçından bir tutama daldırdı. "Anlaşılan, sert kenarlarınla beraber *seni* bekliyormuşum."

Jackson'ın gözleri arzuyla ateşlendi. Celia'nın elini dudaklarına götürerek avcunu öyle usulca öptü ki Celia kalbinin havalandığını hissetti. Jackson başını kaldırıp konuştu, "O halde benimle evlen, sert kenarlarıma rağmen."

Celia yutkundu. "Şimdi böyle diyorsun, yalnızız ve sen de kendini kaptırdın—"

Jackson dudaklarını dudaklarıyla kavradı, onu öyle ateşli öpüyordu ki Celia eridiğini hissetti.

Kahretsin—Jackson hep böyle yapıyordu, yalnız kaldıklarında; başkalarının yanındayken sonsuza dek birlikte olma konusunu yeniden düşünüyordu. Ayrıca hala aşktan söz etmemişti.

"Bu kadar yeter," diye uyardı Celia geri çekilerek. "Ailemin yanında düzgün bir evlenme teklifi yapana kadar yatağıma giremezsin."

"Tatlım—"

"Sakın bana 'tatlım' deme, Jackson Pinter." Celia ondan adım adım uzaklaştı. "Hemen Terbiyeli Pinter'ın gelmesini istiyorum.

Jackson'ın dudakları alaycı bir tebessümle kıvrıldı. "Üzgünüm, aşkım. Özel hayatımı nasıl mahvettiğini görünce onu camdan attım."

Aşkım mı?

Hayır, bunun onu yumuşatmasına izin vermeyecekti. Özellikle de sonra yeniden soğuk davranmayacağından

emin olmadığı sürece. "Oliver'a bir beyefendi gibi davranacağını söyledin."

"Abinin canı cehenneme." Jackson gayet belirgin bir amaçla üstüne gitti.

Ondan kaçmak için bir sandalyenin arkasına geçerken bile Celia'nın içi heyecanla doldu. "Hala ninemin beni mirastan mahrum bırakacağından endişelenmiyor musun, şımarık bir eşle, hem de onu memnun edecek paran olmadan kısılıp kalacağından?"

"Büyükannenin de canı cehenneme. Lafı açılmışken, paranın da canı cehenneme." Sandalyeyi bir odun parçasıymış gibi yere devirdi. "İstediğim sensin."

"Jackson!" diye haykırdı Celia, Jackson ona yaklaşırken. "Biri seni duyabilir!"

"İyi." Celia'yı belinden kavrayıp yatağa doğru geri geri gitmesini sağladı. "O halde son derece tehlikeli bir durumda yakalanmış olacaksın, evlenmemiz de kesinleşecek."

Celia hala Jackson'ın durumu hünerli bir biçimde kontrolü altına almasından dolayı heyecanla titrerken Jackson onu yatağa yatırıp bedenini kendininkiyle kapladı.

Celia ihtiyatlı sevgilisinin böyle mest edici biçimde ihtiyatsız davranması karşısında afallamış bir ifadeyle bakıyordu ki Jackson mırıldandı, "Ya da daha da iyisi bizi yarın sabah bizi burada birlikte bulup dosdoğru kiliseye götürebilirler."

Sonra dudaklarını dudaklarıyla kavradı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Jackson, Celia öpücüğü karşısında dudaklarını açınca mutluluktan ulumak istedi. Öfkesini anlıyordu—haklıydı. Eğer düzgün bir adam olsaydı, Celia'nın istediğini yapar ve sabah gelip ailesinin önünde "düzgün bir teklifte" bulunurdu.

Ancak Jackson, *Celia'nın* sabah olunca fikrini değiştirmesi riskini almak istemiyordu. Bu sefer onun kendisini en az onu arzuladığı kadar arzulamasını sağlayacaktı, bunu başarması tüm gecesini alsa da.

Ağzını Celia'nın çenesinden boynuna doğru gezdirerek oradaki yumuşak noktanın tadına baktı. Celia onun kulakmemesini emmek için başını çevirip fısıldadı, "Silahımı hiç indirmemeliydim, seni şeytan."

"Söyledim sana," dedi Jackson boğuk bir sesle, "kullanmaya niyetin yoksa silah çekme."

"Keşke fırsatım varken seni vursaydım," dedi Celia acılı bir sesle, "sırf bu sabah bana o kadar soğuk davrandığın için bile hak ediyorsun."

Onu çok incitmişti, kahretsin. "Telafi edeceğim." Celia'nın göğsünü okşayarak nefesini kesene dek başparmağını göğüs ucunda gezdirdi. "Bu akşamdan sonra bir daha benden şüphe duyman için bir sebep olmayacak."

Celia "Benimle daha önce de seviştin," diyerek itiraz ettiğinde Jackson ağzını göğsüne götürüp kombinezonun üstünden emdi. "Hiçbir önemi yoktu."

"*Her şeyden* daha önemliydi." Jackson üstünden kalkıp aradığını bulana dek etrafa bakındı. "Ama bak ne diyeceğim." Uzanıp hizmetkâr zilinin ipini yakalayarak Celia'nın eline tutuşturdu. "Benim için ne kadar önemli olduğunu göstereceğim. Eğer bir an olsun samimiyetimden şüphe duyarsan zili çal yeter. Biri gelip bizi evlendirir, o kadar."

Celia kaşını kaldırdı. "Bu kocaman evde zaten az sayıdaki hizmetkârımız anında yetişecek hızda değil. Bu da sana kaçıp saklanman için yeterince zaman verir."

Jackson yataktan kalkıp ceketini çıkardıktan sonra yeleğinin düğmelerini açtı. "Çıplak olursak, ben de senin yatağında, içinde olursam, hayır." Celia bu açık tasvir karşısında gözlerini kırpıştırınca Jackson sesini alçalttı.

"Kombinezonunu çıkar, tatlım."

Celia her zamanki dik başlılığıyla ona bakmakla yetindiğinde Jackson giysilerinin kalanını da çıkarıp iç çamaşırlarıyla dikildi. "Bu sabahki acımasızlığım için bana işkence etme niyetinde olduğunu görüyorum."

"Öyleyse ne olmuş?" dedi Celia ama sesi şimdi biraz titrekti ve gözleri Jackson'ı tepeden tırnağa süzdü.

Bu bir arzu dalgasının doğrudan Jackson'm penisine yönelmesine yol açtı ki çoktan dayanılmaz ölçüde kabarmıştı. İç çamaşırını sallanarak çıkardı. Kendini Celia'ya amaçladığı kadar derinlemesine zevk verene kadar tutup tutmayacağından emin değildi ama en azından deneyeceği kesindi.

"Bana acı çektirme hakkın var, kabul ediyorum." Yatakta, Celia'nın ayaklarının önünde dizlerinin üstünde durdu. "Ama umarım fikrini değiştirmem için bir şans verirsin."

Jackson, Celia daha onun ne planladığını anlayamadan kombinezonunu yukarı çekip koyu, üçgen şeklindeki tüylerini açığa çıkardı, sonra da eğilip tam ortasına bir öpücük kondurdu.

"Jackson!" diye haykırdı Celia tiz bir sesle. "Ne yapıyorsun?"

Jackson kıvrılan tüylerini okşayarak araladığı dudaklarının çoktan ıslandığını gördü. "Fikrini değiştiriyorum," dedi Jackson, sonra a ağzını oraya götürdü.

"Ah... Aman... Tanrım," diye fısıldadı Celia, Jackson'ın dilinin dokunuşlarını hissederken; Jackson o altında kıvranırken her iniltinin ve nefesin tadını çıkarıyordu.

Jackson zafer dolu bir tebessümle var gücüyle Celia'ya zevk vermeye devam etti, dişlerini, dilini ve dudaklarını onu tahrik etmek için kullanıyordu.

"Jackson... Tanrım... Jackson, seni alçak!"

Daha önce kimse ona alçak dememişti ama bu koşullarda bir iltifatı andırıyordu. Celia'nın tatlılığı Jackson'ın kanını kaynattı, penisini sertleştirdi ve hayaları ona sahip olamadan öleceğini düşünmesine yol açacak kadar kasıldı. Yine de onu emmeye devam etti, içine girme arzusunu düşünmemek için dilini derinlerine itmeye devam etti.

Neyse ki Celia'nın altında kıvranmaya başlaması fazla zamanını almadı, ağzına temas etmek için kendini kaldırarak en sonunda haykırmasına ve Jackson'ın başını karnına yaslamasına yol açan şiddetli bir sarsılmayla tatmin oldu. Titreyerek uzanmaya devam ederken Jackson karnını, uyluklarını ve kasıklarının bitip poposunun başladığı noktayı öptü. Kendi de baş döndürücü ölçüde tahrik olmuş olmasaydı Celia'yı döndürür omuzlarından ayaklarının tabanlarına kadar öperek her noktasını ona aitmiş gibi işaretlerdi.

Ona ait. Hayatında ilk kez bunun mümkün olduğuna inanmaya başlamıştı.

Göbeğini yalayıp okşarken Celia derin bir nefes aldı, "Ahlaksızlığınız... beni... Daima... büyülüyor... Bayım."

"Söyledim ya," dedi Jackson sesindeki tatmin duygusunu saklayamayarak, "yanındayken sürekli ahlaksızca şeyler yapmak istiyorum."

Jackson bedeninin üst kısmına doğru ilerleyerek kombinezonunu da beraberinde çekiyordu ki hayallerini süsleyerek ona sürekli ızdırap veren o güzel göğüslerini görüp dokunabilsin.

"Ahlaksız, rezil şeyler." Alt bölgesini okşarken bir yandan da göğüs ucunu dişleriyle çekiştirerek onu tahrik etmeye devam etti ve bacaklarının arasına yerleşti. Gözleri buluştuğunda Celia'nın bakışları tamamen arzuyla yanıyordu.

"Haftalardır tek düşündüğüm buydu," dedi Jackson boğuk bir sesle dizlerini kaldırıp içine tek, sert bir hamlede girerek. "Geceleri hayalini kurduğum tek şey."

Celia ellerini boynuna dolayıp vücudunun alt kısmını ona doğru kaldırdı.

"Hiç... bu rüyanın gerçekleşebileceğini düşünmemiş-

tim." Jackson bedenini tekrar ve tekrar onun yumuşak sıcaklığına doğru itti. "Leydinin benim olabileceğini... hiç düşünmemiştim."

"Ya şimdi?"

Celia'nın yanakları leziz bir kızarıklık taşıyordu ve kalbi gözlerinde parıldıyor gibiydi.

"Artık başka bir şansım olmadığını biliyorum." Jackson derinlerine girerek onu sahiplendi. "Leydinin benim olmasını sağlamalıyım... bedeli ne olursa olsun." Bedeninin rahatlamak üzere olduğunu hissetti, titrek sarsıntılarla geliyordu. Amansızca savaştı, doruk noktasına birlikte çıkmak istiyordu. "Çünkü onsuz... rüyalarım *yok*. Sadece kâbuslar."

Celia'nın gözleri yumuşadı. Sonra bir nefesle patlama yaşadı, tatlı bedeni Jackson'ın penisini kavrayarak kasıldığında onun da zirveye ulaşmasını sağladı. Jackson öyle bir duygu seline kapılmıştı ki artık gerçeği inkâr edemeyecekti.

Kalbini koruma savaşını kaybetmişti.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı kendini Celia'nın içinde kaybederken. "Seni seviyorum, tatlı Celia'm." Celia'nın yüzü umutla aydınlandığında Jackson ekledi, "Seni daima seveceğim."

Sonra üstüne yığıldı.

Orada, dakikalar boyunca öylece, birbirlerinden ayrılmadan uzandılar. Jackson yan tarafına yattığında Celia göğsüne yaslanıp yüzüne kuşkuyla baktı. "Söylediğinde ciddi misin?"

"Elbette." Jackson dudaklarına usulca bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum, tatlım."

Celia'nın yüzü neşeyle aydınlandı ama Jackson ona bakmaya devam ettiğinde ifadesi hesap yapar gibi bir hal aldı.

"Herhalde benim de benzer bir şey söylememi bekliyorsun."

Jackson'ın nefesi boğazında düğümlense de kaşını kaldırdı. "Bana hala bu sabah için işkence mi ediyorsun?"

Celia'nın güzel gözleri saf bir muziplikle aydınlandı. "Belki de."

"O halde benden emin olmanı sağlamalıyım," dedi Jackson yavaşça ve zile uzandı.

"Sakın ha!" diye haykırdı Celia, Jackson'ın eli ipi tutarken kaşlarını biraz çatmış, bir yandan da hafifçe gülüyordu.

"Beni seviyor musun?" diye sordu Jackson ipi Celia'nın başının üstünden sarkıtarak.

"Belki," dedi Celia muzip bir ifadeyle. "Benim hala şımarık bir leydi olduğumu mu düşünüyorsun?"

Celia ipi tuttuğunda Jackson yukarı kaldırdı. "Herhalde ona tapınan erkeklerin her istediğin yapmasına alışmış diğer kadınlardan daha şımarık değilsin."

"En azından artık hakaretlerin arasına iltifat katıyorsun." Jackson'a kirpiklerinin altından baktı. "Yani bana tapınıyorsun, öyle mi?"

"Çılgınca. Tutkuyla." Jackson ipi bıraktı. "Ayrıca hayır, şımarık olduğunu düşünmüyorum. Bir şüphem varsa bile teyzem tamamen ortadan kaldırdı."

"Teyzen mi?"

"Ona her şeyi anlattım... eh, *her şeyi* değil ama önemli kısımları. Evlenme teklifi konusunda muhtemelen gelmiş geçmiş en kötü talip olduğumu söyledikten sonra bu sabahki davranışını büyük bir coşkuyla savundu."

Celia'nın dudakları şeytani bir tebessümle kıvrıldı. "Sanırım teyzeni seveceğim."

"Eminim seversin. İkiniz bir elmanın iki yarısı gibisiniz." Jackson ona gerisini anlatmak konusunda kararsızdı ama bilmesi gerektiğini düşündü. "Ayrıca eniştemle benzerliğim konusunda haklıymışsın. Ben... şey... Ada teyzemle uzun uzun konuştum ve anlaşılan William eniştem... düşündüğüm kişi değilmiş."

Celia'nın söylediğini hemen anlaması onun da bu gerçeği kendiliğinden keşfettiğini göstermişti. "Üzgünüm, Jackson."

"Üzülme. Eğer herhangi birini baba olarak seçebilseydim onu seçerdim." Sonra Celia'ya tüm hikâyeyi anlatıp ekledi, "Görüyorsun ya, beni takdir ettirecek gizli asil kanım bile yok."

"O durumda," dedi Celia şakayla, "düğün iptal."

Jackson göğsünü kavradı. "O halde biraz daha ikna etmem gerekiyor sanırım."

"Elinden geleni ardına koyma," dedi Celia rahat bir tavırla, "ama seni uyarayım, bir leydi asla teslim olmaz."

"Göreceğiz," diye mırıldandı Jackson ağzına ateşli bir öpücük kondurmadan önce.

Biraz sonra yine birbirlerine dolanmış bir halde, tamamen bitkin uzanırken Celia Jackson'ın omzuna yaslanıp "Seni gerçekten seviyorum," dedi.

"Tahmin etmiştim."

Celia ona yapmacık bir öfkeyle baktı. "Ukala şeytan! Bazen abilerim kadar küstah oluyorsun."

"Daha da fazla. Çünkü en kısa zamanda evlenmemizi isteyeceğim." Jackson, Celia'nın belini okşadı. "Tüm bu faaliyetlerimizden sonra oğlumu taşıyor olabilirsin bile. Benim oğlum da piç doğmayacak."

Celia'nın gözleri parladı. "Bir kız da olabilir."

"*Kızım da* piç olmayacak," dedi.

"Ona ateş etmeyi öğretmeme izin verecek misin peki?"

"Gerek yok. Kızımız olursa otuz yaşına dek hiçbir erkek bir kilometre ötesine bile yaklaşamayacak."

Celia neşeyle güldü. "O halde çocuğumuzun iyiliği için kızımız olmamasını umuyorum." Jackson'a biraz daha sokuldu. "Ama olursa da ateş etmeyi öğretmek istiyorum. Bir kadının hazır olmasından zarar gelmez."

Jackson, Celia'yı bu denli tedirgin kılan şeyleri düşündüğünde boğazında bir düğüm hissetti: ailesinin ölümü, Ned'in aptallığı... üzerine ateş açılması. "Hatırladım da, gitmem gerek."

"Tabii ki," dedi Celia. "Ne kadar şaka yapsan da burada bulunman iyi olmaz. Abilerimin sağı solu belli olmaz, ninem de seni malikânenin etrafında bastonuyla kovalayabilir."

"Abilerinle ve büyükannenle baş edebilirim ama maalesef hala peşinde olan bir katil var ve kim olduğunu öğrenmeliyim."

"Bugün bir şey öğrendin mi?"

Jackson giyinirken ona tüm öğrendiklerini anlattı. Elsie hakkındaki mektuptan bahsettiğindeyse Celia doğruldu. "İlk olarak ona gideceksin, değil mi?"

"Önce buraya gelip sana konumuna uygun bir tavırla evlenme teklif etmeyi planlamıştım."

"Boş ver," dedi Celia elini ilgisizce sallayarak. "Önce bunu yaparsan tüm günü konuşmalarla, suçlamalarla geçirip en sonunda, umalım ki, bir kutlamayla sonlandırırız. Ama ondan önce Elsie'nin söyleyeceklerini duymak istiyorum. Annem hakkındaki gerçeği biliyor olabilir!"

"Olabilir. Ama sen fazla umutlanma."

"Yeterince erken gidersen," dedi Celia, "kimse kalkmadan dönebilirsin bile." Jackson'a gülümsedi. "Teyzeni de getir. Onunla tanışmayı çok isterim."

"Şimdiden aranızdan su sızmayacağını görür gibiyim," dedi Jackson.

"Umarım öyle olur." Celia'nın yüzündeki o hayal kuran ifadeyi görünce nefesi kesildi. Of, Tanrım, daima öyle bakması için neler verirdi. Ama ya bunu sağlayamazsa? Ya—

"Ah, hayır, yapma," dedi Celia. "Şimdiden Kibirli Pinter'ın yaklaştığını görebiliyorum."

Jackson güldü. Celia onu öyle iyi tanıyordu ki.

"Boyun bağını ver," dedi Celia parmaklarını şaklatarak.

"Ne?"

"Bende kalacak, beni bir daha reddedersen de çarşaflarımın arasında bırakıp Minerva'nın bulmasını sağlayacağım."

Jackson güldü. "Buna gerek yok." Yatağın yanına gelip eğilerek Celia'nın büktüğü dudaklarını öptü. "Yarın gelebildiğim kadar erken geleceğim, senin için savaşmaya hazır olacağım, aşkım."

"İyi edersin," diye mırıldandı Celia. Jackson kapıya yöneldiğinde ekledi, "Zili hala çalabilirim, biliyorsun."

Jackson sırıttı. "Buyurun leydim. Siz evi ayağa kaldırırken ben de burada dikileceğim."

Bu Celia'yı ikna etmiş gibiydi, çünkü yüzünü buruşturup, "Ah, git hadi," dedi.

Jackson odadan gülümseyerek çıktı. Ama bu hali uzun sürmedi. Ona kendini öyle bir kaptırmıştı ki odadan çıkarken dikkat etmemişti ve birkaç adım sonra koridorun öteki tarafında durup ona baktığını fark etti.

Onca insan varken karşısındaki Ned'di. Piç kurusu yüzünde alaycı bir ifadeyle ona doğru salına salına yürüdü. Belli ki Jackson'ın Celia'nın odasından çıktığını görmüştü.

"Burada ne işin var?" diye sordu Jackson.

"Seni ilgilendirmez ama kuzenlerimle kart oynuyordum, gece kalmamı teklif ettiler." Jackson'a sinsi bir bakış attı. "Anlaşılan namuslu Bay Pinter o kadar da namuslu değilmiş. Güzel kuzenimin edepsizliğinden yararlanmana şaşırdığımdan değil ama —"

Daha kelimeler ağzından çıkmamıştı ki Jackson boğazından kavrayıp duvara itti. Ned, gözleri panikle açılmış, Jackson'ın parmaklarını tırmalarken Jackson tısladı, "Müstakbel karım hakkında bir daha saygı çerçevesi dışında konuşursan şafakta elimizde silahlarla karşılaşırız[7]."

Jackson eğilerek ağzını Ned'in kulağına dayadı. "Ona on dört yaşındayken ne yaptığını biliyorum. O zaman paçayı kurtardın çünkü korkmuştu, saftı ve herkesin onu suçlayacağını sanıyordu. Ama ikimiz de biliyoruz ki abileri öğrense taşaklarını kesip boğazına tıkarlardı. Onu daha fazla utandırmayacağımı bilsem bizzat yaparım."

Şerefsiz adamın yüzüne bakmak için geri çekilen Jackson piç kurusunu bırakmadan önce dediklerinin iyice anlaşılmasını sağladı. "Ama seni ona sinsi bir söz bile fısıldarken yakalarsam seni kimsenin bulamayacağı bir hapishanenin hücresinde uyanırsın. Bilmem anlatabiliyor muyum?"

Ned gözlerini kırpıştırdı. "Son derece açık, efendim."

"Güzel."

Ned'in Celia'nın kapısının önünden geçip kendi odasına girişini izledi. Sonra merdivenlere yöneldi.

---

7 Düello

Celia'yla evlendikten sonra yapacağı ilk şey kuzeninin Halstead Konağından sonsuza dek dışlanması olacaktı.

Yirmi Beşinci Bölüm

Celia uyandığında güzelce dinlenmiş, mutlu ve âşıktı. Jackson onu seviyordu! Bugün de gelip ona evlenme teklif edecekti ve her şey yoluna girecekti.

Tek dileği bunun ninesinin kazanması anlamına gelmemesiydi, ama kaş yapayım derken göz çıkaracak kadar aptal değildi. Kardeşlerinin de onun yüzünden servetlerinden olmasını düşünmek bile istemiyordu. Yataktan kalkıp Gillie'yi çağırmak için zili çaldı. Hizmetçi geldiğinde, "Ne *güzel* bir gün, değil mi Gillie?" dedi.

Önceki gün yanından ayrıldığında iki gözü iki çeşme ağladığı için Gillie afallamıştı. "Kesinlikle öyle, leydim."

Gillie giyinmesine yardım ederken Celia kızı da Cheapside'da yaşaması için yanında götürüp götüremeyeceğini merak etti. Ninesi gerçekten de servetinden mahrum ederse Jackson'ın parası oda hizmetçisine yeter miydi?

Ama ninesi böyle bir şey yapmazdı. Oliver ona asla izin vermezdi, değil mi? Önemi de yoktu ya, neyse. Jackson'la olduğu sürece Cheapside'da yaşayacağı sorunlar önemli değildi.

"Saat kaç?" diye sordu Gillie saçını yaparken.

"On bire geliyor."

"Herhalde Bay Pinter bu sabah gelmemiştir." Kız ona şaşkınlıkla baktığında Celia kendini gülmemek için zor tuttu.

"Hayır, leydim. Bildiğim akdarıyla gelmedi."

Eğer Elsie'yle konuşmaya gittiyse gelmesi için hala çok erken, diye düşündü Celia iç geçirerek.

Gillie leydisinin en sevdiği başlığı ararken Celia pencerenin yanına gitti. Bugün Jackson'la evlenmek için harika bir gündü. Güneş parlıyor, her zamanki kış kasvetini yok ediyordu. Öyle açıktı ki yolu ve yaklaşan arabayı görebiliyordu—Jackson! Gelmişti demek! Hem de arabasıyla, düzgün bir beyefendi gibi. Kuşkusuz yanında teyzesi olduğu içindi ama yine de bu evlenme teklifi konusunda ciddi olduğunu gösterirdi.

Biri onu çağırana dek edepli bir hanım gibi burada beklemeliydi ama bugün kendini edepli bir hanım gibi hissetmiyordu. Gillie'den başlığını alarak başına geçirdi, koridordan aşağıya doğru koşturup merdivenlerden indi. Birkaç dakika içinde araba yoluna çıkmış, kendini koşmamak için tutup artık arka tarafını da görebildiği arabaya doğru kısmen ağırbaşlı bir şekilde yürümeye başlamıştı.

Ama yaklaştıkça Jackson'ın arabası değildi. Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Gelen lanet olası Basto Vikontuydu. Celia partiyi tümden unutmuştu, yarına kadar bitmeyecekti. Vikont hep bu zamanlarda gelirdi.

Celia'nın şu anda görmek istediği son insan taliplerinden biriydi. Maalesef artık kaçamazdı. Arada yavaşlamıştı bile. Vikont onu görmüştü.

Araba önünde durunca vikont dışarı fırladı. "Leydim! Sizinle böyle karşılaşmak ne güzel. Hasta olduğunuzu duymuştum."

Celia kendini gülümsemeye zorladı. Şimdi çok daha iyi hissediyorum." Tüm taliplerinden kurtulursa daha da iyi olacaktı.

Vikont kolunu uzatınca Celia kabul etti. Vikont sürücüye yanlarında sürmesi için işaret ettikten sonra Celia'ya malikâneye doğru eşlik etti.

"Bugün çok güzel görünüyorsunuz."

"Teşekkür ederim." Celia'nın ikinci tebessümü çok daha samimiydi. Vikonta karşı romantik duygular beslememesi adamın suçu değildi ya; ona kaba davranmanın bir manası yoktu.

"Gizemli bir havanız var. Bir orman nemfi gibi ya da bir peri..."

Gerçekten de, neden tüm erkekler onun dünya dışı bir varlığı andırdığını düşünüyordu? Hem bir erkek bulmak istediğinde neredeydiler?

Gerçi Jackson'a dün gece söylediği, yani sosyetede tanıştığı erkeklerle ilgilenmediği doğruydu. Vikont gibi erkeklerden uzaklaşmak için sabırsızlanıyordu. Şimdiye dek fark etmemiş olsa da bu tavrı belki de her zaman sert bir erkeği tercih ettiği içindi.

"Ailenizin size Cin diye seslenmesi şaşırtıcı değil," dedi Vikont sevecen bir tavırla. "Bazı açılardan size yakışıyor."

"O takma isimden *nefret* ettiğimi itiraf etmeliyim," dedi

Celia. "O yüzden kimse çocukluğumdan beri bana öyle seslen—"

Celia ne dediğinin farkına vararak sustu. Vikont böyle çağırıldığını ne zaman duymuş olabilirdi? Ailesini bu isimle çağırılırsa vurmakla tehdit etmişti, onlar da ona inanmıştı.

Celia ürpererek elinden geldiği kadar yumuşak bir tonla konuştu. "Beni Cin diye çağırdıklarını ne zaman duydunuz? Gözümden kaçmış olmalılar. Yoksa görürlerdi günlerini"

Bir risk alarak yüzüne kaçamak bir bakış attı. Tamamen sahte görünen bir tebessümle donup kalmıştı.

"Ah, bir ara," dedi Vikont geçiştirircesine. "Belki de siz yokken."

"Öyle olmalı."

Ancak ailesinden kimse buna cüret etmezdi.

Celia tuhaf şeyler düşünmeye başladı. Jackson'ın vikontun yaşı hakkındaki çıkarımına göre babasının yaşasa şimdi olacağından biraz daha gençti. Vikontla geçen gün yaptığı konuşmayı hatırladı—annesiyle babası ve ölümleriyle ilgili konuşmaları, vikontun babasına duyduğu çekim konusundaki merakı...

Tuhaf sorular mıydı yoksa tamamen normal miydi?

Of, saçmalıyordu. Eğer Vikont annesinin sevgilisiyse neden buraya dönüp yakalanma riskini alsın ki? Hem, annesinin sevgilisi Portekizli *değildi.* Celia bunu hatırlardı.

Tabii eğer...

"Takma isimlerden bahsetmişken," dedi cesaret ederek. "geçen gün bana çok melodik olduğunu düşündüğüm Portekizce bir şey söylediniz. Sanırım 'parlak güzellik' gibi bir şeydi. Bir şey *brilhante*?"

"Parlak ruh demiştim—*alma brilhante,*" dedi vikont birden sert bir bakışla.

"Parlak güzellik *beleza brilhante* olurdu."

Celia'nın nefesi boğazında düğümlendi ve endişesini saklamak için bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı. *Mia dolce bellezza.*

Ya duyduğu İtalyanca değil Portekizceyse? Dört yaşında bir çocuk zaten bildiği şeyi duyardı—İtalyanca cümleyi—kelimeler de kulağa aynı gelebilirdi. *Dolce* İtalyancada "tatlı" anlamındaydı. Eğer *beleza* ve *bellezza* güzellik demekse belki *dolce* de Portekizce bir kelimeyle benzeşebilirdi.

"Ya da belki de *'minha doce beleza'*" demek istiyorsunuz," diye mırıldandı vikont aklını okumuşçasına. "Anlamı, 'tatlı güzelim'dir."

Celia birden ona baktığında kalbi ağzına geldi. Vikont ona tam bir farkındalıkla bakıyordu.

"O gün çocuk odasında olanları hatırlıyorsun, değil mi?" diye sordu boğuk bir sesle. "İnanamıyorum. Uyuduğunu ya da bunca yıldan sonra hatırlamayacağını ummuştum ama—"

"B-ben neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Vikont onu sertçe tutup şoförüne bağırarak Portekizce bir şey söyledi.

"Bırak beni!" Celia kurtulmaya çalıştı.

Ona Jackson'ın söylediği gibi diziyle vurma fırsatı bulamadan vikont ceketinin cebinden bir tabanca çıkarıp alçak sesle konuştu, "Üzgünüm ama leydim benimle gelmek zorundasınız."

Araba durdu. Vikontun iki adamı inip Celia'yı tutarak vikontun onlar için açtığı kapıdan içeri soktular. Vikont da adamlarından biriyle birlikte peşinden girdi.

Araba dönüp yolun diğer tarafına doğru yönelince Celia başını pencereden çıkarıp çığlık attı ama vikont elini zorla ağzına götürdü. "Şişt, seni incitmeyeceğim, söz."

Celia elini ısırdığında vikont iğrenç küfürler sarf etti. Madem Celia'yı vuracaktı, Celia bunu ailesinin önünde yapmasını sağlayacaktı kahrolasının! Bir avcı kulübesinde ölmeye niyeti yoktu, özellikle de kimse ne olduğu ve nedenini bilmeden.

"Kıpırdamayı kesmezsen," diye homurdandı vikont. "Şimdi evden bu tarafa koşan seyisi vururum."

Arabanın peşinden gelen Halstead Konağının seyislerinden biriydi. Celia onun kendisi için ölmesini istemiyordu. Olanları gördüğünden emin değildi ama gördüyse arabayı tanırdı. Onu götüreni tanırdı.

Jackson'a söylerdi ve Jackson da Celia'nın peşinden gelirdi. Ah evet, Jackson her an bu yolda belirebilirdi! Yanından bile geçebilirlerdi—ona pencereden bakacaktı. O arada da Jackson onu bulana kadar hayatta kalmalıydı.

Kendini vikontun pençelerine atışından iğrenerek vücudunu yeniden koltuğa savurdu. Ona "güzellik" kelimesini soracak kadar düşüncesiz nasıl davranabilmişti? Kurnaz davrandığını sanmıştı ve annesi hakkındaki gerçeği öğrenmek istemişti... Öğrenmeye ihtiyacı vardı. Ama bu koşullarda aptalca bir davranıştı.

"Silahın nerede?" diye sordu vikont Celia onunla mücadele etmeyi bırakınca. "Bana ver yoksa adamlarıma seni aratırım."

Celia yalan söylemeyi düşündü ama o pis hizmetkârın ona dokunmasını istemiyordu. "Yanımda değil. Odamda bıraktım, yemin ederim."

Vikont onu süzdü ama sözüne inanmış gibiydi. Neden inanmasın ki? Ne el çantası, ne önlüğü ne de cebi vardı. Pelerinini bile giymemişti.

Of, hangi akla hizmet evden hiçbir şey almadan, özellikle de silahı olmadan koşa koşa çıkmıştı ki? Düşüncesizliğinin bedeli buydu. Jackson haklıydı—bazen düşüncesizce harekete geçiyordu. Bu tavrı bu sefer sonunu getirecekti.

"Ailem kim olduğunu biliyor," diye yalan söyledi. "Annemle ne yaptığını da."

Vikont alaycı bir tavırla güldü. "Bu doğru olsaydı benimle yürümezdin. Beni gördüğün anda eve koşardın." Onu dikkatle süzdü. "Cin dediğim için açık verdim değil mi? Aptalca bir hataydı. Ailenin sana artık öyle seslenmediğini unutmuşum."

"Seyis arabanı gördü bu arada. Beni zorla götürdüğünü bile görmüş olabilir. Aileme söyleyecektir, onlar da peşine düşecek."

"O yüzden böyle aceleyle gidiyoruz. Şoföre de ilk fırsatta başka bir yola sapmasını söyledim."

O zaman Jackson malikâneye gelirken onlarla karşılaşmazdı. Celia umutsuzluğa düştü. "Fark etmez," dedi. "Nerede yaşadığını biliyorlar."

"Yaşadığım yere gitmiyoruz," dedi Vikont sert bir sesle. "Oraya bir daha dönmeyeceğim."

Hayır, olamaz... Jackson'ın ummadığı bir yere giderse Jackson onu nerede bulacağını bilemezdi! Önemi de yoktu ya—Muhtemelen çok uzağa gitmeden ölmüş olurdu.

Kahretsin, bu pisliğin onu öldürüp yakayı kurtarmasına *izin vermeyecekti*!

"Burada durup beni indirirsen kaçmak için bol bol vaktin olacak. Kim olduğunu kimseye söylememeye yemin ederim."

"Benim aptal olduğumu düşünüyor olmalısın," dedi vikont duygusuz bir sesle.

"Lütfen," dedi Celia, hayatı için yalvarmaktan çekinmeyerek. "Eğer annemi biraz olsun sevdiysen kızını öldürmezsin."

Vikont ona bakarken donakalmıştı. "Seni öldürmek gibi bir niyetim yok, tatlım. Sensiz geçen bu iki gün tam bir ıstıraptı."

Celia alaylı bir tavırla güldü. "O yüzden mi cebinde dolu bir silah var?"

"Sadece dün Ealing' de duyduklarım yüzünden yanımda taşıyorum. Haydutlar yolun bu tarafında bir çifte ateş açmış."

"Şimdi aptal olan kim? Onların haydut olmadığını ikimiz de biliyoruz. Bize ateş eden sendin."

"Ben kimseye ateş etmedim! Hem biz mi? *Biz* kim?" gerçekten de şaşkın görünüyordu. "Sana ateş edebileceğimi nasıl düşünebilirsin? Bence sen büyüleyicisin... mükemmelsin. Sana gerçekten de kur yapıyordum!"

"Annemin sevgilisiyle evleneceğimi mi sandın? Çıldırdın mı sen?"

"O kadar da tuhaf bir düşünce değil," dedi Vikont, gerçi bunu yeni fark etmiş gibiydi. "Onun sevgilisi olduğumu öğrenene dek ilgimi gayet hevesle karşıladın."

Kahretsin. Büyükannesini zorlamak için taliplerini kullanma planının bedelini şimdi ödüyordu. "Ama artık biliyorum," dedi Celia hiddetle. "Bu da her şeyi değiştirir."

"Ah, bu ne ateş, ne tutku böyle! Bir eşte istediğim her şeye sahipsin." Gözlerinde neredeyse alev alev bir ışık vardı. "Ona öyle çok benziyorsun ki, güzel ve saplantılı."

"Ben hiç de annem gibi değilim," dedi Celia dişlerinin arasından, Vikontun onunla hala evlenmek istemesiyle şoka

uğramıştı. "Herkes böyle söylüyor. Daha uzun ve zayıfım, saçım da daha koyu—"

"Görünüşünde değil, çehreni çevirişinde, gülümseyişinde. Gözlerindeki yumuşaklıkta. Annenin de yumuşak bakan gözleri vardı." Sesi kederliydi. "O piç kurusu baban da değerini hiç bilmedi."

"Sen de onu öldürdün," diye fısıldadı Celia.

"Ne? Hayır!" Vikont ona sert bir bakış attı. "Ne düşündüğünü anlıyorum ama doğru değil. Annenle babanı ben *öldürmedim.*"

Yirmi Altıncı Bölüm

Jackson sabırsızca Elsie'nin yaşadığı kiralık evin küçücük oturma odasında volta atmaya başladı. Ev sahibi Jackson'a Elsie'nin Londra'ya geldiğinden beri bir iş aradığını ve iş görüşmesinden her an dönebileceğini söylemişti.

"Otur, Jackson," dedi teyzesi. Buraya onunla gelmişti çünkü Jackson sonra Ealing'e gitmeyi planlıyordu. "Kadın elbet gelecek. Leydi Celia anlayış gösterir. Nereye gittiğini bildiğini söylemiştin."

"Evet, ama onu etrafta gezen bir katil varken yalnız bırakmak beni endişelendiriyor."

"Size ateş edenlerin Plumtree'ler olmadığını söyledin, o halde evden birinin ona zarar vermeye kalkışması pek olası değil, değil mi?"

Jackson önünde durdu. "Hala Desmond' la Ned'e güvenmiyorum. O adam—"

Kapı açıldı ve bir kadm gülümseyerek içeri girdi. "İyi günler, bayım. Ev sahibim beni görmek istediğinizi söyledi. İş pozisyonuyla mı ilgili?"

Kırk yaşından fazla olamazdı, hatları güzel ve vücudu biçimliydi. Lewis Sharpe'ın ondan hoşlandığını duymak her ne kadar durumun öyle olduğuna şu anda inanmasa da Jackson'ı şaşırtmazdı.

"Elsie Watkins misiniz?" diye sordu.

Kadın başını salladı.

"Bir zamanlar Bayan Augustus Rawdon'ın oda hizmetçiliğini mi yapmıştınız?"

Elsie'nin yüzündeki cana yakınlığın yerini korku aldı. "Affedersiniz, bayım. Sanırım beni başkasıyla karıştırdınız."

Kapıya yöneldi.

Jackson kadının korkusunun kaynağını tahmin etti, "Rawdon'larla bir bağlantım yok. Burada Sharpe ailesi adına bulunuyorum. Anne ve babalarına olanlar hakkında gerçeği öğrenmeye hakları var."

Elsie durduğunda sırtı gergindi, Jackson ona arkadan yaklaştı. "Ben Jackson Pinter'ım, Leydi Celia'nın nişanlısı. Onu hatırlıyor olabilirsiniz—Sharpe çocuklarının en küçüğüydü. Ebeveynlerinin ölümünü araştırıyorum ve umuyorum ki siz geçmişteki işvereniniz hakkında birkaç konuya açıklık getirerek soruşturmaya yardımcı olabilirsiniz."

Kadın yavaşça ona döndü. "Siz Benny'le konuşan adamsınız, değil mi?"

"Siz de onunla konuşmuşsunuz."

Elsie yutkundu. "Benimle aynı şeyleri biliyor, yani zaten benimle konuşmaya geldiğini biliyorsanız onunla yeniden konuşmuş olmalısınız, o zaman benim de söyleyebileceğim başka bir şey yo—"

"Benny öldü. Biri onu Manchester yolunda öldürdü."

Elsie'nin bu işte parmağı olduğuna inansa bile yüzünün bembeyaz olduğunu ve yıkılıverecekmiş gibi göründüğü gördüğünde bu kuşku kaybolurdu. Kolunu tutup onu kanepeye götürdü.

Teyzesi çantasından bir şişe nişadır ruhu çıkarıp hemen ona uzattı. "Al, hayatım. Bu iyi gelir."

Elsie, Ada teyzenin yardım etmesine izin verdikten sonra Jackson'a baktı. "Benny'den haberim yoktu. Rawdon'lardan beni görmeye geldiği gün ayrıldım."

"*Rawdon*'lardan mı?" dedi Jackson. "Onlar Manchester'da mı? Ama ben Kaptan Rawdon'ın Cebelitarık'ta görevde olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi, altı ay öncesine kadar. Bayan Rawdon ev özlemi çekmeye başladı, o yüzden Kaptan da görevinden ayrılıp İngiltere'ye döndü. En azından bana öyle söylediler. Bunu kimseye söylememi istediler. Burada, eski arkadaşlarından uzakta, sessizce yaşamamı söylediler. Bayan Rawdon'a Manchester'da bir mülk miras kaldı, onlar da oraya gitti."

Biraz daha nişadır ruhu kokladı. "Bunu sorgulamadım—daima tuhaf bir çifttiler. Bayan Rawdon hizmetimden memnun kaldığını o yüzden beni işe aldığını söyledi." Sesi sertleşti. "Ona inanmıştım da, ta ki Benny başka türlü düşünmeme yol açana dek."

Jackson yanına oturdu. "Benny sana ne dedi?"

"Anlamalısınız, Rawdon'lar Sharpe'ları o yıllarda sık

sık ziyaret ederdi, o yüzden Benny'le ben de... sevgili olduk. Bir şeyler konuşurduk. Öldükleri gün hanımefendinin nereye gittiğini sormak için geldiğinizde kaygılandı."

"Çünkü Bayan Stoneville ve Kaptan Rawdon arasındaki ilişkiden haberi vardı" diye tahmin etti Jackson.

Elsie kızardı. "Şüphelendi. Benim daha fazlasını bildiğimden de şüphelendi."

"Biliyor muydunuz?"

"Emin değildim. Hanımım daima bir ilişkileri olduğunu iddia ederdi ama o kıskanç bir kadındı. Hiç olmadığı halde kocasının peşinde kadınlar olduğunu hayal ederdi."

Elise'nin gözleri endişeyle doldu. "Ama Benny'le ben daima Leydi Stoneville'in gerçekten de kocasını öldürdüğüne inanmıştık. Polis memuru öyle dedi, biz de bir kanıt var sandık. Bir ilişki olması önemsiz gibi gelmişti. Hanımefendi hakkında öyle korkunç bir şey ortaya çıkarmak istemedik. Ölünün arkasından konuşulmaz ya."

"Sonra ben gelip ölümlerle ilgili sorularım olduğunu söyledim."

Elsie başını salladı. "Düşündüğümüzden fazlasının yaşanmış olabileceği düşüncesi Benny'yi üzdü." Beni aramaya karar verdi, böylece size ne anlatabileceğimizi konuşacaktık. Sonra beni o zamanki iş yerimde bulduğunda, yeniden Rawdon'ların yanında çalıştığımı öğrenince panikledi. Ölümlerde onların payı olduğundan endişeleniyordu. Rawdon'ların İngiltere'de olduklarını gizli tutmak istedikleri halde beni arayıp işe almalarının şüpheli bir davranış olduğunu düşünüyordu."

"Büyük ihtimalle benim gibi o da sizi ve bildiğiniz her neyse el altında tutmak istediklerinden şüpheleniyordu."

"Benny o gün onunla gitmem için bana yalvardı." Jackson'ın teyzesine kaçamak bir bakış attı. "Ona sevgilim olsun olmasın bir adamla tek başıma kaçacak biri olmadığımı söyledim,. Hem iyi maaş veren bir işten bu kadar küçük bir ipucu yüzünden ayrılmayacaktım. O da bensiz gitti."

Yüzünde gergin bir ifade belirdi. "Ama patronum onu giderken gördü. Sonra da bana bin türlü soru sordu—Benny'nin neden geldiğini, ne istediğini öğrenmek istiyordu. Beni ürküttü. Elimden geldiğince belli etmeden, sadece ziyaretime gelmiş gibi davrandım. Ama Benny'nin söylediklerinden sonra bayağı gerilmiştim. O gece herkes uyurken toplanıp kaçtım."

"Benny'yi de bir daha görmediniz."

"Hayır. Ona yolda yetişebilirim diye düşünmüştüm ama yetişemedim." Jackson'ın yüzüne baktı, gözleri kederliydi. "Onu kaptanın öldürdüğünü düşünmüyorsunuz, değil mi?"

"Biri öldürdü ve gitgide bu kişinin Rawdon'lardan biri olduğu izlenimine kapılıyorum. Kaçtığınız için kendinizi şanslı sayın."

"Annemle babama kimseye adresimi vermemelerini söylemiştim, o yüzden sizi görünce neden şoka girdiğimi anlamışsınızdır."

"Onlara bir cinayete tanıklık etmiş olabileceğinizi söyledim, onlar da işbirliği yapmanın en hayırlısı olacağına karar verdi. Özellikle de tehlikede olabileceğinizi söylediğim için... Ancak size haber vermemelerini istedim." Jackson ona hafifçe gülümsedi. "Üzgünüm ama bu işe karışmış olmanızı göze alamazdım."

"Anlıyorum."

"Yani hala kaptanla Bayan Stoneville'in bir ilişki yaşadığından emin değilsiniz."

"Hayır, ama Benny bana kaptanın pikniğin olduğu gün öğleden sonra geç saatlerde, gün batımına doğru hayli tedirgin bir halde geldiğini söyledi."

"Hangi atla geldiğini söylememiştir sanırım."

Bu Elsie'yi şaşırtmışa benziyordu. "Üzgünüm ama bahsetmedi."

Önemli değildi. Jackson at üstündeki gizemli adamın Kaptan Rawdon olduğundan neredeyse emin sayılırdı. Ama gerçek buysa ve Rawdon onları öldürdüyse Desmond neden adamı kulübeye doğru at sürerken görmüştü?

Tabii ateş eden Bayan Rawdon değilse.

Jackson arkasına yaslanıp yüksek sesle düşündü. "Anlamadığım şey Rawdon'ların İngiltere'ye dönme sebebi. Cinayetten suçlanabileceklerini biliyorlarsa neden geldiler ki?"

"Bir keresinde burada olma sebepleriyle ilgili tartıştıklarını duydum. Anladığım kadarıyla Kaptan kalmak istemiyordu. Portekiz'e dönüp orada yaşamak istiyordu. Ama Bayan Rawdon yabancı iklimden usanmıştı ve—"

"Portekiz'e mi?" diye sordu Jackson sırtından aşağı inen bir ürperti hissederek. "Portekiz'de mi yaşıyorlardı?"

"Ya, evet. Kaptanın büyükannesi Portekizliydi. Orada ailesi var. Bildiğim kadarıyla çok akıcı Portekizce konuştuğu için Portekiz ve İspanya arasındaki savaşta çok sayıda Portekizli birliğin eğitilmesine yardımcı olmuş. Hatta ailesinde tuhaf bir unvan var sanırım—"

"Yüce Tanrım," dedi Jackson boğuk bir sesle. "Portekizli vikont. Kaptan Rawdon Basto Vikontu."

*

Celia iddiası karşısında şoka uğradığı vikonta bakakalmıştı. "Annemin seninle avcı kulübesinde buluşmayı kabul ettiğini duydum. Annemle babamı öldüren sen değilsen kim olabilir?"

Vikontun yüzünde anlaşılmaz bir ifade belirdi. "Bilmiyorum. Ben olan olduktan sonra oraya gelmiştim, ölmüşlerdi."

Ona inanmalı mıydı? Vikontun olay yerine sonradan varması Desmond'un verdiği bilgilerle tutarlıydı ama aynı zamanda Kaptan Rawdon'ın annesinin sevgilisi olduğu konusunda tümden yanıldıkları anlamına geliyordu. Annesiyle avcı kulübesinde buluşan Vikonttu.

Yine de yanlış gelen bir şey vardı. Madem annesi Portekizli bir vikontla onu çocuk odasına sokacak kadar samimiydi nasıl *kimsenin* bundan haberi olmamıştı? Partideki konuklardan biri olmalıydı ve onu hatırlayan biri çıkmalıydı. Büyükannesi geç geldiği için hatırlamamış olabilirdi ama Oliver'la Jarret onu görmüş olmalıydı. İki Portekizli beyin ailenin etrafında dönüp durması tuhaf gelmez miydi?

Ayrıca Celia annesinin sevgilisinin yabancı bir aksanı olmadığına yemin edebilirdi. Öte yandan o lanet olası lafı etmişti. "O gün çocuk odasındaki anımla ilgili kafamı karıştıran bir şey var," dedi Celia. Onunla kapana kısılıp kaldığına göre öğrenebildiği her şeyi öğrenmeliydi. "Neden anneme babamın sürekli kullandığı İtalyanca sözlerin Portekizcesiyle seslendin?"

Vikont doğruldu. "Aramızdaki bir şakaydı. Babanın benim kötü ikizim olduğunu söylerdim, o anneni parası için severken benim kendisi için sevdiğimi."

"Pek şaka olamaz çünkü öyle seslendiğinde hoşuna gitmemiş gibiydi."

Vikont kaşlarını çattı. "Annen kocasının onu gerektiği gibi sevip saygı duymadığını hatırlamaktan hoşlanmıyordu. Söylememeliydim. Onu incitmeyi hiç istememiştim."

Celia, Jackson'ın söylediklerini hatırladı: *Kendi yaptıkları için suçluluk duyduğundan suçunu örtbas etmek için Oliver'a yüklenmiş.* Oliver saldırdığı tek kişi olmayabilir.

Ama bu aklına başka şeyler getirdi: Bayan Rawdon'ın o gün ne yaptığı, annesine ne dediği, annesinin tepkisi. Annesi Bayan Rawdon'ın kocasının sevgilisi değilse neden kıskansın ki?

Tabii eğer... Celia homurdanmamak için kendini tuttu. Ya Oliver'la Jarret'ın Portekizli sevgiliyi tanımamasının sebebi *bunun* girdiği bir kılık olmasıysa? Kalın sakalı, aksanı... yaşını değiştirmek için boyadığı saçları.

Celia ürperdi. Ya vikont Kaptan Rawdon'sa?

Ama o zaman neden çocuk odasında olduğunu hatırladıktan sonra numarasında ısrarcı olsun ki? Neden bu tuhaf oyunu sürdürsün?

Çünkü gerçekten de seninle evlenmek istiyor. Rawdon'lardan şüphelendiğimizi de bilmiyor.

Bunun altından çıkabilecek şeyleri fark etti. Bilmesi mümkün değildi. Onun etrafında ayrıntılardan bahsetmemişlerdi. Bayan Rawdon'ın annesini incitmek için Oliver'ı baştan çıkardığını da bilmiyor olabilirdi.

Kadın herhalde kocasına bundan bahsetmemişti. Kaptan ailenin Rawdon'larla anne ve babaları arasında yakın bir bağlantı kuramayacağını düşünürse rolünü sonsuza dek oynayabileceğini sanırdı.

Ama ya karısı? O neredeydi? Ölmüş olabilir miydi?

Celia sonra fark etti. Hasta kız kardeşiydi, tabii ki. On-

larla hiç tanıştırmamıştı. Belki de karısı gerçekten hastaydı. Ya da belki de Vikont onun kendisi kadar iyi rol yapamayacağından korkuyordu. Gecelerini şehirde geçirmesinin sebebi de buydu. Karısı Celia'nın bildiklerini öğrenmek için ona "kur yapmasına" izin vermiş olabilirdi ama kadın onun fazla uzak kalmasına tahammül etmezdi. Özellikle de daha önce sadakatsizlik yaptığını biliyorsa.

Yani gerçekten de Celia'yla vikont olarak evlenmeye niyetliyse, hem de karısı olduğu halde, bu oyunu sürdürmesi mantıklıydı. Celia'nın onun kim olduğunu anladığını belli etmesi de hiç akıllıca olmazdı. Onunla evlenme şansı olduğunu düşündüğü sürece Celia'yı öldürmek için bir sebebi yoktu.

Celia'nın başka seçeneği kalmamıştı—onu gafil avlayıp silahı elinden alana kadar oyunu sürdürmesine izin vermeliydi. Ya da Jackson onu bulana kadar... Çünkü Jackson'ın onu bir şekilde bulacağına inanmak zorundaydı.

Sadece onu vaktinde bulacağını umuyordu.

Yirmi Yedinci Bölüm

Jackson Bedford Meydanı'na gönderilecek Bow Caddesi polislerinin seçimini teyzesine bıraktı, sahte vikontun konağı da oradaydı.

Elsie ayrıca Rawdon'ların Paddington'da ailelerine ait bir konakları olduğunu ama yıllardır kapalı olduğunu söylemişti. Jackson oraya da adam göndermeyi tercih ederdi ama Paddington Bow Caddesi'nin yetki alanının dışında kalıyordu. Üstelik kimliğini gizli tutmaya çalıştığı sürece Rawdon'ın oraya gitmeyeceği kesindi.

Şansı yaver giderse Bow Caddesi polisleri Rawdon'ı Bedford Meydanındaki evinde karısıyla bulurdu. Gitmezse Jackson onu malikânede yakalamayı umuyordu, belki de Celia onu görmeden. Hala erkendi—parti sırasında konukların hepsi geç kalkardı.

"Vikont" bazen erken geliyordu ama kimse uyanmamışsa o da beklemek zorunda kalırdı. Ayrıca anlaşılan adam dün bütün günü orada Celia'ya bir kez olsun yanaşmadan geçirmişti. Gerçek kimliğinin keşfedildiğini fark etmediği sürece Celia güvende kalabilirdi.

En azından Jackson kendine böyle diyordu. Çünkü diğer olasılık—piç kurusunun Celia'yı bir şekilde eline geçireceği düşüncesi—akla getirilmeyecek kadar kan dondurucuydu.

Jackson bir şeyin yolunda gitmediğine dair ilk işareti arabası Halstead Konağının araba yoluna ulaştığında gördü. Arabayı karşılamak için çok sayıda insan yola çıktı ve çoğu aileydi—Bayan Masters ve Sharpe kardeşlerin eşleriyle birlikte Bayan Plumtree ve talibi General Waverly de gelmişti. İçlerinde Celia olmadığı için Jackson nabzının atışını kulaklarında yankılanan bir gök gürültüsü gibi duymaya başladı.

Araba yavaşlar yavaşlamaz aşağı indi. Seyislere atları değiştirmeleri için seslendikten sonra Bayan Masters'a döndü. "Celia nerede?" diye sordu. "Neden hepiniz birden beni karşılamaya geldiniz?"

Bayan Masters onu kalbinden vuran endişeli bir ifadeyle konuştu, "Seyislerden biri onu bir saat önce Basto Vikontunun arabasına zorla sokulurken gördüğünü düşünüyor."

Jackson'ın kalbi midesine bir yumru gibi çöktü. İnanamıyordu. "Çok geç kaldım." Dünyası gözlerinin önünde yıkılmış gibi onlara şaşkınlıkla bakıyordu. "Tanrım, çok geç kaldım."

"Endişelenme, Pinter," dedi General Waverly. "Seyis bize bahsettiği anda konukları ve Plumtree'leri eve gönderdik ki Sharpe kardeşlerle Bay Masters, Basto'yla Celia'nın peşinden gidebilsin. Bay Masters Gretna Green'deki en ya-

kın yola gitti, kardeşler de, bir ihtimal oraya gittiyse diye adamın Londra'daki evine gittiler."

"Orada değiller," dedi Jackson boğuk bir sesle. "Adam aptal değil. Önce şehirdeki evine gideceğimizi akıl eder. Daha doğrusu şehirdeki evi sandığımız yere."

Bayan Plumtree bunu duyunca gözlerini kırpıştırdı. "Ne demek istiyorsunuz?"

Jackson ona baktı. Bu onun lanet olası suçuydu, Celia'yı talip aramak zorunda bırakan oydu. "Basto'nun aslında Kaptan Rawdon olduğunu düşünmemi sağlayan sebepler var," dedi onunla özenli konuşmaya niyeti yoktu. "Rawdon'lardan biri kızınızı ve damadınızı öldürmüş olabileceği için de..."

Bayan Plumtree'nin rengi soldu ve hafif bir iniltiyle geriye doğru sendeledi. Waverly onu yakalayarak beline doladığı koluyla destekledi. "Basto'nun Rawdon olduğundan emin misin?" diye sordu.

"Kesinlikle," dedi Jackson dişlerinin arasından. Tanrım, olmamasını öyle çok dilerdi ki. "Karısının önceki oda hizmetçisini sorgulamam bir saatimi aldı. Anlattıklarından Rawdon'ın Celia'ya bunca zamandır kur yapmasının sebebinin annesiyle onu beraber gördüğü zamana dair bir şey hatırlayıp hatırlamadığından emin olmak istemesi olduğunu çıkardım. Yani bu kaçırmanın nedeni evlilik değil; ya kendinin ya da karısının neredeyse kuşkusuz bir şekilde işlediği suçlara tanık olan son kişiyi ortadan kaldırmak."

Bayan Plumtree'nin nefesi kesildi ama Jackson'ın onu teselli etmek için ne vakti ne de arzusu vardı. Ona küçültücü bir bakış attı, "Gitmeliyim."

Bayan Plumtree haykırdı, "Dur, nereye gidiyorsun?"

Seyisler henüz atları değiştirmedikleri için Jackson ona bir dakikasını ayırdı. "Elsie, Bayan Rawdon'm ailesinin Paddington'da bir konağı olduğundan bahsetti. Gitme ihtimali zayıf da olsa oraya gideceğim."

"Ben de sizinle geleyim." Bayan Plumtree Waverly'den uzaklaştı. "Lütfen Bay Pinter, burada habersiz beklersem deliririm."

"Güzel!" Jackson'ın boğazında acı sözler yükseldi. Söylenmedikleri sürece onu boğacak gibiydiler. "Hak ediyorsunuz. Celia onun yanında on dakika bile hayatta kalamamış olabilir. Ebeveynleriyle Benny'yi öldürdükten sonra onun yaşamasına neden izin versin ki? Bize yolda ateş açtıktan sonra?" Celia'nın öldüğünü düşündüğünde kalbine bir hançer saplanmış gibi oldu ve daha da öfkeli sözleri tetikledi. "Hepsi de sizin eseriniz. Celia'yı istemediği talipleri aramaya ittiniz ve böylece onun pençelerine düşmesine sebep oldunuz. Siz olmasanız hayatını yaşayıp güvende olurdu."

"Pinter, biraz ağır olmadı mı bu?" dedi Waverly sert bir sesle.

"Yeterince ağır değil." Jackson Hetty'ye yöneldi, hiddetini bir an daha saklayamayacaktı. "Vikontu, kontu ve lanet olası dükü neden cesaretlendiriyordu, biliyor musunuz? Çünkü *evlenemeyeceğine* inandığınızı sanıyordu."

Jackson Celia'nın ne kadar özgüvensiz olduğunu, ailesine gurur duyabilecekleri biri olduğunu gösterme arzusunu hatırladı. Bu da önündeki inatçı kadına saldırma arzusunu ikiye katlıyordu.

"Böyle etkileyici evlenme teklifleri almak istemesinin sebebi onun evlenilebilir olduğunu kabul edip ültimatomunuzdan vazgeçmenizi ummasıydı. Planı buydu. Bana âşık

olana dek. Belli ki bu da kötü seçimlerinden biriymiş çünkü ben de onu hayal kırıklığına uğrattım. Şimdiyse sevdiğim tek kadın—"

Boğuk bir iniltiyle sustu. "Gitmem gerek. Onu geri almam lazım, az bir umut da olsa."

Dün o kadar aptallık etmeseydi, "düzgün teklifini" o zaman yapsaydı lanet vikontu göndermiş olurlardı, Jackson da şimdi acı çekmiyor olurdu. Ama şimdi aptal gururuna tutunmaktan başka çaresi yoktu. Bu yüzden kendini asla affetmeyecekti. Celia'yı tehlikeye attığı için asla affetmeyecekti. Celia ölürse o nasıl yaşayabilirdi ki?

Jackson arabaya binmek için döndüğünde Leydi Gabriel seslendi, "Celia'nın yanında bir tabanca vardı, o yüzden *biraz* umudumuz var."

Jackson başını sallayıp arabaya atladı, ama kadının sözleri ona çok az teselli vermişti. Rawdon Celia'nın silah taşıdığını biliyordu, o yüzden büyük ihtimalle onu arabaya soktuğu anda elinden almış olmalıydı.

Yine de belki Celia'nın tabancası hala üzerindeydi ve bir şekilde kullanabilirdi. Jackson bunun için ancak dua edebiliyordu. Eğer böyle bir umudu olmasa aklını hepten kaçıracaktı. Celia' sız hayatın hiçbir anlamı kalmayacaktı.

Bu durumun ironisini araba hareket ederken fark etti. Celia'ya uygun kıyafetler ve hizmetkârlar sağlayabilmenin derdine düşmekle ne kadar da büyük aptallık etmişti. Ondan böyle önemsiz sebeplerle vazgeçmeyi nasıl düşünebilmişti?

Şu anda önemli olan tek bir şey vardı—Celia'nın hayatta kalması. Çünkü onu bir kez daha kollarında tutma şansı elde edebilmekten başka hiçbir şey umurunda değildi.

*

Celia silahı bir şekilde Kaptan Rawdon'dan uzaklaştırmak zorundaydı. Hayatta kalmak için tek şansı buydu. Arabayı durdurmasını sağlayabilirse, tercihen insanların olduğu bir yerde, bunu başarabilirdi. Ne var ki ondan ihtiyacını giderme bahanesiyle arabayı durdurmasını birkaç kez istediyse de Kaptan bu istediği reddetmişti.

Lanet alçak. Ne kadar uzağa gitmeyi planlıyordu? Şehirden özellikle uzak duruyorlarmış gibi görünüyordu, çünkü Sharpe'ların şehre giderken daima kullandığından farklı bir yola sapmışlardı.

Celia'yı dosdoğru Gretna Green'e mi götürüyordu?

Evlenmek için gidebilecekleri tek yer orasıydı—Celia reşit olabilirdi ama İngiltere'de özel bir izni bile olsa evlenmek için onayı gerekirdi ve Kaptan onaylamayacağını biliyor olmalıydı. İskoçya'da onları her halükarda evlendirecek birini bulması çok daha kolay olurdu.

"Neredeyse geldik sayılır, aşkım," diye mırıldandı Kaptan. Dikkati dağınık gibi görünüyordu, Celia'nın dâhil olmadığı ona özel bir dünyadaymış gibi.

"Nereye?"

Kaptan cevap vermedi. Of Tanrım, onu şehrin dışında bir yerde vurup gömecek miydi yoksa?

Celia arabadan indiği anda onunla dövüşecekti. Kaptan onu öldürmeye niyetliyse hareket halindeki bir hedefe ateş etmek zorunda kalacaktı. Elbette uşağının da silahlı olması mümkündü ve başka adamları da olmalıydı... Celia ümitsizliğe kapıldı. Bundan nasıl kurtulacaktı?

Aniden durdular. Kaptanın uşağı dışarı çıkıp etrafına bakındı, sonra vikonta çıkması için işaret etti.

Uşaklarından ikisi Celia'yı aralarına alıp o debelenip

çığlık atarken Londra'nın dışında kalan, son derece saygıdeğer görünen bir evin arka girişine götürdüler.

Yakınlarda başka ev yoktu. Kahretsin, onu nereye getirmişlerdi? Ayrıca neden? Burası neresiyse uzun bir süredir kimsenin gelmediği belliydi. Evin içi terk edilmiş gibi görünüyordu. Tüm mobilyalar keten bezlerle sarılmıştı ve etrafta hizmetkârlar da yoktu.

Kaptanın adamları onu tek kapılı büyük bir çalışma odasının içine soktu. Rawdon, Celia'yı tutanlara Portekizce emirler yağdırdıktan sonra kapıyı kapatıp önüne geçti.

Celia pencereye doğru atıldı ama kilitliydi ve dışarıda tek görebildiği bir bahçeydi.

Çığlık atmanın bir faydası olmayacaktı. Yakınlarda onu duyacak kimse yoktu.

Celia Rawdon'a dönerek bağırdı, "Burada ne yapıyoruz? *Neredeyiz,* lanet olası?"

Rawdon ona sıkkın bir bakış atıp kapının önünde volta atmaya başladı.

"Beni rahat bırak. Düşünmem lazım."

"Ne hakkında?" Celia ellerini beline koydu. "Beni burada mı tutmayı planlıyorsun? Ayrıca ne kadar?"

"Sessiz ol!" diye gürledi Rawdon. "Bırak düşüneyim!"

Celia geri çekildi. Onu tahrik etmemesi en iyisiydi. Hem ne düşünmesi gerekiyordu ki?

Rawdon besbelli gergin bir şekilde mırıldanıp volta atmaya devam ederken Celia durumun farkına vardı. Rawdon bu kaçırmayı planlamamış olmalıydı. Ona evlenme teklif ettiğinde kendi de en az Celia kadar şaşkın görünüyordu.

Planlamış olsaydı elbette çoktan Gretna Green yolunda olurlardı. Rawdon yol boyunca duracakları yerler için malzeme ve koşulları hazırlamış olurdu.

Yüce Tanrım. Celia'ya kur yapmaya gelmişti—ya da büyük ihtimalle anne babasıyla ilgili bildiklerini öğrenmek için—ama Celia onu tanıdığında bir anda onu kaçırmaya karar vermişti. Yani şimdi ne yapacağı hakkında en ufak bir fikri bile yoktu.

Bu Celia'nın yararına olabilirdi. Rawdon'ı işine yarayacak şekilde yönlendirebilirdi. Ya da en azından kaçmak ya da silahını kapabilmek için bir yol bulana dek onu oyalamış olurdu. Bu iki olasılık da işine yarardı. Sesini bilerek yumuşattı. "Sevgili Lord Basto, şu anda aklımızda çok şey olduğunun farkındayım ama benim de bazı ihtiyaçlarım var. Bir tuvalet varsa..."

Rawdon ona endişeyle ve dikkati dağınık bir tavırla baktı. "Özür dilerim, ama senin de dediğin gibi aklımda çok şey var. Fazla uzun sürmez. Biraz daha bekleyebilirsen seni her açıdan rahatlatabilirim, aşkım."

Celia dişlerini gıcırdattı. Ondan birkaç dakika uzaklaşabilirse kaçma fırsatı elde etmeyi umuyordu. Yine de henüz gerçekten tuvalete gitme ihtiyacı olmaması iyi bir şeydi, çünkü giderse sırf ona "aşkım" dedi diye adamın kafasına bir lazımlık fırlatabilirdi.

"İçecek bir şey de olsa güzel olurdu," dedi Celia. "Susadım."

"Her şeyin zamanı var, hayatım, her şeyin zamanı var." Rawdon masanın arkasında üstü bezle kaplı, sandalyeye benzeyen şeye doğru elini hafifçe salladı. "Neden gidene kadar oturmuyorsun?"

"Ne zaman gideceğiz?"

Rawdon yeniden volta atmaya başladı. "Umarım yakında. Yolculuğumuz hakkında ayarlamam gereken... bazı şeyler var."

"Kuzeye mi?" diye sordu Celia.

"Pek sayılmaz. Bence en iyisi—" Rawdon gereğinden fazla konuştuğunu fark edince sustu.

Of tanrım, kuzeye değil mi? Celia onu konuşturmaya devam etmeli, doğaçlama planının sorunlarını fark etmesini sağlamalıydı. Belki de bunun işe yaramayacağını anlarsa Celia'yı bırakırdı.

"Burada gereken şeyler yok mu?" diye sordu Celia.

"Bu ev bir süredir kullanılmıyordu. Bir... arkadaşıma ait."

Bir arkadaşa mı? Yoksa ona ve karısına mı?

Celia tüm kalbiyle ikinci seçeneğin doğru olmasını umdu. Jackson henüz vikontun Kaptan Rawdon olduğunu bilmiyordu ama bunu tek başına öğrenmesi vikontun arkadaşının kim olduğunu öğrenmesinden daha büyük bir ihtimaldi.

Celia ona biraz daha soru sordu ama Kaptan huzursuzlanıp ona susmasını emretti. Huzursuzlanması iyi değildi. İnsanlar huzursuzluğa kapılınca ateş etmeye başlardı. O yüzden Celia konuşmayı bırakıp dikkatini nasıl kaçacağını düşünmeye verdi.

Celia pek çok olasılığı düşünüp vazgeçerken uzun bir zaman geçti. Silahı kaptanın elinden almak uzak bir ihtimaldi—hep elinde hazır tutuyordu ve Celia yanına yaklaştığı anda ona çeviriyordu. Hasta numara mı yapsaydı? Kaptan ona doğru koşar ve o da silahı alırdı?

Ama adamlarından birini çağırırsa Celia bu avantajını kaybederdi. Buna zorda kalırsa ihtiyacı olacaktı.

Şimdiye kadar Celia'yı öldürmek istiyor gibi görünmüyordu. Celia bu yüzden rahatlayabilirdi.

Belki de ona bir şey atsa, o da ateş edip silahını doldurmaya uğraşırken kaçabilirdi. Bu fikirden biraz sonra vazgeçti çünkü kaptanın adamları içeri girip çıkıyor, çeşitli emirleri yerine getiriyorlardı. Celia onu atlatsa bile *onları* da atlatmak zorundaydı ve en az üç kişiydiler.

Şimdi Portekizce biliyor olmak için neler vermezdi. Özellikle de içlerinden biri kaptana bir haber verdiğinde onun daha da üzüldüğünü görünce.

Adam gider gitmez Rawdon ona döndü. "Adamım Bedford Meydanındaki evimin kapısında polislerin beklediğini söyledi."

Jackson! Gerçeği anlayabilirlerse...

"Dün birinin size ateş ettiğini söylerken ne demek istedin?" diye sordu "vikont"

Celia gözlerini kırpıştırdı. "Söylediğim gibi. Bir... arkadaşımla High Wycombe'da yaşayan eski bakıcımla ebeveynlerimin öldürüldüğü gün olanları konuşmaya gitmiştim ve dönüş yolunda biri bize ateş etti. Güvenli olduğunu görene dek saklanmak zorunda kaldık."

"Lanet olası kadın," diye mırıldandı Rawdon.

Kadın mı? Karısı mı? O arada aksanlı konuşmayı da unutmuştu. Celia bundan bahsetmeli miydi? Yoksa fark etmemiş gibi mi davranmalıydı?

"Hangi kadın?" diye sordu.

Rawdon parmaklarını saçına götürdü. "Benim... şey... kız kardeşim. Sana kur yapmamı onaylamıyor."

Celia *bu* konuda yorum yapmamak için dilini ısırmak zorunda kaldı. "Yani bana ateş edenin o olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Ama yapabileceği bir şey."

"Yine de, hayatıma mal olabileceği halde seninle evlenmemi istiyorsun, öyle mi?"

Vikontun yüzü sarardığı halde ona endişeli bir ifadeyle yaklaştı. "Böyle bir şey olmayacak. İzin vermem. Seninle ben gemiyle Portekiz'e gidip onu ve bu lanet ülkeyi geride bırakacağız."

Yüce Tanrım, onu bir *gemiyle* mi götürmeyi planlıyordu? Onunla yasadışı evlenmeyi planlaması şaşırtıcı değildi.

"Kız kardeşim kendi başının çaresine bakabilir," dedi Rawdon ona yumuşayan gözlerle bakarak. "Yeter ki sen—"

"Seni piç kurusu!" dedi arkalarından bir ses. "Beni bırakmayı planladığını bilmeliydim. Sen karını ne zaman umursadın ki?"

Rawdon kapıya doğru döndüğünde pahalı bir pelerin giymiş yaşlı bir kadın içeri girdi.

Eyvah eyvah. Bayan Rawdon nihayet ortaya çıkmıştı.

Sarışın ve mazi gözlüydü, bir zamanlar oldukça güzel olmalıydı ama yaşadığı sıkıntılı yıllar ve tropik yerlere yaptığı seyahatler nedeniyle güzelliği eriyip gitmiş gibiydi. Belki de o sert ve çatık kaşlarıyla kendini gösteren asabi mizacının da bunda payı vardı.

"Lanet olsun sana!" diye haykırdı Rawdon. "Burada olduğumuzu nereden bildin?"

"Zekâma hakaret etme," dedi karısı kibirle. "Her gün Halstead Konağında kur yapmaya gitmene izin verip de uşaklarından birini satın almayacağımı mı sandın? Buraya ayak bastığınız anda bana haber uçurdu. Polisler benimle görüşmek isterken yan kapıdan çıktım. Bir de seni burada kaçmaya hazırlanırken buluyorum—*kaçmaya* hem de—bu... Bu veletle!" Celia'ya küçümseyerek baktı. "Şaşırmadım tabii—bunca yıldan sonra numaralarına alışkınım."

"Benim *numaralarım* mı?" diye tısladı Rawdon. "Seni sadece bir kadınla aldattım ama unutmama hiç izin vermedin."

"Neden verecekmişim ki?" diye gürledi Bayan Rawdon. "Ondan çok daha önce seni bedeninle, ruhunla satın aldım. Portekiz'deki yüksek yerlerle bağlantılarından bahsedip durduğun için—ki hiçbirinin umurunda bile değilsin—elindeki her şeye *benim* ailemin parasıyla sahip oldun. Ama sen aptal bir markinin karısı mutsuz bir evlilik yaşıyor diye her şeyi bir kenara atmaya hazırdın."

Celia gözlerini Rawdon'ın silahından ayırmadı ama silahı elinde sımsıkı tutuyordu. Dahası karısı Celia'ya dönüktü o yüzden Rawdon'a karşı bir hareket yaparsa kadın fark edip ona haber verirdi.

"O zaman da izin vermedim," dedi Bayan Rawdon, "Şimdi de vermeyeceğim. Özellikle de yarı yaşımdaki ürkek bir veletle."

Ürkek mi? Karısına ondan pek bahsetmemiş olmalıydı, değil mi?

Ama bu da onun için bir avantaj sağlayabilirdi. "Lütfen, Bayan Rawdon," dedi en iyi küçük-kız sesiyle kapıya doğru adım adım giderek, "Kocanızla kaçmak istemiyorum, yani gitmeme izin verirseniz—"

"Beni aptal mı sanıyorsun, küçük hanım?" diyen Bayan Rawdon güldü. "Uşağım kocamın nasıl üstüne düştüğünü, dünden razı tavırlarını anlattı. Elbette, *Augustus* sadece ona güvenmeni sağlamak için böyle yaptığını, bu sayede annenle babanın ölümleri hakkında neler bildiğini öğrenmeye çalışacağını söyledi ama yalan söylediğini anlamam uzun zamanımı almadı. Büyüyen ilgisinin belirtilerini görebili-

yordum. O lanet olası annene âşık olmaya başladığında da aynı davranışları görmüştüm."

Bayan Rawdon pelerinin altından bir çift düello tabancası çıkardı. "Pekâlâ, kızım, uşağımla ben High Wycombe yolunda ıskalamış olabiliriz ama bu sefer hedefi şaşırmayacağım."

Kaptan Rawdon aralarına girip silahını karısına doğrulttuğunda Celia'nın kalbi ağzına geldi. "Bunu tekrar yapamazsın, Lilith. Son seferinde seni durdurmak için orada değildim ama bu sefer başka bir masum kadını daha öldürmene izin vermektense ölürüm. Hayatımın büyük kısmını yaptığını örtbas etmekle geçirdim ama artık yapmayacağım. Önce seni öldürürüm."

Karısı güldü. "Sende o yürek ne arar."

Celia karısının haklı olabileceğinden endişelendi çünkü kaptanın silahı titriyordu.

Of Tanrım, annesiyle babasının başına gelen buydu. Bayan Rawdon annesini hedef almış olmalıydı ama babası onu korumak için önüne geçince önce onu sonra da annesini vurmuştu.

"Yemin ederim ki yaparım," diye gürledi Kaptan Rawdon silahı karısına doğru tutup sabitlerken.

Bayan Rawdon ateş etti ve Kaptan Rawdon yere düşüp başını masanın kenarına vurduktan sonra yığıldı. Celia sıranın ona geldiğini bildiğinden kendini kaptanın üstüne atıp ağlama numarası yaparak silahı hareketsiz ellerinden aldı.

Ama tam ayağa kalkıp doğrulttuğunda Jackson odaya girip Bayan Rawdon'ın arkasında durdu. "Silahı bırakın hanımefendi. Hemen."

Bayan Rawdon gözlerini kısarak bakıp Jackson'a doğ-

ru dönmeye başladı. Celia ateş edip kadının sağ elindeki silahı vurarak elinden fırlamasını sağladı. Ama anlaşılan o mermisi biten tabancaydı, çünkü Jackson ona ateş ettiğinde Bayan Rawdon çoktan diğerini onu vurmak için kaldırmaya hazırlanıyordu.

Bayan Rawdon iki büklüm oldu. Silahı ateşlendi ama mermisi Jackson'ın biraz ötesindeki kapı pervazına sıkıştı. Kadın hâlâ silahına tutunarak yere yığıldı.

Jackson onu kalbinden vurmuştu.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Jackson yere eğilip Bayan Rawdon'ın göründüğü kadar ölü olduğundan emin olduktan sonra ayağa kalkıp Celia'ya baktı.

Celia'nın bakışları Bayan Rawdon'a takılıp kalmıştı. Silah uyuşan parmaklarından düştüğünde Jackson'ın durduğu yere doğru birkaç adım atıp Bayan Rawdon'a ve göğsündeki deliğe baktı.

Jackson Celia'yı kollarına alıp başını omzuna yasladı. "Bakma, aşkım. Bakmamaya çalış."

Celia şimdi titriyordu, bu geç verdiği tepkiydi. "Ne çok kan var," diye fısıldadı. "İnanamıyorum." Yüzünü kaldırıp Jackson'a baktı. "Bunca yıldır atış yapıyorum ama kimsenin vurulduğunu görmemiştim."

"Sendense onun vurulması daha iyi," dedi Jackson bo-

ğuk bir sesle. "Yaptığı şeylerden sonra—" Sesi sertleşti. "Ölmesi gereken oydu. Senin ölmene dayanamazdım."

Celia ona sıkıca sarılırken gözleri yaşlarla doldu. "Çok, çok üzgünüm sevgilim. Vikontun Kaptan Rawdon olduğundan şüphelenseydim asla yanına yaklaşmazdım."

"Biliyorum. Bağlantıyı Elsie'yle konuştuktan sonra kurabildim."

"O—"

Jackson kaptana baktı, öyle hareketsiz yatıyordu ki Jackson onun da öldüğünden emin sayılırdı.

"Sanırım kurtulamadı." Jackson adamın yanında duran, Celia'nın kullandığı silaha dikkatle baktı.

"O senin değil."

"Benimki yanımda değil." Celia dolu gözlerle ona bir bakış attı. "Bu sabah gelenin sen olduğunu sanarak düşünmeden karşılamak için koştum. Of, ihtiyacım olduğunda yanımda olmayacaksa silah taşımamın anlamı ne ki?" Kaptana ve sol tarafına yayılan kana bir an için baktı. "Bir daha atış yapmak istediğimden de emin değilim zaten."

Jackson kanı görmemesi için Celia'nın başını ellerinin arasına aldı. "Umarım bir daha hiç gerekmez. Ama olur da tekrar ateş etmek istersen benim için sorun olmaz. Seni güvende tutmama izin vermen şartıyla tabii ki..."

Son birkaç saattir peşinden ayrılmayan korkuyu nihayet hissettiğinde Celia'yı tutkuyla öptü; kendini her şeyin yolunda olduğuna, *onun ve Celia'nın* iyi olduğuna ikna etmek istiyordu. Geri çekildiğinde Celia daha sakin görünüyordu.

Sonra aniden paniğe kapıldı. "Kaptanın adamları. Nereye—"

"Kapının yanındaki adamın icabına baktım ama başka

kimseyi görmedim. Eminim Bayan Rawdon silahlarıyla çıkageldiği anda tabanları yağlamışlardır. Neler yapabileceğinden haberdar olmalılar. Her neyse adamlarım her an burada olabilir. Buraya gelince arka tarafta 'Basto'nun' arabasını fark eder etmez arabacımı sabah Elsie'yle konuştuktan sonra teyzemin Bedford Meydanına gönderdiği polisleri getirmesi için gönderdim."

Celia ona gergin bir bakış attı. "Gerçeği eninde sonunda fark edeceğini biliyordum. Sadece kendime onu yeterince oyalayabilirsem senin geleceğini söyledim durdum."

Celia'nın ona olan inancı Jackson'ın boğazında bir yumru oluşturdu. Saçını, alnını, ıslak yanaklarını öptü. "Bensiz de çok iyiydin, aşkım. Ama onun ölümünü görmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Yaptığı onca şeyden sonra ondan nefret etmeliyim. Annemle babamı öldürdü. Bize ateş eden oydu. Ayrıca Benny'yi öldürdüğünden de şüpheleniyorum." Celia cesede bir an için baktı. "Ama şimdi hiç tehlikeli görünmüyor. Sadece zavallı üzgün bir kadını andırıyor, aşkta ihanete uğratılmış bir kadın..."

Yakından bir inilti sesi yükseldi. İkisi de dönüp kaptanın hareket ettiğini görünce şoka uğradı. "Yaşıyor," dedi Celia. "İnanamıyorum!"

Hemen yanına gittiler ve Jackson yarasını inceledi. "Kurşun kalbine isabet etmemiş," dedi Celia'ya. "Başını masaya öyle sert vurmuş ki bayılmış, bir doktor bulabilirsek yaşayabilir."

Kaptanın gözleri aniden açıldı. "Karım—"

"Öldü," dedi Celia usulca. "Üzgünüm."

Rawdon bir iniltiden fazla ses çıkaramadan önce bir grup polis odaya girdi.

"Hemen bir doktor getirin," diye emretti Jackson içlerinden birine. O da hemen dışarı çıktı.

"O... Sharpe'ları öldürdü," dedi Rawdon, Jackson onu rahatlatmak için ceketini çıkarıp katlayarak başının ve omuzlarının altına koyarken. "Ben müdahale edeme—"

"Şimdi hareket etmeden yat," diye mırıldandı Jackson. "Doktor birazdan burada olur."

"Hayır," dedi Rawdon. "Hazır konuşabiliyorken konuşmalıyım, yoksa..." Celia'ya uzun uzun baktı. "Affet beni, hayatım. Asla... hayatını tehlikeye atmamalıydım." Boğuk bir sesle güldü. "Öğreneceğini tahmin etmeliydim. Daima öğrenir."

"O gün buluşacağınızı nasıl öğrenmişti?" diye sordu Celia.

"Beni... Pru'yla çocuk odasında konuşurken duymuş. Lilith beni oraya kadar takip etmiş. Ben çok sonra öğrendim, çoktan onları vurmuştu—" Zorlukla yutkundu. "Annenle babanın cesetlerini avcı kulübesinde bulan bendim. O... bir dolapta saklanıyordu—bilmem neden."

"Desmond'dan saklanmak için olabilir," diye mırıldandı Jackson Celia'ya.

"Benim sesimi duyunca çıktı," dedi Rawdon. "Benim... silahlarını tanıyacağımı biliyordu. Ona ateş etmeyi ben öğretmiştim... benimle seyahat edeceğini düşündüğüm için. Hiç aklıma gelmezdi ki..."

Titrek bir nefes aldı. "Her neyse, o... histerikti. Olayı anlatması biraz zaman aldı. O dedi ki... daha önce Pru'yu benden uzak durması için tehdit etmiş."

Tehdit mi etmiş? Ha, evet, Jackson hatırladı—Bayan Rawdon genç Stoneville'i baştan çıkardığında. Tehdit buy-

du. Jackson doğru hatırlıyorsa Stoneville kadınlar hala beraberken odadan çıkmıştı. Belki de Bayan Rawdon o zaman daha da belirgin bir tehdit savurmuştu.

Kaptan anlatmaya devam etti. "Ama Pru yine de avcı kulübesine gitti, Lilith'in... buluşacağımızdan haberdar olduğunu bilmeden. Lilith pusuya yatıp Pru'yu beklemiş. Dedi ki... silahla onu korkutmayı planlıyormuş, o kadar. Ama tartıştıkları sırada baban gelmiş... ve aralarına girmiş. Silah ateş alıp onu öldürmüş. O da sonra anneni vurmuş... panikle."

Rawdon'ın gözleri soğuk bir ifadeye büründü. "Bunun yalan olduğunu biliyordum. Lewis'i... kazara vurduğu için... ceza almazdı. Ama markiyi öldürünce... annen özgürce benimle olabilirdi. Lilith buna dayanamadı... Onu terk edebileceğim düşüncesiyle Pru'yu öldürdü."

Kaptan Celia'ya pişman gözlerle baktı. "Onu ihbar etmek istedim... Ama beni... Lewis'in cinayetiyle suçlamakla tehdit etti. Kim ona itiraz ederdi ki? Onun sözüne karşılık benimki."

Desmond gerçeği ortaya çıkarabilirdi ama kaptan bundan habersizdi.

"Hem," diye ekledi Rawdon kendinden nefret ediyormuş gibi, "Tüm para Lilith'teydi. Ben de... parasız yaşayamazdım."

"Yani suçunu ört bas ettin." Celia yutkundu. "Benny'yi de o öldürdü, değil mi?"

"Benny mi?" Rawdon kaşlarını çattı. "Elsie'yi görmeye gelen uşak mı?"

"Manchester yolunda ölü bulundu," dedi Jackson.

Kaptan homurdanarak gözlerini kapadı. "Ona ben bah-

setmiştim. Dedi ki... konuşmamasını sağlayacaktı. Ben de... ona para verecek diye düşündüm. İnsanlara susmaları için... sürekli para teklif ediyordu." Gözlerini yeniden açtı. "Zavallı adamın... kayda değer bir şey bildiği yoktu. Ona söylemiştim."

Gözleri dalıp gitti. "İngiltere'ye hiç dönmemeliydik ama o dedi ki... sosyeteye dâhil olamayacaksa... Londra tiyatrosuna gidemeyecekse... paranın ne anlamı vardı..."

Rawdon başını salladı. "Birilerinin şüphelendiğini bilseydim asla dönmezdim... Gazetelerde on dokuz yıl boyunca hiçbir şey çıkmamıştı... Buna rağmen önce Manchester'a gitmemiz için ısrar ettim... ben... birileri şüpheleniyor mu diye öğrenene kadar... tedbirli davranmamız için. Benny geldikten sonra... Lilith Londra'ya gelip araştırmamız için ısrar etti."

"Benim Celia'yla Bayan Duffett'i ziyarete gideceğimi nereden öğrendi?" diye sordu Jackson.

Rawdon boş gözlerle baktığında Celia Jackson'a açıkladı, "Hizmetkârlarından biri ona casusluk yapıyormuş. Ben de baloda birinin bizi izlediğini hissetmiştim. Hizmetkârı ona o gece ertesi gün delilleri takip edeceğini söylemiş olmalı. O yüzden ikisi sabah seni takip ediyorlardı ama beni yanında görünce öldürmek için şansını denedi. Ormanda peşimizden gelen onlardı. Lilith itiraf etti. Kocasının benden hoşlandığını fark etti sanıyorum."

Jackson bunu duyunca yeniden öfkeye kapıldı.

"O her zaman kıskançtı," dedi kaptan. "Daima... öyle... kıskançtı ki... lanet olasıca..." Sesi bir fısıltıya dönüştüğünde Celia onu duyabilmek için eğildi ve Jackson da adamlarına seslendi, "Nerede o kahrolası doktor?"

Jackson nabzını yokladı. Atıyordu ama adamın yardıma ihtiyacı vardı. Neyse ki doktor birkaç dakika sonra geldiğinde Jackson, Rawdon'ı ona bıraktı.

Sonra Stoneville'le kardeşleri içeri girdi, yanlarında da Ada Teyzesi vardı.

"İyisin!" diye haykıran teyzesi koşturup Jackson'a sarıldı. "Yüce Tanrıma şükürler olsun!"

O arada Celia'nın abileri de sırayla ona neredeyse canını çıkaracak gibi sarılıyorlardı.

Sharpe'lar Celia'nın iyi olduğuna ikna olduktan sonra Stoneville Jackson'a baktı. "Baksana, Pinter, izninle Celia'yı Halstead Konağına götürelim ki sen buradayken ninemin içi rahatlasın."

Celia Jackson'ın dirseğini kavradı. "Jackson olmadan gitmem."

Jackson elini onunkine götürüp tuttu. "Biz de birazdan geliriz. Üçünüz gidip Bayan Plumtree'ye iyi olduğumuzu söyleyin. Buradaki işleri hallettikten sonra, Celia, teyzem ve ben hemen arkanızdan geliriz. O zaman size her şeyi anlatabilirim."

Kardeşler birbirlerine şüpheci bakışlar attıysa da onun Celia'yla ilgilenme hakkını sorgulamadılar.

Şükürler olsun. Çünkü artık onu geri aldığına göre uzun bir süre gözünün önünden ayırmaya hiç niyeti yoktu.

*

Halstead Konağına iki saat sonra ulaştıklarında Celia hıçkırıklara boğuldu. Burayı bir daha hiç göremeyeceğini düşünmüştü.

Jackson elini tuttu. "İyi misin?"

"Burada olduğum için öyle mutluyum ki," Celia ona baktı. "Seninle."

Teyzesi camdan dışarıyı seyrediyormuş gibi davrandı ama Celia onun kendi kendine gülümsediğini görebiliyordu. Celia, Ada Norris'i seviyordu. O Celia'nın kendisi hariç Jackson'la alay edip de elinden kurtulabileceğini gördüğü tek kişiydi.

Adamlarının asla böyle bir şey denemeyeceği kesindi. Celia abileri gittikten sonra Jackson'ın olay yerinde kontrolü usta bir şekilde ele alışını hayranlıkla izlemişti. Diğer polisler onun emirlerini sorgusuz sualsiz yerine getirmişti. Rawdon'ın Portekizli hizmetkârlarını ve Bayan Rawdon'ın uşaklarını bir araya getirmişlerdi.

Yaşarsa Celia'yı kaçırdığı ve ebeveynlerinin ölümlerine dair gerçekleri ört bas ettiği için yargılanırken Kaptana karşı kullanmak için gereken kanıtları toplamışlardı.

Jackson'ın ateş edilmesiyle ilgili raporu sırasında da özenli davranmış, Celia'yı mümkün olduğu kadar konu dışında bırakmasına izin vermişlerdi ki bu kuşkusuz Celia'nın konumu yüzündendi. Baş Hâkim geldikten sonra bile Jackson'ın onu birkaç gün sonra Bow Caddesi ofisine götüreceğini söylemesi nihayet oradan Celia ve teyzesiyle ayrılmasına izin verilmesi için yetmişti.

*

Şimdi araba Halstead Konağının önüne varmıştı. Celia'nın ailesinin tamamı onları karşılamak için önlerdeydi ve Celia iner inmez kaos baş gösterdi. Hepsi aynı anda gü-

lüyor, ağlıyor, konuşuyor ve sarılıyordu. Jackson, ailesinin onun iyi olduğundan emin olmaya ihtiyaçları olduğunu anlamış gibi teyzesiyle geride kaldı.

Sonra ninesi herkesi susturdu. "Sana söylemem gereken bir şey var, Celia," dedi, sesi duygu yoğunluğuyla boğuklaşmıştı. "Şu andan itibaren hayatın senin. Evlenmek istiyorsan tamam. İstemiyorsan da tamam. Her halükarda sen ve abilerinle ablaların mirastan payınızı alacaksınız." Jackson'a doğru özür diler gibi bir baktı. "Bay Pinter bu sabah benim kibirli ültimatomum olmasa bu günkü felaketin yaşanmayacağını açıkça belirtti."

Jackson irkildi. "O konuda, Bayan Plumtree—"

"Haklıydınız, Bay Pinter." Ailesine bakınırken General Waverly gelip yanında durdu. "Ayrıca ne kadar yanıldığımı söyleyen tek siz değildiniz. Isaac ve Minerva da bana hatamı göstermeye çalıştı. Hepiniz bir ara bunu yapmaya çalıştınız. Ama bu sabaha kadar dinlemeyecek kadar inatçıydım."

Yorgun bir tebessümle generalin koluna girdi. "Kendime siz çocukları hayatınızın bu zor kısmını atlatmaya başka nasıl zorlayacağımı bilemediğimi söylemiştim. Ama şimdi görüyorum ki sizi zorlamak bana düşmüyormuş."

"Belki de ama böyle yaptığın için mutluyuz," dedi Oliver. "Yapmasaydın annemle babamın ölümleri hakkındaki gerçeği öğrenemezdik." Kolunu Maria'nın omzuna doladı. "Mükemmel eşlerimizi bulmamış olurduk."

"Yine de," dedi ninesi, "ültimatomumu siz söz konusu olunca geri çekmem için çok geç ama bunu Celia için yaparak kendimi affettirebilirim." Öne çıkıp Celia'yı yanağından öptükten sonra yüzüne şefkatle baktı. "Bir şey daha

var, hayatım. Senin bir an için olsun koca bulamayacağını düşünmedim. Seninle evlenmek istemeyecek erkek bir aptaldır."

Bu sözler Celia'nın ninesi koşulunu ilk ile getirdiğinden beri hissettiği kırgınlığı silip atmıştı.

"Teşekkür ederim, nine," diye fısıldadı ona sarılarak.

Sonra Jackson da Celia'nın önüne geçti. "Büyükannen haklı." Diz üstü çökerek Celia'nın elini tuttu. "Benim sevgili, bir tanecik aşkım," dedi yüzüne bakarak, "Sana yeni kavuştuğun özgürlüğünün tadını çıkarma fırsatı vermediğimin farkındayım, ancak elimde değil. Ben bencil bir adamım ve seni tekrar kaybetme riskini göze alamam."

Celia ona yüzü mutluluktan parlayarak bakıyordu, kalbi ağzındaydı.

Jackson elini öptü. "Atış yapman umurumda değil, servetin de... Hayatımızın sonuna dek derme çatma bir kulübede yaşasak da umurum da olmaz. Birlikte olduğumuz sürece mutlu olacağım. Çünkü seni seviyorum ve sensiz yaşayamam. Karım olmayı kabul edersen kelimelerle ifade edilmeyecek kadar onurlanacağım."

Celia son günlerde yaşadığı onca şeyden sonra gözyaşlarına boğuldu. Jackson'ın yüzünde panik belirince Celia onun ellerini sıkıp kendini boğuk bir sesle konuşacak kadar kontrol altına almak için çabaladı, "Evet, Jackson, evet. Tüm kalbimle, evet!"

Jackson yüzünde parlayan sevgiyle ayağa kalkıp coşkulu kutlama sesleri ve kahkahaların arasında Celia'yı öptü.

Geri çekildiğinde Gabe bağırdı, "Bu onu atış müsabakasını kazanınca öptüğün zamankinden çok daha iyi bir öpücüktü!"

"Ayrıca bu seferki dün sabahkinden çok daha iyi bir evlenme teklifiydi!" diye katıldı Minerva.

"Onu rahat bırakın!" dedi Celia, Jackson kulaklarına kadar kızarırken. "Hayatımı iki kez kurtardı, annemle babamı öldürenleri buldu. Nineme de biraz alçakgönüllü olmayı öğretti. Hepimiz *her konuda* iyi olamayız, değil mi?"

Kahkahaların arasında Jackson onu tekrar öptü ama ailesi *bunun* fazla uzun sürmesine izin vermedi. Ne de olsa dışarısı soğuktu. Ninesi onları içeriye, büyük salona doğru götürdü ve hizmetkârlar da içecek bir şeyler getirdi. Orada herkes onları sırayla kutlayıp nasıl başlayıp gerçek aşka dönüştüğünü öğrenmek için gürültü kopardı.

Merakları dindiğinde ve Jackson'ın teyzesiyle tanıştıktan sonra Jackson ve Celia onlara anne ve babalarına neler olduğunu anlattı.

Anlatmayı bitirdiklerinde Oliver durgundu, "Yani babam annemi kurtarmaya mı çalışmış?"

Celia başını salladı. "Bayan Rawdon'la annemin arasına girmiş. Onun için hayatını vermiş."

"O zaman demek ki birbirlerini biraz olsun seviyorlardı, ölürken bile," dedi Minerva.

"Ben biraz olmadığını düşünüyorum," dedi Celia. "O sabah onları duyduğumda Kaptanın yanında huzursuz gibiydi. O yüzden avcı kulübesine kaptandan yüz yüze ayrılmak için gittiğini düşünüyorum. Babam da oraya onu geri kazanmak için gitmiş olmalı."

Çok sevdiği ailesine baktı. "Kalplerindeki gerçeği asla bilemeyiz. O yüzden yıllardır inandığımız kâbus kadar gerçek olabilecek bir hayale neden inanmayalım ki?"

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Jarret konuştu, "Haklı-

sın kardeşim. Buna içerim işte." Kolunu Annabel'in beline dolayıp kadehini kaldırdı. "Anneme, babama ve yaşanmış olabilecek aşklarına!"

Herkes kadeh kaldırdı.

Daha sonra aile ufak gruplara ayrıldığında ve Jackson'ın teyzesi Celia'nın büyükannesiyle uzun, derin bir sohbete dalmışken Jackson Celia'yı kenara çekti.

"Merak ettiğim bir şey var," dedi. "Doktor bugün gelmeden hemen önce Rawdon sana bir şey fısıldadı. Ne dedi?"

Celia elini Jackson'ın dirseğine yasladı. "Bayan Rawdon ateş ettiğinde onu çok sevdiği için öldürmeye kıyamadığını ve o yüzden kalbini ıskaladığını söyledi."

"Buna inanıyor musun?" diye sordu Jackson kuşkuyla.

"Hayır. Onu bilerek ıskaladığına inanırım ama onun hissettiği saplantı ve kıskançlıktı, sevgi değil."

Jackson'ın teyzesini işaret etti. "Sevgi insanın biricik kız kardeşi ve kocası için, onların gayrimeşru ilişkisinden doğan çocuğa bakmak için acıya katlanmasıdır."

Sonra ninesine baktı. "Sevgi bazen ailene nasıl yardım edeceğini bilemediğin için yanlış şeyleri yapmaktır."

Jackson onu kollarına aldı. "Sevgi mantığının her noktası 'Risk alma,' diye haykırırken risk almaktır. Çünkü sadece kalbini açtığında onu bütünleyecek insanı bulma şansı edinirsin."

Celia kalbi deli gibi atarken ona gülümsedi. "Bir de şairane olmadığını söylüyorsun."

"Eh," dedi Jackson gözleri parlayarak, "belki de bazılarımız her konuda iyi *olabiliyordur*."

Celia'yı karanlık bir köşeye çekip derin bir tatlılıkla öperken Celia onun bazı konularda gerçekten çok iyi olduğunu kabul etti.

Kapanış

Soğuk ama aydınlık bir Sevgililer Gününde, Jackson, karısı ve teyzesi, Bayan Plumtree'nin General Waverly'le Halstead Konağındaki düğününe katıldı. Jackson çift adına gerçekten çok sevinmişti.

Bayan Plumtree Jackson'ın Celia'yla nişanından sonra torununu mirastan yoksun etmekle tehdit etmesinin asıl sebebinin onun sevgisini test etmek olduğu itirafında bulunmuştu.

Bu konudaki hatasını apaçık kabul ettiği için Jackson onu affetmişti. Elbette araları artık öyle düzelmişti ki ona artık diğer torunlarının eşleri gibi nine diye seslenmesini söylemişti.

Büyük salona giderken karısı ve teyzesi elbise, çiçekler gibi bilgi alanının dışındaki şeylerden bahsetmeye başladı-

ğında Jackson bunu sorun etmedi. İki hanım da her zaman hayat doluydu. Evde iki lafebesinin varlığından mutlu olacağını hiç düşünmezdi ama keyfi yerinde. Özellikle de ikisinin onla böyle çok ilgilenmelerinden mutluydu.

Nihayetinde, Celia'nın Cheapside'da nasıl yaşayacağına dair korkularının anlamsız olduğunu görmüştü.

Eve birkaç hizmetkâr daha *eklemişlerdi* ve evde birkaç yenilik yapıyorlardı ama bunları kendi de yapabilirdi zaten.

En güzeli de büyük bir aileden gelen Celia, teyzesinin yanlarında olmasından memnun görünüyordu. Ada teyze de onları sık sık baş başa bırakmaya özen gösteriyor, arkadaşlarına bazen günlerce süren ziyaretlerde bulunuyordu.

"Ninem güzel bir gelin değil mi, Jackson?" diye sordu Celia.

"Hı? Evet. Güzel." Celia'nın eldivenli elini kendi eliyle kapladı. "Senin kadar güzel bir gelin olmasa da."

Celia gülümsedi. "İltifat etmek de üstüne yok."

"Hiç de bile. Bu gerçeğin ta kendisi."

"Sen çok güzel bir *gelindin*," diye hak verdi Ada teyze. "O güllerse süslü duvağınla..."

Sonra yine başladılar, tülden, kurdele ve farbala denen bir şeyden bahsediyorlardı. Sonuncusu sanki ayıp bir sözmüş gibi geliyordu ama Jackson öyle olmadığında karar kıldı, özellikle de böyle coşkuyla bahsettikleri için.

Üçü düğün kahvaltısının yapılacağı büyük salona girdi. Karısının heyecanlı yüzüne bakıp kalbinde sürekli yaşadığı duyguyu hissetti. Celia'nın ona ait olduğunu bilmenin, daima onun olacağı gerçeğinin getirdiği mutluluğu hissetmediği bir gün gelecek miydi?

Zamanla bu hissin hafiflediğini duymuştu ama bundan

şüpheliydi. Düğününden iki ay sonra bile ona baktığında hâlâ her an uyanıp her şeyin bir rüya olduğunu görecekmiş gibi hissediyordu.

"Bay Pinter!" diyen bir ses duyunca Leydi Stoneville'in Amerikalı kuzeni Freddy Dunse'ın ona doğru geldiğini gördü. Freddy'le o, bir yıl önce hemen hemen bu zamanlarda Stoneville'le karısını bir araya getirmişlerdi.

Freddy onlara yaklaştığında Celia kolunu Jackson'ınkine dolayıp gururla konuştu, "Ona artık Sör Jackson demelisin, Freddy. Annemle babamın cinayetlerini çözdüğü için şövalye ilan edildi. *Ayrıca* beni sorumlu olan suçlulardan kurtardığı için de."

"Onu bu yüzden Baş Hâkim yaptılar," dedi Ada Teyzesi iki başarısıyla da gururla kabararak. "Vakti de gelmişti bence."

Jackson iç geçirdi. İki lafebesi gördükleri herkese başarısından bahsedip duruyordu.

"Onları dinleme Freddy. Bana nasıl istersen öyle seslenebilirsin." Ömrünün büyük kısmını unvanlı insanlardan nefret ederek geçirdikten sonra onlardan biri olmaya dair hislerinden hala emin değildi.

"Ama seninle tam da bu yüzden konuşmak istiyorum, eski dostum!" dedi Freddy. "Leydi Celia'yı nasıl kurtardığını bizzat senden duymak istiyorum... yani Leydi Pinter'ı... of, siz İngilizler şövalyelik nişanı verilen hanımlara ne diyorsanız işte."

"Leydi Pinter," dedi Celia ciddiyetle.

Celia Jackson'la evlendiğinde daha yüksek olan unvanını korumakla Jackson'ın soyadını almak arasında seçim yapmak zorunda kalmıştı. Jackson hala ikincisini seçtiği için mutluluk duyuyordu.

"Ayrıca leydilere şövalyelik nişanı verilmez," diye ekledi Celia usulca, "sadece erkeklere."

"Gerçi bu durumda leydi şövalyelik nişanını hak etmişti, ne de olsa suçluyu yakalamada rol oynadı," dedi Jackson

"*Öyle mi*?" Freddy, Celia'ya yeni bir hayranlıkla baktı. "Bana *her şeyi* anlat. Gazetelerde yazılmayan her şeyi öğrenmek istiyorum. Kılıç falan var mıydı? Birinin vurulduğunu biliyorum. Çok kan aktı mı?"

"Freddy!" diye haykırdı Celia, Ada teyze Freddy'yi dehşet içinde tutarken. "Ninemin düğününde bundan bahsetmeyeceğiz!"

"Neden olmasın. O bir generalle evlendi. Bence adam silahlar ve kanla ilgili bir iki şey biliyordur."

"O halde gidip *onunla* konuş," dedi Celia. "Yemin ederim, sen de en az kuzenin kadar kötüsün."

Bu doğruydu. Leydi Stoneville de cinayet ve felaket hikâyelerinin canlı bir şekilde anlatılmasından çok hoşlanırdı.

Ama Freddy'nin başka, daha çekici bir ilgi alanı daha vardı. Jackson eğilip fısıldadı, "Turta var, sevgili dostum. Tam şurada. Üç çeşit."

"Biftekli ve ciğerli mi?" diye sordu Freddy aydınlanan gözlerle.

"Gidip bakman gerek. Ben henüz almadım."

Bu Freddy'nin karısı Jane'in yanına fırlayıp ona turtaların türünü anlamasında yardım etmesi için masaya çekiştirmesine yetmişti.

"Yüce Tanrım," dedi Ada teyze. "O genç adamın nesi var böyle?"

"İyi biridir. Sadece biraz... farklı. Ayrıca farklı demişken..." Jackson Ned'in onlara doğru geldiğini fark etti.

Celia Jackson'ın baktığı yere bakınca gerildi.

Ned onları fark ettiğinde beti benzi attı. Apaçık bir şekilde dönüp başka tarafa yöneldi.

"Bu da neydi böyle?" diye sordu Celia.

"Kim bilir?" dedi Jackson, gizli bir tebessümle.

"Aa, bakın," dedi Ada Teyzesi, "yeni evliler gelmiş. Kutlamalıyım. Geliyor musun, Jackson?"

"Sen git," dedi Jackson. "Biz de şimdi geliriz."

Onlara yaklaşan biri daha vardı ve Jackson bu konuda hiç de mutlu değildi. Devonmont'u partiden bu yana görmemişti ve adamı bir daha görmezse hiç de üzülmezdi ama Devonmont yeni baldızının kuzeni olduğu için bu durum kaçınılmazdı.

Adam onlara yaklaşırken Celia, Jackson'a onu tartan bir bakış attı. "Benim için hiçbir şey ifade etmediğini biliyorsun."

"Bu yüzünü dağıtma arzumu bir nebze azaltıyor."

"Jackson!" dedi Celia gülerek. "Sen asla öyle bir şey yapmazsın."

"Hele bir denesin." Jackson ona baktı. "Bu sakin görünüşümün seni aldatmasına izin verme, tatlım. Söz konusu sen olduğunda herkes kadar kıskancım."

"Eh, ama öyle bir sebebin yok." Celia uzanıp yanağından öperek fısıldadı. "Sen seveceğim tek adamsın."

Jackson hala bu sözün verdiği keyfi yaşarken Devonmont yanlarına geldi. "Bu gelini öpmek için iyi bir zaman değil sanırım?" dedi yavaşça.

Jackson ona ters ters baktı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Devonmont gülerek. "Ama cidden, Pinter, çok şanslı adamsın."

"Bilmez miyim," dedi Jackson.

"Tüm samimiyetimle söylüyorum ki karın da çok şanslı bir kadın."

Jackson afalladı. "Teşekkürler, efendim," diyebildi.

Devonmont başıyla selam verip gittikten sonra Celia konuştu, "Herhalde artık ona karşı biraz yumuşamışsındır."

"Belki de," dedi Jackson. "Lyons'un burada olmaması iyi oldu. Bir gün içinde ikisine birden medeni davranabileceğimden kuşkuluyum."

Büyükannesi dikkatlerini çekmek için zil çaldığında Celia hala gülüyordu.

"Düğünümü kutlarken bana katıldığınız için hepinize teşekkür ederim." Ninesi elini yeni kocasının dirseğine yasladı. "Bazen yaşlı bir sersem olabilirim ama mutlu ve yaşlı bir sersemim."

Misafirlere baktı, hepsi sadece ailesi ve Devonmont gibi yakın akrabalarındandı. "Bildiğiniz üzere, bir yıl kadar bir süre önce torunlarımın yaşam tarzlarından ve sosyetedeki herkes tarafından 'haşarı" olarak çağırılmalarından bıkmıştım. O yüzden sonradan biraz sert olduklarını fark ettiğim bazı önlemler almıştım. Ancak torunlarım onların önüne koyduğum bu mücadeleden başarılı çıkmakla kalmayıp onu aştılar. Dahası onların haşarılığının o kadar da kötü bir şey olmadığını fark ettim—güçlü iradeleri olmasa böylesine mükemmel eşler bulup çeşitli alanlarda bu kadar başarı elde etmiş olacaklarını sanmıyorum. O yüzden bugün onlara söylemek istediğim iki şey var. İlki, haşarılarımdan son derece gurur duyduğum."

Bu herkesin alkışlamasına sebep olunca kızardı.

Devam ederken sesi boğuktu. "İkincisiyse, bana böylesine güzel küçük torunlar verdiğiniz için teşekkür ederim—

en sonunda." Odadakiler kahkahaya boğulurken gözleri parladı. "Onları sevip şımartacağıma söz veriyorum—"

"Ya hayatlarına karışmamaya?" diye sordu Jarret.

"Ona söz veremem işte," dedi ninesi dik başlı bir tavırla ve odadakiler bir kez daha kahkahaya boğuldu.

"Ancak karışma çabalarımı kendi alanımın dışına taşırmamak için *çabalayacağım.*"

"Bence abilerin bunu pek iç rahatlatıcı bulmadı," dedi Jackson Celia'ya.

Celia da teyzesi gibi tuhaf bir ifade takındı. Gerçi Jackson'ın bunu sorgulama şansı olmadı çünkü kadeh kaldırılıyordu ve salon tam anlamlıyla kutlama ve konuşma sesleriyle doldu.

Tüm bunlar bitip insanlar kendi aralarında konuşmaya ve büyük masalardaki yemeklerden almaya başladıklarında Bayan Masters aceleyle kız kardeşinin yanına geldi, "Ben bebeklere bakmaya gidiyorum. Sen ve Bayan Norris gelmek ister misiniz?"

"Hepimiz gidelim," diyen Celia Jackson'ın kolunu sıkıca kavradı.

"Pekâlâ," diyen Jackson Celia'nın onu da zorla götürmekteki kararlılığı karşısında biraz şaşkındı. Bebekleri daha geçen ay görmüştü. Yine de Ada teyzesi henüz görmemişti ve o da yeniden görmeye katlanabilirdi herhalde.

Yeni çocuk odasına girdiklerinde hemen sustular çünkü iki bebek de uyuyordu. Celia'yla odaya girdiklerinde Jackson onun ebeveynlerinin ölümleriyle ilgili gerçeği öğrendikten bu kadar kısa süre sonra orada bulunmasından biraz endişe duymuştu, ama yeni bebeklere karşı ilgisi tüm kötü anılarını silmişe benziyordu.

Bugünse o anıların dönüp dönmediğini meral etti. Celia tuhaf bir dalgınlık içindeydi. Leydi Prudence Sharpe'a, yani Stoneville'in bir tablodan fırlamış melekleri andıran tombul, altın saçlı kızına bakarken hiçbir şey demedi. Jackson bile teyzesinin bebeğin "çok sevimli" olduğu konusundaki yorumuna katılmaktan kendini alamamıştı.

Jarret'ın oğlu ve varisi yani evin beyefendisi Hugh Sharpe'a bakarken Celia sessizliğini korudu, siyah saçlı, uyurken parmağını emen huzursuz bir çocuktu.

"İşte bu da geleceğin küçük haşarısı," diye tahmin etti teyzesi. Bayan Masters da ona katıldı.

Sonra Ada teyzesi Bayan Masters'a baktı. "Belki de biz kahvaltıya dönsek iyi olur."

"Kesinlikle," dedi Bayan Masters Celia'ya anlamlı bir bakış atarak.

"Biz de birazdan geliriz," dedi Celia Jackson'ı şaşırtarak.

Jackson'ın şaşkınlığı diğer ikisi bakıcıyı da yanlarında götürmeye karar verince daha da arttı. "Nihayet baş başayız," diye mırıldandı Celia'nın onunla yalnız kalmak istediğini düşünerek, gerçi çocuk odası bunun için tuhaf bir yerdi

"Evet, sana söylemem gereken bir şey var, Jackson." Elini alıp karnına götürdü. "Bizim de yakında bir çocuğumuz olacağından eminim."

Jackson ona afallamış bir halde, sesini bile çıkaramadan baktı.

Devam eden sessizliği karşısında Celia'nın yüzünde kaygı dolu bir ifade belirdi. "Beklediğimizden daha erken olduğunu biliyorum ama—"

"Bu harika," dedi Jackson boğuk bir sesle. "Kesinlikle

harika." Elini Celia'nın karnına götürdü. "Seninle bir çocuk yapmaktan daha güzel bir şey hayal edemiyorum aşkım. Ama emin misin?"

Celia rahatladı. "Bu noktada olabileceğim kadar. Teyzenle üç aylık olduğunu düşünüyoruz, yani..."

Celia kızarınca Jackson kafasında hesap yapıp güldü. "Yani kulübedeki gece oldu."

"Ya da yatak odamda..."

"O halde aklımı başıma alıp sana "düzgün bir evlenme teklifi" etmem yerinde olmuş. Yoksa şu anda kapsüllü tüfeğinin namlusuna bakıyor olabilirdim."

"Bundan şüpheliyim. Dükle evlenirdim, olur biterdi," dedi Celia alaycı bir tavırla.

Jackson kaşlarını çattı. "Cesedimi çiğnemen gerekirdi."

Celia güldü. "Sen de biliyorsun ki hamile olduğumu öğrenmeden çok önce evlenme teklif ettin."

"Ah, ama evet der miydin? Bana bir keresinde bir leydinin asla teslim olmayacağını söylemiştin."

"Olmaz zaten." Celia parıldayan gözlerle parmaklarını onun saçına daldırarak başını kendine çekti.

"Aşk hariç. Aşk söz konusu olduğunda akıllı bir leydi *daima* teslim olur."

Sharpe ailesinin en genç kızı, büyükannesinin ultimatomuna karşılık evlenebileceği birilerini bulmak konusunda bir plan yapınca, Jackson Pinter bunu engellemek için elinden gelen her şeyi yapmaya karar verdi…

Leydi Celia Sharpe, birkaç uygun damat adayından evlilik teklifi alıp, büyükannesine ultimatomunun anlamsız olduğunu göstermeyi umut ediyordu. Üstelik bu planı işe yaramazsa, evlenebileceği bir koca adayı da elinde olacaktı. Ancak aile için çalışan ve Celia'nın damat adaylarını araştırması için görevlendirdiği polis memuru Jackson Pinter, bütün adaylarda bir kusur bularak onun bu planını mahvetmeye kararlıydı. Celia ise bunun nedenini, Jackson Pinter'la beraber kendi ailesinin cinayetini araştırmaya başladığında anlayacaktı.

"Hareketli bir hikâye, güçlü bir mizah anlayışı."

Library Journal

"Harika yazılmış karakterleri ve kıvrak zekâlı anlatımıyla, serinin bu son kitabı, hikâyeye tam olması gerektiği gibi nokta koyuyor."

Booklist

ISBN 978-9944-82-783-6

₺20

9 789944 827836

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com

facebook.com/EpsilonYayinevi

twitter.com/EpsilonYayinevi